PAUL ERDMAN

SUB SEMNUL RISCULUI

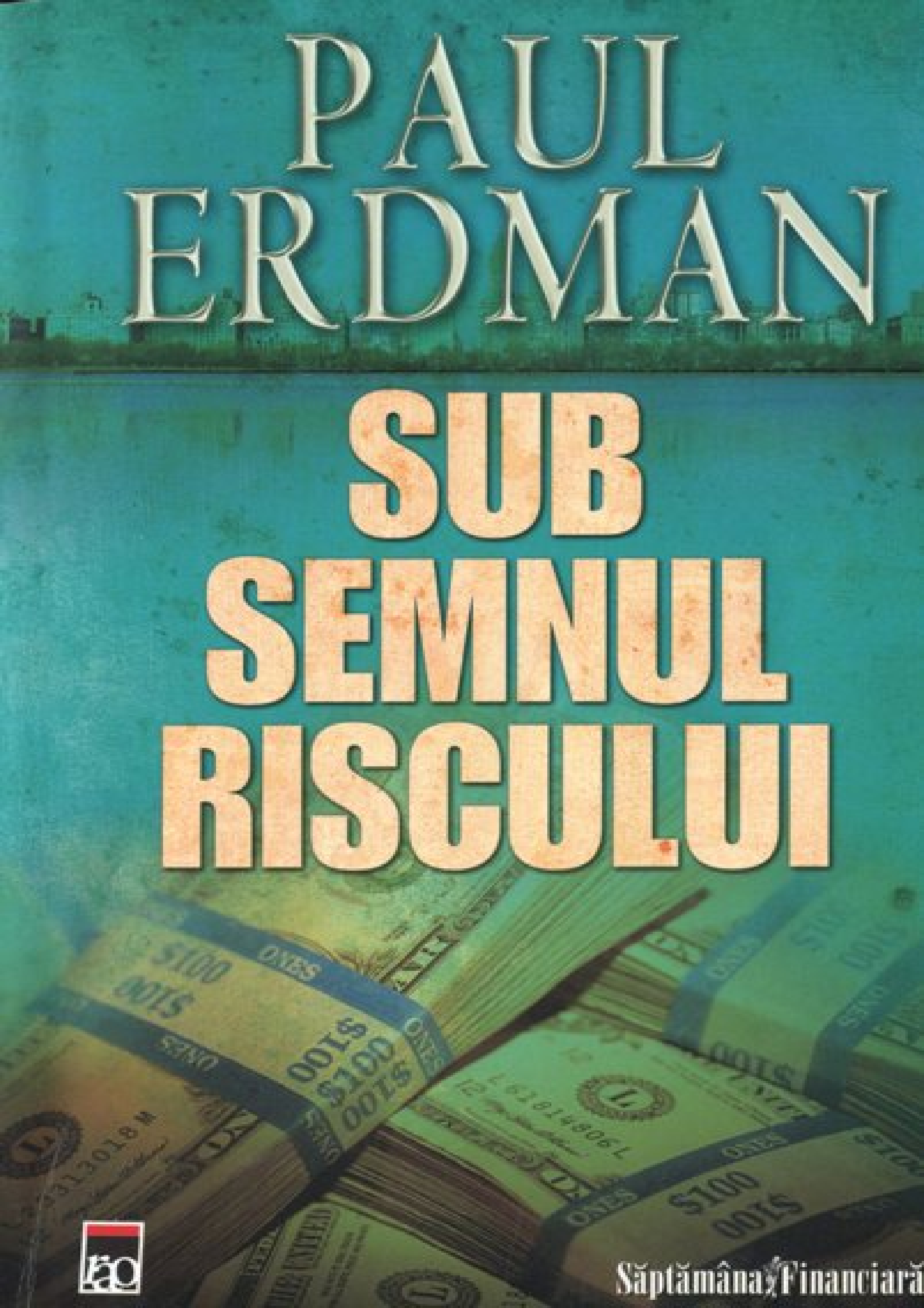

Săptămâna Financiară

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
EPILOG

PAUL ERDMAN

SUB SEMNUL RISCULUI

Traducere din limba engleza DAGMAR POPESCU
Titlul original: Zero *Coupon,* 1993

1

Era ziua în amiaza mare la Închisoarea Federală Corecţională din Pleasanton, California. Era zăpuşeală. William F. Saxon stătea afară, pe terasa clădirii principale, aşteptând maşina. „Locuise” la Pleasanton timp de trei ani – de fapt, trei ani şi o zi. Sentinţa fusese de şase ani, dar buna purtare o redusese la jumătate. Plus faptul că plătise o amendă de o sută de milioane de dolari şi aruncase în joc alte două sute treizeci şi cinci de milioane de dolari, ca să pună punct nesfârşitelor acţiuni judecătoreşti deschise împotriva lui.

Era, prin urmare, falit. Exceptând mica rezervă ascunsă în Liechtenstein. Dar cel puţin era, din nou, un om liber. Iar ultimii trei ani ar fi putut fi, mai mult ca sigur, şi mai răi. O privire aruncată dincolo de locul destinat plimbărilor, acoperit cu iarbă, care se întindea în faţa terasei, îi confirmă încă o dată acest lucru. Pentru că de partea cealaltă, la nici două sute de metri distanţă, se afla o închisoare federală cu regim de maximă securitate, pentru femei. Arăta ca un buncăr conceput să reziste unei bombe atomice. Închisoarea era înconjurată de garduri înalte de peste patru metri, care se terminau, în partea de sus, cu rulouri de sârmă ghimpată, dublu împletită. Gardieni înarmaţi cu automate patrulau permanent, în jeepuri, în jurul perimetrului închisorii.

El, unul, ar fi murit de mult, dacă ar fi fost aruncat într-un loc ca acesta.

Se uită la Rolexul de la mână. Timexul pe care îl purtase în ultimii trei am tocmai îl dăduse unuia dintre colegii de cameră. La început, nu-i fusese prea uşor să trăiască laolaltă cu alţi trei oameni. După câteva zile însă, ajunsese la concluzia că nu era mai rău decât la şcoala pregătitoare. Chiar şi rutina zilnică semăna cu cea de la Choate. Scularea la şase treizeci, micul dejun la şapte, începerea lucrului, în locul cursurilor, la ora opt, prânzul la

douăsprezece şi un sfert, încetarea lucrului la cinci, cina la şase, TV la opt, stingerea la unsprezece. Duminica, liber.

Curând însă totul deveni plictisitor, mortal de plictisitor. Alesese să muncească în aer liber şi probabil că tunsese iarba din faţa terasei de mai bine de trei sute de ori. Apoi, pe la începutul anului trecut, aflase de la unul dintre avocaţii săi că biblioteca garnizoanei devenea disponibilă după desfiinţarea acestei baze militare, ca urmare a reducerilor fondurilor de către Pentagon. Găsi deci trei oameni pricepuţi la tâmplărie şi un altul al cărui hobby era legatul cărţilor. Şi construiră, împreună, biblioteca din Clădirea B. Care însă nu fuse destinată numai cărţilor; curând aceasta începu să primească presa: *Times, Journal, Forbes, Barron's, Fortune, Business Week* şi chiar *The Economist,* de la Londra. Abonamentele erau asigurate, toate, de către avocaţii săi. Reuşise să-şi instaleze propria masă, în propriul colţ retras din bibliotecă. După care se puse din nou pe treabă – pe treabă *adevărată.*

Se uită pentru a zecea oară în direcţia drumului care ducea, din afară, spre complexul închisorii. Frank întârzia.

Apoi o văzu. Saxon se ridică, părăsi terasa şi făcu semne cu mâna spre limuzina care se apropia. Frank nu-l vizitase niciodată, iar tendinţa firească a vizitatorilor era de a ignora închisoarea „lui" şi de a se îndrepta spre parcarea de peste drum, adiacentă vacarmului femeilor de acolo.

Limuzina opri în dreptul lui şi Frank sări iute din ea. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară scurt şi stângaci.

Îndepărtându-se, Frank Lipper spuse:

— Lasă-mă să mă uit la tine, Willy. Isuse, niciodată n-ai arătat mai bine. Cât cântăreşti?

— Şaptezeci şi patru de kilograme.

Dar avea şi un metru optzeci şi doi înălţime, era bronzat şi îmbrăcat într-un costum Armani.

— De ce nu m-ai lăsat să te vizitez niciodată aici, până acum? îl întrebă Frank.

— Am preferat aşa.

Frank începu să se uite în jurul lui.

— Şi unde anume zici că, ăă, ai stat?

Saxon arătă spre barăcile din lemn din spatele lui.

— Unde sunt gardurile?

— Nu există. Nu tu garduri, nu tu încuietori, nu tu puşti. Dar nici bazin de înot sau teren de tenis.

— Şi atunci de ce nu fuge nimeni?

— Pentru că, dacă faci asta, atunci când te prind, primeşti în mod obligatoriu încă cinci ani în plus. Şi nu aici. Ci într-un loc ca acela.

Saxon arătă spre închisoarea de dincolo de terenul pentru plimbări. Frank se uită într-acolo şi se cutremură.

— Cred că mi-ajunge, Willy. Hai să plecăm. Băieţii ne aşteaptă.

— Încă cinci minute. Vreau să-mi iau rămas-bun de la gardian. Între timp, şoferul îmi poate pune în portbagaj geanta şi valiza. Sunt pe terasă.

Gardianul era o femeie de vreo treizeci şi ceva de ani şi bine făcută. Tocmai de aceea păstra o distanţă rece faţă de cei două sute optzeci şi cinci de deţinuţi aflaţi în paza ei. Când Saxon intră în biroul ei, aceasta se ridică să îl salute, dar nu-i întinse mâna.

— Aţi rezolvat totul la administraţie?

— Da.

— Atunci presupun că vi s-a spus că puteţi pleca. Aveţi transportul asigurat? Dacă nu, vă putem conduce noi cu maşina la aeroport. Pentru că nu vă văd eu să mergeţi cu autobuzul.

— Mulţumesc. Dar mă aşteaptă cineva afară. Am vrut doar să vin să vă spun că am apreciat tratamentul civilizat de care m-am bucurat aici.

— Cu plăcere, spuse ea, uitându-se la ceas. Iau masa cu cineva, la bufet. La revedere, domnule Saxon. Şi apropo, vă mulţumesc pentru că ne-aţi pus la punct biblioteca. Poate că într-o bună zi îi vom pune numele dumneavoastră.

Ştia că fusese concediat, aşa că plecă. Ea se dăduse întotdeauna peste cap să fie „drăguţă” cu el, dar ştia că, în realitate, aceasta îl considera un

gunoi. Înţepătura cu autobuzul nu făcu decât să-i amintească încă o dată expresia de total dispreţ de pe chipul judecătorului, când îi dăduse cei şase ani – după ce-i amintise toate avantajele de care se bucurase el în viaţă, pentru ca apoi să le folosească în mod greşit. Sau surâsul portărelului, când îi pusese cătuşele, imediat după aceea. Apoi lanţurile pe care a fost obligat să le poarte la picioare, când fusese „transportat” la Pleasanton.

Cinci minute mai târziu, limuzina se afla pe Interstate 580, îndreptându-se spre Bay Bridge.

— Ce simţi? îl întrebă Frank.

— Ca şi cum nu ar fi real, răspunse Saxon.

— Toată lumea spune că totul a fost o lucrătură, dacă asta te ajută la ceva.

— Nu mă ajută.

— Ai petrecut multă vreme acolo cu Michael Milken?

— Nu cine ştie ce. Era un taciturn. Şi oricum, a plecat de la Pleasanton de o bună bucată de vreme. Când îţi mai rămâne o jumătate de miliard de dolari, aşa cum i-a rămas lui, îţi poţi permite avocaţi ca Dershowitz, care să te scoată repede de acolo.

— Milken se agită, pretinzând că nu este decât un om de ştiinţă, de ştiinţe sociale, prost înţeles.

— Toţi suntem la fel.

Treceau prin dreptul semnului care indica prezenţa Colegiului Mills, undeva sus, printre colinele din dreapta, când Frank rupse din nou tăcerea:

— Nu am avut, până acum, ocazia s-o fac, Willy, aşa că vreau s-o fac acum. Vreau să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai lăsat numele departe de toată povestea aceea.

— Ah. Te referi la operaţia de plasare? Numele tău nu a fost niciodată implicat. Toate acele acţiuni le-am plasat cu Ivan Boesky. Punct.

— Da, dar ideea mi-a aparţinut.

— După câte-mi amintesc eu, ideea i-a aparţinut lui Dan Prescott.

— Posibil, dar eu am fost primul care l-a contactat pe Boesky. Şi, apropo, Dan vine şi el la masă. Ca şi Bobby Armacost. Numai noi patru, aşa cum ai propus tu când m-ai sunat.

— Ei ce mai fac?

— O târâie. Ca toţi care se ocupă de finanţe în zilele astea. Nimic nu mai seamănă cu anii optzeci, Willy. Cei bogaţi nu devin şi mai bogaţi, asta e clar. Afurisiţii de democraţi au luat-o în serios când au spus că îi vor stoarce pe cei bogaţi. Toată lumea gândeşte la fel: de ce să mai rişti şi să investeşti în viitor, când oricum ţi se vor sufla toate profiturile, prin noi şi noi taxe? Ştiu că nu ţi se va părea amuzant ce-ţi spun acum, dar dacă tot a fost să te retragi câţiva ani, ei bine, află că, în mod sigur, i-ai ales pe cei mai nimeriţi.

Se apropiau acum de Bay Bridge şi zece minute mai târziu limuzina intra în acea parte a oraşului San Francisco cunoscută ca North Beach, iniţial punctul de destinaţie pentru mii de imigranţi italieni şi continuând încă să adăpostească vreo duzină de restaurante italieneşti.

— Ed Moose a mai deschis un restaurant în absenţa ta, spuse Frank Lipper. Toată gloata care obişnuia să se ducă la vechiul local s-a mutat dincolo. Aşa încât ne-am gândit că o să-ţi facă plăcere să mergem aici. În amintirea vremurilor de odinioară.

2

„Vechiul” local fusese barul şi bistroul din Washington Square, cârciuma preferată a grangurilor finanţelor din San Francisco. Vreme de ani de zile, fusese ca o a doua casă pentru bancherii investitori, care veneau aici din birourile lor elegante de pe Montgomery Street, pentru avocaţii independenţi, care veneau din apartamentele lor din Embarcadero Center, ca şi pentru simplii agenţi de bursă puşi pe fapte mari. De obicei, aceştia soseau ultimii, deoarece erau nevoiţi să stea lipiţi de pupitrele lor până la ora unu, când se închideau pieţele la New York. Dar în secunda în care răsuna gongul pe Wall Street, aceştia se şi aflau dincolo de uşă, îndreptându-se spre primul păhărel din ziua aceea, la Moose’s.

Era uşor trecut de ora unu când William Saxon intră în local. Barul era ticsit. La început nu se întoarseră decât câteva capete. Dar pe măsură ce vestea era purtată în şoaptă, zgomotul înfundat al conversaţiei făcu treptat loc unei stranii tăceri.

Apoi o voce puternică strigă:

— Al naibii să fii tu, Saxon. Bun venit înapoi, în Bârlogul Hoţilor!

Credincioşii orei de amiază izbucniră în ovaţii spontane, după care băieţii se întoarseră la ce ştiau ei să facă mai bine: să bea.

Ed Moose, proprietarul, îşi făcu apariţia, ca să-şi salute oaspetele de onoare.

— Willy, spuse el, oferindu-şi uriaşa-i labă irlandeză, tot ce consumi astăzi e din partea casei. Dar, mai întâi, ceva ca să sărbătorim. Presupun că e aceeaşi băutură ca dintotdeauna?

Willy Saxon dădu din cap.

Aceeaşi băutură însemna un gin martini Sapphire, rece ca gheaţa şi cu două măsline. O clipă mai târziu aperitivul îşi făcu apariţia, prezentat de Moose ca şi cum ar fi fost un dar al zeilor. Saxon îl încercă mai întâi, apoi îl dădu efectiv pe gât. Ceremonia atrase o

dată în plus atenţia mulţimii de la bar. Şi din mijlocul acesteia, vocea unei femei fuse cea care exprimă, de data aceasta, sentimentele colective.

— Tot ce-ţi mai trebuie acum este un fund ca lumea, Willy!

Împinsă de băieţi, femeia din spatele vocii – care se ocupa cu afacerile cu bunuri de larg consum la Dean Witter şi căreia i se spunea, cu drag, Betty Baracuda – ţâşni în faţă şi depuse un sărut zemos pe buzele lui Willy Saxon, presându-şi coapsele şi sânii generoşi de costumul său Armâni.

Se auziră din nou urale. Proprietarul, simţind că era momentul să intervină, îl salvă pe Saxon din ghearele admiratoarei sale şi-l conduse în separeul alăturat. Frank Lipper veni în urma lor.

— Cei doi prieteni te aşteaptă, îi explică Moose. Am rezervat pentru voi masa de familie.

Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare în clipa în care îl văzură pe Saxon apropiindu-se de ei. Îşi strânseră mâinile pe rând şi îl îmbrăţişară scurt, mormăind cuvinte de bun venit.

— Şampania e pe drum, domnilor, declară proprietarul irlandez al acestui local italienesc. Simţiţi-vă bine!

— Să ne aşezăm, spuse Saxon. Cred că-mi ajunge tot circul ăsta.

— Toată lumea te iubeşte, Willy, spuse Dan Prescott, aşezându-se vizavi de Saxon. Spre deosebire de Milken, de Boesky şi de Levine, tu ţi-ai văzut de treabă şi ţi-ai ţinut gura închisă. Ei admiră asta. La fel, şi eu.

— Mulţumesc pentru cele spuse, îi răspunse Saxon. Şi mulţumesc că ai venit. Îmi pot închipui că nu chiar toţi partenerii tăi vor fi bucuroşi, când vor afla asta.

Partenerii la care se referea el erau acţionari principali ai băncii de investiţii Prescott & Quackenbush, considerată drept una dintre cele mai bune din San Francisco, aflată la acelaşi nivel, pe scena locală, cu Hambrecht & Quist şi cu Montgomery Securities.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, îi spuse Saxon lui Bobby Armacost, celălalt bărbat de la masă.

— Ca avocat, nu pot decât să mă fac ecoul sentimentelor colegului meu din breasla investiţiilor bancare, răspunse Armacost. Ce-a fost a fost. Totul a fost şters cu buretele. Acesta este stilul american.

Frank vorbi pentru prima oară de la intrarea lor în restaurant.

— Sună grozav, Bobby, dar mă îndoiesc că SEC[11] va înghiţi chestia asta.

Dan Prescott interveni:

— Zău, Frank, pentru numele lui Dumnezeu, ce rost are…

— Lasă-l, Dan, îl întrerupse Saxon. Eu am fost izgonit pe viaţă din industria hârtiilor de valoare.

— Stai puţin, spuse Bobby Armacost, avocatul. Ţi s-a interzis pe viaţă să mai acţionezi ca broker sau dealer în Statele Unite. Dar eşti la fel de liber ca şi mine să investeşti, să consiliezi, să acorzi consultanţă – şi ce altceva mai vrei.

— Vrei să spui că Goldman sau Sachs mă vor ruga să accept să fac parte din consiliul lor? întrebă Saxon. Sau poate Prescott & Quackenbush?

Întrebarea provocă o pauză, până când Dan Prescott spuse:

— Willy, mă îndoiesc că ai vrea să faci parte din consiliul firmei Prescott & Quackenbush. Ne aflăm în mijlocul unui litigiu care efectiv ne devorează. Când o să se termine totul – şi nu avem niciun fel de altă variantă, lucru pe care ţi-l poate confirma Bobby, care este şi el implicat – capitalul nostru este pe cale să dispară cu desăvârşire.

— Care este problema?

— În urmă cu doi ani, ne-am ocupat de lansarea acţiunilor unei companii biotehnice. Investitorii pretind că prospectul nostru a făcut o prezentare inexactă. Ştii, chestii cum că s-ar fi aflat foarte aproape de descoperirea unui posibil tratament anti-SIDA, când de fapt s-a constatat că niciunul dintre medicamentele lor nu te putea scăpa nici măcar de o

migrenă. Fondatorul companiei ne-a păcălit şi acum suportăm consecinţele.

— Şi fondatorul?

— S-a împuşcat.

— Dar firma de avocatură care a făcut diligenţele respective?

Cel care vorbea acum era Willy Saxon de odinioară.

În loc de răspuns, Dan Prescott îşi îndreptă doar degetul mare de la mâna dreaptă spre bărbatul de lângă el.

— Aşa este, spuse Bobby Armacost. Eu sunt acela. Şi-ţi pot spune că din chestia asta ieşim absolut lefteri.

Willy Saxon nu-şi mască scepticismul şi Armacost văzu asta.

— În regulă, Willy. A mai fost ceva. Cum ar fi fraudă efectivă. Compania a înregistrat venituri provenind din diverse contracte încheiate de ei peste tot în lume – în Japonia, în Marea Britanie, Elveţia, unde vrei tu. Numai că, ce să vezi? Toate acestea erau false. Ei nu făceau decât să-şi „aranjeze" astfel rapoartele financiare.

— Şi cum putea cineva afirma că voi aveaţi cunoştinţă de această fraudă?

— Eu şi Dan făceam parte din consiliu.

— Am fost avertizat că afară este o adevărată junglă, spuse Saxon, dar dacă aş fi ştiut că este chiar atât de rău, poate că nu m-aş fi grăbit să părăsesc Pleasantonul.

Aceasta readuse buna dispoziţie. Sosirea şampaniei ajută şi ea. Când, aproape imediat, fu adusă şi specialitatea casei, Fettuccine Alfredo, însoţită de o sticlă rece de Pinot Grigio, depanau deja cu toţii amintiri din vremurile bune ale anilor 1980, înainte de a se duce totul de râpă.

— Willy, mai ţii minte cum am reuşit noi să plasăm jumătatea aceea de miliard în obligaţiuni fără acoperire emise de nenorocitul acela de lanţ de magazine cu produse pentru câini, din Texas? întrebă Frank Lipper.

Frank fusese mâna dreaptă a lui Willy Saxon, la Saxon & Co., înainte de lichidarea firmei. De atunci lucra ca agent de bursă, la firma lui Dan Prescott.

— Asta numai pentru că Dan ne-a ajutat să plasăm jumătate din ele la o bancă din Denver.

— Nu era aceea în consiliul căreia se afla fiul lui Bush?

— Nu. El era la Silverado Savings. Dacă te gândeşti, bună denumire. Afacerea respectivă am făcut-o cu banca Mile High.

— Pentru ca între timp să explodeze la peste un kilometru înălţime.

— Şi au intrat cu toţii la pârnaie? întrebă Willy.

— Nu. Au dat vina pe tine.

— Dar uitaţi-vă la afacerile reuşite, spuse Dan Prescott. Gândiţi-vă la Safeway. Se descurcă mai bine ca oricând.

— Dar asta a fost afacerea lui Milken, spuse Willy. Şi apropo, preşedintele de la Safeway nu a uitat. Peter McGowen îl vizita pe Milken la Pleasanton în fiecare săptămână. Dar toate astea nu mai contează acum.

Willy schimbă subiectul.

— De cât capital ai nevoie, Dan, ca să readuci Prescott & Quackenbush pe linia de plutire?

— Mai întâi, trebuie să rezolvăm litigiul. Altfel, ar fi ca şi cum am arunca bani într-un puţ fără fund.

— Şi când o să se întâmple asta?

— Întreabă-l pe Bobby.

— Cam într-o lună, spuse Bobby.

— În regulă. Prin urmare, cât ţi-ar trebui? îl întrebă pe Prescott.

— Zece milioane. Cincisprezece ar fi chiar mai bine, răspunse bancherul investitor. Dar pe vremurile acestea, eu zic să o lăsăm baltă. Nici măcar Houdini[2] n-ar putea scoate pe piaţa actuală atâta bănet. Oricum, chiar dacă am putea aduna atâta, tot va trebui să cedăm prăvălia celui care va deţine numărul cel mai mare de acţiuni din noul pachet şi deci controlul. După încheierea litigiului, noi vom fi cu toţii faliţi.

— Dar la eventualele consecinţe în timp te-ai gândit? întrebă Willy, adresându-se avocatului.

— Vrei să spui că ne putem considera părţi vătămate? Mă cam îndoiesc. Toată lumea din breaslă ştie exact cu ce ne-am ocupat, răspunse Bobby Armacost.

— Bine, următoarea întrebare, spuse Willy. Există vreo lege sau reglementare care să interzică intrarea, într-o bancă de investiţii cum este Prescott & Quackenbush, a unor bani din străinătate şi care să deţină, astfel, o poziţie de control asupra capitalului social?

— Nu, după câte ştiu eu. În cazul unei bănci comerciale, legea spune că guvernul trebuie să aprobe orice participare străină mai mare de cinci procente. Dar nici măcar o astfel de prevedere nu se aplică băncilor de investiţii, răspunse Armacost.

— Chiar dacă banii vin din Liechtenstein? întrebă Willy.

— *Pecunium non olit,* răspunse avocatul. Banii n-au miros. Dar n-ar fi rău dacă la aceşti bani s-ar adăuga un nume prestigios.

— Cum ar fi cel al unei corporaţii al cărei preşedinte este fiul prinţului de Liechtenstein?

— Splendid.

— În regulă. Următoarea întrebare, spuse Willy Saxon. A auzit cineva dintre voi de un tip pe nume Sid – trebuie să fie Sidney – Ravitch?

— Sigur, spuse bancherul învestitor. Se ocupă cu evaluarea şi cotarea hârtiilor de valoare. A lucrat pentru Moody. A plecat de acolo acum vreo doi ani şi a cumpărat controlul asupra unei mici firme care se ocupă cu acelaşi lucru. De fapt, el o conduce.

— Exact, spuse Frank Lipper, agentul de bursă. Este vorba de Western Credit Rating Agency. Cartierul lor general se află aici, la San Francisco, în Russ Building.

— De ce reputaţie se bucură? întrebă Willy.

— După câte ştiu eu, până acum nu a fost luat niciodată la întrebări, răspunse Armacost. De ce întrebi?

— Un prieten de-al lui se afla – încă se mai află – la Pleasanton.

— Pentru ce?

— Fraudă oneroasă în domeniul acţiunilor şi efectelor. Vindea opţiuni pentru lingouri de aur, păstrate într-un depozit din Vancouver. Dacă îi trimiteai cinci mii de dolari, puteai opta pentru o sută de uncii de aur. În cazul în care aurul creştea peste o sută de dolari uncia, iar tu îţi exprimai opţiunea, îţi dublai banii. Iar frumuseţea era că opţiunea nu expira niciodată.

— Şi ce este ilegal în asta? întrebă avocatul.

— Nimic. Doar că nu exista nicio urmă de aur în depozitul respectiv. De fapt, nici măcar depozitul nu exista. Singurul aur din întreaga operaţie a fost cel folosit pentru ornamentarea prospectului. O frumuseţe. Omul era atât de mândru de el, încât păstra un exemplar chiar în camera sa din Pleasanton, pe care îi făcea plăcere să îl arate oamenilor.

— Cum a fost prins?

— Când, în sfârşit, aurul a început să crească, numeroşi investitori au încercat să-şi exprime opţiunile. Ceea ce l-a determinat pe fostul meu coleg de la Pleasanton să o şteargă. În Canada, de unde de altfel şi venise. A fost prins la Toronto de către Poliţia Regală şi trimis înapoi.

— Şi ce are de-a face Sid Ravitch cu asta?

— După spusele omului, el a conceput prospectul, răspunse Willy. Ceea ce i-a făcut parteneri cu răspundere limitată, zic eu. Foarte limitată.

Fiecare începu să fluiere încetişor.

— Nu vreau să intru acum în detalii, adăugă Willy, dar povestea asta mi-a dat o idee.

Nimeni nu încercă să afle amănunte.

Tocmai atunci sosiră desertul şi cafeaua şi, în timp ce acestea erau servite, Willy Saxon se aplecă peste masă şi i se adresă lui Dan Prescott, cu voce scăzută.

— Cine e doamna aceea în rochie roşie de la masa de alături? De o jumătate de oră se uită numai la noi.

— Am observat şi eu, răspunse Prescott. Sunt surprins că nu o cunoşti. Totuşi, dacă-mi aduc bine aminte, nu prea aveai tu vreme de pierdut cu aşa ceva. Pretenţia ei la faimă se bazează pe faptul că ocupă o poziţie foarte înaltă în societatea din San Francisco. Bineînţeles, este plină de bani. Soţul ei a murit anul trecut, de bătrâneţe, şi i-a lăsat ei compania, plus, aş zice eu, cincizeci de milioane sub formă de lichidităţi şi acţiuni. Toate acestea, peste vila din Pacific Heights, ferma din Mendocino County şi casa de vară din insula Maui.

— De ce se uită întruna la noi?

— Colecţionează oameni interesanţi. Fără îndoială că cineva i-a spus cine eşti, după tumultuoasa primire.

— Cum o cheamă?

— Denise van Bercham. Răposatul ei soţ provenea din aristocraţia olandeză ce se ocupa de ciocolată şi cafea – Indiile Olandeze şi tot tacâmul. Ramura familiei din care provenea el s-a stabilit la San Francisco la începutul secolului. Ceea ce îl cataloga pe el – şi acum pe ea – drept afacerist de modă veche.

— Şi ea?

— De o viţă nu chiar atât de nobilă, răspunse bancherul investitor. Lumea spune că este copilul nelegitim al fiicei unui mare moşier din Europa de Est şi al unui membru al familiei regale a României. Ea neagă vehement acest lucru. Ceea ce conferă credibilitate acestui zvon este totuşi faptul că, înainte de a fi apărut pentru prima oară aici, acum vreo zece ani, era adesea văzută în compania „alteţelor regale” din Europa.

— Câţi ani are? Nu pare să fie cu mult mai în vârstă decât…

Dan Prescott îl întrerupse:

— Atenţie. O aud sculându-se de la masă. Se apropie de noi.

Prescott se ridică în picioare ca să o salute pe doamna în roşu cu obligatoriile săruturi în aer, pe ambii obraji.

— Dragul meu Dan, spuse aceasta, au trecut secole.

— Willy Saxon, îl prezentă Prescott, luându-i mâna întinsă.

Aceasta poposi într-a lui o clipă mai mult decât ar fi trebuit în mod normal.

— Răposatul meu soţ obişnuia să vă pomenească numele în diferite ocazii. Am impresia că vă ocupaţi de afaceri.

— Mă ocupam, spuse Willy.

Lui Denise îi plăcu răspunsul.

— Mâine dau o masă la restaurantul Stars. La ora unu. Trebuia să fim şase. Dar o să fim şapte, dacă o să vă facă plăcere să veniţi şi dumneavoastră.

— De ce nu? Cu ce ocazie, dacă-mi permiteţi să întreb?

— Niciuna în mod special. Dar veniţi la timp. Insist.

— Vă pot asigura, doamnă Bercham, că eu vin întotdeauna la timp.

Ea găsi cu cale să zâmbească la aceste cuvinte cu dublu înţeles. Întinse încă o dată mâna spre Willy Saxon şi, ignorându-i pe toţi ceilalţi de la masă, se întoarse şi plecă.

— Ce naiba a mai fost şi asta? întrebă Frank Lipper, îndată ce Willy şi Dan Prescott îşi reluară locurile.

— Probabil tipa cu cea mai mare putere din San Francisco, răspunse Prescott. Ea face şi desface totul în oraşul ăsta. Nu sunt chiar foarte sigur că ai dat dovadă de înţelepciune acceptându-i invitaţia, Willy.

— Nu sunt de acord cu tine, spuse Armacost. Dacă Denise van Bercham îţi dă binecuvântarea, vei fi acceptat peste tot în oraşul acesta şi dincolo de el. Ceea ce va corespunde *tuturor* intereselor noastre.

Spunând aceasta, îi aruncă o privire de avertizare lui Dan Prescott.

— Ai dreptate, Bobby, spuse şi Prescott.

— Haideţi să ne întoarcem o clipă la afaceri, spuse Willy Saxon. V-aş fi recunoscător dacă m-aţi ţine la curent cu tratativele pentru închiderea litigiului Prescott & Quackenbush. Spuneai că nu va dura mai mult de o lună. În ce mă priveşte, îmi convine de minune. Şi eu am ceva treburi care o să-mi ia pe puţin cam tot atâta timp. După care se uită la ceas. Trebuie să mă anunţ la hotel până nu e prea târziu.

— Unde o să stai? întrebă Dan Prescott.

— La Huntington. S-a ocupat Frank de asta.

— Dacă eşti gata, limuzina te aşteaptă afară, anunţă Frank Lipper. Vin şi eu cu tine, să mă asigur că totul e în regulă, Willy.

— Bine. Să mergem.

Cei patru bărbaţi se ridicară de la masă.

— Eu şi cu Bobby o să mai rămânem la o cafea, afirmă Dan Prescott.

— Sigur, spuse Willy. O să ţinem legătura. N-am cuvinte să vă spun ce mult înseamnă pentru mine să am alături oameni ca voi. Am presimţiri bune în ce priveşte viitorul. Cu toţii am avut destul ghinion în ultima vreme, dar de acum înainte lucrurile vor începe să se schimbe.

Spunând acestea, Saxon se îndreptă spre uşă. Frank Lipper o luă, ca de obicei, în urma lui.

— Ce tip! exclamă Bobby Armacost, când se reaşeză împreună cu Dan Prescott. Spune-mi, ce poziţie ocupa el în breasla voastră în anii 1980?

— Una chiar acolo sus, cu tipii cei grei. Mai mic decât Milken – toţi erau mai mici decât el – dar cu mult mai mare decât Boyd Jeffries sau tipul acela, Levine. Era chiar mai mare decât Boesky. Se ajunsese până acolo încât, dacă Willy făcea mai puţin de o sută de milioane, însemna că fusese un an rău.

— Atunci înseamnă că a mai rămas cu destul.

— În mod evident. Dar acum vreau să te întreb ceva şi ţi-aş rămâne recunoscător dacă mi-ai răspunde deschis, zise Prescott. După părerea ta de avocat, cât de *escroc* ai spune că a fost?

— În comparaţie cu cine?

— Să zicem că Boesky era de zece. Iar Milken, de opt.

— Dar Robert Maxwell, din Anglia?

— De unsprezece, poate.

— În regulă, spuse Armacost. Lui Willy Saxon i-aş da un trei. El nu a furat niciodată, *cu adevărat,* nici măcar cinci cenţi pentru el. S-a lăsat, pur şi simplu, dus de joc. A trebuit să-i depăşească pe toţi ceilalţi din breaslă, chiar dacă asta însemna să scurteze calea, ca, de exemplu, să blocheze acţiuni sau să dreagă uşor balanţele.

— Înseamnă că nu e o diferenţă prea mare faţă de…

— Faţă de ce-am făcut noi? Sau, cel puţin, faţă de ce continuăm să facem. Corect.

— Şi încă ceva, Bobby. De ce nu i-ai spus lui Willy ce mi-ai spus mie înainte ca el să vină aici?

— Pentru că nu este vorba decât de un zvon foarte vag.

— Până în prezent. Dar dacă ne vor acuza într-adevăr de delicte penale…

— Posibil, Dan. Dar crede-mă, cu un caz atât de complicat, le va trebui luni, chiar ani, înainte să poată veni cu ceva asemănător unei acuzaţii care să stea în picioare. Deci nu are rost să-l necăjim pe Willy al nostru cu ceva atât de îndepărtat. Corect?

— Aşa cred.

3

A doua zi, fix la ora unu, taxiul lui William Saxon trase pe aleea intrării principale a restaurantului Stars. O dată intrat, îi spuse tinerei doamne, care-i ceru rezervarea, că era aşteptat de Denise van Bercham.

Acest lucru declanşa o inaudibilă alarmă roşie care îl aduse aproape instantaneu pe Jeremiah Tower, fondatorul şi extraordinarul *maître d'hotel* al celei mai mari şi mai bune braserii la vest de Paris.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi William Saxon, spuse Tower. Vă rog, urmaţi-mă.

Traversară restaurantul principal, plin ochi, spre terasa uşor înălţată, din celălalt capăt. Aceasta era, în mod clar, rezervată clienţilor speciali ai lui Jeremiah, un paradis unde aceştia puteau savura semiintimitatea de la o distanţă rezonabilă faţă de clasa mijlocie, aşezată trei trepte mai jos. Destinaţia lor finală era masa de colţ, la care se aflau deja Denise van Bercham şi alte cinci doamne. Denise stătea în capătul mesei, având în faţă întreg localul. Când îl reperă pe Willy Saxon care se apropia, îi făcu semn spre scaunul liber din dreapta ei.

— Acesta este noul meu prieten, William Saxon, anunţă ea. Este foarte deştept, când este vorba de bani.

Afirmaţia stârni un freamăt printre doamne. Toate aveau bărbaţi mai în vârstă, în cele mai multe cazuri mult mai în vârstă, şi ştiau că într-o bună zi, cu puţin noroc cât mai curând, greutatea administrării înţelepte a milioanelor moştenite va cădea pe fragilii lor umeri. Prin urmare, orice ocazie de a primi un sfat financiar, mai ales un sfat pe gratis, era întotdeauna bine primită.

— Tocmai a ieşit din închisoare, continuă ea. Ieri. Această precizare stârni mai mult decât un freamăt. Dar, aşa cum mi-a spus dragul meu soţ, înainte de a… Denise se opri, plină de respect, apoi continuă:

…de a ne părăsi, domnul Saxon nu s-a făcut mai vinovat de fraudă decât el.

Odată stabilită inocenţa sa, Willy Saxon îşi înclină capul pentru a-şi exprima aprecierea, iar sosirea chelnerului îl salvă de la a mai adăuga orice altceva.

— Beţi ceva, domnule?

— Gin martini Sapphire Bombay cu două măsline, spuse el, o comandă care provocă priviri pline de respect pentru aspectul bărbătesc al alegerii sale.

Denise van Bercham trecu la prezentarea, în ritm rapid, a celorlalte invitate. Femeia care se afla exact în faţa lui Willy se aplecă în faţă şi-l întrebă:

— Vreţi să ne spuneţi în ce puşcărie aţi fost închis?

— Închisoarea Federală Corecţională din Pleasanton, răspunse Saxon, simţind imediat dezamăgirea comesenelor sale. Acestea speraseră într-o închisoare *adevărată,* cum ar fi San Quentin. Michael Milken, se simţi obligat să adauge, a fost şi el acolo.

Îndreptase puţin lucrurile.

— L-aţi cunoscut? întrebă femeia.

— Adevărul este că îl ştiam dinainte. Am lucrat amândoi în acelaşi domeniu – obligaţiuni fără acoperire.

— Ce interesant, spuse femeia pe care, dacă Willy îşi amintea corect, o chema Sally. Soţul meu susţine faptul că nici Milken nu ar fi trebuit să facă puşcărie. Că finanţa companii care nu ar fi putut obţine bani din nicio altă parte şi că acesta este un motiv pentru care toată lumea a prosperat în anii 1980. Dumneavoastră ce părere aveţi?

— Soţul lui Sally s-a ocupat de petrol, interveni Denise.

— Părerea mea este că această problemă ar putea constitui o temă de gândire, spuse Saxon.

Interveni femeia din dreapta lui Willy:

— Soţul meu zice că l-au înfundat pe Milken pentru că cei de pe Wall Street nu puteau suporta

ideea unui evreu care acţionează pe terenul lor şi câştigă o jumătate de miliard de dolari pe an.

— Soţul lui Lois se ocupă de textile, explică Denise.

Apoi vorbi o femeie aproape statuară, aşezată în celălalt capăt al mesei.

— Prostii. Milken şi-a meritat pedeapsa cu vârf şi îndesat.

Era fiica episcopului anglican şi se măritase cu preşedintele celui mai mare concern minier din Statele Unite – acum şi el trecut în lumea drepţilor. Nu se îmbrăca niciodată în ceva ce nu era creat de Karl Lagerfeld, Bill Blass sau Gianfranco Ferre; nu circula niciodată în altceva decât în Rolls sau Ferrari. Şi totuşi, era o liberală care se bătea cu pumnii în piept şi nu pierdea nicio ocazie să demonstreze acest lucru.

— La început, continuă ea, o fi făcut Milken ceva bun. Dar după ce a renunţat la companiile cu bun renume şi care meritau să fie finanţate a început să emită obligaţiuni fără acoperire pentru corporaţii deja sortite prăbuşirii. Acesta este motivul pentru care nicio bancă respectabilă nu s-ar atinge de ele. Apoi a stocat aceste obligaţiuni în societăţile de depuneri şi credite conduse de prieteni de-ai lui, ca, de exemplu, amicul nostru Keating. Toţi cei implicaţi au primit bacşişuri enorme, deghizate în onorarii, ca să nu se retragă din joc. Şi-ar fi ţinut-o tot aşa, dacă guvernul nu i-ar fi desfiinţat. Iar acum noi, contribuabilii, suntem sufocaţi de o notă de plată de o jumătate de trilion de dolari, cauţiune pentru aceste societăţi. Iar Milken trăieşte undeva, huzurind în lux, după ce a „suferit” doi ani în acest club de ţară din Pleasanton.

Urmă o tăcere jenantă, întreruptă aproape imediat de Denise van Bercham care anunţă că urmează salată *niçoise* şi calcan *meunière.* Îi spuse chelnerului care aştepta alături să toarne vin şi, îndată ce paharul îi fu plin, îl goli pe jumătate.

Apoi se aplecă spre Willy Saxon şi îi şopti:

— Ignor-o pe scorpia asta. Nu s-a mai culcat cu cineva de cinci ani şi aşa obişnuieşte să se defuleze.

Ca să-şi demonstreze şi mai mult simpatia, mâna dreaptă a lui Denise alunecă pe braţul stâng al lui Willy, strângându-l încurajator.

— Sper că nu vă supăraţi, domnule Saxon, dar aş vrea să vă mai întreb ceva despre acel loc din Pleasanton. Tot Sally era. Se permit acolo vizite conjugale?

— Da, răspunse Willy, deşi în cazul meu nu s-a pus problema. Ah, ah. Era oare…?

— Ştiţi, continuă Willy, soţia mea a dat divorţ curând după instalarea mea la Pleasanton.

Era mai bine aşa.

— Cât de des? întrebă Sally.

— Cred că am discutat suficient pe această temă, Sally, interveni Denise înainte ca Willy să poată răspundă. Iar acum, continuă ea, privind cu emfază peste întreaga masă, am câteva veşti foarte importante cu privire la operă. Aşa cum ştiţi, am preluat locul lui Jacob în comitetul director. Intenţionăm să deschidem sezonul cu *La Traviata,* dar nu am ştiut sigur, până acum, cine va interpreta rolul masculin principal. Acum însă pot să vă spun că împreună cu Gordon Getty am reuşit să-l obţinem pe Pavarotti.

Această veste le ţinu ocupate tot timpul cât mâncară salata şi peştele. Ceea ce îi permise lui Willy Saxon doar să asculte şi să urmărească. Îşi concentră atenţia, în mod special, asupra lui Denise van Bercham.

Probabil că avea doar puţin sub cincizeci de ani – cu patru sau cinci ani mai mare decât el. Trăsăturile ei fără cusur – mai ales acel nas absolut perfect – primiseră, fără doar şi poate, un mic ajutor din partea unui specialist în chirurgie estetică. Din felul în care sânii i se revărsau din bluza albă, orice ajutor în această zonă era îndoielnic. Avea o talie delicată, dar, spre deosebire de cel puţin două dintre doamnele de la masă, nu exista nici urmă de anorexie la Denise van Bercham. Avea un păr bogat

şi negru, unduitor, şi din cât apucase ieri să-i vadă picioarele la restaurant, nici cu ele nu avea de ce să se ruşineze. Denise van Bercham era o femeie dată dracului, trase Willy concluzia, şi cât se poate de feminină – cu o singură excepţie: ochii. Erau albaştri-cenuşii, cu reflexe de oţel, şi nu le scăpa nimic. De fapt, Willy era sigur că Denise era perfect conştientă că trupul ei era supus unei cercetări complete. O suspecta chiar că îi făcea plăcere acest lucru.

Când sosi cafeaua, epuizaseră, în sfârşit, subiectul Pavarotti şi oaspetele cui va fi acesta, la prânz şi la cină, pe perioada şederii lui în oraş. Aprobarea lui Denise pecetluia orice aranjament, căci numai pe ea se putea conta pentru aducerea „bunului meu prieten Luciano" la orele şi locurile fixate. Deoarece, aşa cum explică Denise cât se poate de clar, ea urma să se ocupe de transportarea lui Pavarotti, punându-i la dispoziţie atât avionul ei G-4, cât şi avionul 727 al lui Gordon. Acest lucru aduse în discuţie spectrul soţiei lui Gordon, Ann, care precis că va încerca să-şi facă loc. Dar Denise anticipase şi acest lucru. Se va asigura, le spuse ea doamnelor, că Luciano va *veni* cu avionul *ei* şi va *pleca* în cel al lui Gordon.

În sfârşit, îşi reîntoarse atenţia spre Willy Saxon.

— Mă tem că te-am cam plictisit, William. Dar înainte de a ne despărţi, cred că ne-ar face la toate plăcere să-ţi ascultăm părerea asupra pieţelor financiare, nu-i aşa?

Doamnele fură întru totul de acord.

— Pot să vă întreb ceva?

Era fiica episcopului.

Deşi căzuse în dizgraţie ca urmare a tiradei ei despre Milken, Denise îi acceptă totuşi intervenţia, cu o înclinare a capului.

— Brokerul meu spune că următoarea încetinire generală a ritmului acumulărilor va începe probabil anul viitor, acest lucru însemnând că profiturile corporaţiilor urmează să scadă dramatic. Când oamenii vor începe să-şi dea seama ce se întâmplă, îşi vor scoate banii investiţi în acţiuni, cu zecile de

miliarde. Aşa că, zice el, cine e deştept şi-i scoate de pe acum. Sunteţi de acord?

— Sunt de acord atât cu diagnosticul, cât şi cu concluzia, răspunse Willy. Deşi nu mi-aş vinde acţiunile începând chiar de mâine-dimineaţă. Faceţi-l pe brokerul dumneavoastră să-şi merite banii. Spuneţi-i să vă prezinte un plan.

— Dar, spuse Sally, dacă îţi vinzi acţiunile, unde e bine să-ţi bagi banii?

— Într-un fond de lichidităţi al pieţei, e ceva sigur, spuse una din cele două femei suferind de anorexie şi care abia dacă scosese două vorbe până acum, poate din cauza slăbiciunii.

— Ca să obţii mai puţin de patru procente? replică fiica episcopului. Glumeşti!

— Să-l lăsăm pe William să-şi spună părerea, interveni Denise.

— Mă rog, într-un fel, toate aveţi dreptate, spuse Saxon. Da, ne îndreptăm spre o nouă recesiune. Şi da, dacă sunteţi deştepte, vă vindeţi acţiunile până să apuce alţii să o facă. Iar când faci asta, vrei să fii sigur, iar un fond de lichidităţi reprezintă un loc destul de sigur în care să-ţi bagi banii. Dar, aşa cum s-a spus aici, nu obţii decât patru procente. Cam tot atâta este şi rata inflaţiei. Deci, până la urmă nu câştigi nimic.

— Atunci ce părere ai despre obligaţiuni? întrebă Denise.

— Te apropii. Obligaţiunile, mai ales cele pe termen lung, reprezintă probabil varianta la care ar trebui să vă gândiţi. Dar nu cele emise de companii. Când se va instala recesiunea, şi dacă va fi vorba de una profundă, numeroase corporaţii se presupune că vor avea probleme şi în acel moment obligaţiunile lor – şi nu mă refer numai la obligaţiunile fără acoperire – vor avea şi ele probleme.

— Prin urmare, banii trebuie plasaţi în obligaţiuni emise de guvern, spuse fiica episcopului.

— În parte, aşa este. Hârtiile de valoare emise de guvern sunt mai sigure, dar câştigurile aduse de

acestea nu sunt foarte ademenitoare. În plus, dobânda pe ele este impozabilă.

Nimeni de la masă nu era un partizan al impozitelor, aşa încât câştigase acum absoluta lor atenţie.

— Obligaţiuni municipale, scutite de taxe. Spre aşa ceva ar trebui să vă orientaţi. Majoritatea lor – aşa zisele obligaţiuni cu angajament general – sunt susţinute de către guvern, prin urmare sunt sigure. Au câştiguri relativ mari – mult mai ridicate decât orice aţi putea câştiga investind într-un fond de lichidităţi. Şi dacă le cumperi pe cele care trebuie, nu plăteşti nici taxe federale şi nici statale. Dacă mai ai nevoie de alte dovezi, vezi unde şi-a băgat Ross Perot majoritatea miliardelor lui sau, Denise, prietenul tău Gordon Getty. În obligaţiuni municipale scutite de taxe.

După ce-şi plăti astfel prânzul, Willy Saxon se uită la ceasul de la mână. Intuind ce urma acesta să spună, Denise i-o luă înainte.

— Doamnelor, e timpul să ne retragem. Dar, înainte de a face asta, cred că am vrea, toate, să-i mulţumim domnului Saxon pentru faptul că ne-a împărtăşit gândurile sale. Nu credeţi că trebuie să mai repetăm figura?

Ideea stârni murmure de unanim acord, în timp ce toată lumea începea să se ridice de la masă.

— Te aşteaptă vreo maşină? îl întrebă Denise pe Willy.

— Nu. Am venit cu taxiul.

— Înseamnă că nu ţi-ar strica să te ducă cineva.

— Ar fi foarte bine. Stau la Huntington. Ţi-e cumva peste mână?

— Bineînţeles că nu.

Când Willy şi Denise ieşiră din hotel, şoferul acesteia trăsese deja Bentleyul la scară.

— Cât vrei să stai la Huntington? îl întrebă ea, pe când ieşeau din alee, îndreptându-se spre Nob Hill.

— Până când voi găsi un apartament.

— Poate reuşesc să te ajut eu.

— Nu mi-ar strica puţin ajutor.

— De fapt, noi – sau mai curând eu – avem un foarte drăguţ bloc cu apartamente de locuit exact de partea cealaltă a parcului de lângă Huntington. Ai propriul tău palier, lift şi camere pentru servitori. Soţul meu făcea mare caz din cui urma să închirieze. Aşa că poţi fi sigur, nu stă acolo decât cine trebuie.

— Dar este liber vreunul?

— Dacă nu, putem elibera ceva, îi răspunse ea. Este apartamentul de acolo, de pe partea cealaltă a parcului, spuse Denise, în timp ce trăgeau în dreptul hotelului Huntington.

Se aplecă peste Willy, ca să-i poată arăta. În timp ce continua să ridice în slăvi meritele clădirii – în comparaţie cu coteţele de pe Park Avenue şi Central Park din New York, şi cu acele *appartements* cu vedere spre Jardin Luxembourg din Paris – sânii îi rămaseră apăsaţi de el. Nu se putu împiedica să nu-şi amintească ce spusese Denise despre fiica episcopului: că nu se mai culcase cu cineva de cinci ani.

Cât despre asta, el nu se mai culcase cu o femeie de trei ani. Şi chiar dacă Denise era mai mare decât el cu vreo cinci ani, el dorise dintotdeauna să vadă dacă ceea ce se spunea despre femeile mai în vârstă era adevărat.

— Vrei să vii să bem ceva la barul Big Four? o întrebă.

— Dragul meu, eu nu beau niciodată în baruri, spuse ea. O să te sun să-ţi spun ce-am făcut cu apartamentul.

4

La ora patru în aceeaşi după-amiază Willy Saxon intră, punctual ca de obicei, în birourile direcţiei Agenţiei Western Credit Rating, care se aflau la etajul şaptesprezece în Russ Building, pe Montgomery Street.

Pe măsura preocupărilor companiei, birourile acesteia erau orice, numai luxoase nu. Fuseseră decorate şi mobilate astfel încât să ofere vizitatorului, de la început, senzaţia unei eficiente de clinică, al unui profesionalism scrupulos, deşi în gamă minoră. Chiar şi recepţionera era îmbrăcată într-un costum gri, mai degrabă sever, care arăta ca şi cum ar fi fost luat mai curând dintr-un magazin universal decât dintr-un butic.

— Sunt William Saxon şi am întâlnire, la ora patru, cu domnul Ravitch.

— Da, domnule. Vă aşteaptă.

Se ridică de la birou şi-l conduse de-a lungul unui coridor, spre un birou spaţios aflat la capătul acestuia şi având o vedere panoramică asupra golfului San Francisco.

Willy Saxon fusese pregătit să-i displacă profund persoana pe care acum o vedea pentru prima oară. Dar pe când bărbatul voluminos se apropia de el, strângându-i mâna şi apăsându-i-o de trei ori – toate acestea cu un zâmbet larg pe faţă – ştiu că nu o să-i fie deloc uşor. Acest sentiment îi fu întărit de cuvintele lui Sidney Ravitch.

— Lenny Newsom mi-a spus totul despre dumneavoastră, domnule Saxon. Zicea, cu toată convingerea, că eraţi cel mai grozav tip din adunătura aceea de la Pleasanton. Prin urmare, este o mare plăcere pentru mine ca, în sfârşit, să pot să vă întâlnesc. Luaţi loc.

Cei doi se aşezară la măsuţa pentru cafea, unde îi şi aşteptau o cană cu cafea şi două ceşti. Willy îşi puse îngusta lui geantă diplomat pe podea, alături de scaun.

— Fără zahăr sau lapte, spuse Willy, în timp ce Ravitch începu să toarne.

— Tocmai am vorbit ieri cu Lenny, afirmă Ravitch. M-a sunat să-mi spună că i-aţi lăsat computerul Macintosh. E ca un copil mare, ştiţi asta. Pentru el a fost ca şi cum ar fi primit o jucărie de la Moş Crăciun. Deci, continuă Ravitch, ce vă aduce aici, domnule Saxon?

— În exclusivitate, afaceri. Aşa cum ştiţi şi dumneavoastră, desigur, toate rădăcinile mele şi întreaga mea experienţă se află în afaceri. Pentru moment – având în vedere cele întâmplate – o să mai dureze ceva până când voi reuşi să reintru în joc în mod direct. Prin urmare, mă aflu în căutarea unor modalităţi de a o face pe cale indirectă.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu să investesc mai degrabă decât să administrez.

— Şi v-aţi gândit că societatea noastră ar putea fi în stare să vă ajute să găsiţi o astfel de investiţie?

— Nu. M-am gândit că v-ar putea interesa să mă aveţi investitor în compania dumneavoastră, domnule Ravitch, îi răspunse Willy Saxon.

— Spune-mi Sidney, te rog. Sau şi mai bine, Sid, îi răspunse Ravitch. Ce te face să crezi că avem nevoie de un investitor?

— Mi-am făcut bine temele la Pleasanton. Am ajutat la organizarea bibliotecii de acolo şi am fost în măsură să capăt, astfel, acces la toate datele financiare de care aveam nevoie, apelând chiar, când a fost cazul, la Sistemul de Recuperare Dow Jones, folosindu-mă de un modem şi de Macintoshul pe care tocmai l-a moştenit Lenny, prietenul dumitale.

— Şi ce ţi-au spus despre noi cercetările făcute?

— În primul rând, că faceţi parte dintr-un „club” cât se poate de elitist. Că activitatea de evaluare a solvabilităţii în ţara noastră – de fapt, în lume – este monopolizată de o mână de companii specializate. Cine nu a auzit de Moody’s şi de Standard & Poors? Dar cele câteva companii mai mici, cum ar fi Fitch Investor Services sau compania ta, sunt cunoscute,

la drept vorbind, numai de profesioniştii din investiţii.

— Altceva?

— Am mai aflat că agenţiile de evaluare au o influenţă enormă. Într-unul din numerele din săptămâna trecută ale ziarului *Financial Times* a apărut chiar un articol în care se făcea afirmaţia că, împreună, reprezentaţi unul dintre cele mai puternice grupuri de pe pieţele financiare internaţionale.

— Dar dumneata trebuia să fi înţeles acest lucru încă de pe vremea când lucrai în domeniu, spuse Ravitch.

— Exact. Ar fi trebuit să înţeleg. Dar nu uita un lucru: specialitatea mea erau obligaţiunile fără acoperire. Nici că ne păsa nouă de evaluări. Obligaţiunile fără acoperire sunt obligaţiuni fără acoperire. Marfa noastră se afla la ani lumină de şansa de a fi evaluată cu vreun triplu A. Pentru majoritatea obligaţiunilor pe care le lansam pe piaţă nici măcar nu puteam obţine o evaluare. Oamenii le cumpărau din alte motive.

— Pare logic. Altceva?

— Da. Se pare că industria voastră nu este absolut deloc regularizată. După cum înţeleg eu lucrurile, faptul că sunteţi recunoscuţi de SEC acordă evaluărilor voastre o poziţie atât de puternică, încât puteţi propulsa sau desfiinţa o emisiune de obligaţiuni. Totuşi, nu aţi fost niciodată controlaţi – n-au existat revizii contabile, nimic.

— Adevărat. Dar aceasta, pentru că reputaţia noastră este foarte bună. Poate nu chiar impecabilă, dar nu s-a întâmplat încă nimic atât de rău, încât să ofere suficiente motive pentru vreo interferenţă guvernamentală de orice fel, spuse Ravitch. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce crezi că *avem* nevoie de un investitor din afară?

— Poate din cauza aceasta.

Saxon se aplecă spre geanta diplomat, o deschise şi scoase din ea o broşură care atrăgea imediat

atenţia datorită ornamentelor în relief de pe copertă, mai degrabă de prost gust.

— Lenny ţi-a dat-o? întrebă Ravitch, înroşindu-se la faţă.

— Nu. Am împrumutat-o eu. Lenny era atât de mândru de ea, încât o păstra tot timpul în sertarul de sus al mesei lui. Camera lui era vizavi de a mea, de partea cealaltă a coridorului.

— Deci ai furat-o.

— Aşa cum am spus deja, Sid, am împrumutat-o.

— Bine, haide să nu ne mai gândim acum la asta. Ce anume, exact, vrei de la mine?

— Ţi-am spus deja. Vreau să investesc în compania ta.

— Eu nu…

— Te rog, ascultă-mă până la capăt, Sid, îl întrerupse Saxon. Aşa cum am mai spus-o, mi-am făcut bine lecţiile. Şi nu mă refer la ce mi-a spus Lenny. Forţa dumitale constă în aceea că agenţia dumitale a fost ca un peşte mare într-un iaz mic. Te-ai mulţumit cu California, Oregon şi Washington, iar restul ţării şi al lumii l-ai lăsat celor mai puternici decât tine. Corect?

— Ai prins ideea. Cunoaştem mai bine decât oricine fiecare municipalitate din teritoriul nostru – mare, mică sau minusculă.

— Doar că acum a apărut o problemă, preciză Saxon. Cei puternici – vechea ta firmă, Moody's, ca şi Standard & Poors – au început să-ţi invadeze propria ogradă. Şi cum Standard & Poors îi aparţine lui McGraw Hilliar Moody's, lui Dun şi Bradstreet, amândoi au buzunare adânci, Sid. Ei îşi pot face loc cu forţa în teritoriul tău, chiar dacă aceasta implică anumite pierderi pe parcurs. Tu nu ai buzunare adânci, Sid. De fapt, dacă informaţia mea este corectă, te îndrepţi spre o problemă legată de capital. Eu sunt în poziţia de a mă ocupa de această problemă. Şi poate că aş veni cu una sau două idei care ar aduce firmei noastre mult mai mulţi bani în viitor.

— A şi ajuns deci „firma noastră”, da? spuse Ravitch.

— Sid, îţi spun cu toată sinceritatea, dacă nu vrei să mai discuţi despre asta, plec. Chiar acum. Poţi păstra broşura lui Lenny. Şi să uităm, amândoi, că această discuţie a avut loc vreodată. În regulă?

Sidney Ravitch se ridică de la măsuţă şi se îndreptă spre fereastră.

— Cât îţi propui să investeşti?

Spunând acestea, continuă să se uite afară pe fereastră.

— Zece milioane.

— Numai numerar?

— Numai numerar.

— Tot numerarul acum?

— Tot numerarul în termen de treizeci de zile.

— Şi câte părţi din companie aştepţi să obţii pentru aceste zece milioane ale tale?

— Patruzeci şi nouă la sută. Şi opţiunea de a cumpăra restul.

De data aceasta, Sidney Ravitch se întoarse de la fereastră ca să se uite la Willy Saxon.

— Dar te-ai gândit, într-adevăr, foarte serios, la tot, nu-i aşa?

— La absolut tot.

— În regulă. De data aceasta, Sid Ravitch îşi reluă locul la masa pentru băut cafeaua, în faţa lui Willy. Şi de unde urmează să sosească banii?

— Din străinătate.

— Pe numele cui?

— Nu al meu.

— Asta-i bine. Dar al cui?

— Depinde de unde vor veni. Dar atâta vreme cât numele meu nu va fi implicat, are vreo importanţă?

— Are, şi o să-ţi spun şi de ce. Ai dreptate, nu suntem supuşi unor controale regulate din partea celor de la SEC. Dar situaţia se poate schimba. Chiar în prezent, un congresman din Michigan, pe nume John Dingell, face presiuni în acest sens. Este preşedintele Comisiei pentru Comerţ a Camerei şi

este un ticălos suspicios şi rău. Tot ce-mi trebuie este să mi-l sui în cârcă.

— În regulă. Ce-ai zice dacă aş recurge la o bancă din Bahamas?

— Willy, spuse Sid, poate că tu nu gândeşti aşa, dar cu toată biblioteca şi modemul tău de la Pleasanton, încă nu eşti la curent cu realităţile din această afacere.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Willy.

— Bahamas e ca o sită cu ochiuri mari. Uite ce a păţit Dennis Levine. A crezut că este în totală siguranţă dacă recurge la sucursala Nassau a unei bănci elveţiene, Bank Leu, ca faţadă pentru afacerile de aici în care se angajase pe când lucra pe Wall Street. Crezuse că era acoperit de legile privind secretul operaţiunilor bancare din *ambele* ţări. Dar a constatat cu totul altceva. Când, în sfârşit, au dat de urma lui, federalii au făcut presiuni asupra guvernului din Bahamas şi asupra băncii şi ambele au cedat. Nu numai că au declarat fiecare bănuţ depus de Levine – şi dacă-mi amintesc corect, erau cam vreo unsprezece milioane de dolari – dar au şi pus la dispoziţie documentele care l-au băgat pe Levine în Lewiston pentru şaptesprezece luni. Ar fi putut fi şi mai multe, dar Levine a făcut un târg şi i-a trădat pe toţi cu care avusese vreodată de-a face.

Sidney Ravitch era, evident, un as în asemenea probleme.

— Dacă mai ai nevoie şi de alte argumente, continuă el, întoarce-te la Pleasanton şi mai stai de vorbă o dată cu prietenul nostru comun, Lenny. El a recurs la reprezentanţa din Insulele Caiman a filialei Băncii Regale Canadiene din Nassau şi a avut exact aceeaşi soartă ca şi Levine. I-au luat toţi banii şi l-au băgat şi la zdup pentru trei ani.

„Dar, se gândi Willy, banii *tăi* nu ţi i-au luat, nu-i aşa? Tu ţi-ai dosit probabil în altă parte cota ta de «beneficii» din cacealmaua aceea cu opţiuni pentru aur. Apoi i-ai folosit ca să cumperi această agenţie de evaluări.”

— În regulă, atunci ce-ai zice dacă aş recurge la o corporaţie britanică cu sediul în Channel Islands? îl întrebă Willy.

— Aşa e mai bine. Ce-mi poţi spune despre membrii consiliului de administraţie?

— Secretarul companiei este un vechi şi reputat membru al uneia dintre cele mai prestigioase firme de avocaţi consultanţi din Londra. Am auzit că ei îi oferă consultanţă prinţului Charles. Presupun că prezintă destule garanţii.

Lui Ravitch îi plăcu asta.

— Eşti foarte isteţ, Willy. Sunt surprins că te-au mirosit.

— Aşa am fost şi eu, Sid. Obişnuiam cu toţii să glumim şi să spunem că aşa ceva i se poate întâmpla oricui dintre noi, dar…

— Da. Pe mine, unul, numai Pronia Cerească m-a ferit.

Lui Willy începea să-i placă sincer omul acesta. Ravitch ştia că *el* ştie despre legătura lui cu Lenny şi despre frauduloasa lor schemă cu aurul. Şi totuşi, în loc să invoce cine ştie ce gogomănie, Ravitch era gata să recunoască faptul că tocmai reuşise să evite un glonţ de acelaşi calibru, care îi trimisese pe el şi pe Lenny la Pleasanton.

Probabil că mai era şi altceva. Încercase să descopere de ce Ravitch îl părăsise atât de brusc pe Moody înainte de a veni la această mult mai mică agenţie. Dar nimeni nu suflase o vorbă.

— În regulă, spuse Ravitch. Cred că avem elementele pentru încheierea unei înţelegeri. Haide acum să discutăm problemele de coordonare.

5

Era aproape şapte seara când Willy ajunse înapoi la hotelul Huntington. Rămase câteva clipe în hol, gândindu-se la următoarea mişcare. Hotărî că aceasta va fi un păhărel la barul hotelului, care purta numele celor patru magnaţi hoţi care dăduseră marea lovitură la San Francisco la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea.

Barmanul de la Big Four era un fost poliţist, pe nume Bob. Se ocupa de obicei cu pariurile sportive şi, în funcţie de sezon, paria pe orice, de la Giants la A's, de la The Warriors şi The'49, la Sharks. În seara aceasta era prins de o altă specialitate de-a lui. Subiectul: obscure capitale de ţări, state, provincii, cantoane – orice. În dispută cu el erau obişnuiţii hotelului.

— Insula Prince Edward, spuse cineva, în timp ce Willy se strecura pe unicul scaun gol de la marginea barului.

— Charlottetown, veni răspunsul imediat.

— Vermont.

— Montpelier.

— Liechtenstein.

Pauză.

— Vaduz, interveni Willy.

Toată lumea de la bar se întoarse spre el.

— În regulă, spuse Bob, e rândul dumitale să mă întrebi. Apropo, cum te cheamă?

— Willy.

— În regulă. Zi-i, Willy.

— Volta Superioară.

Peste bar se aşternu tăcerea.

— Ne dăm bătuţi, spuse Bob.

— Ouagadougou.

— Silabiseşte, îi ceru Bob.

Willy făcu asta, în timp ce Bob căută într-un raft, sub registrul de încasări, scoase de acolo un atlas zdrenţuit şi începu să-l răsfoiască.

— Ai dreptate, confirmă barmanul într-un târziu.

— Fă-i cinste omului, spuse un client din capătul celălalt al barului.

— Apropo, Willy, nu cumva eşti chiar Willy Saxon?

— Chiar el.

— Nu, pe naiba, exclamă omul. Eu sunt Jerry McGrath. Lucram cu Dean Witter pe vremea când te ocupai de problemele tale. Ai cam lipsit o vreme, nu?

— Trei ani şi o zi, răspunse Willy.

— Fă-i omului cinste de două ori, Bob.

Se făcuse ora opt când Willy reuşi, în sfârşit, să se scuze şi să se retragă din noul club al fanilor săi. Ştia acum care va fi următoarea lui mişcare. Doar că la Vaduz era abia ora patru dimineaţa. În plus, băuse puţin cam multişor. Şi, în sfârşit, nu avea de loc intenţia să aibă o convorbire telefonică cu Liechtensteinul, care putea fi reperată ca fiind purtată din camera lui. Ridică, aşadar, receptorul şi chemă serviciul de cameră, comandând un sandviş cu şuncă şi o bere Beck. Zece minute mai târziu, sosi comanda. După ce mâncă, Willy puse ceasul cu alarmă la ora douăsprezece fără un sfert şi se întinse ca să tragă un pui de somn.

Puţin înainte de miezul nopţii, Willy părăsi holul hotelului Huntington şi o luă în jos, pe California Street. Se lăsase ceaţa şi nu erau mai mult de patru grade afară, deci nu prea era noaptea potrivită pentru o plimbare nocturnă, agale. Mai existau alte patru mari hoteluri în Nob Hill: Mark Hopkins, Stanford Court, Ritz Carlton şi Fairmont. Willy voia unul apropiat, de preferat cu o intensă activitate de noapte la recepţie. Se hotărî repede, pe când se apropia de Fairmont. În faţa acestuia staţionau patru autobuze, din care coborau grupuri zgomotoase de participanţi la cine ştie ce reuniune.

Cabina telefonică pe care o căuta se afla la mijlocul coridorului ce ducea de la hotelul principal la Turnul Fairmont. Scoase din portofel un bileţel şi, uitându-se pe el, începu să formeze: 01-41-75-433-4981-#.

— Ce doriţi, vă rog? întrebă operatoarea internaţională din New York.

— Aş vrea o convorbire telefonică cu taxă inversă cu Vaduz, Liechtenstein. Pentru doctor Werner Guggi, G U G G I.

— Numele dumneavoastră?

— William Randolph Hearst.

Fusese primul nume care-i venise în minte, cu ani în urmă, când Guggi îi sugerase să folosească un nume fals când îl suna din Statele Unite.

Nu mai auzi nimic câtă vreme operatoarea îşi făcu treaba. Zece secunde, cincisprezece, douăzeci. Dacă Guggi murise? Douăzeci şi cinci, treizeci. Apoi telefonul reveni la viaţă.

— Willy! Aici Werner Guggi. Ce surpriză!

— Sper că nu una neplăcută.

— Nu, nu, nu! Doar neaşteptată. Unde eşti?

— Nu unde am fost. Vreau să vin să te văd, Werner.

— Bineînţeles. Când?

Willy se hotărî pe loc.

— Joi.

— E prea repede, trebuie să recunosc, îi răspunse avocatul din Liechtenstein. Lasă-mă să-mi consult agenda.

„I-am încredinţat şaizeci de milioane de dolari din banii mei şi el trebuie să-şi consulte nenorocita aia de agendă!”

— Mă tem că joi este o zi plină pentru mine, Willy, sosi răspunsul câteva secunde mai târziu.

— Atunci haide să ne întâlnim seara, spuse Willy, încercând să se stăpânească.

— Da, asta se poate. Haide să cinăm împreună, să zicem la ora şapte seara. La Gasthof zum Sternen, în Vaduz. Cred că-ţi aminteşti locul.

— Cum să nu. Poţi să-mi reţii o cameră acolo?

— Bineînţeles. Altceva?

— Nimic acum. Sunt convins că-mi poţi arăta câteva cifre.

— Desigur. Cel puţin cifrele care te privesc pe tine.

— Bine. Atunci, pe joi seara la Gasthof.

— *Auf Wiedersehen.*

Dincolo de coridor se afla un bar la care se cânta muzică Dixieland, şi Willy Saxon o porni într-acolo. Nu mai era nimeni, în afara barmanului.

— Gin martini Sapphire Bombay, cu două măsline.

Pentru prima oară de când părăsise Pleasantonul, simţea un nod ciudat în stomac. Ce înţelegea Guggi prin ultima lui afirmaţie? Că va aduce cifrele „care te privesc pe tine”. Care ar putea fi cifrele care să *nu* îl privească pe el?

Doar nu îl alesese pe doctorul Werner Guggi la întâmplare, din cartea de telefon a Liechteinsteinului. Acesta îi fusese recomandat de nici mai mult, nici mai puţin decât de doctorul Rudolph Schweizer, preşedintele consiliului de administraţie al celei mai mari bănci din Elveţia, Union Bank, şi cum el se ocupa acum de evaluări ştia că era singura dintre cele cinci bănci din lume care fusese notată cu AAA atât de către Moody’s, cât şi de Standard & Poors.

De-a lungul anilor, construise o bună relaţie de colaborare cu acest gnom elveţian şi, deopotrivă, o balanţă solidă cu banca sa. Balanţa era asigurată de comisionul de cumpărare provenind din emisiunile de obligaţiuni fără acoperire lansate peste ocean, o zonă în care el, Willy Saxon, fusese un autentic pionier.

Deschiderea se făcuse în 1985, când autorităţile elveţiene au permis entităţilor bancare neelveţiene să formeze în Elveţia grupuri de bănci care să cumpere, spre vânzare, acţiuni emise de companii. Înainte de aceasta, Cele Trei Mari Bănci Comerciale elveţiene avuseseră monopolul asupra emisiunilor de obligaţiuni specificate în franci elveţieni şi practicaseră o politică prin care se împiedica pătrunderea pe piaţa elveţiană a emisiunilor care nu erau de cea mai înaltă calitate.

Odată cu sosirea lui Willy Saxon pe scena din Zürich, acest monopol, această politică şi această

calitate deveniseră repede de domeniul trecutului.

Willy înfiinţase imediat o *Finanzgesellschaft,* o formă de corporaţie bancară care, având în vedere legile elveţiene, putea face acelaşi lucru ca o bancă comercială, cu excepţia depozitelor publice. Apoi se dusese la Rudolph Schweizer. Oferta lui: dumneata pui capitalul de bază şi asiguri câţiva clienţi pentru marfa mea, iar eu asigur operaţiile cu obligaţiuni fără acoperire şi companiile doritoare să le emită. Vom împărţi profitul juma-juma. Dacă vrei să rămâi un partener discret, ca să-ţi aperi reputaţia neştirbită, eu nu am nimic împotrivă.

UBS[3] a bătut palma imediat şi a ales calea discretă. Willy Saxon a hotărât şi el să fie un beneficiar cât mai invizibil al noii companii mixte. Aceasta l-a condus spre Liechtenstein şi spre bunul *Herr Doktor* Werner Guggi.

Prima lor întâlnire avusese loc în februarie 1985, la restaurantul Gasthof zum Sternen din Vaduz.

— Este o mare plăcere să vă cunosc, acestea fuseseră primele cuvinte ale avocatului din Liechtenstein. Cred că înţelegeţi că aveţi recomandările cele mai înalte posibile.

— *Herr Doktor* Schweizer m-a rugat să vă transmit salutări din partea lui, accentuase Willy.

— Beţi vin? îl întrebase Guggi.

— Desigur.

— V-ar face plăcere să încercaţi unul local?

Vinul local era un nu-prea-rău Riesling Johannesberg.

— Presupun că sunteţi familiarizat cu situaţia de aici, începuse Guggi.

— Nu chiar. Am studiat două semestre la Universitatea din Zürich spre sfârşitul anilor 1960 – mama mea a fost elveţiancă, aşa încât nu am avut probleme să urmez cursurile – dar Liechtensteinul, nici măcar nu l-am vizitat vreodată. Ca să fiu sincer, nu mi se părea foarte interesant.

— Aveţi dreptate. Nici nu este. De fapt, vreme de secole, Liechtensteinul nu a fost decât un principat obscur, agrarian, dosnic, de la periferia Imperiului

Austro-Ungar. Niciodată lucrurile nu au mers prea bine aici, dar ele s-au înrăutăţit şi mai mult la sfârşitul Primului Război Mondial. Imperiul s-a prăbuşit şi ne-am pomenit un popor fără ţară.

Totul s-a schimbat dramatic în ziua de întâi ianuarie 1924, când Liechtensteinul a încheiat o înţelegere atotcuprinzătoare, de asociere cu Elveţia. Graniţele şi tarifele elveţiene au devenit graniţele şi tarifele noastre. Francul elveţian a devenit valuta noastră. Iar băncile din Liechtenstein, în total două, au fost total integrate în sistemul bancar elveţian, cu legile privind secretul bancar, cu tot.

— Aşadar, ce puteţi dumneavoastră oferi aici şi care să nu fie valabil la Zürich? îl întrebase Willy.

— Un sistem de protecţie total diferit, îi răspunsese Guggi, o protecţie împotriva privirilor indiscrete.

Apoi Guggi îi explicase cum funcţionează acesta.

Cheia era o entitate „corporativă" unică, numită *Anstalt.* Aceasta se traducea oarecum în engleză prin „fundaţie", dar o *Anstalt* în Liechtenstein avea tot atât de mult în comun cu o fundaţie americană, pe cât avea Madonna cu Fecioara Maria, îi explicase Guggi cu o rară scânteie de umor. Era o instituţie căreia nu i se cerea nici să înregistreze adevăratul proprietar şi nici să declare cuiva vreuna dintre activităţile sale financiare sau să-şi prezinte registrele, nimănui, nici măcar guvernului principatului. Şi, indiferent cât câştiga, taxele erau întotdeauna aceleaşi: cinci mii de franci anual sau puţin peste trei mii de dolari.

Nu degeaba, menţionase Guggi, unii dintre cei mai puternici oameni din lume – ca, de exemplu, Robert Maxwell, extraordinarul magnat al presei britanice şi finanţelor – folosea Liechtensteinul ca sediu central al „părţii private" a afacerilor sale.

Pentru mai multă siguranţă, mai existau şi onorariile care se plăteau celor care apăreau în faţă, ca directori ai corporaţiei. Aceştia nu erau deloc ieftini. Şi nici avocaţii care administrau aceste „fundaţii", aproape întotdeauna sub obrocul unei

împuterniciri. Învestirea unui avocat cu puteri atât de nelimitate îi supăra pe mulţi, recunoscuse Guggi, mai ales pe anglo-saxoni. Dar o astfel de înţelegere se baza tocmai pe esenţa sistemului, un sistem care, în ultimă instanţă, se baza pe încredere.

Willy îşi petrecuse dimineaţa următoare în biroul lui Guggi. Avea acum propria *Anstalt,* prevăzută cu un consiliu de administraţie în fruntea căruia se afla cel de-al doilea fiu al prinţului de Liechtenstein. A semnat împuternicirea respectivă desemnându-l pe Werner Guggi ca alter ego-ul său, responsabil de *Anstalt.* Întocmise hârtiile prin care transfera acestei *Anstalt* atât proprietatea asupra *Finanzgeseltschaftului* său elveţian, cât şi contul său de la Union Bank din Elveţia. Mai semnase, totodată, o hârtie prin care îl autoriza pe Werner Guggi să deducă anual un comision de un milion de franci elveţieni, acoperind serviciile, cheltuielile şi onorariile consiliului de administraţie.

În schimb, Werner Guggi se angajase să apere cu credinţă interesele lui Willy, ca pe propriile interese. Şi până acum, aşa şi făcuse. Nici tribunalele americane şi nici IRS nu aflaseră nimic despre ascunzătoarea pe care şi-o construise în Vaduz pentru profiturile care se scurgeau aici din operaţiile de cumpărare şi revânzare de obligaţiuni, de peste ocean.

Dar absenţa nici nu face dragostea mai puternică şi nici mai credincioşi pe avocaţii din depărtări.

Willy îşi plăti băutura şi se întoarse la Huntington pe la ora douăsprezece şi jumătate. Printre alte telefoane, făcu o rezervare la cursa United pentru New York de la ora opt dimineaţa şi la cursa Swissair pentru Zürich la ora şapte seara, rezervând, totodată, o maşină la aeroportul Kloten pentru ultimii kilometri ai călătoriei sale la Vaduz.

6

Ploua când aterizã la Kloten joi dimineaţa. La Hertz îl aştepta un Mercedes. Trecuseră ani de când fusese ultima oară în Elveţia, aşa încât Willy o rugă pe femeia de la pupitru să-i traseze pe una dintre hărţile lor cea mai scurtă rută spre Vaduz. Peste câteva minute se afla pe Autobahn-ul N1, îndreptându-se spre est, iar pe la amiază ajunse la Vaduz.

Plouase tot drumul şi încă mai ploua, când trase maşina în dreptul lui Gasthof zum Sternen. Era construit în stil cabană şi avea acelaşi aer de calendar elveţian, ca şi întreg orăşelul Vaduz. Willy se hotărî să afle dacă germana lui, amintire a celor două semestre petrecute la Zürich, mai făcea încă două parale.

— *Gruss Gott,* i se adresă funcţionarului de la recepţie. *Herr Doktor Guggi hat für mich ein Zimmer reserviert. Ich bin Willy Saxon.*

— Bine aţi venit la Vaduz, domnule Saxon, sosi răspunsul în engleză. Avem rezervarea, iar camera dumneavoastră este pregătită. Aveţi bagaje?

— Numai ce am aici, răspunse Willy.

„Şi gata cu germana mea”, conchise el.

Camera era atât de rustică, încât putea fi folosită într-un film cu Heidi. Pe masa străveche de stejar din faţa ferestrei se afla o sticlă cu vin – un Riesling Johannesberg – cu un bilet alături.

„Sper că aceasta îţi va trezi amintiri dragi despre Liechtenstein”, scria în biletul care era semnat „Bunul tău prieten, Werner”.

Afară la fereastră se afla obligatoria jardinieră cu muşcate, iar dincolo de aceasta, cum soarele începuse, în sfârşit, să iasă din nori, putea vedea munţii începând să se ivească din ceaţă. Nodul pe care-l avusese în stomac în ultimele douăzeci şi patru de ore, ca şi îndoielile care i-l provocaseră, începură să dispară. Nu toţi oamenii din lume

trebuiau în mod obligatoriu să fie escroci, deşi în ultimii trei ani aşa se convinsese că era.

Willy hotărî că era timpul pentru un alt pui de somn şi, cu ajutorul aerului de munte şi al liniştii din jur, peste câteva minute, Willy Saxon adormi buştean. Când se sculă, cinci ore mai târziu, pentru prima oară de ani de zile, se pomeni că aşteaptă cu nerăbdare să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Willy constată curând că încrederea nu-i fusese înşelată. Guggi intră în restaurantul hotelului fix la ora şapte. Willy aştepta deja la o masă. Guggi abia termină cu saluturile că şi băgă mâna în mapă, de unde scoase un plic pe care i-l întinse lui Willy.

În timp ce se aşezară, Willy îl deschise.

Unica foaie de hârtie din plic – fără antet – conţinea un singur număr: 74.768.411,76 de dolari.

— Aceasta este balanţa ta în momentul de faţă, spuse doctorul Guggi.

Mintea lui Willy începu să calculeze. Zece milioane pentru banca de investiţii. Zece milioane pentru agenţia de evaluare. Îi rămânea mai mult decât suficient ca să ungă toate rotiţele necesare. Plus o sumă frumuşică pentru reîntoarcerea lui.

Willy Saxon revenea în afaceri.

— Presupun că prietenul nostru comun, doctorul Rudolph Schweizer, conduce în continuare Union Bank din Elveţia? întrebă Willy.

— Bineînţeles.

— Şi mai presupun că este în continuare un prieten comun?

— A vorbit întotdeauna în cei mai frumoşi termeni despre tine, Willy. Trebuie să înţelegi că niciunul dintre noi, cei de aici, nu am înţeles de ce autorităţile americane ţi-au făcut ce ţi-au făcut. Este absurd.

— Poate. În sfârşit, intenţionez să cumpăr o bancă de investiţii din San Francisco. Autorităţile americane la care tocmai te-ai referit ar putea să nu agreeze ideea. Prin urmare, m-am hotărât să înfiinţez o societate anonimă în Elveţia, în cantonul Zug, care să acţioneze în numele meu, ca să zic aşa.

— Pot aranja uşor aşa ceva, spuse Guggi.

— Sper să mă înţelegi, Werner, dar cred că cel mai bine ar fi ca şi numele tău să fie ţinut departe de ea, spuse Willy. Păstrarea micii noastre înţelegeri, numai pentru noi, s-a dovedit a fi un lucru excelent până acum, aşa încât nu văd de ce am schimba ceva.

— De acord.

— În regulă. Uite la ce mă gândesc eu. E vorba de zece milioane de dolari. Vreau ca banii să fie canalizaţi spre Zug prin UBS din Zürich. Ar fi ideal ca din consiliul de administraţie al societăţii din Zug să facă parte câţiva executivi din UBS şi câţiva prieteni ai doctorului Schweizer. Bineînţeles că vom avea nevoie de un avocat local, care să figureze cu numele ca proprietar al acestei societăţi anonime. Dar ce-i putem noi oferi lui Schweizer şi prietenilor săi? Mai întâi, trebuie să stabilim nişte onorarii pentru consiliul de conducere. Mă gândesc poate la un milion de dolari sau cam aşa ceva. Apoi, cel puţin, în ce-l priveşte pe Schweizer, va trebui să-i oferim o parte din profit, exact ca şi ultima dată, cu ocazia acelor obligaţiuni fără acoperire, să zicem până cel mult cincizeci la sută. Tu ce părere ai?

La miezul nopţii, puseseră la punct toate detaliile.

7

A doua zi la amiază, Willy se întorcea la aeroportul din Zürich, exact la timp ca să prindă un zbor de la ora unu spre Londra. Starea de exuberanţă nu numai că rămăsese intactă, dar chiar fusese accentuată de faptul că se îndrepta acum spre unul dintre oraşele lui favorite, cu suficienţi bani în buzunar. Aranjase cu Guggi să i se trimită la hotel, înainte de plecare, zece mii de lire şi cincizeci de mii de dolari, bani lichizi. Telefonase totodată la hotelul Claridges să trimită Rollsul lor la aeroport, să-l aştepte.

În holul hotelului îl aştepta directorul în persoană, ca să-l salute, murmurând câtă plăcere îi făcea să-l aibă din nou acolo şi întrebându-l cu ce îi putea fi de folos.

— Cu cina, răspunse Willy. Nu ştiu între cine şi cine să aleg. Să merg la Christoper's sau la Harry's Bar.

— Eu m-aş duce la Christoper's, îi răspunse domnul Bentley. Este favoritul nu numai al reginei mame, dar şi al prinţesei Margaret, dar, oricum, mâncarea este, fără doar şi poate, cea mai bună din oraş. Şi după aceea?

— Cred că o să merg la Annabel's. Dacă nu cumva s-a deschis ceva nou între timp. Doar au trecut mai bine de trei ani, ştiţi bine.

— A mai apărut încă unul. Tramp. Atrage cele mai frumoase fete din Londra.

— Nu sunt sigur că fetele sunt o necesitate, dar niciodată nu strică să ai o rezervă. Să zicem, deci, cina la opt şi Tramp la unsprezece? Pentru două persoane. Şi voi avea nevoie de o maşină.

— Vă va aştepta afară la ora şapte treizeci.

Primul lucru pe care îl făcu Willy odată ajuns în cameră, fu să-şi scoată din mapă micuţul lui carnet negru. Găsi, la litera N, numărul firmei Nuffield, Weatherspoon şi Latham, impunătoarea firmă de avocaţi consultanţi, pe care o reţinuse din perioada

în care introducea în Europa obligaţiunile fără acoperire. Erau renumiţi în City ca fiind insuportabili, dar flexibili. Secretara domnului Nuffield îl informă că şeful ei era ocupat, dar, desigur, deşi era sâmbătă, va face totuşi o excepţie şi-l va aştepta la ora unsprezece în dimineaţa următoare.

Închise telefonul şi se întoarse la carneţelul lui negru şi, după ce frunzări câteva litere, se opri la „Doreen". Formă numărul, dar constată că postul fusese desfiinţat. Trecu la „Liz" – înaltă, brunetă şi cu sâni mari, dacă-şi amintea el bine. Niciun răspuns. Încercă tot aşa la. „Marty", „Patricia" şi, în final, la „Shirley". Shirley, cel puţin, îi răspunse la telefon, dar îl anunţă că era ocupată în această seară. Poate mâine? Willy îi răspunse că va reveni.

Şi acum? Barul de la Claridges nu era chiar amuzant, dar, cel puţin, era aproape. În drum spre acesta, în clipa în care păşi afară din lift, văzu în hol o siluetă familiară – tot înaltă, brunetă şi cu sâni foarte mari. Era fiica episcopului, urmărind cum i se aduc înăuntru bagajele şi numărând, ca să fie sigură că nu lipsea nimic. Se aflau deja acolo pe puţin zece valize.

Să încerce sau nu? Se hotărî asupra primei variante.

— Vă mai aduceţi aminte de mine? întrebă el.

Întrebarea provocă o privire în care se citea o instantanee respingere.

— Restaurantul Stars din San Francisco, continuă el. Prânzul oferit de Denise van Bercham.

Privirea se transformă într-o încruntare nedumerită.

— Desigur. Dumneata eşti isteţul om de afaceri. Ce ciudat să ne întâlnim din nou, atât de repede. Şi încă aici.

— M-am gândit doar să vă spun bună ziua, spuse Willy, trăgând concluzia că făcuse o mare greşeală de la bun început.

Dar în timp ce se întorcea să plece, aceasta îi spuse:

— Şi dumneata tot aici locuieşti? Te cheamă William, nu-i aşa?

— Willy. Willy Saxon. Şi, într-adevăr, stau aici.

— După cum vezi, eu abia am sosit. Tata participă la o consfătuire a clerului, care are loc aici, şi m-am hotărât să-l însoţesc. Următoarele trei zile se va afla la Lambeth, iar eu voi face cumpărături, voi merge la teatru, mă rog, ca de obicei. Dumneata?

— Probabil că rămân aici doar în noaptea aceasta. După care plec înapoi, direct la San Francisco.

— Ce păcat. Căci altfel poate am fi descoperit împreună un restaurant nou şi am fi înnebunit-o pe Denise de ciudă că nu-şi poate asuma ea descoperirea.

— Dacă eşti dispusă, o putem înnebuni mergând împreună într-un loc vechi şi sigur, la Christopher. Am rezervare acolo pentru ora opt.

— În seara asta, vrei să spui? urmă o oarecare ezitare. Dar care nu dură prea mult. Abia dacă o să am vreme să despachetez. Dar, în fond, treaba asta o poate face şi femeia, nu?

— Aşa cred. Atunci, haide să stabilim întâlnirea aici jos, în hol, chiar înainte de ora opt?

Câteva minute mai târziu, bând un Pimm's No 1, pe care-l considera cel mai potrivit locului, Willy se întreba ce-l împinsese să o invite la masă, în prima lui seară la Londra după trei ani, pe fiica, în vârstă de cincizeci de ani pe puţin, a unui episcop anglican. Şi pe deasupra, era şi o femeie masivă. Englezii au o vorbă răutăcioasă despre asemenea femei: nu ştii, când îţi sunt prezentate, dacă să dai mâna cu ele sau să arunci şaua pe spinarea lor.

Câteva ore mai târziu însă, îşi schimbă radical părerea. Persoana care coborî din lift la opt fără cinci era într-adevăr o doamnă de proporţii statuare. Dar aşa cum lăsa să se vadă foarte clar rochia verde, repartiţia celor şaptezeci de kilograme era impecabilă. Picioarele ei păreau să nu se mai sfârşească; sânii întindeau corsajul Givenchy la

limită; iar bijuteriile ei – toate smaralde – îi sublinia în mod deosebit tenul „englezesc”.

— Superb! spuse el, în timp ce – da – îi strângea mâna.

— Mulţumesc, domnule, îi răspunse aceasta. Caleaşca aşteaptă?

Caleaşca era un Daimler, iar şoferul; un snob.

— La Christopher’s, îi spuse Willy.

— Domnule?

— Wellington Street, îi spuse Willy. Şi calc-o.

Fiica episcopului era încântată.

— Willy, spuse ea, pe când Daimlerul se îndepărta lin de bordură, vreau să-mi răspunzi cinstit la ce te voi întreba acum.

— Desigur, răspunse acesta.

— Îţi mai aduci aminte cum mă cheamă?

— Ca să fiu sincer, nu, răspunse Willy. Dar chipul nu ţi l-am uitat, asta e cât se poate de sigur.

— Eşti un tip deştept. Bine, ghiceşte.

— Numele sau prenumele?

— Prenumele.

— Penelope.

— Mai încearcă.

— Prudence.

Aceasta râse.

— Nume greşite, dar bine gândite. În regulă, este Sara. Sara Jones.

Willy se trase spre ea şi-i întinse mâna.

— Este o plăcere să te cunosc, Sara. De fapt, o mare plăcere.

În restaurant îi aştepta Christopher în persoană, Christopher Gilmore, care îi conduse la masa lor, în tot acest timp discutând amabil cu Willy.

— Este clar că eşti de-al casei. De unde până unde? îl întrebă Sara când se aşezară.

— Te-ar plictisi până la lacrimi, răspunse Willy.

— Pune-mă la încercare.

— S-a făcut. Ascultă povestea prescurtată a lui Willy Saxon. Student la Universitatea din Georgetown, în diplomaţie. Apoi la Universitatea din Zürich, două semestre. De ce la Zürich? Pentru

că mama mea era de acolo. Apoi, L.S.E., Facultatea de Ştiinţe Economice din Londra, unde mi-am şi luat o licenţă. Înapoi în State, am intrat la First Boston, unde m-au instruit în afaceri în domeniul investiţiilor bancare, mai întâi la New York, apoi la Londra şi, în sfârşit, la San Francisco, unde am părăsit nava şi am iniţiat mica mea bancă comercială.

— Opreşte-te. Câţi anişori aveai în momentul respectiv?

— Treizeci şi patru.

— De ce San Francisco?

— Pentru că este aproape de Silicon Valley. Am reunit grupuri de investitori care ofereau capitalul de bază pentru introducerea tehnologiei de vârf, dirijându-i şi asigurându-le finanţarea, în speranţa că mai târziu se vor putea impune şi vom scoate bani grei. Primele trei afaceri pe care le-am făcut mi-au mers din plin. Apoi, întâmplător, am luat parte la o masă oferită de Jerry Kohiberg şi George Roberts. La Villa Taverna.

— Ei cine mai sunt?

— KKR. Cel de-al doilea K este de la Henry Kravis. Sunt convins că ai cunoscut-o pe fosta lui soţie, Carolyn Roehm. Înţeleg că ea este pentru New York ceea ce este Denise van Bercham pentru San Francisco. În sfârşit, Kohiberg, Kravis şi Roberts – George Roberts este din San Francisco, de aceea masa a avut loc acolo – au inventat răscumpărarea forţată. Sună mult mai complicat decât este în realitate. În esenţă, tot ce au făcut ei a fost de a convinge conducerile companiilor subcotate să-şi răscumpere propriile dotări, cumpărând părţile acţionarilor publici. KKR a asigurat finanţarea, prin emiterea de obligaţiuni fără acoperire, în schimbul unei mari părţi din profit. Au pus apoi companiile pe picioare şi le-au revândut publicului, la un preţ dublu sau triplu faţă de suma plătită iniţial de ei. KKR a făcut miliarde, efectiv miliarde, în acest proces.

— Iar tu i-ai copiat.

— Exact. Dar am făcut totodată şi un pas mai departe. Am deschis birouri la Londra şi Zürich şi am introdus în Europa finanţarea prin obligaţiuni fără acoperire.

— Willy cel deştept.

— Aşa cum s-a dovedit, nu chiar atât de deştept, pentru că zece ani mai târziu am isprăvit prin a ajunge la puşcărie.

— Cum ai reuşit asta?

— Am intrat în combinaţie cu oameni ca Ivan Boesky şi Michael Milken. Am încercat să ne ajutăm unii pe alţii. Iar felul în care făceam aceasta era uneori ilegal.

— Nu ţi-a fost niciodată teamă că vei fi prins?

— Nici măcar nu m-am gândit vreodată la asta. Ştii gluma cu beţivul. După trei pahare, acesta se crede atotştiutor; după încă unul, se crede atotputernic; încă unul şi este invincibil; o scufie şi este invizibil. Exceptând faptul că în cazul meu – şi în cazul întregii clici din anii 1980, de la Boesky la Milken şi Boyd Jeffries – nu era vorba de băutură. Era puterea pe care ţi-o dau banii în zilele noastre în societate. Câştigi destui bani şi nimeni nu ar îndrăzni vreodată să se atingă de tine. Până la urmă, am avut ceea ce meritam.

— Cel puţin, tu recunoşti asta, Willy, spuse Sara.

— Am recunoscut-o la proces. Totodată am asigurat despăgubirea integrală a tuturor celor afectaţi de această acţiune. Dar am refuzat cu desăvârşire să trădez pe cineva. În consecinţă, mi-au dat pedeapsa maximă, în ani de puşcărie.

— Dar ceilalţi? Şi-au trădat cu toţii prietenii? întrebă Sara.

— Până la ultimul. Curtea chiar a inventat un eufemism pentru aceşti Juda Iscarioteanul. Le-a spus „colaboratori”. Boesky era cel mai mare escroc dintre toţi, dar şi cel mai mare colaborator. Aşa încât a făcut doar doi ani şi unsprezece zile. Milken a devenit şi el „colaborator” şi a făcut douăzeci şi patru de luni, în loc de zece ani. Marty Siegel, care era cel mai important furnizor de informaţii secrete

al lui Boesky, şi-a încasat partea în valize pline cu bani peşin. După prinderea lui, a „colaborat” cu vârf şi îndesat şi a primit două luni. Două luni!

— Şi tu?

— Eu am executat întreaga pedeapsă. Trei ani şi o zi, pentru că am refuzat să-mi părăsesc oamenii. Urăsc oamenii care trădează. Dar, şi mai mult, urăsc sistemul care încurajează delaţiunea. Aşa că atitudinea mea în prezent este cât se poate de simplă: Să-i ia dracu pe toţi!

— Sunt total de acord, spuse Sara, şi acum să schimbăm subiectul.

Ceea ce şi făcură, iar după cină se duseră mai departe la Tramp şi dansară până la două dimineaţă. Când se întoarseră la Claridges, Willy Saxon şi Sara Jones căzură de comun acord că se distraseră aşa cum nu o mai făcuseră de ani de zile. Willy nu făcu nici măcar o aluzie la ideea de a petrece restul nopţii împreună. De ce? Pentru că ea era o fată „cumsecade”, iar principiile lui etice, complet demodate, îi spuneau că nu trebuie niciodată să încerci să te culci cu o femeie cumsecade chiar de la prima întâlnire. Era ca şi cum ţi-ai fi trădat un coleg de clasă. Pur şi simplu, nu faci aşa ceva.

8

Problemele de etică nu fuseseră niciodată punctul forte al avocaţilor consultanţi Nuffield, Weatherspoon şi Latham. Dar nici ei nu pretinseseră niciodată acest lucru. Misiunea lor în viaţă era de a face destui bani ca să-şi poată permite un apartament în West End, o casă la ţară, un Jaguar şi, ca un corolar al poziţiei atinse, o prietenă la Paris. O premiză necesară era ca toate acestea să poată fi realizate în timpul orelor de serviciu, care nu începeau mai devreme de ora zece dimineaţa şi nu se încheiau mai târziu de trei după-amiaza, cu un timp generos pentru masa de prânz între aceste limite.

Toate acestea depindeau de asigurarea unei clientele mulţumite. Iar acest lucru cerea, uneori, să se mai închidă câte un ochi când era vorba de strictele subtilităţi ale legii. După propria părere, Nuffield, Weatherspoon şi Latham erau acolo nu ca să-şi ajute clienţii să *încalce* legea, ci, mai exact, ca să o *încovoaie.*

Când Willy intră în birourile lor la ora unsprezece fix, singura persoană de acolo era un secretar de cabinet. Avocatul său nu sosise încă. Când acesta îşi făcu, în sfârşit, apariţia, douăzeci de minute mai târziu, nu era tocmai plăcut la vedere.

— Scuzele mele, amice, spuse Lionel Latham, cu vocea lui destul de melodioasă, dar nu sunt obişnuit să vin la birou sâmbăta. Am dormit. M-am culcat târziu. Am şi o oarecare mahmureală, dar, cu puţină cafea, mă dreg. Haide să intrăm în birou.

Când sosi cafeaua, Latham dădu pe gât dintr-o dată toată ceaşca.

— Acum e mai bine, spuse el, apoi îl măsură pe Willy, vizibil deliberat, din cap până în picioare. Arăţi bine. De fapt, este cât se poate de clar că te afli într-o formă mult mai bună decât sunt eu. Fără alcool la închisoarea aceea, nu?

— Nu. Trei ani pe uscat.

Avocatul se cutremură.

— Am citit ceva despre asta în presa timpului, dar ziarele de pe aici nu i-au acordat cazului un spaţiu prea amplu. Şi acum, între noi fetele, de ce anume te-au acuzat?

— Un cap de acuzare a fost manipularea de hârtii de valoare. Era vorba de acţiunile uneia dintre companiile implicate într-o preluare forţată, care era în derulare. Schema era simplă şi des repetată, aş adăuga. Găseam un prieten care să cumpere acţiunile companiei A, ridicând preţul prin supralicitare, astfel încât când compania B cumpăra restul, trebuia să plătească mai mult. Cu cât plăteau mai mult, cu atât câştigam noi mai mult. Problema a apărut ca urmare a înţelegerii verbale dintre acel „prieten” şi noi, care stipula că noi vom răscumpăra acţiunile companiei A la preţul lor, indiferent dacă fuziunea avea sau nu loc. O, acest lucru este ilegal în America.

— Aceeaşi poveste. Cu asta i-a agăţat şi pe cei de la Guinness. Aceştia încheiaseră înţelegeri similare cu băncile elveţiene. Şi ei au fost priponiţi. Totuşi, nu pentru prea multă vreme. Ernest Saunders, preşedintele director general al firmei Guinness, a scăpat uşor, invocând că ar suferi de maladia lui Alzheimer. Câtă imaginaţie, m-am gândit eu atunci. Pe tine ce te-a scos?

— Nimic. Eu mi-am executat toată pedeapsa.

— În sfârşit, acum totul a trecut, nu-i aşa? Cu ce te-aş putea ajuta acum?

— Sunt pe cale să cumpăr o companie mică în State, dar trebuie să tulbur puţin apele.

— Te gândeşti la ceva anume?

— Vreau să am drept paravan o companie britanică, cu câteva nume de prestigiu în consiliul de administraţie şi cu referinţe bancare impecabile.

— Care să fie pe numele cui?

— M-am gândit să recurg la o entitate din Channel Islands.

— Perfect. Şi cine ar fi proprietarul?

— Poate o companie liberiană?

— Excelent. Şi despre ce capital vorbim?

— De zece milioane de dolari.

— Care vin de unde?

— Din Luxembourg.

Dar mai înainte, din Liechtenstein, dar asta nu mai era treaba lui Latham.

— Compania pe care o cumperi. Cu ce se ocupă?

— Cu evaluarea şi notarea obligaţiunilor. La fel ca Moody's sau, la voi, IBCA.

— Înţeleg. Dar autorităţile? SEC-ul?

— Niciun motiv de îngrijorare. SEC-ul nu-i verifică. Nimeni nu verifică aceste agenţii.

— Ciudat. Şi surprinzător că nu s-a gândit nimeni la asta înainte.

— Iar acum, haide să ne gândim la câţiva „candidaţi" pentru consiliul de administraţie al companiei britanice. Apropo, ai vreo idee cum să se cheme compania?

— Veritas, Ltd.

Lui Willy îi plăcu.

— Este perfect. Vom oferi adevărul, dar într-un fel oarecum limitat.

— Mi-a venit în minte un tip pentru postul de preşedinte. Sir Aubrey Whitehead. Fost aghiotant al lordului Mountbatten. Apoi trimis extraordinar în Canada. Trăind acum în Surrey, dintr-o pensie, la un nivel pe care nu şi-l poate permite, dar este prea mândru ca să renunţe la el. Este, de asemenea, membru al Partidului Conservator, ceea ce nu supără niciodată. Bineînţeles că nu pricepe o iotă din finanţe.

— Este perfect, spuse Willy. Şi presupun că vei dori să îndeplineşti funcţia de secretar al companiei.

— Voi fi onorat, răspunse avocatul. Cât de repede intenţionezi să pui totul în mişcare?

— Imediat. Tu vei pune lucrurile la punct aici, în Channel Islands şi în Liberia, pentru ca totul să demareze imediat în clipa în care voi apăsa pe buton.

— Nu vreau să mă amestec, dar ne întoarcem din nou la afacerile cu obligaţiuni fără acoperire?

— Nu chiar. Vremurile s-au cam schimbat în America, îi răspunse Willy. Clinton a promis să-i stoarcă pe cei bogaţi şi s-a ţinut de cuvânt. Aşa încât cei bogaţi se chinuie să păstreze bruma care le-a mai rămas.

— Iar tu ai de gând să-i ajuţi. Cum?

— Deschizându-le porţile ultimului rai existent. Raiul obligaţiunilor.

— Cum ar fi titlurile noastre de rentă?

— Nu. Obligaţiuni scutite de impozit. Obligaţiuni municipale. Obligaţiuni generale, sprijinite de încrederea totală şi de creditul unora dintre cele mai bune oraşe, mici şi mari, din Statele Unite. Chiar şi fără avantajele decurgând din scutirile de taxe, acestea pot interesa o mulţime de investitori europeni. Priveşte numai în jur. Germania este la pământ. La fel şi Italia. Suedia se destramă. Şi, cu toate scuzele, Lionel, direcţia în care se îndreaptă ţara ta mă face să cred că va deveni, în mod fatal, Argentina Europei. În comparaţie cu ea, America arată grozav.

— Teamă mi-e că trebuie să fiu de acord cu tine, răspunse Latham. Există cineva sau ceva de care ar trebui să-mi fie teamă?

Willy se gândi o clipă.

— Un singur nume îmi vine în minte pe moment. Un anume Sid Ravitch. El este proprietarul agenţiei de evaluare şi notare în care intenţionez să investesc eu. Dacă apare vreodată pe aici, să iei imediat legătura cu mine.

— Am înţeles, spuse Latham, uitându-se pe furiş la ceas. Dumnezeule! Este aproape miezul zilei. Iau prânzul cu cineva, la club. Poate ne oprim înainte la bar, la un păhărel. Nu mi-ar strica ceva, să mă mai dreg puţin.

9

Willy luă prima cursă de seară, British Air, direct spre San Francisco şi ajunse la Huntington exact înainte de miezul nopţii. În cutia lui de la recepţie îl aştepta un teanc de mesaje. Trei dintre ele erau de la Denise van Bercham. Toate erau marcate urgent. Potrivi soneria ceasului pentru ora nouă şi primul lucru pe care îl făcu, după ce se spălă pe dinţi, fu acela de a o suna. Numărul lăsat avea prefixul 707, ceea ce însemna că se afla undeva în ţara vinului.

— Unde ai fost? întrebă ea în clipa în care îl identifică.

— La Londra, răspunse acesta, ştiind că mai curând sau mai târziu tot va afla de la fata episcopului.

— Doar pentru două zile?

— Da.

— La Londra nici nu poţi sta mai mult. Unde ai tras?

— La Claridges.

— Hmm. Prima oară când mai faci asta, mă anunţi şi pe mine.

— De ce?

— Poate că te-aş însoţi, spuse aceasta. Dar acum să-ţi spun de ce te-am sunat. Sunt la ferma mea, unde organizez o mică petrecere pentru azi după-amiază. Câţiva dintre invitaţi te-ar putea interesa. George Abbott, de exemplu. Este inspector-şef administrativ al oraşului San Francisco. Ceea ce înseamnă că îl conduce. Şi Marshall Lane, din New York, care are în mână toate fondurile de investiţii. Zice că te cunoaşte. Şi…

— Ajunge. Voi veni. Unde este ferma? În Napa County?

— Nu. Mai departe, spre nord. În Mendocino County. Puţin mai mult de două ore de mers cu maşina. Îţi trimit chiar acum o hartă, la Huntington. Ţinută sportivă. Adu-ţi costumul de baie. Şi o prietenă, dacă vrei.

— Este obligatoriu?

— Costumul de baie sau prietena?

— Ambele.

— În ce mă priveşte pe mine, te poţi dispensa de amândouă. Şi cum am spus, te îmbraci sport.

— Atunci o să vin singur.

— Programează-ţi să fii aici în jurul orei trei.

— O să fiu.

După care îl sună pe Dan Prescott. Şi acesta îl sunase de trei ori, ultima dată lăsându-şi numărul de acasă şi spunând că va putea fi găsit acolo tot weekendul.

— Am încercat de câteva ori să te găsesc, spuse bancherul.

— Am avut câteva probleme de rezolvat în afara oraşului, îi răspunse Willy. Dar acum sunt din nou în afaceri. Ascultă, trebuie să te întreb ceva.

— În regulă. Dar, mai întâi, trebuie să-ţi spun ceva. Situaţia noastră s-a schimbat. Avocaţii aceia s-au hotărât să joace dur. Ne-au făcut o propunere definitivă pe care o putem accepta sau nu.

— Cât de rea este?

— Au plusat cu încă cinci milioane suma iniţială. Bani pe care noi nu-i avem.

— Şi ce-o să se întâmple?

— Vor face o apreciere care va fi de trei ori mai mare decât oferta pentru încheierea litigiului.

— De unde speră să facă rost de banii ăştia? Eu mă gândeam că, în orice variantă, capitalul firmei era, oricum, lichidat.

— Aşa şi este. Ei însă şi-au anunţat intenţia de a-şi extinde acţiunea asupra averilor noastre personale.

— Bobby ce zice?

— Bunurile lui personale intră şi ele în discuţie.

— Şi?

— El zice că şansele sunt de doi la unu pentru aplicarea popririi pe averile noastre personale.

— E atât de rău?

— Chiar mai rău, poate.

— Adică?

— Dacă ajungem la proces, atunci prea multe rufe murdare vor fi spălate în public. Bobby zice că scopul este tocmai de a atrage atenţia celor care n-ar trebui.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu, cea a procurorului districtual.

— Dar nu şi dacă reglăm totul acum.

— Exact.

— O să văd ce-o să pot face. Dar acum, aşa cum ţi-am spus, vreau să te întreb ceva. Cât de tari sunteţi voi, băieţi, când este vorba de obligaţiuni municipale?

— Destul de tari. Numai anul acesta am fost implicaţi, cred, în cel puţin douăzeci de acţiuni de cumpărare de obligaţiuni. Adică aproape cam cât am făcut în ultimii cinci ani la un loc.

— Le negociaţi?

— Da. Avem un mic departament specializat. Lucrează acolo cam vreo doisprezece băieţi. Volumul schimburilor însă este destul de mare. Şi lansăm obligaţiunile pe pieţele de unde le cumpără iniţial.

— Cât aţi plasat până acum?

— Anul acesta, cinci sau şase dintre cele douăzeci, până acum.

— Pentru ce municipalităţi?

— În ianuarie a fost Fresno. Obligaţiuni cu răspundere generală. O sută de milioane. În martie, am avut una la Salinas. Un fel de proiect pentru construirea de locuinţe ieftine. Cincizeci de milioane. În aprilie, finanţarea extinderii unui aeroport, în Salem, Oregon. Aceasta…

Willy îl întrerupse:

— Gata, am înţeles. Cum le plasaţi?

— Avem un grup permanent de clienţi de la diverse instituţii publice. Fondurile pentru obligaţiuni. Departamentul credite al băncii. Companiile de asigurări. Ştii şi tu.

— Aţi făcut vreodată ceva în San Francisco?

— Niciodată nu am putut pătrunde aici. De ce întrebi?

— A apărut ceva care mi-a dat această idee. Dar, înainte de a mă angaja definitiv, trebuie să ştiu exact care este situaţia firmei Prescott & Quackenbush. Până la ultimul bănuţ. Am nevoie de toate cifrele. Şi, Dan, mă cunoşti destul de bine ca să înţelegi că nu vreau niciun fel de surprize pe traseu. Vreau deci să-mi dai cifrele exacte privind orice eventuale datorii. În plus, am nevoie de balanţele şi de situaţia profiturilor şi pierderilor, pe ultimii cinci ani. Şi vreau o situaţie completă, şi la zi, a averii personale nete pentru tine şi Bob. Cât aveţi şi unde aveţi. Nici aici nu vreau niciun fel de erori sau omisiuni.

— Pentru când? Timpul nostru este foarte scurt, Willy.

— Luni seara e bine?

— O să le primeşti atunci. Unde?

— Aici, la Huntington.

— O să venim amândoi, eu şi Bobby. Isuse, Willy, cum pot să-ţi mulţumesc?

— Nu-mi mulţumi. Este vorba numai şi numai de afaceri, Dan. Afaceri foarte serioase.

10

Se făcuse aproape nouă şi jumătate. Când trase draperia ca să se uite afară, Huntington Park era învăluit în ceaţă. Chinezii îşi făceau exerciţiile lor orientale. Servitoarele nicaraguane plimbau plozii stăpânelor. Un băieţel negru, purtând pe cap o şapcă cu însemnele echipei Giants, juca *catch* cu mândrul său tată. Doi vagabonzi mai dormeau încă buştean, pe două bănci alăturate. Pe o altă bancă, un bărbat în pardesiu şi cravată citea ziarul de duminică dimineaţă. După dimensiunile teancului de foi de lângă el, nu putea fi decât *New York Times.*

În ciuda ziarului, era un spectacol care nu putea fi văzut decât într-un singur loc: în San Francisco. Şi Willy Saxon îl savura. Era ca un om căruia încă nu-i venea să creadă că, într-adevăr, supravieţuise unei boli fatale.

Hotărî să-şi petreacă restul dimineţii în pat, aşa că luă telefonul şi comandă micul dejun şi propriul exemplar din *New York Times.* Ieşi din Huntington abia la ora douăsprezece treizeci şi hotărî să o ia în jos pe Taylor – efectiv în jos – spre garajul Hertz de pe Post Street, unde rezervase o maşină decapotabilă. Se îndreptă apoi spre Golden Gate Bridge. Ceaţa dispăruse, aşa încât apăsă butonul care decapotă maşina. Odată podul traversat şi ajuns dincolo de tunelul Waldo, porni radioul, reglându-l pe KGO unde, duminica dimineaţa, se retransmiteau cele mai bune emisiuni ale moderatorului său favorit, Ronn Owens. Apoi puse maşina pe viteza de croazieră, o sută de kilometri, şi o luă pe Autostrada 101.

Willy Saxon se întorsese cu adevărat.

La două treizeci ajunse la Cloverdale, unde trase pe dreapta şi se uită pe harta lui Denise. Aceasta îi arăta să facă la stânga pe Autostrada 128, exact la nord de Cloverdale, şi să se îndrepte spre coastă. La jumătatea drumului exista un orăşel minuscul, Andersonville, iar la extremitatea vestică a acestuia

se găsea o benzinărie. Acolo trebuia să o facă la stânga şi să urmeze drumul până la capăt.

Drumul era marcat ca drum privat. După un kilometru şi jumătate, acesta dădu într-o pădure de Sequoia. La început, luminiş după luminiş, dar, treptat, pădurea deveni incredibil de densă, copacii mai înalţi şi mai bătrâni. Arşiţa miezului verii, care în Cloverdale ajunsese la treizeci şi opt de grade, pe termometrul exterior al maşinii, începu să scadă. Când ajunse la poartă, sub un arc care îi spunea că se afla la Ferma Van Bercham, temperatura revenise din nou la douăzeci şi patru de grade. În poartă stătea un om de la fermă. Îl întrebă pe Willy cum îl cheamă, apoi îi făcu semn să treacă. Încă aproape o sută de metri de-a lungul unei peluze şi Willy ştiu că ajunsese. În faţa lui se afla o vilă imensă, absurd construită în stilul unui castel franţuzesc din secolul al optsprezecelea. În faţa clădirii, se afla un valet îmbrăcat şi mai deplasat în ţinuta completă a unui valet englez.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Saxon, i se adresă acesta.

— Exact.

— Dacă îmi lăsaţi cheile, ne vom ocupa noi de maşina dumneavoastră. Intenţionaţi să rămâneţi aici peste noapte, domnule?

— Nu, nu.

— Dar poate că doriţi să vă schimbaţi în costumul de baie.

— Poate.

Willy coborî din maşină şi scoase de pe bancheta din spate o valijoară Nike. Valetul i-o luă imediat.

— Dacă vreţi să mă însoţiţi, vă voi conduce la cabana dumneavoastră. Toată lumea este jos, la bazin, care se află exact după cabană.

Ceea ce însemna că sosise ultimul, deşi nu trecuse mai mult de un sfert de ceas peste ora indicată.

Cabana, află el mai târziu, fusese construită de Mark Hampton, cel care refăcuse spaţiile de locuit de la Casa Albă pentru Barbara Bush, cât şi pe cele din incinta ambasadei americane de la Paris pentru

Pamela Harriman. Împrejurimile făceau totul şi mai uluitor, cabana fiind redusă la dimensiuni minuscule de crângul de arbori Sequoia, de cinci sute de ani, care o înconjurau.

— Aş da-o oricând pe Pleasanton, spuse el îndată ce valetul dispăru.

Spunând însă aceasta, înţelese că nu era decât un exerciţiu de pură bravadă. Pentru că, vreme de trei ani şi o zi, ştiuse la ce anume şi, mai important, la cine anume să se aştepte când era invitat la masă: aceiaşi oameni şi, foarte des, aceeaşi mâncare. Şi foarte puţină conversaţie. Dar nu şi astăzi.

Livingul cabanei sale avea un bar ticsit cu băuturi. Pahare de toate tipurile şi un vas din cristal plin cu cuburi de gheaţă se aflau la îndemână. Să ia un păhărel, aşa cum spusese avocatul lui consultant, englez? Nu. Mai bine să nu muşte din momeală. Se hotărî să păstreze „ţinuta de baie" pentru când va simţi că este pregătit pentru situaţie. Poate că va fi necesară o retragere grabnică, în cazul în care adunătura din jurul bazinului se va dovedi ostilă, odată confruntată cu un foarte proaspăt fost puşcăriaş.

Bazinul se afla într-un luminiş din pădurea de Sequoia şi dalele lui turcoaz – să tot fi fost o jumătate de acru – străluceau, ca o imensă bijuterie, în soarele care era din nou fierbinte. În partea cealaltă a bazinului se afla o cabină supradimensionată – o cabină din lemn de Sequoia. Sub grinzile de lemn erau răspândite grupuri de şezlonguri. Pe sau printre acestea stăteau întinse, aşezate sau în picioare, vreo douăzeci de persoane, unele în costume de baie, altele în blugi şi una înveşmântată în ceea ce părea a fi un sari indian. Era Denise. În timp ce se apropia ca să-l salute, deveni limpede că veşmântul ei nu corespundea în totalitate standardelor hinduse. Materialul diafan lăsa foarte puţin imaginaţiei, când aceasta ieşi din zona umbrită a cabanei în soarele după-amiezii.

— Dragă, exclamă ea, luând mâna întinsă de Willy şi apăsând-o pe sâni, înainte de a se apropia ca

să-l sărute.

Materialul eteric dintre ei nu mai lăsă acum chiar nimic imaginaţiei sale.

— Ce plăcere să te revăd, Denise, fu singurul răspuns care-i veni în minte, date fiind circumstanţele.

— Dă-mi voie să te prezint câtorva prieteni de-ai mei, spuse ea atunci, păstrându-i mâna într-a ei, în timp ce-l conducea spre cabină. El e George Champion, zise ea când se apropiară de un bărbat care stătea în picioare, de unul singur, în afara grupului.

— Willy, spuse omul, întinzând mâna. Ce surpriză plăcută!

— Nu am ştiut că vă cunoaşteţi, remarcă Denise.

— Willy m-a băgat în afacerile cu obligaţiuni Microsoft la valoarea zece, afirmă Champion.

— Le mai ai? îl întrebă Willy.

— Le mai am. Ultima oară când m-am uitat, ajunseseră la optzeci şi şase.

— Şi tot de proprietăţi imobiliare te ocupi? întrebă Willy.

— Bineînţeles. Tocmai am terminat un proiect la marginea oraşului Alamo, în East Bay. Imediat lângă Blackhawk. Cunoşti zona?

— Chiar prea bine. Am locuit o vreme în apropiere, spuse Willy. La Pleasanton.

— Ştiu, răspunse Champion. Nimic nu-ţi foloseşte mai bine ca o mică retragere, ca să te poţi gândi în linişte. Te-ai gândit la ceva nou care m-ar putea interesa?

— Studiez câteva variante.

— Când termini, anunţă-mă.

— Aşa o să fac, răspunse Willy.

Poate o să fie mai uşor decât crezuse, se gândi el.

— Iar acesta este Ralph Goodman, spuse Denise, întorcându-se spre un bărbat prea gras ca să stea în costum de baie. Şi voi vă cunoaşteţi?

— Da, răspunse bărbatul. De data aceasta, fără mâini întinse. Iartă-mă, Denise, dar am impresia că

nevastă-mea mi-a făcut tocmai semn să-i mai aduc ceva de băut.

Se întoarse cu spatele şi se îndepărtă, clătinându-se.

— Care e problema? întrebă Denise.

— După cum probabil ştii, este şeful comisiei statului pentru probleme bancare. A fost numit de Jerry Brown pe vremea când acesta era guvernator, înainte, fusese un simplu contabil.

— Cifre, spuse Denise. În afară de ele, care mai este problema lui?

— Îşi închipuie că am şantajat câteva dintre băncile lui. De fapt, a depus mărturie împotriva mea.

— Şi chiar ai făcut-o?

— Poate o bancă, două.

Stimulat poate de scurta scenă care tocmai se terminase, se apropia acum de ei un bărbat prea îmbrăcat pentru această ocazie, din cap până la şosetele şi pantofii negri.

— Willy, îţi mai aminteşti de mine? Marshall Lane. Şi mâna întinsă i-o luă acum pe a lui ferm şi i-o scutură energic, în mod ostentativ energic. Haide, continuă acesta, permite-mi să-ţi ofer ceva de băut. Sunt convins că Denise are şi alte lucruri de care trebuie să se îngrijească.

Denise înţelese aluzia.

În partea din spate a cabinei se afla un bar, după care stătea, un al doilea valet oferind specialitatea după-amiezii: un Bloody Mary făcut din roşii proaspete, condimentat cu ardei iute *jalapeno* şi servit la limita îngheţului.

— Ce-a vrut să însemne asta? întrebă Lane.

— Te referi la Ralph Goodman? Îl cunoşti?

— Din păcate, da.

— Pretinde că am vârât pe gât unor bănci de stat nişte investiţii proaste. Voiau obligaţiuni cu şaisprezece la sută câştig, aşa că le-am vândut câteva.

— O chestie de noroc, presupun. Mai ţii minte acele obligaţiuni fără acoperire cu care ne-ai

potcovit pe noi?

— Nu prea, îi răspunse Willy, spunându-şi că făcuse o mare greşeală venind aici.

— Ei bine, dacă tu nu-ţi aminteşti, eu mi-amintesc. Safeway, American Standard, Owens Illinois, ca să nu pomenesc decât trei dintre ele. Am verificat lista când mi-a spus Denise că vii şi tu. Numai două au pierdut, din tot lotul. Le-am băgat în fondul nostru cu randament mare şi le-am păstrat pentru vremuri grele, slavă Domnului. Am avut de la ele profituri totale de 18,6 la sută anul trecut. Peste douăzeci la sută, cu un an înainte. Cincisprezece la sută, acum trei ani. Într-adevăr, ai ştiut cum să le alegi, Willy.

— Nu asta este şi părerea lui Ralph Goodman, spuse Willy.

— La naiba cu Ralph Goodman, replică Lane. După care veni întrebarea – aceeaşi care îi mai fusese pusă lui Willy doar cu câteva minute mai devreme. Ţi-au venit ceva idei noi care m-ar putea interesa?

— Poate. Doar că acum s-au cam schimbat jocurile.

— Mie-mi spui? Avem cincizeci şi cinci de miliarde şi continuă să intre într-un ritm de jumătate de miliard pe lună. Habar n-avem în ce să investim cea mai mare parte a lor.

— Câte fonduri aveţi acum?

— Cincisprezece. În cea mai mare parte, capitaluri sociale. Fondul acela de obligaţiuni, cu randament înalt a fost o excepţie. Ne gândim însă ca în viitor să lucrăm mult mai mult cu hârtii de valoare cu câştig fix. Nu sunt totuşi obligaţiuni fără acoperire. Oamenii devin tot mai preocupaţi de siguranţă. Ca şi noi. Acesta este motivul pentru care nu vrem să lucrăm prea mult cu aceste capitaluri sociale. Ele încep să devină nerentabile. În plus, devine al naibii de scump să te ocupi de ele. În prezent, angajaţii te costă o grămadă de bani, Willy, căci, altfel, îţi spun adio şi-şi deschid propria afacere.

— În cazul acesta, s-ar putea să am o idee pentru tine, cu un risc minim şi mult mai ieftină chiar decât un simplu fond indexat, spuse Willy.

Cineva din spatele lui îi atinse cotul. Se întorsese Denise.

— Afaceri puteţi discuta şi mai târziu, afirmă aceasta. Acum însă există aici câteva doamne care ar dori să te cunoască, Willy.

Doamnele – soţii, după cum ieşi la iveală – formaseră un grup în jurul unei măsuţe scunde, pe care-şi aşezaseră paharele pe jumătate pline cu şampanie. Când Denise îl prezentă pe Willy, toate îl măsurară de sus până jos, cu aceleaşi priviri curioase cu care fusese onorat în urmă cu o săptămână de către femeile pe care le strânsese laolaltă Denise, la prânzul de la restaurantul Stars. Se dusese vestea că un fost deţinut, flămând de sex, se afla în libertate.

Willy era tentat să le trateze pe măsură, dar se abţinu, de dragul lui Denise. Dădu mâna conştiincios cu cea mai mare parte dintre ele, după care se scuză. Paharul lui cerea, se pare, să fie din nou umplut.

După încă trei Bloody Mary, Willy Saxon nu mai simţea niciun fel de durere. Se alăturase grupului de bărbaţi, în mijlocul căruia un actor englez spunea poveste după poveste. Părea că Denise cunoştea pe toată lumea. La ora cinci, tot acolo se afla.

Atunci, ca la un semnal, soţiile se apropiară una câte una de bărbaţii lor, ca să dispară apoi, perechi, perechi.

Din fericire pentru Willy, Denise venise şi de data aceasta în ajutorul lui.

— Ce se întâmplă? o întrebă el.

— E momentul pentru un pui de somn, răspunse ea. Ştii, nu mâncăm niciodată înainte de opt.

— În cazul acesta, mă tem că va trebui să renunţ la cină, spuse Willy.

— Dar de ce?

— Se face prea târziu, Denise. Iar mâine am lucruri importante de rezolvat, în oraş.

— Şi? O să am grijă ca mâine-dimineaţă să bată cineva la uşa ta la timp, ca la zece să fii în San Francisco.

Hotărârea lui Willy slăbi, dar nu de tot.

— În plus, adăugă el, nu mi-am adus nicio haină de seară.

— Sunt sigură că există pe aici una care să ţi se potrivească. Du-te şi trage un pui de somn, Willy. La şapte treizeci îţi trimit jacheta. Cina este la ora opt. Sus, în casa mare. Să fii punctual.

Masa era pusă pentru douăzeci şi patru de persoane. La ora opt fix, toţi cei douăzeci şi trei de invitaţi se aflau acolo. Toţi erau îmbrăcaţi în ţinuta obligatorie în California de Nord pentru un dineu în timpul weekendului. Femeile erau îmbrăcate în rochii lungi şi încărcate de bijuterii. Bărbaţii erau în pantaloni, jachetă şi pantofi lejeri. Nicio cravată, cu excepţia lui Lane. Dar, fiind din New York, acesta nu avea de unde să ştie care era moda pe aici şi, oricum, părea că nici nu-i păsa.

Odată aşezaţi la masă, şase fete în casă – toate în negru şi alb, şi toate mexicane – începură de îndată să servească primul fel, păstrăv afumat. Cei doi valeţi turnau în pahare Batard Montrachet 1990. Aşa cum îi explica acum Denise lui Willy, căruia i se dăduse locul de onoare, la dreapta ei, ea nu servea niciodată vinuri californiene, cu o singură excepţie: cele produse de ferma vinicolă Jordan, care se afla numai la o jumătate de oră de Alexander Valley. Nu pentru că i-ar plăcea atât de mult, adăugă ea, ci pentru că Sally Jordan era una dintre cele mai bune prietene ale ei. Cu toate acestea, Sally nu se afla acolo în seara aceea.

La stânga lui Denise se afla pastorul negru al bisericii Glide Memorial din San Francisco, renumită pentru muzica ei antrenantă şi pentru slujbele adesea violente pe care le predica în fiecare duminică dimineaţa unei congregaţii compacte de bărbaţi şi femei de toate culorile.

— Probabil că te întrebi ce caut aici, îi spuse acesta lui Willy, îndată ce Denise explicase cine era fiecare din ei.

— Într-adevăr.

— E foarte simplu. Pentru mâncare, băutură şi această minunată companie, ca fiecare dintre noi. Dar adevăratul meu motiv sunt banii. Banii lui Denise. Şi sper, înainte de sfârşitul acestei seri, şi ceva din banii dumitale.

— Donaţii, adică?

— Exact. De la cei bogaţi.

— Cât scoţi în felul acesta?

— Într-un an bun, peste două milioane.

— Şi unde se duce tot acest bănet?

— Pe hrana săracilor, de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun. Pe hainele de iarnă ale copiilor. Pe asigurarea unor adăposturi provizorii pentru cei fără cămin.

— Adăposturi provizorii?

— Da.

— Care îi lasă în continuare fără case.

— Ce altceva ne-am putea permite? Încearcă să convingi pe cineva să construiască locuinţe permanente, ieftine. Crede-mă, nu mai găseşti finanţare pentru asemenea lucruri. Oraşul a făcut tot ce-a putut; statul nu mai are bani de când este într-o permanentă criză bugetară. Şi de când toţi, până la ultimul om, aleargă după fonduri federale încă disponibile.

— Dar sectorul particular?

— Iată-ne întorşi la donaţii, spuse pastorul.

— Nu neapărat. Dacă treaba este bine gândită şi dacă municipalitatea cooperează, poate reuşiţi să obţineţi o finanţare pe termen lung.

Interveni în discuţie bărbatul aşezat în diagonală faţă de el, de partea cealaltă a mesei, şi care mai întâi se prezentă. George Abbott, şeful administraţiei oraşului San Francisco – cel despre care, îşi dădu Willy seama, îi vorbise Denise la telefon.

— Ce înţelegeţi prin treabă bine gândită? întrebă acesta.

— Pusă pe seama altora.

— Adică?

— Un oraş ca San Francisco emite permanent obligaţiuni pe care toată lumea le vrea. Cotate cu dublu-A. Corect?

— Corect.

— Atunci profitaţi de puterea dumneavoastră de plasare, ca să-l ajutaţi pe reverend.

— Cum?

— Când începeţi o nouă subscripţie, spuneţi-le cumpărătorilor că, pentru a obţine o mie de obligaţiuni cotate cu dublu-A, va trebui să cumpere, pe lângă acestea, şi o sută de obligaţiuni necotate, de-ale reverendului, pentru proiectele sale de construcţii de locuinţe.

Lui Willy îi venise această idee cu puţină vreme în urmă, când Michael Milken vorbise despre el însuşi ca despre un „inginer social", cu ocazia unui interviu acordat redactorului revistei *Forbes* în sala de mese de la Pleasanton. El intenţionase să salveze întreaga Lume a Treia cu ajutorul obligaţiunilor fără acoperire şi să devină Maica Teresa a înaltelor finanţe. Dar i s-a pus de-a curmezişul muierea aceea, judecătorul acela antisemit din New York, care l-a trimis la răcoare pentru zece ani.

Ei bine, Willy Saxon o să-i lase lui Milken Lumea a Treia. El va urma exemplul de frunte dat de Willy Clinton şi se va îngriji în *primul rând* chiar de America însăşi!

Obligând lumea să cumpere obligaţiuni fără cotare.

— Cine face asta? întrebă Abbott evident interesat.

— Nimeni, răspunse Willy plin de încredere. Dar cunosc o bancă de investiţii care ar fi dispusă să încerce.

— Ce vă face să fiţi atât de sigur că investitorii vor fi interesaţi de un astfel de pachet?

— Pe lângă faptul că vor obţine obligaţiunile dumneavoastră cotate dublu-A, care se emit în număr limitat, vor deveni una dintre acele mii de

pete luminoase. Binefăcătorii utopici vor deveni o forţă reală. Ca fondurile pentru pensiile funcţionarilor publici. Dar chiar şi unele bănci californiene ale domnului Ralph Goodman vor agrea probabil această idee. Chiar dacă vor pretinde un fel de quid pro quo, cum ar fi reducerea baremului prevăzut pentru fondul de rezervă pentru aceste obligaţiuni „social-sensibile”.

— Îmi place ideea, spuse pastorul.

— Şi mie, răsună ca un ecou vocea funcţionarului municipal.

— Atunci de ce să nu luaţi cu toţii prânzul împreună săptămâna viitoare şi să discutaţi despre asta, spuse gazda. Mă voi ocupa eu de organizare. Cu condiţia să schimbăm subiectul. Chiar acum.

— O ultimă întrebare înainte de a face asta, spuse Willy. Ce s-a întâmplat cu Ralph Goodman?

— L-am expediat acasă, răspunse Denise.

— Cum ai reuşit?

— Dragul meu, eu reuşesc orice, dacă-mi dau silinţa.

Trecură la fazanul servit cu *spaezli* şi însoţit de un Lafite 1967. După care urmă brânza şi, în sfârşit, sufleul. Şi, bineînţeles, un Chateau d’Yquem.

Îndată ce vinul de încheiere fuse turnat în pahare, Denise se sculă în picioare pentru a rosti unicul toast al serii.

— În amintirea unicei mele iubiri, Jacob, căruia i-ar fi plăcut compania voastră la fel de mult pe cât mi-a plăcut şi mie în seara aceasta.

Reuşi chiar să-şi stoarcă o lacrimă în timp ce se lăsa înapoi în scaun. Încăperea se cufundă într-o respectuoasă tăcere.

Era miezul nopţii când petrecerea, în sfârşit, se sparse. Majoritatea oaspeţilor urmau să rămână peste noapte în casa mare. După ce primi pe obraz un sărut de rutină din partea gazdei, Willy fu expediat la cabană, înarmat cu o lanternă ca să-şi găsească drumul.

Aici, căzu aproape imediat într-un somn profund. Schimbarea de fus orar şi seara cu mâncare şi

băutură abundentă îşi luau revanşa. Ultimul lui gând fuse acela că cineva va ciocăni, într-adevăr, la uşa lui a doua zi dimineaţă, aşa cum îi promisese Denise. Altfel, precis că va dormi până la prânz.

Patru ore mai târziu, constată că greşise. Nimeni nu-i bătuse la uşă. Şi totuşi, cineva se afla, în mod cert, în livingul cabanei. Instinctele, pe care şi le dezvoltase repede în puşcărie, îl făcură să fie cât se poate de atent. Când cineva se pierdea cu firea şi devenea nervos, acest lucru se întâmpla întotdeauna în toiul nopţii. Detenţia făcea asta unora dintre ei.

Apoi îşi aminti unde se afla.

Şi când acel cineva trecu acum din living în dormitor, ştiu şi despre cine era vorba. Stătuse lângă el toată seara, aşa încât parfumul era cel care acum o trăda.

Fără un cuvânt, Denise se apropie de pat şi se strecură alături de el. Willy se întoarse şi-şi puse mâinile pe sânii ei. De data aceasta nu mai exista niciun sari. Mâinile ei îl căutară acum şi ele. În câteva secunde şi, fără nicio falsă subtilitate, se apropiară unul de celălalt. Abia când ajunse la epuizare, Denise începu să vorbească:

— Scumpule, ăsta a fost cel mai grozav amor din ultimii doisprezece ani. Dar să nu crezi cumva că asta are ceva de-a face cu dragostea. În viaţa mea nu am iubit decât un singur bărbat.

Ce să răspunzi la o asemenea declaraţie?

— Denise, şopti el într-un târziu, rămâi aici cu mine, da?

— Bineînţeles că rămân. Mai întâi, dormim puţin. Apoi o să am o mică surpriză pentru tine. Când o să fii din nou gata.

Aceste cuvinte criptice spuse în asemenea circumstanţe nu îl lăsară pe Willy să adoarmă imediat. Aşa încât rămase acolo, întins în pat, ascultând respiraţia femeii de lângă el. În curând, aceasta adormi buştean. Într-un târziu, aţipi şi el.

Primele raze de lumină ale răsăritului îl treziră cu desăvârşire. Cu ajutorul lui Denise a cărei gură era

la urechea lui.

— Eşti gata? îl întrebă aceasta.

Se aplecă spre peretele din dreptul patului şi apăsă un buton care părea să fie un comutator de lumină. Abia reuşi să se întindă înapoi, alături de el, când începu totul. Mai întâi, începură să se deschidă uşile de sticlă, glisante, aflate dincolo de picioarele patului. Patul începu să se mişte de-a lungul unor şine, prin uşile deschise, ajungând afară, pe un planşeu aflat sub arborii de Sequoia. Copacii uriaşi erau acum iluminaţi din spate de un soare care abia începuse să mijească la orizont.

— Sunt gata, răspunse Willy.

Când totul se termină, o întrebă:

— Dar partida asta cum o cotezi, Denise?

— Ca şi pe arborii de Sequoia. Grozavă.

— Apropo, întrebă Willy, cui i-a venit ideea asta?

— Mie, răspunse Denise. Aproape că am şi probat-o o dată. Dar fără succes, trebuie să adaug. Dragul de el s-a dovedit a fi fantastic, dar homosexual.

11

Pe la începutul după-amiezii, Willy era înapoi în San Francisco. Seara la ora şase, Bobby Armacost şi Dan Prescott intrară în apartamentul lui de la Huntington, cărând amândoi serviete burduşite.

— Intraţi aici, le spuse Willy, arătând spre sufrageria aflată în partea dreaptă. Beţi ceva, mai întâi? îi întrebă el după ce bancherul investitor şi avocatul acestuia întinseseră pe masa din sufragerie o mulţime de documente legate.

— Nu, mulţumesc. Să intrăm direct în probleme, Willy, îi răspunse Prescott.

Următoarele trei ore le petrecură aplecaţi asupra documentelor, tăcerea fiind întreruptă periodic de câte o întrebare pusă de Willy.

— Cred că am văzut suficient, afirmă acesta în final. Nu este o imagine prea plăcută, nu-i aşa?

— Nu. Deloc, răspunse Prescott.

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine nu este faptul că închiderea litigiului o să facă să dispară complet tot capitalul vostru. Pe acesta îl pot reface. Mă îngrijorează însă acţiunile voastre curente. Continuaţi să pierdeţi bani. Un sfert de milion de dolari pe lună până, acum, în acest an. Şi se pare că pierderile vor fi tot mai mari.

— Doi factori, spuse Prescott. Reputaţia şi activitatea.

— Explică-mi, zise Willy.

— Tot procesul ăsta. Toată lumea a auzit de el de când a apărut articolul acela despre firmă, în *Journal,* în luna ianuarie. A îndepărtat clienţii.

— Dar acesta nu poate fi unicul răspuns. Gândeşte-te ce-au păţit Salomon Brothers acum câţiva ani. Au fost prinşi manipulând licitaţiile de obligaţiuni ale guvernului SUA – un păcat mai mare aproape că nu poate fi comis în lumea finanţelor – şi cu toate acestea au revenit, obţinând anul trecut profituri record. Cum a fost posibil?

— Simplu, replică Prescott. Ei au continuat să facă bani pentru clienţii lor. Cu tonele. Noi însă, nu.

— Asta este limpede. Pentru că tu continui cu vechiturile tale, Dan. De când a secat afacerea cu fuzionarea şi achiziţia, singurul lucru pe care îl mai faci cu adevărat este să acţionezi ca o casă de amanet mică şi de duzină. Nici măcar marile case de misitie nu mai pot face bani în ziua de azi, aşa cum a aflat Sears după ce a cumpărat Dean Witter. Sau Prudential după ce, în mod imprudent, a cumpărat Bache. Pentru că tot mai mulţi oameni au prins şpilul că pot obţine aceleaşi rezultate, dar la jumătate din preţ, la casa lui Charlie Schwab. Atunci, de ce aş cumpăra eu Prescott & Quackenbusch?

Răspunsul la această întrebare îl cunoşteau cu toţii. Ei aveau reputaţia pătată. Prin urmare, aveau nevoie unii de ceilalţi. Nimeni însă nu îndrăzni să formuleze cu voce tare acest răspuns.

— Să ne întoarcem la Salomon Brothers, spuse Willy. Cum au continuat ei să facă tot bănetul ăsta?

— Arbitraj între preţurile de licitaţie ale acţiunilor la diferitele cursuri valutare şi derivatele acestora, cum ar fi opţiunile şi tranzacţiile la termen sau opţiunile pentru tranzacţiile la termen. Este o altă lume, Willy. Înţeleasă numai de savanţi. Fraţii Salomon au cea mai bună echipă din lume în acest domeniu. Aceştia mai sunt cunoscuţi în branşă ca DG – băieţii derivatelor. Ei şi computerele lor scuipă profituri aşa cum doamna Fields face prăjituri.

— Şi atunci de ce nu-i imită toată lumea?

— Pentru că nu există decât un singur Donald Lakewood, care tot la Salomon Brothers se află. De fapt, *doctor* Donald Lakewood. A inventat propriul sistem, folosind calculul diferenţial. Cu ajutorul altor experţi, dezvoltă sistemul software pe care îl introduce într-un IBM uriaş sau, în cazul lui, poate chiar într-un Cray. Apoi introduc preţurile pe măsură ce acestea evoluează de-a lungul unei zile de tranzacţii şi scot instrucţiunile pentru vânzări şi

cumpărări, care, dacă sunt executate instantaneu şi simultan, scot avantaje de pe urma minusculelor decalaje de preţuri pe diferite pieţe. Scot un bănuţ de aici, o părăluţă de dincolo. Cartofi foarte mici, dar, întotdeauna, siguri. Tranzacţiile se fac într-un volum atât de mare, încât, până la sfârşitul zilei, cu precizie de ceasornic, Lakewood şi echipa lui de DG-işti reuşesc să ciugulească încă un milion de dolari profituri.

— Cât câştigă acest Lakewood?

— Zece, douăsprezece milioane pe an.

— Şi toţi banii aceştia sunt legali? întrebă Willy.

— După câte ştiu eu, da, veni asigurarea din partea lui Bobby. Doar dacă nu ştii tu ceva ce eu nu ştiu.

— Tot ce ştiu eu este că la Pleasanton se afla un tip asemănător – Fred Nu-Mai-Ştiu-Cum. I-am uitat numele de familie. Un tip extrem de retras, îşi luase doctoratul în matematici la MIT. Obişnuia să vină la bibliotecă şi să comande reviste de strictă specialitate, pe care le căpătăm de la biblioteca Universităţii Californiene din Berkeley, dacă nu erau deja împrumutate cuiva de la Laboratorul Lawrence Livermore. Oricum, circula zvonul că Fred era unul dintre acei savanţi experţi de pe Wall Street. Şi uite unde a sfârşit.

— Cred că e vorba de Fred Fitch, spuse Bobby.

— Fred Fitch. El este. Îl cunoşti? întrebă Willy.

— Nu. Dar ştiu totul despre el, răspunse Bobby. A început ca protejat al lui Donald Lakewood. Unii ziceau că erau într-adevăr parteneri. Că Fitch a avut aceeaşi contribuţie la „inventarea" sistemului fraţilor Salomon, ca şi Lakewood. Ceea ce însă nu a contat prea mult, de vreme ce l-au acuzat pe Fitch pentru ceva de cu totul şi cu totul altă natură. Falsificarea bancnotelor de douăzeci de dolari, folosind una dintre maşinile de copiat ale fraţilor Salomon. Poţi crede aşa ceva?

— De ce nu? Dar nu-ţi uita vorba, spuse Willy. Vreau întreaga poveste. Dar, mai întâi, să comandăm ceva de mâncare. Voi ce vreţi?

Aleseră cu toţii grătar. După masă – şi după continuarea poveştii despre Fred Fitch – cei trei se apucară din nou de treabă. Aproape de miezul nopţii, Bobby schiţase deja elementele de bază ale unei serii de acorduri. Primul stabilea procedura prin care compania lui Willy, din Zug, urma să bage cincisprezece milioane de dolari în firma Prescott & Quackenbush, primind în schimb şaptezeci şi cinci la sută din capitalul social al băncii de investiţii după plata datoriilor. Zug urma să-i împrumute lui Dan Prescott încă cinci milioane de dolari, care să fie integral reinvestiţi în firmă, el căpătând astfel douăzeci şi cinci la sută drepturi de proprietate, capitalul băncii de investiţii fiind restabilit astfel la respectabila sumă de douăzeci de mii de dolari. Atât Prescott, cât şi Bobby Armacost – avocatul oficial al firmei – aveau nevoie de un supliment de două milioane de dolari fiecare pentru a acoperi contribuţia lor personală la închiderea litigiului, deschizând astfel calea pentru restructurarea băncii. Willy fuse de acord să le împrumute banii. Dar atât Prescott, cât şi Armacost vor trebui să-şi amaneteze întreaga avere personală, drept garanţie pentru aceste împrumuturi.

— Deci, cât îţi va lua să dai formă finală acestor contracte? îl întrebă Willy pe Armacost.

— Vineri vor fi gata. Haide să zicem vineri după-amiază, ca să fiu sigur.

— Şi cum rămâne cu reglementarea litigiului? Acesta trebuie să se închidă înainte ca eu să încep să finalizez ceva.

— O să le aduc la cunoştinţă imediat că suntem întru totul de acord. Sunt sigur că vineri dimineaţă putem semna totul. Poţi aranja ca până atunci să avem aici cele patru milioane?

— O să mă îngrijesc de asta, spuse Willy.

— O să redactez o declaraţie din care să reiasă că s-a ajuns la o rezolvare amiabilă a problemelor noastre trecute şi că o mare instituţie financiară elveţiană va prelua o parte substanţială din Prescott & Quackenbush, răspunse Bobby.

— Perfect, spuse Willy. O ultimă întrebare înainte de a termina.

— Desigur, răspunse avocatul, fără tragere de inimă.

— Unde îl pot găsi pe Fred Fitch?

— Pot pune chiar mâine un detectiv pe urmele lui, spuse Bobby. Dar chestiile astea iau, de obicei, ceva timp.

— Atunci las-o baltă.

12

Willy ajunse la concluzia că, pentru a-l găsi pe Fitch cât mai repede, trebuia să apeleze la ajutorul lui Sidney Ravitch, deşi regreta cumplit că trebuia s-o facă. Cum însă trebuia, oricum, să-l vadă pe Ravitch, va încerca să aducă vorba despre asta cât se poate de întâmplător.

Se întâlni cu Ravitch a doua zi la ora patru în birourile Agenţiei Western Credit Rating.

— Nu o să-ţi răpesc mai mult de câteva minute, începu Willy. Am fost la Londra şi acolo totul este gata de pornire. Aici problema este următoarea, după câte înţeleg eu. Avocatul meu – pe nume Bobby Armacost – a conceput o schiţă de acord conform ideilor discutate de noi marţea trecută. Zice că mai are nevoie de două săptămâni.

Până atunci va fi terminat preluarea lui Prescott & Quackenbush. Dacă nu, pur şi simplu va renunţa la orice înţelegere cu Ravitch.

— Desigur, o să vrei ca avocaţii tăi să o studieze împreună cu Armacost. Şi imediat după, vom putea fi în situaţia de a perfecta înţelegerea. Presupunând, Sid, că nu ţi-ai schimbat intenţiile de la ultima noastră întâlnire.

— Nu. Dimpotrivă. Cum intenţionezi să plăteşti cele zece milioane?

— Prin transfer telegrafic. Vor fi trimişi la Londra din Barclays. Unde vrei să ţi-i trimit?

— Eu aş prefera un cec. Semnat de casier. Adus personal aici.

— Atunci aşa vom face, spuse Willy. Mai există încă două probleme. Prima, numele companiei Western Credit Rating Agency trebuie să dispară. Ce-ai zice să-i spunem Western Financial Services? În felul acesta ne putem ramifica în oricâte direcţii vrem. Ce părere ai?

— Îmi place, spuse Ravitch.

— Apoi, birourile acestea. Îmi place amplasamentul, dar decorul este o calamitate, Sid,

dacă nu te superi c-o spun. Aş vrea să aduc un decorator care să-i dea o faţă nouă.

— Nu am nimic împotrivă, Willy. Câtă vreme nu costă prea mult. Nu uita, de acum înainte vom fi parteneri juma-juma, aşa că voi plăti jumătate din costuri.

— Fii liniştit. Înainte de a mă apuca de ceva, mă prezint la tine cu un deviz estimativ.

— Mai este ceva? întrebă Ravitch.

— Nu chiar, spuse Willy, sculându-se să plece. Că veni vorba, ar fi totuşi o mică favoare pe care aş vrea să ţi-o cer, Sid.

— Desigur.

— Continui să iei legătura, săptămânal, cu Lenny la Pleasanton?

— Bineînţeles. În fiecare marţi. De fapt, şi Ravitch se uită la ceas, în mod obişnuit o fac cam pe la ora asta. Lenny mi-a spus că acesta este cel mai bun moment… între încheierea lucrului şi masa de seară. Dar de ce mă întrebi?

— E acolo un tip pe care-l cunoaştem amândoi, adică eu şi Lenny. Jim Slade. Lucrează în biroul pazei. Bate la maşină, ţine evidenţa, chestii de genul ăsta. Aş vrea să caute ceva pentru mine.

— Desigur. O să-i spun lui Lenny. Ce vrei să afli?

— Unde se află acum un fost deţinut. Numele lui este Fred Fitch. A ieşit în urmă cu vreo două luni. Trebuie să existe adresa lui în dosarul de la Pleasanton.

— Cine este Fred Fitch?

— Nimeni special. Mi-a făcut o dată un serviciu. Aş vrea să mă revanşez. Atâta tot.

— Dacă Lenny află ceva, unde te pot găsi?

— Tot la hotel Huntington, răspunse Willy.

Abia apucă Willy Saxon să iasă din birou, că Ravitch şi puse mâna pe telefon, formând imediat 510-833-7510, numărul Penitenciarului Federal Corecţional din Pleasanton. Un minut mai târziu, Lenny era pe fir.

— Ei, spuse el, punctual ca de obicei, prietene.

— Cum o mai duci? întrebă Ravitch.

— Cu cât mă apropii mai mult de ieşire, cu atât îmi este mai greu.

— Cât mai ai?

— Încă unsprezece zile. După care o să fiu liber să lucrăm din nou împreună, Sid. A rămas valabil, da?

— Bineînţeles, Lenny. Prietenii mei sunt prieteni pentru totdeauna. Dar acum fii atent, vreau să te rog ceva. Cunoşti un tip pe nume Jim Slade?

— Sigur. Lucrează în biroul paznicului.

— El este. Crezi că e în stare să-ţi facă un serviciu?

— Depinde. Cam ce anume?

— Să găsească adresa lăsată la ieşire de un tip eliberat acum vreo două luni.

— Cine?

— Fred Fitch. L-ai cunoscut?

— Era un tip cam ciudat. Un singuratic. Citea tot timpul.

— Pentru ce se afla acolo?

— Falsificare de bani.

Asta îl făcu pe Ravitch să se oprească o clipă. Se gândea oare Willy Saxon să se apuce de falsificări de bani? Nu. Nu se potrivea. Altceva trebuie să fie.

— Lenny, reluă el. Precis că există acolo un dosar foarte detaliat pentru fiecare „pensionar”.

— Aşa presupun.

— Presupui şi că, de vreme ce tot lucrează acolo, în biroul pazei, omul nostru poate scoate dosarul acestui Fred Fitch şi să facă o copie după el?

— Asta este deja puţin cam mult. Sid, eu am spus că îl *cunosc.* Dar nu îl *stăpânesc,* pe el sau orice altceva.

— Poate că are şi *el* nevoie de o favoare. Îţi trece ceva prin minte?

— Trabucuri. E înnebunit după trabucuri.

— O să trimit chiar acum la Pleasanton, prin poşta rapidă, două cutii cu Partagas, Lenny. Una pentru el şi una pentru tine.

13

Pe la mijlocul după-amiezii următoare, Ravitch îl şi sună ca să-i dea informaţiile cerute. Fred Fitch se mai afla încă în Bay Area, locuind într-un apartament în Livermore, o localitate imediat la est de Pleasanton. Lenny obţinuse chiar şi numărul de telefon al acestuia.

Îndată ce Ravitch închise, Willy sună la numărul respectiv. La primul apel, cineva ridică receptorul.

— Alo, răspunse vocea, foarte nesigură.

— Tu eşti, Fred? întrebă Willy.

— Cine-i acolo? zise suspicios.

— Willy Saxon. Îţi mai aminteşti de mine? De la bibliotecă?

— De la bibliotecă?

— Biblioteca din Pleasanton, Fred. Eu eram bibliotecarul. Willy Saxon.

— Ah. Sigur. M-ai cam luat prin surprindere. Dumnezeule, cum de mi-ai aflat numărul?

— Este o poveste lungă. Ascultă, aş vrea să ne întâlnim.

— De ce?

— M-am gândit la o treabă care ţi s-ar potrivi mănuşă.

— Ce fel de treabă?

— Îţi explic când ne vedem.

— Nu vreau să-ţi pierzi timpul, Willy. Nu mă mai pot apuca de ce făceam înainte. SEC mi-a luat acest drept pe viaţă.

— Sunt cât se poate de conştient de asta, Fred. Dar nu este nicio problemă.

— Am găsit deja ceva de lucru, dacă pot spune aşa. Jumătate de normă şi lucrez acasă. Fac programe pentru o oarecare companie specializată în soft, de aici. E vorba de jocuri computerizate.

— Mă bucur pentru tine, Fred. Dar, crede-mă, eu îţi ofer ceva mai bun. Mult mai bun. Şi foarte bănos, Fred. Foarte.

Dacă tipul se ocupase într-adevăr de falsificarea de bancnote, se gândi Willy, înseamnă că îi plăcea nespus să aibă cât mai mulţi bani. Raţionamentul lui Willy se dovedi corect.

— Când vrei să ne întâlnim? îl întrebă Fred.

— Cât mai repede. De ce nu chiar diseară? Am putea lua masa împreună?

— Cred că da. De unde suni?

— Din San Francisco.

— Nu-mi place să conduc noaptea.

— Trimit o maşină să te ia. Care o să te şi ducă înapoi. Locuiesc la hotelul Huntington. Putem mânca aici.

Willy aştepta în holul hotelului când îşi făcu apariţia Fred Fitch la ora şapte treizeci în aceeaşi seară. Tânărul timid arăta cumplit de nelalocul lui. Cu părul ciufulit, cu jacheta aceea din tweed, care-i venea atât de rău, cu blugii uşor roşi şi cu pantofii maro, murdari, *era* într-adevăr nelalocul lui.

Cum şi-o fi cheltuit bancnotele falsificate, Willy habar nu avea, dar pe haine, se gândi el, în niciun caz.

— Haide să bem ceva mai întâi, spuse Willy, conducându-l spre barul Big Four, la care se ajungea prin partea dreaptă a holului.

Când Fred comandă un Perrier fără gheaţă, Willy înţelese că ideea cu băutura fusese o greşeală.

Se *convinse* de asta când Bob, barmanul, îl întrebă:

— La fel şi pentru dumneavoastră, domnule Saxon?

Willy îşi spuse că cel mai înţelept era să nu răspundă nimic. Şi fu răsplătit sub forma unui gin martini Sapphire rece ca gheaţa.

— Aţi pariat vreodată pe baseball, domnule Saxon? îl întrebă Bob.

— Nu. Nu fac niciodată pariuri. Punct. De ce?

— Avem o listă de pariuri, cu cine va intra în campionatele mondiale anul acesta, şi m-am gândit că poate vreţi să participaţi şi dumneavoastră.

— Echipele Giants şi White Sox, interveni Fred.

— Ce-aţi spus, domnule? îl întrebă Bob.

— Giants şi White Sox, repetă Fred. Am lucrat programul acesta, adăugă el, întorcându-se spre Willy, şi am băgat chiar ieri cifrele în computer. Este un fel de hobby.

— Înscrie-mă pentru Giants şi White Sox, îi spuse Willy lui Bob, şi vezi dacă-mi poţi obţine o masă într-un colţ al restaurantului.

— Cu cât?

— Cu o sută.

— S-a făcut. Când doriţi masa?

— Chiar acum, spuse Willy.

La sfârşitul mesei, Willy ştiu că-şi găsise omul.

— Presupunând că mergem înainte cu asta, Fred, spuse Willy, care ar fi costurile de început?

— Să începem cu echipamentul hard, răspunse Fred. Recomandarea mea este să punem la punct un sistem folosind staţii Sun care să lucreze în tandem.

— Eu rămăsesem cu impresia că voi foloseaţi echipament puternic IBM, spuse Willy. Sau chiar Cray.

— Dar nu mai folosim. Nu sunt suficient de flexibile. Dumneavoastră aveţi nevoie de o platformă deschisă… la comanda clientului.

— Şi tu te pricepi să construieşti aşa ceva?

— Bineînţeles.

— Cam cât ar costa?

— Cu mult mai puţin de un milion am putea crea un sistem într-adevăr foarte bun.

— Următoarea întrebare: Care ar fi fondul de rulment de care ai avea nevoie?

— Mare. Asemenea clienţi, pur şi simplu, nu lucrează cu o instituţie care este cotată sub dublu-A de către agenţiile de evaluare şi cotare.

— Să spunem că instituţia în cauză are un capital de douăzeci de milioane de dolari. Asta ajunge?

— Nu în ziua de astăzi. Cea mai bună cale este de a crea o filială separată, cu un capital de alte douăzeci de milioane. După care totul va depinde de

cotarea la care va ajunge agenţia de evaluări, când va avea o imagine de ansamblu.

Dar el, Willy, va controla în curând o agenţie de evaluări, nu-i aşa? Deci, din punctul acesta de vedere, nu vor exista probleme prea mari.

— Şi personalul?

— Doi sau trei profesionişti. Ştiu chiar şi unde să-i găsesc. Băieţi care au fost într-adevăr savanţi experţi în domeniul computerelor şi care au fost concediaţi de Laboratoarele Lawrence Livermore. Trei dintre ei locuiesc chiar în acelaşi cartier în care locuiesc şi eu. Plus un minim de personal auxiliar. Poate o jumătate de duzină.

Încă un milion.

— Fred, spuse Willy, cred că am încheiat afacerea.

— Cât de repede pot începe lucrul? întrebă Fred.

— Curând. Foarte curând, sper.

Aceasta depindea de cât de repede putea găsi un loc pentru Fred şi echipa lui de genii. Un loc retras.

Denise l-ar putea ajuta. Atunci de ce să nu o sune? Nu era decât ora zece şi ştia că aceasta nu se culcă niciodată înainte de miezul nopţii.

Urcă în cameră şi o sună la numărul ei din San Francisco, gândindu-se că şi ea se întorsese de la fermă în cursul după-amiezii. La al doilea apel, aceasta ridică receptorul.

— Willy. Te deranjez? începu el.

— Nu fi prost. Sper că nu s-a întâmplat ceva rău, spuse ea cu o voce mai răguşită ca de obicei.

— Nu. Nimic rău cu mine. Tu însă cred că ai cam răcit.

— Tot ce se poate. Înseamnă că mi se trage de la dormitul în aer liber.

— Tocmai pentru asta te-am şi sunat, spuse Willy. Dar nu este ceea ce crezi tu. Vreau să cumpăr un loc la ţară. Ca al tău.

— Nu este de vânzare, scumpule. La ce-ţi trebuie?

— În primul rând, pentru că este un loc retras. Dar ar fi ideal dacă ar avea şi câteva cabane pentru

oaspeţi, ca la tine.

— Eu credeam că te interesa un apartament.

— Încă mă mai interesează. Dar m-am hotărât să trăiesc jumătate de timp în oraş şi jumătate la ţară.

— Bine, spuse Denise, pentru că am început deja să mă ocup de apartament. Cred că foarte curând o să-l pot elibera pe cel de la etajul şapte.

— Formidabil.

— Şi cred că am deja o idee pentru locul de la ţară. Este la o oră la nord de San Francisco. Pe malul râului Russian, lângă Healdsburg. Ai trecut prin zonă, în drum spre mine.

— Câţi acri are?

— Cinci sute. Casa principală este într-un superb stil victorian. Dar proprietatea mai are şi vreo patru sau cinci cabane. Îi aparţine unui arhitect care a moştenit-o de la tatăl lui, care şi el tot arhitect a fost. Presupun că, pur şi simplu, au mai ridicat câte o cabană, aşa, când li s-a năzărit lor.

— Cât crezi că vrea pe el?

— Cred că în jur de cinci milioane.

— Când pot să merg să-l văd?

— Dumnezeule mare, nerăbdător mai eşti, Willy.

— Nu chiar. Dar cu toţii avem, câteodată, o idee grozavă din care însă nu iese nimic până la urmă. Dar când mi se întâmplă mie aşa ceva, merg până la capăt. Imediat şi până în pânzele albe.

— Şi ce are de-a face un loc la ţară cu o astfel de idee măreaţă? întrebă ea.

— O să-ţi spun într-o bună zi. Dar acum ia legătura cu arhitectul, spuse Willy. Şi sună-mă.

Ideea se fixase undeva în capul lui de vreo doi ani. Îi fusese inspirată de Pleasanton, de existenţa efectivă a Penitenciarului Corecţional Federal din Pleasanton. Acesta era unul dintre acele locuri care pot exista „numai în America”.

Pentru că numai în America statul înfiinţa instituţii speciale pentru criminalii intelectuali. În orice altă ţară aceştia erau, pur şi simplu, înghesuiţi la un loc cu ucigaşii şi violatorii. Şi nu era vorba numai de Pleasanton. Mai exista una, exact ca

aceasta, în Lompoc, în sudul Californiei; alta, în Lewisburg, Pennsylvania. Aceste locuri adăposteau oameni care, în general, demonstraseră mai multă iniţiativă financiară, dezvoltaseră mai multe scheme financiare inovatoare şi câştigaseră mai mulţi bani într-o perioadă scurtă de timp decât orice alt grup de pe acest pământ. Ei reprezentau un uluitor cartel de oameni excepţional dotaţi.

Dar totul fusese distrus de braţul crud al legii, când se aflau la apogeul carierei lor, pentru ca acum să lâncezească în aceste cluburi de ţară, unde îşi iroseau în mod inutil toate talentele şi întreaga energie. Dennis Levine spăla duşumelele la Lewisburg. Boesky lucra la ferma de lapte din Lompoc. Milken tundea gazonul la Pleasanton.

Dar irosirea nu se termina aici. Când, în sfârşit, erau puşi în libertate, cei mai mulţi dintre ei dispăreau, pur şi simplu. Willy îşi aminti că citise un articol în *Forbes* pe tema aceasta. Îşi amintea chiar şi titlul articolului: „După bubuială”. Foarte puţini reuşiseră să-şi revină chiar şi numai parţial, deoarece rămâneau proscrişi de societate, adevăraţi paria ai comunităţii oamenilor de afaceri şi finanţe.

Dar, ca şi Fred Fitch, mai aveau încă intactă îndrăzneala minţii. Nu aveau nevoie decât de cineva care să le arate o cale de a ocoli prejudecăţile societăţii, o cale care să le permită să-şi folosească talentele cu care au fost dăruiţi de Dumnezeu şi să culeagă din nou răsplata binecuvenită.

Ei bine, Willy ştia acum care era această cale. Pur şi simplu, îi va face invizibili. Şi va începe cu Fred Fitch.

Mai întâi însă, trebuia să obţină acel loc la ţară.

14

Denise veni să-l ia a doua zi dimineaţă, la ora unsprezece. La volanul unui Porsche decapotabil.

— Probabil că habar n-ai ce sacrificiu enorm fac pentru tine, băiete dragă, îi spuse ea, o dată instalat în maşină. În mod normal, la ora asta mai sunt încă în pat. Dar Jack – el este arhitectul – a insistat să fim acolo nu mai târziu de ora douăsprezece. La unu, trebuie să plece.

— Putem ajunge acolo la amiază? întrebă el, punându-şi centura.

— Desigur, îi răspunse Denise, îndepărtându-se de trotuar, accelerând şi făcând o întoarcere bruscă în U. Rată la niciun metru troleibuzul care venea din sens invers, provocând o avalanşă de semnale sonore din partea conductorului.

Fix la ora douăsprezece, ajunseră la reşedinţa principală. Willy simţi pe loc că aceasta îi oferea chiar mai mult decât şi-ar fi putut dori. Numele – River Ranch[14] – o descria perfect.

Arhitectul proprietar îi aştepta la intrare. La început, pur şi simplu, îl ignoră pe Willy.

— Denise, spuse acesta, coborând de pe terasă şi apropiindu-se de ei, aşa cum ţi-am spus la telefon, îţi pot sta la dispoziţie o oră. Ce vrei să vezi mai întâi?

— Vila, cred, răspunse Denise, uitându-se la Willy.

— Haide să lăsăm vila la urmă, spuse Willy. Aş vrea să văd, mai întâi, celelalte construcţii de pe proprietate.

— Dumneavoastră sunteţi cel interesat? întrebă arhitectul, adresându-i-se pentru prima oară lui Willy.

— Nu chiar. Compania pe care o deţin. Apropo, numele meu este Willy Saxon.

— De ce ar vrea o companie un loc ca acesta? întrebă Jack.

— Ca loc de retragere, răspunse Willy. Pentru întâlniri. Ca să-şi distreze clienţii. Presupunând că locul are facilităţile necesare. Nu ne interesează clădirile mari.

— Ştiţi, răspunse arhitectul, poate că tocmai aţi găsit locul ideal. Tatăl meu a avut şi el exact aceste idei. S-a gândit că ar putea fi un loc de întâlnire nemaipomenit, pentru artişti, creatori şi arhitecţi. Să vină aici pentru un weekend, pentru câteva săptămâni sau chiar pentru o lună, şi doar să schimbe idei.

— Ca Esalon, vrei să spui? întrebă Denise.

— Nu, Denise, spuse Jack. La *noi* oamenii şi-au păstrat hainele pe ei.

— Şi de câte ori pe an faceţi asta? întrebă Willy.

— Niciodată. Tata a murit acum trei ani, iar numărul era al lui, nu al meu. Acesta este şi motivul pentru care vreau să vând locul. Dar numai persoanei care să-l merite, adăugă el, uitându-se sever la Willy.

— Ascultă, Jack, spuse Denise, Willy îl merită ca nimeni altcineva. Este un prieten al familiei din vremuri imemoriale.

Ceea ce era o noutate pentru Willy.

Existau, concret, şase „cabane”. Acestea erau dispuse la o distanţă cam de o sută de metri una de alta, înşirate de-a lungul râului Russian. Malul era de fapt o stâncă şi cobora aproape abrupt, direct în apa care se afla la vreo optsprezece, douăzeci de metri dedesubt. La un moment dat, Willy se opri ca să poată privi mai bine.

— Isuse, spuse el. Uită-te la peştii ăştia. Să tot aibă un metru. Erau cel puţin o duzină de peşti argintii care profitau de un mic golfuleţ ca să înoate aproape de suprafaţa apei, în cercuri leneşe, în jurul stâncilor uriaşe, savurând căldura soarelui de amiază. Ce peşti sunt ăştia?

— Păstrăvi canadieni argintii. Migrează spre mare, apoi vin aici ca să depună icrele şi să-şi petreacă o parte din vară. Primăvara poţi vedea şi somoni, spuse arhitectul.

— Putem arunca o privire într-una dintre cabane? întrebă Denise.

— Desigur.

Exteriorul era înşelător. Cabana era construită în stilul Alpine, înăuntru însă era în strict stil californian, de la bucătăria uriaşă şi până la televizorul cu ecran mare din living.

— Ce recepţionaţi aici? întrebă Willy când văzu televizorul.

— Din San Francisco? Neinteresant. Dar n-are importanţă, pentru că fiecare căsuţă are propria antenă parabolică pentru recepţionarea transmisiilor prin satelit. Sunt cel puţin treizeci de sateliţi acolo sus, pe cer, cu câte douăzeci şi patru de staţii fiecare. Aşa încât dacă vă place să vă uitaţi la televizor, nu o să duceţi lipsă de distracţii aici, la River Ranch. Să vă arăt.

Luă telecomanda, cuplă pe satelit, apoi porni televizorul.

— Ce vreţi să vedeţi?

— CNN-ul.

— E pe satelitul cinci, staţia cinci.

Acţionă telecomanda şi ecranul deveni verde, anunţând că satelitul se deplasa spre est. Peste cinci secunde apăru Bernard Shaw din Atlanta.

— CNBC-ul acum, spuse Willy.

Un alt declic şi iată-l, cu preţurile acţiunilor deplasându-se sacadat pe bandă, în partea de jos a ecranului.

— Puteţi obţine cu chestia asta şi serviciile Reuter?

— Astea ce mai sunt? întrebă arhitectul.

— Furnizează date financiare de specialitate. Unul dintre servicii este pentru cei care se ocupă cu tranzacţiile internaţionale. Altul, pentru diverse produse. Chestii de genul ăsta.

— Acum înţeleg despre ce vorbiţi. Vă ocupaţi de finanţe? întrebă Jack.

— Nu chiar. Dar mă interesează foarte mult, răspunse Willy.

— După câte ştiu eu, se poate prinde. Dar pentru asta aveţi nevoie de un decodor special, care trebuie închiriat. Mi s-a spus că este foarte scump.

— Cum sunt serviciile telefonice aici? întrebă Willy.

— Excelente, răspunse arhitectul. Avem acum şaisprezece linii atât pentru telefon, cât şi pentru fax. Dacă aveţi nevoie de mai multe, Pac Bell vi le poate instala în douăzeci şi patru de ore. Un adevărat păienjeniş, aţi zice, dar nu este aşa.

— Există fax în fiecare căsuţă?

— Există. Vreţi să vedeţi unul?

— Nu. Întrebam, doar.

— Vreţi să vedeţi şi celelalte construcţii?

— Desigur. Ce destinaţie au?

— Sunt prevăzute pentru întâlniri.

— Să le vedem.

Sala de şedinţe era perfectă. Putea fi uşor transformată într-o sală de tranzacţii. Salonul pentru mese se afla cam la vreo patruzeci şi ceva de metri mai încolo, într-un luminiş, chiar în vârful falezei, mult deasupra râului Russian. În exterior era amenajat un spaţiu pentru picnic. Şi aceste două clădiri fuseseră construite tot în stilul cabană.

— Locul acesta putea să se afle, foarte bine, în Zermatt sau Gründelwald, spuse Willy.

— Aveţi dreptate. De fapt, tatăl meu a adus trei tâmplari din Elveţia pentru această construcţie. Tot ei au construit cabana pe care tocmai aţi vizitat-o. Adora tot ce era elveţian.

— Mama mea era elveţiancă, spuse Willy. Iar eu am studiat un an la Universitatea din Zürich.

— Înseamnă că vă place bucătăria elveţiană.

— Bineînţeles.

— Ei bine, de douăzeci de ani avem în familie o bucătăreasă elveţiancă. E din Appenzell. Este menajeră şefă şi bucătăreasă. Locuieşte într-o cabană mică, în spatele vilei. De fapt, aş fi adus oricum discuţia despre asta mai târziu. Nu vrem să fie dată afară de către noul proprietar.

Interveni Denise:

— Să o dăm afară? Dragul meu Jack, dacă am cumpăra locul, am *insista* chiar să rămână. Cum o cheamă?

— Vreni.

— Vreni?

— Este varianta elveţiană pentru Veronica, răspunse Jack. Se uită la ceas. În zece minute trebuie să plecăm. Aşa că haideţi să vedem şi vila.

Ajunseră în livingul uriaşei case în vechiul stil victorian, când Willy hotărî că văzuse suficient.

— Jack, sunt interesat să cumpăr locul.

— Eşti sigur că îţi poţi permite?

— Foarte sigur. Cât vrei pe el? întrebă Willy.

— Cinci milioane.

— Am încheiat târgul, răspunse Willy.

— Târgul, târgul, dar cu cine? întrebă Jack.

— Luni o să primeşti un fax de la una dintre companiile mele. O ofertă formală care va include şi referinţele bancare.

— Prietenul tău nu-şi prea pierde vremea, nu-i aşa? îi spuse Jack lui Denise. Se întoarse apoi spre Saxon. Să batem atunci palma, Willy. Era pentru prima oară când arhitectul catadicsi să-i spună pe nume. Acum însă trebuie să plec.

— De ce atâta grabă? întrebă Denise.

— Partida de golf. Azi e joi.

— Eu credeam că numai doctorii joacă golf joia, spuse Denise.

— Doctorii joacă golf miercurea, Denise, îi răspunse Jack. E clar că nu eşti pasionată de golf.

— Dar sunt eu, interveni Willy. Unde joci?

— La Clubul Fountain Grove. Cam la douăzeci de minute de aici. Vrei să vii să arunci o privire? De vreme ce cumperi locul, trebuie să te înscrii şi în club. Este singurul club decent din zonă. Cel puţin, singurul cu membri decenţi. Dar fii liniştit. Dacă te propun eu, o să fii primit în mod automat, Willy.

Peste câteva minute se aflau în maşini, Denise conducându-şi Porscheul în urma Mercedesului lui Jack.

— Dar fii liniştit, Willy. Dacă te recomand eu, o să fii primit în mod automat, spuse Denise, maimuţărind cuvintele arhitectului. Doamne, ce snob mai este. De ce nu i-ai spus să se ducă naibii cu clubul lui cu tot?

— Pentru că asta mi-a dat o idee. Ţii minte că mi-ai propus să iau masa cu reverendul acela negru şi cu tipul care conduce oraşul?

— Bineînţeles. Organizez întâlnirea oricând vrei.

— Cred că ideea care mi-a venit poate fi mai bine materializată în timpul unei partide de golf, spuse Willy. Obişnuiam să închei multe afaceri în felul acesta. Dar, în ultimii trei ani, partenerii mei s-au împrăştiat cu toţii. Şi am o vagă bănuială că, dacă aş încerca să intru din nou în Olympic Club, cineva o să voteze împotriva mea.

— Profiţi de orice ocazie, nu-i aşa, Willy? întinse mâna şi-l bătu uşor pe genunchi. Îmi place asta.

Îi plăcu la nebunie Clubul Fountain Grove. În mod surprinzător, şi lui Denise. La propunerea ei, rămaseră acolo pentru masa de prânz, mâncând afară, pe terasa care dădea spre luxurianta vale Sonoma. În timpul mesei, Willy completă o cerere de înscriere, ataşând totodată şi un cec în valoare de cincizeci de mii de dolari, care să fie onorat de Barclay’s Bank din Londra. Drept unic sponsor, trecu numele lui Jack. Fu asigurat de manager că cererea lui va fi tratată cu cea mai mare promptitudine.

Pe drumul de întoarcere, Willy vorbi foarte puţin. Acest cec de cincizeci de mii de dolari îl trezise la realitate, amintindu-i cât de repede se scurgeau banii. Douăzeci de milioane de dolari ca să cumpere banca de investiţii. Alte două milioane de căciulă, ca să-i scape pe Prescott şi pe Armacost de problemele lor juridice. Apoi zece milioane de dolari pentru procentul său de patruzeci şi nouă la sută în agenţia de evaluări. Iar acum, tocmai se angajase cu patru milioane şi jumătate de dolari ca să cumpere River Ranch. Iar ca să-l pună pe Fred Fitch pe roate, trebuia să investească un milion în echipamente şi

alte douăzeci de milioane de dolari capital rulant. Plus cheltuielile cu personalul.

Total general: şaizeci de milioane de dolari.

În urmă cu o săptămână, capitalul lui din Liechtenstein se ridica la 74.768.411,76 de dolari.

În afară de aceşti bani, va trebui să mai scoată cel puţin două milioane pentru paravanul din Elveţia – taxe juridice, onorariile consiliului de administraţie – şi încă o jumătate de milion ca să monteze şi să facă să funcţioneze operaţiile lui de dincolo de ocean, de la Londra, din Channel Islands şi din Nigeria. Mai trebuia să conteze, o vreme, pe un coeficient de pierderi, la Prescott & Quackenbush, de două sute de mii de dolari pe lună, până când lucrurile se vor schimba. Să zicem, încă un milion. Şi mai erau şi costurile pentru remobilarea nenorocitelor de birouri ale agenţiei de evaluări, iar acum şi a spaţiilor de la River Ranch, mai ales a vilei, care se vor ridica, poate, la un alt sfert de milion.

Asta însemna un total de 64 milioane de dolari, din capital. Oare nu întrecuse măsura?

Această depăşire a bugetului se datora simplului fapt că nu prevăzuse, de la început, operaţii cu derivate la scară mare, ca aceea în care se angajase acum cu Fred Fitch. Dacă linia lui Fitch va merge bine, va trebui să mai investească în ea capital suplimentar. Nu chiar imediat, dar destul de curând. Fireşte, nu exista nicio posibilitate de a putea obţine acest capital în mod legal. Va trebui, prin urmare, să continue să-şi dezvolte planul său iniţial.

Ceea ce însemna că va trebui să aducă obligaţiunile municipale din frontul din spate în frontul din faţă. Să pună mâna pe produsul corect, cum ar fi obligaţiunile cotate AAA, emise de Municipalitatea din San Francisco. Apoi să furnizeze produsul, la preţul potrivit, clienţilor potriviţi, aşa cum făcea Marshall Lane la New York cu fondurile lui pentru obligaţiuni. Aceasta va însemna, probabil, o mică atenţie aici, o mică atenţie acolo. Totul însă va fi legal. Numele jocului:

construirea unei forţe de plasament, mai ales a unei forţe de plasament instituţionale.

Şi *apoi* să suplimenteze capitalul.

Mai întâi însă, trebuia să-şi pună în mişcare maşina de făcut bani.

— Ştii ceva? spuse el.

— Ce anume? întrebă Denise. Credeam că dormi.

— Nu, mă gândeam. Mă gândeam că mă distrez mai bine decât m-am distrat în tot restul vieţii. Există o vorbă în limba germană care descrie ce mi s-a întâmplat mie: *Glück in Unglück.*

— Adică?

— Pierde prin traducere.

— Încearcă.

— A avea noroc în ghinion.

— Îmi place. Eu fac parte din ghinion sau din noroc?

— Numai din noroc, Denise.

Se apropiau de Huntington Hotel. Era abia trecut de ora patru.

— Ştii ceva? îl întrebă Denise.

— Ce anume?

— Mă simt ca naiba.

— Atunci ce-ai zice de un păhărel, urmat de un pui de somn?

— Ai ghicit.

Se lăsă cu două păhărele şi niciun pui de somn.

— Şi acum? întrebă Denise în timp ce se îmbrăca.

— Va trebui să mă mut de aici, răspunse Willy. Nu se potriveşte cu stilul tău. Îmi cer scuze.

— Nu-i adevărat. A fost ideea mea, răspunse aceasta. Dar sunt de acord. Trebuie într-adevăr să te muţi de aici.

— Ziceai că în curând o să se elibereze apartamentul acela.

— Da. Este mobilat, dar tot o să aibă nevoie de ceva reamenajări. La fel ca şi ferma aceea în stil victorian.

— De acord, în privinţa fermei. Ştii pe cineva care m-ar putea ajuta?

— Desigur. Fata episcopului. Este unul dintre cei mai buni decoratori de interioare din San Francisco. De aceea ai dat peste ea la Londra. Se duce acolo de cel puţin două ori pe an, ca să cumpere materiale. Mobilă, tablouri, porţelanuri. Este formidabilă. Şi îi place, într-adevăr, de tine.

— Unde pot da de ea?

— Te va suna ea.

— Spune-i că vreau să mă ocup în primul rând de River Ranch.

— Şi apartamentul?

— Mă mut în el aşa cum este. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, Denise.

15

Spre sfârşitul dimineţii următoare, Denise îl şi sună.

— Sâmbătă te poţi muta în apartament, spuse ea. Actualul chiriaş a şi început să împacheteze.

— Cum ai reuşit?

— Un alt păhărel a făcut minuni.

Ceea ce îl lăsă mut pe Willy.

— Glumeam, spuse Denise. Am reuşit cel puţin să te pun pe gânduri?

— Bineînţeles.

Totuşi, trebuia să recunoască, deşi nu-i convenea, că avea dreptate.

— O să trimit acolo pe una dintre servitoarele mele. Când termină, trec pe la tine cu cheile. Să zicem mâine, pe la trei.

— O să vreau să-mi trimit nişte lucruri acolo. Care este adresa exactă?

— 1190 Sacramento, etajul şapte. Numele portarului este Bill. Telefonul lui este 441-7810. Anunţă-l şi spune-i ora. Acum trebuie să plec.

Willy îşi aminti că văzuse în ediţia de dimineaţă a ziarului *Chronicle* o pagină întreagă de reclamă pentru un magazin de pe Market Street, care părea să ofere orice tip de echipament electronic de birou inventat vreodată. Se duse la coşul de gunoi din cameră şi pescui ziarul: Bazarul Electronic Universal. Numai în San Francisco.

Sosise momentul să plece după cumpărături. Dar şi momentul să ceară din nou ajutorul vechiului şi credinciosului său prieten, cel care rămăsese alături de el la bine, la rău şi la vreme de puşcărie. Sună la sediul agenţiei Prescott & Quackenbush şi ceru cu Frank Lipper.

— Isuse, Willy, am crezut că m-ai uitat, spuse acesta. N-am mai auzit de tine din ziua în care te-am luat cu maşina de la Pleasanton.

— Am fost ocupat. Dar acum am nevoie de ajutorul tău. Foarte mult. Aşa că vino la Huntington.

— Când?

— Chiar acum.

— Dar am treabă.

— Frank, peste câteva zile o să munceşti pentru mine, ca în vremurile bune de odinioară. Aşa că vino chiar acum.

Willy îl aştepta deja când Frank intră în holul hotelului.

— Prima oprire este aici, spuse Willy, dându-i reclama din *Chronicle.*

— Ce vrei să cumperi de acolo?

— Un telefon cu toate facilităţile. Un fax cu hârtie xerox. Un computer Macintosh. O imprimantă cu laser, Apple. O maşină de copiat, Sharp. Un tocător de hârtie.

— Unde o să pui toate astea? întrebă Frank.

— O să-ţi arăt.

Frank îl urmă pe Willy afară din hotel şi pe California Street.

— Acolo, spuse Willy, arătându-i. Mâine după-amiază etajul şapte este al meu.

— Omule, cum ai reuşit?

— Relaţiile, Frank. Relaţiile. Şi acum, haide să luăm un taxi şi să vizităm Bazarul Electronic Universal.

Le luă mai puţin de o oră ca să comande totul.

— Acum, că ai toate astea, cine va lucra cu ele? întrebă Frank pe când ieşeau din magazin în Market Street.

— Eu, Frank.

— De unul singur?

— Exact. Exact cum am învăţat să fac la Pleasanton.

— Fără o secretară, măcar?

— Fără.

— Dar de ce?

— Pentru că tot ce voi face eu de acum încolo, Frank, şi mai ales cum voi face, este în exclusivitate treaba mea. Cu o singură excepţie. Tu. Pentru că eşti singura persoană în care am într-adevăr încredere.

— Ce pot să spun eu, Willy?

— Nimic. Vrei să batem palma, partenere?

Frank Lipper îi răspunse, smulgându-i aproape mâna lui Willy.

— Gata, ajunge, spuse Willy, mai impresionat decât ar fi vrut să arate. Să luăm acum un taxi şi să mergem la birourile Prescott & Quackenbush. Săptămâna trecută, Dan Prescott şi Bobby Armacost mi-au promis că astăzi vor avea hârtiile gata de semnat. Să vedem dacă aşa este.

— Vrei să continui să lucrez acolo? întrebă Frank.

— Mai mult ca oricând. Aceste hârtii îmi vor conferi dreptul de control asupra băncii. Apropo, asta rămâne numai între noi. Începând de mâine, voi avea nevoie de ochii şi urechile tale, ca să mă informezi despre tot ce se petrece acolo.

— Pot deja să-ţi spun ceva ce nu o să-ţi placă, zise Frank.

— Spune-mi.

— Pierderile curente au crescut mai mult decât dublu în ultima lună. S-au ridicat la doar puţin sub o jumătate de milion.

— Asta înseamnă că banii mei încep să dispară chiar înainte de a-i fi băgat în afacere, spuse Willy.

— Există mult prea mult personal, afirmă Frank. Şi singura parte din afacere care este profitabilă este reprezentată de obligaţiunile municipale.

— Departamentul tău, spuse Willy.

— Exact. Dar eu nu sunt decât un simplu comerciant. Ceea ce ne trebuie nouă este un om care să aducă ploaia, găsind un nou produs.

— Poate că o să ai unul, zise Willy.

— Cine?

— Eu. O să-ţi explic asta la o bere. Ştii vreun bar prin apropiere.

Cel mai apropiat bar era cel din hotelul Sheraton Palace, în cvartalul următor. După ce comandă două beri Anchor Steam, Willy îi reproduse lui Frank conversaţia avută cu managerul municipal din San Francisco şi cu bunul reverend al bisericii Glide Memorial.

— Bine, dar asta este o idee dată naibii de bună, spuse Frank la sfârşit.

— Poţi să faci un plan detaliat? întrebă Willy.

— Pentru când?

— Pentru joia viitoare. După care o să mergem cu toţii să jucăm golf.

— O să mă pun pe lucru chiar mâine, promise Frank.

— Grozav, dar mâine după-masă am nevoie de tine ca să instalăm toată aparatura asta.

— Atunci o să continui lucrul duminică.

— Perfect. Dar luni o să facem împreună o mică excursie în ţara vinurilor. De fapt, o să rămânem acolo, probabil, câteva zile. Poţi continua să lucrezi acolo. De acord?

— Există computere acolo?

— Nu încă. Dar asta nu o să ne ridice probleme. Haide să ne terminăm berea şi să ne întoarcem repede la magazin.

Acolo comandară două Macintosh portabile. Să fie.

Peste un sfert de oră, Willy intra în sediul firmei Prescott & Quackenbush însoţit de Fred. Amândoi aveau câte o cutie în care se afla un computer portabil Macintosh.

— Vreţi să-l anunţaţi pe domnul Prescott că îl caută domnul Saxon? i se adresă Frank recepţionerei.

— Cine? întrebă aceasta.

— Nu contează, spuse Willy. Frank, du-te mai bine tu la el în birou şi spune-i că am venit.

Peste niciun minut, un Dan Prescott cu o faţă larg zâmbitoare veni să-l întâmpine pe Willy.

— Ai sosit cum nu se poate mai bine, îl întâmpină acesta. Nu sunt nici cincisprezece minute de când a venit şi Bobby cu hârtiile. Să mergem.

Bobby îi aştepta în sala de conferinţe.

— Acestea sunt, spuse avocatul, arătând spre patru seturi de documente aliniate pe masa din sala de conferinţe. Şi suntem şi noi gata. Litigiul a fost aplanat, conform programului, azi-dimineaţă,

mulţumită celor patru milioane de care eu şi Dan aveam nevoie ca să le strângem. Mulţumesc, Willy. Nu o să uităm niciodată asta.

— Sper.

— Dacă ai timp, putem revedea chiar acum contractele şi să terminăm totul.

— Să începem.

O oră mai târziu erau gata cu totul. Numai şapte pagini necesitau modificări.

— Cine va contrasemna documentele pentru partea cealaltă? întrebă Bobby.

— Mă ocup eu de asta, spuse Willy. Mâine-dimineaţă îmi trimiţi la hotel documentele revizuite, iar eu le voi expedia în Elveţia, pentru semnare, la începutul săptămânii viitoare.

— Nu uita să legalizezi semnăturile, Willy.

— Nu o să uit. Cam pe vinerea viitoare atât documentele validate, cât şi cele douăzeci de milioane de dolari se vor afla aici. Atunci, o să ne putem apuca de treabă. Willy se întoarse spre Prescott. Apropo de afaceri, tocmai am aflat de la Frank că aţi pierdut o jumătate de milion luna trecută. Este adevărat?

— Din păcate, da, spuse Prescott, aruncându-i lui Frank o privire nu prea prietenoasă. Este puţin mai rău decât am crezut, Willy. Dar, aşa cum ţi-am spus, este o perioadă în care suferă toţi cei care se ocupă de afaceri la bursă.

— Eu, unul, nu am de gând să mai sufăr multă vreme la un ritm de jumătate de milion pe lună, spuse Willy.

— Ziceai că ai nişte idei privind o nouă afacere, zise Prescott. Suntem oricând dispuşi să le preluăm.

— Vinerea viitoare voi fi gata, răspunse Willy. Deci, haide să ne întâlnim atunci la ora patru, să zicem. După câte îmi amintesc, intenţionai să faci imediat publice stingerea litigiului şi restructurarea capitalului băncii. Mai aşteaptă cu asta. După ce o să-ţi spun la ce m-am gândit, poţi include ideea în comunicatul tău pentru presă.

16

În după-amiaza următoare la ora trei, Denise van Bercham veni la hotelul Huntington, aşa cum promisese. Willy o aştepta în hol, cu bagajele făcute şi gata de plecare.

— Unde-ţi sunt toate bagajele? întrebă aceasta după ce-l sărută superficial pe obraz.

— Aici.

Aici nu se aflau decât două valize şi un computer Macintosh portabil.

— Bine, dar restul?

— Acestea sunt toate, Denise, insistă Willy.

— Dar…

— Nu uita că am stat trei ani la puşcărie.

— Dar unde sunt toate lucrurile pe care le-ai avut înainte?

— Le-am dat pe toate Armatei Salvării.

— De ce?

— Pentru că nu am vrut să-mi mai amintească de viaţa mea trecută.

— Să-ţi amintească de ce anume?

— De tot.

— Are o logică, spuse Denise. Atunci haide să începem să lucrăm pentru noua ta viaţă.

De data aceasta, în locul acelui Porsche roşu, afară o aşteptau şoferul şi un Bentley. Toate lucrurile lumeşti ale lui Willy nu reuşiră să umple nici măcar jumătate din portbagaj. Odată încărcate, Denise şi Willy se urcară în maşină, pe bancheta din spate şi Bentley-ul porni. Parcurse trei sferturi din cvartal – cvartalul însemnând Parcul Huntinghton – şi exact peste trei minute ajunseră la destinaţie.

— Chestia asta nu ţi se pare puţin caraghioasă? întrebă Willy când coborâră din maşină.

— Bineînţeles, răspunse Denise. Dar îmi place absurdul.

Portarul în uniformă care îi conduse la lift era plin de servilism, evident copleşit de prezenţa lui Denise. Când coborâră din lift la etajul şapte, fu rândul lui

Willy să fie copleşit. Mai întâi, holul în marmură, apoi uriaşul living cu ferestrele care dădeau spre parc şi spre Catedrala Grace. Dar ce impresionau mai mult erau dotările din încăpere: mobilă Ludovic al XV-lea, covoare de Aubusson, tapiserie flamandă.

— Este absolut uimitor, exclamă Willy.

— Fiica episcopului a făcut asta pentru mine, spuse Denise. Haide să ne uităm şi în celelalte camere.

Celelalte camere însemnau o sufragerie, trei dormitoare, un birou superb, lambrisat, iar în fund, în spatele bucătăriei, locuinţa femeii de serviciu. Cu femeia de serviciu cu tot.

— Ea este Juanita, spuse Denise, intrând în bucătărie. O să mai stea aici o săptămână sau două şi o să dea locului într-adevăr o faţă ca lumea. Nu-i aşa?

— *Si,* răspunse acesta.

— Domnul va locui aici de acum înainte, Juanita. Este domnul Saxon.

Juanita făcu o reverenţă.

— Ştie să şi gătească, afirmă Denise. De fapt, este o bucătăreasă foarte bună. Specialitatea ei sunt tamales[5]. Tamales foarte iuţi. Dacă vrei, o să-ţi pregătească câteva pentru diseară.

— Ar fi grozav.

— Juanita, spuse Denise, un cvartal mai jos, pe Taylor Street, e o băcănie. Du-te şi cumpără ce-ţi trebuie pentru tamales. Domnul Saxon o să mănânce aici diseară. Şi ia şi nişte bere. Se uită la ceas. Mă tem că o să trebuiască să mănânci singur, Willy. În seara aceasta trebuie să mă ocup de ceva foarte important pentru mine. Când o să te mai văd?

— Vinerea viitoare o să fi liberă pentru cină?

— Nu eram, dar acum o să-mi fac timp. Este ceva special vinerea viitoare?

— Da. Dacă totul merge bine, va fi ziua în care viaţa mea va începe *cu adevărat.*

— Şi vrei să o sărbătoreşti cu mine?

— Da.

— Drăguţ din partea ta, Willy. Foarte drăguţ. Dar acum chiar trebuie să plec.

Abia plecă Denise, că portarul îl şi sună ca să-i spună două lucruri: că un domn pe nume Frank Lipper se afla acolo şi că tocmai fuseseră aduse mai multe cutii de la Bazarul Electronic Universal. Willy îi spuse să trimită sus atât omul, cât şi cutiile.

La ora şase seara, cu ajutorul lui Frank Lipper, întregul echipament era montat şi în stare de funcţionare în noul birou al lui Willy. Îl trimise pe Frank înapoi la birou ca să lucreze la pachetul de obligaţiuni municipale. După care Willy se apucă şi el de treabă.

Decise că va cumpăra River Ranch prin intermediul legăturii sale din Channel Islands – ţinând-o astfel la distanţă pe Prescott & Quackenbush, care va fi controlată din Liechtenstein şi Elveţia. După ce formulă pe noul său Macintosh oferta pentru proprietate, o tipări şi o expedie prin fax agentului său comercial din Londra, cu menţiunea ca aceasta să-i fie expediată înapoi, prin fax, lui Jack, arhitectul, nu mai târziu de luni. Denise îi furnizase diferitele adrese şi numere de telefon ale lui Jack.

După care îi transmise un mesaj doctorului Guggi din Vaduz, anunţându-l că documentele privind preluarea firmei Prescott & Quackenbush se aflau pe drum şi că, îndată ce vor fi semnate şi legalizate, vor trebui urgent returnate, împreună cu un cec semnat de casier, în valoare de douăzeci de milioane de dolari, emis de Union Bank din Elveţia.

În sfârşit, îl sună pe Fred Fitch la Livermore, întrebându-l dacă poate veni luni la el, în Sacramento 1190, şi sugerându-i să-şi ia câteva lucruri pentru o scurtă şedere. Cum Fred nu păru prea încântat, Willy îi spuse că îi vor oferi şi primul onorariu în valoare de zece mii de dolari. Fred se interesă atunci de ora exactă la care era aşteptat.

La ora şapte sună telefonul. Era fiica episcopului.

— Tocmai am vorbit cu Denise, care mi-a spus să te sun, începu aceasta. În mod normal, nu te-aş fi

sunat, mai ales sâmbăta seara. Dar ştii cum e Denise.

— Ştiu cum e Denise. Şi apreciez că m-ai sunat. Pentru că, dacă nu ai fi făcut-o tu, aş fi dat eu într-un fel de tine. Apropo, îţi mulţumesc încă o dată pentru seara petrecută cu mine la Londra. A meritat drumul.

— Şi al meu.

— Ce-ar fi să cinăm din nou împreună?

— Ştiu eu? Când?

— În seara asta.

— Dar mi-e imposibil. În seara aceasta se organizează o mare masă în scopuri caritabile, la St. Francis. Pentru operă. O să fie şi Denise acolo, desigur, împreună cu toţi ceilalţi. Inclusiv eu. De fapt, chiar trebuie să scurtăm convorbirea, ca să mă îmbrac.

— Renunţă. Sun-o pe Denise. Spune-i că te-ai simţit, dintr-odată, rău. Putem mânca aici. În noul meu apartament. Aşa, nu o să fii văzută de nimeni. Tăcere. O să mâncăm tamales. Tamales foarte iuţi, spuse Willy. Cu bere mexicană.

— *Ador* tamales. Şi berea mexicană, rupse tăcerea fata episcopului.

— Deci, vii?

— Vin.

Imediat ce aceasta închise telefonul, Willy se repezi în bucătărie.

— Juanita, spuse el. O să am pe cineva la masă. Ai destulă mâncare pentru două persoane?

— *Si.* Pentru ce oră?

— Pentru ora nouă. Ai cumpărat berea?

O cumpărase. Dar cum rămânea cu celelalte băuturi?

— În magazinul acela există şi băuturi? întrebă el.

Fata nu înţelese.

— Whisky. Tequila. La magazin?

— *Si, si.*

Margarita! Asta o să facă seara perfectă de la început. Juanita insistă să se ducă ea, din nou, la magazin. Când se întoarse, avea în mână o pungă

dubios de mare, din care scoase o sticlă cu cea mai bună băutură mexicană. I-o prezentă – triumfătoare – lui Willy, după care intră în bucătărie, arătând cât se poate de mulţumită de ea însăşi.

O oră mai târziu, fata episcopului coborî din lift în holul din marmură. Era mai înaltă şi chiar mai bine făcută decât îşi amintea el. Poate că datorită costumului Donna Karan, în care era îmbrăcată.

Şi poate că se exteriorizase el puţin prea mult, de vreme ce primele ei cuvinte fură:

— Mă întreb dacă a fost o idee chiar atât de bună.

— M-am holbat cumva?

— Da. Sau haide să zicem că te-ai uitat galeş.

— Atunci îmi cer scuze şi promit să mă port frumos de acum încolo.

— Bine.

— Şi pentru că am clarificat lucrurile, Madame binevoieşte oare să mă însoţească în living şi să bea cu mine o margarita cu gheaţă? Numai dacă Madame obişnuieşte aşa ceva.

— *Aşa ceva,* Madame obişnuieşte, replică ea. Văd că ai găsit barul, spuse ea când îi aduse băutura.

După o căutare frenetică îl găsise într-adevăr – ascuns în spatele uşilor unui bufet franţuzesc din secolul al optsprezecelea.

— Este opera ta? întrebă Willy, arătând spre el.

— Da. Barurile trebuie să stea în baruri, nu în livinguri. În afară de asta, cum îţi place apartamentul?

— Este magnific. Şi tocmai acesta este motivul pentru care am insistat să vii atât de repede. Denise mi-a spus că eşti o doamnă foarte talentată. Dar abia după ce am văzut, azi, locul acesta, am înţeles cu adevărat ce voia să spună.

— Atunci, de ce vrei să-l schimbi?

— Ai înţeles greşit. N-aş schimba un lucru aici. Este vorba de un alt loc unde am nevoie de ajutorul tău.

— Unde anume?

— La ţară, în apropiere de Healdsburg. Este un domeniu de cinci sute de acri, chiar pe malul râului

Russian.

— Cu siguranţă că nu vorbeşti chiar de River Ranch, spuse ea.

— Ba da. Cunoşti locul?

— Chiar foarte bine. Ani de zile, în fiecare iulie, Jack şi tatăl lui organizau acolo un mare picnic. Ne invitau şi pe noi întotdeauna. Şi mergeam întotdeauna. Îmi place mult locul. Mă surprinde că Jack vrea să-l vândă.

— O face, spune el, pentru că totul s-a schimbat de la moartea tatălui său. Jack nu mai vrea să-l folosească pentru astfel de reuniuni, aşa cum făcea tatăl său.

— Înţeleg. Tatăl lui şi defunctul meu soţ au fost foarte buni prieteni.

— Serios?

— Ştiu ce gândeşti şi ai dreptate. Soţul meu şi tatăl lui Jack făceau parte din aceeaşi generaţie. De fapt, au fost colegi de şcoală, la Stanford. Soţul meu a studiat politehnica: Tatăl lui Jack a devenit arhitect. Făcu o pauză. Dar de ce-ţi spun toate astea?

— Poate pentru că la Londra ţi-am depănat eu toată povestea vieţii mele, spuse Willy.

— Mai ai din chestia asta? spuse ea, uitându-se la pahar. Văd că l-am golit.

— Frigiderul e plin, răspunse el, luând paharele. Ce zici de puţină muzică?

— De ce nu?

— Problema este că n-am nici cea mai mică idee ce-aş putea face ca să pun puţină muzică.

— Asta pentru că instalaţia este ascunsă acolo, spuse ea, arătând spre un al doilea dulap, opus celui în care se afla barul. Lasă-mă să mă ocup eu.

În timp ce el pregăti băuturile, ea puse Mozart.

Când reveni cu al doilea rând de margarita, aceasta spuse:

— Pentru că tot am început, haide să ne aşezăm şi să-ţi povestesc şi restul.

Se instală pe sofa, în timp ce Willy se aşeză, grijuliu, pe un scaun care fusese construit la Paris pe la 1725.

— E comod? întrebă ea.

— Oarecum, răspunse el.

— O să te obişnuieşti.

— Poate.

— În sfârşit, soţul meu a ajuns să conducă cea mai mare exploatare minieră din America de Nord. Homestake Mining. A ajuns să deţină, totodată, un număr substanţial din acţiunile companiei. Ceea ce stârni dintr-odată interesul lui Willy. Cum am ajuns nevasta lui? După moartea primei lui soţii, l-am întâlnit prin intermediul tatălui meu – şi el din aceeaşi generaţie. De fapt, tata a oficiat funeraliile primei lui soţii. Erau amândoi devotaţi membri ai Bisericii Episcopale. Următoarea întrebare: de ce m-am măritat cu un bărbat de aceeaşi vârstă cu tatăl meu? Pentru că mă săturasem şi obosisem să mai suport labele aşa-zişilor bărbaţi din generaţia mea, mai ales a celor de aici, din San Francisco. Tocmai asta mi-a plăcut la tine când am fost la Londra. Fără pipăială. Deci, asta este. Acum suntem chit.

În acel moment, apăru Juanita.

— *La cena asta lista,* anunţă ea.

Cum Willy arăta încurcat, interveni fata episcopului:

— *Porque no pasamos al comedor.*

Juanita dispăru înapoi în bucătărie.

— Ce se întâmplă? întrebă Willy.

— Urmează să fim serviţi cu tamales, răspunse aceasta.

Când intrară în sufragerie, o găsiră scăldată în lumina blândă a lumânărilor. Masa era pusă pentru doi. Dar cum! Porţelan de Meissen şi destule tacâmuri pentru cinci feluri. Deşi, culmea absurdului, nu exista niciun pahar de cristal: doar două pahare simple, de bere.

— Eu nu am nicio legătură cu asta, spuse Willy, temându-se că fata episcopului ar putea interpreta totul drept o montare pentru o pipăială ulterioară. Chiar am crezut că nu era vorba decât de tamales.

Abia se aşezară, că Juanita apăru cu primul fel.

— *De plato de entrada tenemos ensalada de langosta con adereso de guayavo,* anunţă ea, înainte de a o zbughi repede în bucătărie.

— Salată de homari cu sos de guava, explică fata episcopului.

— De unde ştii atât de bine spaniola? întrebă Willy.

— Am petrecut un an în Mexico City, răspunse ea, unde am trăit cu un scriitor care, de asemenea, obişnuia să bea margarita. Chiar prea multă, după cum s-a dovedit până la urmă.

Juanita se întoarse ca să le ofere bere: Corona, Tecate, Dos Equis sau Superior. Amândoi aleseră Tecate.

— Mă întreb de unde a făcut rost de toate astea, spuse Willy, după ce fata dispăru din nou.

— Eu mă întreb de unde ai făcut tu rost de *ea.*

— De unde altundeva? răspunse Willy.

— Dumnezeule, doar nu…

— Mă tem că da.

— Asta înseamnă că Denise va afla că am fost aici.

— Să nu-ţi faci griji. O să vorbesc eu cu Juanita, spuse Willy.

— Lasă. În fond, Denise a fost prima care m-a rugat să te sun. Doar dacă, firește, nu te va deranja pe *tine* dacă se va afla.

— Nu cred. O fi ea, Denise, stăpâna acestui apartament, dar, în mod sigur, nu este stăpâna mea, răspunse Willy.

— *Încă,* replică fata episcopului. Oricum, îi poţi spune că a fost numai şi numai ideea mea. Ca să aflu mai multe despre slujba pe care zicea că mi-o oferi. Ceea ce mă face să-ţi pun o întrebare. De ce, mai exact, cumperi ferma lui Jack?

— Vreau să o folosesc pentru afaceri.

— Cum?

Se hotărî să îi spună, de vreme ce, oricum, va afla dacă va accepta să se ocupe de reamenajarea locului, ceea ce includea transformarea sălii de conferinţe în sală de tranzacţii.

— Intenţionez să instalez acolo o echipă de oameni specializaţi în finanţe, care să se ocupe de tranzacţii cu instrumente financiare oarecum exotice.

— Continuă. Nu sunt chiar atât de naivă în probleme de finanţe.

— Am observat asta încă de la prânzul oferit de Denise, la Stars. În sfârşit, ne vom ocupa mai ales de derivatele financiare, cum ar fi acţiuni la termen, opţiuni, stalaje, hârtii de valoare, tranzacţii pe dobânzi.

— Pentru cine?

— La început, doar pentru noi. Apoi, când se va duce vestea, vom aduna laolaltă o serie de societăţi comerciale, probabil sub forma unor fonduri de protecţie. Dar numai pentru investitori sofisticaţi, foarte bine cotaţi. Oameni care învârt mulţi bani, care aleargă după câştiguri foarte mari, dar care sunt totodată perfect conştienţi că marile câştiguri presupun mari riscuri. Câştigurile pot fi, uneori, ameţitoare. Un ungur pe nume George Soros, care operează la Londra, a înfiinţat ceva ce se cheamă Fondul Quantum, care se ocupă în special de pieţele monetare. În 1992 a realizat, numai într-o lună, un miliard şi jumătate de dolari.

— Formidabil! Ai spus însă că lucrează la Londra, care, indubitabil, se află în miezul problemelor. Cum naiba poţi face tu acelaşi lucru lucrând în Healdsburg? îl întrebă Sara.

— În ultimii câţiva ani s-au petrecut schimbări dramatice în lume, mai ales în domeniul computerelor şi al telecomunicaţiilor. Iar eu o să profit doar de pe urma lor. Ne vom conecta computerele la sateliţi şi vom căpăta acces la miliardele de informaţii asigurate de serviciile deja existente acolo sus. Vom putea urmări astfel orice tranzacţie de orice fel, la orice bursă din lume. Din Healdsburg. Apoi Pac Bell ne va instala linii directe, computerizate, cu marile burse din New York, Chicago, Londra, Frankfurt şi Zürich pentru tranzacţiile efective.

— Dar de ce să nu faci asta aşa cum o face toată lumea? Din Wall Street? Sau din Montgomery Street, dacă vrei să rămâi în California?

— Repet, este o chestiune de adaptare la aceste vremuri schimbătoare, mai ales când este vorba de oameni. Cei doi care au înfiinţat Apple şi-au dat seama primii. Apoi George Lucas, producătorul de filme, le-a urmat exemplul. Ei au înţeles că, în zilele noastre, un mare procent de tipi într-adevăr dotaţi nu va mai suporta multă vreme să lucreze de la nouă la cinci în cine ştie ce bloc turn din cartierul financiar. Sau să poarte cravată. Sau să comute pe BART. Ei vor să lucreze într-o atmosferă relaxantă, nebirocratică, să vină la lucru în blugi, iar vinerea, la sfârşitul lucrului, să bea bere. Ca într-un campus universitar. Aşadar, Apple şi-a construit propriile campusuri în peninsulă. Iar George Lucas şi-a produs filmele, ca de exemplu *Raiders of the Lost Ark*[6], la o fermă complet izolată din Marin County. Specialiştilor lui în efecte speciale le place acolo. Eu o să creez un campus la River Ranch, în Sonoma County. Singura diferenţă este că, în loc să proiectăm computere sau să facem filme, noi vom proiecta modalităţi de a face bani.

— Este absolut uluitor! spuse ea. De fapt, este una dintre cele mai formidabile idei pe care le-am auzit vreodată. Şi vrei ca eu să te ajut să-ţi proiectezi campusul?

— Exact. Dacă mai vrei şi tu.

— Vreau. Cu o singură condiţie, spuse ea.

— Adică?

— Să începi să-mi spui pe nume. Îţi dai seama că măcar o dată n-ai făcut asta toată seara? Deci, în cazul în care l-ai uitat – din nou – numele meu este Sara. Pur şi simplu, Sara.

Juanita apăru cu felul principal.

— *Pechugas de pato en salsa de chipotle.*

— Piept de raţă cu sos chipotle, explică Sara.

— Ce naiba mai este şi sosul ăsta *chipotle,* Sara? întrebă el.

— Asta nu mai ştiu. Scriitorul cu care am trăit o avea cu băutura, nu cu mâncarea. Dar mai bine gustă şi vezi singur.

Aşa şi făcu. Şi în timp ce făcea asta, îi explică Sarei cum îşi imagina el sala de tranzacţii comerciale. Aceasta acceptă să meargă a doua zi cu el la River Ranch, ca să pornească lucrurile.

Li se oferi apoi să aleagă între cremă tequila şi nieve de mango drept desert. Hotărârâ să le încerce pe amândouă.

În timp ce-şi mânca şerbetul de mango, Sara sondă mai departe.

— Willy, mă gândeam şi eu. Toate acestea nu înseamnă oare foarte mulţi bani? Nu mă refer numai la fermă şi la computere. Dar mai este şi capitalul?

— Ai dreptate. Aşa este.

— Şi ai destul?

Willy se întrebă cum să-i explice. Se hotărî să-i răspundă astfel:

— Am prieteni care au destul.

Pentru prima dată, Sara păru tulburată.

— Willy, iartă-mă dacă am lăsat impresia că vreau să-mi vâr nasul în problemele tale. Nu-i aşa. Doar că, pe măsură ce aud mai mult, cu atât mai înnebunitor mi se pare totul. Poate că nu ai ştiut, dar eu am moştenit foarte mulţi bani, iar ceea ce faci tu sună ca un lucru la care mi-ar plăcea să iau parte. Şi nu mă refer doar la ideea de a te ajuta să amenajezi campusul. Şi asta, desigur. Dar…

Willy o întrerupse:

— Nu, Sara, spuse el. Asta nu este ceva pentru tine.

— De ce?

Cum să-i explice?

— Pentru că, aşa cum spuneam, asemenea investiţii presupun un mare risc. Un risc foarte mare. Interzis văduvelor şi orfanilor.

— La fel şi exploatările aurifere. Or, tocmai aici îşi are băgaţi banii această văduvă – investiţi în acţiuni la Homestake Mining. În ultimii ani, preţul

acestor acţiuni, ca şi preţul aurului, a fost într-o permanentă fluctuaţie.

„Aşa cum constatase şi Lenny”, se gândi Willy.

— Dar te poţi proteja împotriva acestor fluctuaţii, spuse el.

— Cum?

— Oamenii care conduc acum compania soţului tău nu ţi-au explicat asta?

— Nu. Poate că o poţi face tu.

— E simplu. Vinzi pe piaţă, la termen, aurul pe care îl aveţi în planul de producţie, înghеţând astfel preţul. Sunt sigur că Homestake face asta. Este doar o variantă nouă faţă de ceea ce fac fermierii din Midwest, de ani de zile, la Camera de Comerţ din Chicago. Îşi vând din vară, la un preţ garantat, recolta de grâu sau de porumb care urmează să fie livrată la toamnă.

— Presupunând că cei de la Homestake procedează într-adevăr aşa, oare ar putea, dacă aş vorbi cu ei, să înceapă să facă acest lucru, de acum înainte, prin tine?

— Absolut. Peste cel puţin o săptămână sau două.

Încă nu avea el un om specializat în tranzacţiile cu aur, dar cu siguranţă că va găsi unul. Până una alta, Homestake era una dintre cele mai mari producătoare de aur din lume. Şi dacă tot era în mână, ar putea foarte bine să caute şi un specialist în tranzacţii monetare. Aşa cum făcuse George Soros şi câştigase acel miliard şi jumătate de dolari într-o lună, în 1992 – exact după ce intrase el la pârnaie.

Cu cât se gândea mai mult la toate aceste noi idei, cu atât mai mult ardea Willy de nerăbdare să se pună pe treabă. Lăsându-se pradă unui impuls nestăpânit, se uită la ceas. Şi fu prins.

— Te plictiseşti? îl întrebă Sara, adăugând apoi repede: Iartă-mă, nu ar fi trebuit să spun asta. Doar că nu te opreşti niciodată.

— Cred că ai dreptate. Îmi cer scuze.

— Nu trebuie. Acesta este unul dintre lucrurile care-mi plac într-adevăr la tine, Willy.

— Şi care sunt celelalte?

— Nu am de gând să-ţi spun. Încă.

O jumătate de oră mai târziu, când Sara îi luă mâinile şi i le duse la sâni, o făcu.

— Celălalt lucru care îmi place la tine sunt mâinile, Willy. Cum sunt formate, cum se mişcă. Felul în care…

Le mişcă mai jos.

Câteva minute mai târziu, în dormitorul mare, mâinile ei erau cele care se mişcau de-a lungul lui. Puţin mai târziu, trupul ei era cel care se urcă peste al lui.

După cum constată Willy de-a lungul următoarelor două ore, Sara nu era doar o femeie solidă, dar şi una la fel de puternică şi de o teribilă rezistenţă. Era şi zgomotoasă, aşa cum descoperi Juanita, când fuse trezită de o serie de strigăte triumfătoare care reverberară în apartamentul din Sacramento 1190. Ultimul putu fi auzit exact în clipa în care atât de nimerit, clopotele învecinatei Catedrale Grace, sediul catedralei episcopaliene locale, începură să bată miezul nopţii.

Curând după aceea, fata episcopului şi un Willy epuizat căzură într-un somn adânc.

17

A doua zi dimineaţă, Willy hotărî că ar trebui să ia, împreună, micul dejun în pat şi că el va fi acela care îl va prepara şi îl va servi. În felul acesta, nici bunul-simţ episcopalian al Sarei şi nici fasoanele catolice ale Juanitei nu erau puse la încercare.

Willy se duse în colţul străzii, de unde se întoarse cu toate, de la pişcoturi la sirop de arţar, ouă, şuncă, cornuri. Imediat după ora nouă, intră în dormitor cu o tavă pe care se afla destulă mâncare ca să hrănească o familie din cinci persoane.

Împreună însă reuşiră să mănânce totul, urmărind emisiunea lui David Brinkley de pe canalul 7. Subiectul în discuţie era Germania. Willy se lăsă atât de prins, încât, exceptând deplasările la bucătărie pentru cafele în timpul celor două pauze publicitare, nu-i dădu nicio atenţie femeii de lângă el. Nu că aceasta ar fi deranjat-o în vreun fel. Activitatea tumultuoasă din noaptea precedentă o lăsase înfometată cum nu mai fusese de ani de zile. Aşa că, în timp ce el urmărea emisiunea, ea mâncă.

Când, în sfârşit, emisiunea se termină, consideră şi ea oportun să spună ceva.

— Ce-i cu interesul ăsta pentru Germania?

— Ceva serios începe să se petreacă acolo, îi răspunse Willy.

— Sper că nu a apărut un nou Hitler.

— Nu. Nu e chiar atât de rău. Dar destul de rău. Nimeni nu este sigur cât va mai putea supravieţui democraţia, dacă vor continua acolo vremuri atât de dure pe plan economic. Eu consider că va supravieţui, dar uşor nu le va fi.

— Eu am crezut că nemţii se numără printre cele mai bogate popoare din lume.

— Aşa şi este. Ca urmare a acelui *Wirtschaftswunder*[7] care a avut loc după cel de-al Doilea Război Mondial. Doar că de acum încolo nu se îmbogăţesc *mai* mult. De fapt, standardul lor de viaţă stagnează deja de câţiva ani buni. Asta i-a

înfuriat rău de tot. Şi ca nişte buni germani ce sunt, dau vina unii pe alţii sau pe străinii care le-au „infestat” comunitatea.

— Şi cine este de condamnat?

— Guvernul de la Bonn, dar şi toţi ceilalţi. Când a căzut Zidul Berlinului, au promis că în cinci ani de zile vor transforma fosta Germanie de Est, comunistă, într-un model de prosperitate. Aceasta ar fi dus la un al doilea *Wirtschaftswunder* în întreaga Germanie, având ca rezultat că în anul 2000, germanii – cu toţii – vor sfârşi prin a deveni cel mai bogat popor din *lume,* nu numai din Europa. Şi ca să pună frişca pe *Kuchen,* cancelarul german le-a promis că toate acestea vor putea fi realizate „fără noi taxe”. Cum promisese şi George Bush.

— Ce n-a mers?

— Au constatat că greşiseră complet calculele. Complet. Preţul reunificării – pentru ridicarea nivelului de trai din Est la acela deja existent în Vest – s-a ridicat la sume uriaşe, la sute şi sute de miliarde de dolari. Pentru a obţine aceşti bani, au fost nevoiţi să se împrumute în neştire, ceea ce a menţinut cotele dobânzilor la niveluri astronomice. Dar nici acest lucru nu a fost suficient. Astfel că, asemenea lui George Bush, cancelarul german a trebuit să-şi încalce promisiunile şi să mărească impozitele. Problema este că, în ciuda tuturor acestor împrumuturi şi taxe, nimic nu s-a schimbat cu adevărat în bine în Germania de Est, în timp ce economia Germaniei de Vest s-a prăbuşit în cea mai drastică recesiune de la depresiunea începutului deceniului al patrulea şi aşa a rămas.

Nivelul nemulţumirilor din Germania este mai dramatic decât a fost vreodată de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Germanii din Vest sunt convinşi că germanii din Est sunt o adunătură de puturoşi care au trăit toată viaţa pe spinarea statului, uitând, de-a lungul timpului, ce înseamnă să munceşti cu adevărat ca să trăieşti. Germanii din Est cred că cei din Vest sunt aroganţi, nesăţioşi, inculţi. Că singurul lucru care-i interesează este să

facă bani. Şi, astfel, materialul social şi politic începe să se destrame. Mulţi oameni, de o parte şi de alta, încep acum să regrete dărâmarea Zidului.

— Continuă, Willy. Ce-o să se întâmple mai departe?

— Numai lucruri din ce în ce mai rele. Ceea ce nu va fi deloc bine pentru marca germană. Nu uita, ultima oară când germanii au intrat într-una din maniaco-depresivele lor perioade a fost la începutul anilor 1930. Tot vremurile extrem de grele din punct de vedere economic au fost şi atunci cauza, ele ducând la o totală dezamăgire faţă de guvernul democrat al Republicii de la Weimar. Ştii ce a urmat după aceea, Sara.

— Dar ai început această conversaţie spunând că *nu* crezi că asta va duce la un nou Hitler.

— Adevărat. Aceasta este părerea *mea.* Dar, după cum arăta această emisiune de televiziune, mulţi oameni sunt în dezacord cu mine. Şi când tot mai mulţi oameni încep să se gândească la ce este mai rău, asta înseamnă că tot mai mulţi oameni vor începe să creadă că Germania nu este, poate, chiar locul cel mai potrivit din lume unde să-ţi păstrezi banii. În fond, poate chiar numeroşi *germani* încep să gândească în felul acesta.

— Atunci, ce se va întâmpla?

— Vor începe să scoată din ţară mărci germane. Dar unde să le ducă? În Franţa? În Olanda? În Elveţia? Problema este că toate aceste ţări sunt total dependente de economia germană. Ceea ce se va întâmpla acolo se va întinde peste întreaga Europă, astfel încât monedele *acestor* ţări vor deveni şi ele suspecte. În final, *niciun* loc din Europa nu va fi considerat sigur.

— Şi atunci?

— Atunci se va întâmpla că toţi lemingii vor începe să traverseze Atlanticul, îndreptându-se spre ultimul paradis sigur, încă existent.

— Statele Unite.

— Exact. Ca de atâtea ori în trecut.

— Iar, tu, desigur, fiind Willy Saxon, vei şti cum să scoţi bani din asta, spuse Sara.

— Ştiu. Este cât se poate de simplu. Pe măsură ce tot mai mulţi oameni se hotărăsc să-şi schimbe mărcile în dolari, preţul mărcii scade, iar cel al dolarului creşte. Ca atare, virusul fricii se va întinde asupra francului francez, a guldenului olandez şi aşa mai departe. În consecinţă, cine cumpără dolari şi vinde mărci, franci şi guldeni în cantităţi uriaşe pe piaţa la termen – aşa cum face fermierul din Midwest cu recolta sa – cu o clipă înainte ca toate acestea să se întâmple câştigă o mulţime de bani.

— Dacă este atât de simplu, de ce nu face toată lumea aşa? întrebă Sara.

— Pentru că nu este suficient să bănuieşti *ce* se va întâmpla cu o monedă. *Când* anume este chiar mai important. Dacă momentul presupus de tine este greşit, chiar şi numai cu o săptămână sau două, poţi *pierde* mult. Speculaţiile monetare sunt ceea ce ei numesc jocul cu total-zero. Pentru fiecare mare câştigător, există întotdeauna cineva care pierde foarte mult.

— Cine a pierdut când amicul Soros a făcut miliardul acela şi jumătate într-o singură lună?

— Banca Angliei. Pentru că aceasta îşi anunţase intenţia de a apăra până la moarte lira sterlină. O prostie. Dar asta a făcut. Şi în final, *inevitabil,* aş putea adăuga, a pierdut. Iar dacă îţi imaginezi că autorităţile britanice pot fi încăpăţânate când este vorba de liră, aşteaptă să vezi cum vor reacţiona autorităţile *germane,* mai ales cele arhiconservatoare, care conduc Bundesbank, atunci când acest simbol al supremaţiei germane, marca germană, va fi ţinta tirului. Vor promite să o apere şi dincolo de moarte, în eternitate. Dar şi ei se vor prăbuşi în flăcări.

— De ce este inevitabil acest lucru?

— Pentru că, repet, vremurile s-au schimbat. Înainte, băncile centrale din lume, ca Banca Angliei sau Bundesbank, în Germania, aveau mai mulţi bani la dispoziţie decât oricine altcineva, astfel încât

puteau respinge aproape orice atac. Dar nu mai este aşa. În prezent, sute şi sute de miliarde de bani puternici circulă prin lume, în mâini particulare, aşteptând o ocazie ca aceea despre care-ţi vorbesc eu acum, ca să iasă la lumină. Când vor simţi, în mod colectiv, prada, posesorii acestora vor pune în mişcare un val de bani care se va îndrepta spre o bancă centrală, asemenea unui val de maree. În zilele noastre nu se mai creează situaţii de înoată-sau-te scufunzi. În zilele noastre, este vorba de a te scufunda acum sau mai târziu. Cu alte cuvinte, dacă trebuie să înfrunţi astăzi o astfel de situaţie, este *întotdeauna* mai bine pentru o bancă centrală să bată în retragere şi să devalorizeze pe loc decât să încerce să lupte şi să piardă multe miliarde de dolari în acest joc cu total-zero. Aşa cum a descoperit Banca Angliei în 1992. Şi cum va descoperi Bundesbank în curând.

— Hm. Foarte interesant. Deci, când crezi că vor începe să se întâmple toate acestea?

— Nu mâine-dimineaţă. Dar se va întâmpla, asta este sigur. Iar eu o să încep să mă pregătesc.

— La River Ranch?

— Exact.

— Ştii ceva, Willy? spuse Sara. Cred că eşti, poate, bărbatul care mă intrigă cel mai mult din câţi am cunoscut în toată viaţa mea. Uite, stăm aici, în pat, şi de o oră întreagă nu faci altceva decât să vorbeşti despre Germania.

— Eşti pregătită să schimbăm, radical, subiectul?

— Am crezut că nu o să mă mai întrebi niciodată.

La unsprezece treizeci, Sara spuse că trebuie să plece. Willy se oferi să o ducă el acasă, dar Sara îi aminti că nu are maşină. Aşa încât o conduse pe jos, prin Huntington Park, până la hotel, unde îi spuse portarului să cheme un taxi pentru ea. La despărţire, Willy îi reaminti Sarei că o aştepta a doua zi, la amiază, la apartament, de unde vor pleca la River Ranch.

Willy merse patru cvartale pe jos, pe Taylor Street, spre magazinul Harold's, la intersecţia străzilor Post şi Taylor, specializat în presă străină. Cumpără toate ziarele şi periodicele germane găsite acolo: *Der Spiegel, Die Zeit, Die Frankfurter Allgemeine, Das Handelsblatt.* Mai luă şi două publicaţii elveţiene de limbă germană – *Die Neue Zürcher Zeitung* şi *Die Wirtschaftswoche* – având în vedere că Elveţia îşi analiza fratele mai mare de la nord mai bine decât oricine altcineva. Ca să rotunjească totul, cumpără şi *The Economist* care apărea la Londra şi trei romane americane, ieftine.

Înarmat astfel până în dinţi, Willy se întoarse în Sacramento 1190 şi se instală pe sofaua din magnificul său living, gata să se bucure de această după-amiază, făcând ceea ce-i plăcea lui cel mai mult. Să citească.

Trei articole îi atraseră imediat atenţia.

Pe primul îl găsise în *Die Zeit;* vorbea despre Volkswagen, care ar fi avut probleme serioase. Acest lucru îl făcu pe Willy să scormonească în banca memoriei sale după un alt moment de necazuri la VW. Nu-şi putu aminti cu exactitate anul, dar îşi aminti cu precizie ce se întâmplase.

Era vorba de operaţiuni valutare. Nivelul acestora era uriaş, având în vedere că VW vindea în întreaga lume, fabrica maşini şi camioane în douăsprezece ţări diferite, introducând astfel şi scoţând din ţară bani în miliarde de valute. Totul se concretiza într-un volum anual de zeci de miliarde de dolari. Tipul care se ocupa de operaţiile VW cu valută străină – un elveţian, dacă îşi mai amintea el bine – îşi cucerise reputaţia de a fi unul dintre cei mai buni din lume în acest domeniu. Departamentul său devenise unul dintre centrele VW cu profituri majore. El scotea tot atâţia bani, manipulând încasările lor în bani peşin, cât scoteau directorii de producţie din fabricarea maşinilor.

Apoi, aşa cum se întâmplă deseori, tipul a mers prea departe. Trecea printr-o perioadă proastă şi, fiind un egocentrist, asemenea tuturor marilor

oameni de afaceri, s-a gândit să mai învioreze puţin rezultatele, ca să-şi menţină intactă reputaţia de producător de bani. A pus la cale nişte afaceri uriaşe cu Banca Centrală a Ungariei, care ar fi urmat să aducă firmei VW profituri de zeci de milioane. Problema era că aceste afaceri nu au avut niciodată loc. Hârtiile din spatele lor erau pură născocire, iar acele profituri erau inexistente. Toate acestea au ieşit la lumină, dar nimeni nu a înfundat puşcăria. Nimeni nu a fost măcar acuzat de ceva. După o scurtă şi aprinsă reacţie publică, totul a fost trecut sub tăcere.

De ce? Circulau zvonuri că falsele afaceri nu se refereau numai la Ungaria. Că fuseseră probabil implicate cele mai mari bănci din Germania şi Elveţia, care făceau doar o favoare unuia dintre cei mai mari clienţi ai lor, VW, fiind în perfectă cunoştinţă de cauză că „aranjamentele" erau numai temporare. În fond, tipul de la VW avea poate cel mai bogat palmares în domeniu. Deci nu era decât o chestiune de timp – de puţin timp – ca afacerile fictive să fie înlocuite cu unele reale, cu profituri reale. Apoi hârţoagele afacerilor fictive aveau să ajungă la maşina de tocat hârtie şi, pentru restul lumii, nimic nu s-a întâmplat vreodată.

Organismele financiare din Europa centrală au pus capacul peste această afacere şi au ţinut-o acolo, dedesubt. O dovadă în plus că aceste poveşti erau reale. Şi-au împărţit pierderile între ele şi le-au asimilat.

Deci, unde este acum tipul acela? se întrebă Willy.

Cel de-al doilea articol era din *The Economist,* ziarul londonez. Acesta îi confirmă interesul lui pentru aur, stârnit de Sara noaptea trecută. Îi confirma totodată valabilitatea teoriei sale despre creşterea vulnerabilităţii atât a mărcii germane, cât şi a celorlalte valute europene. Teza era cât se poate de simplă. O mare parte din aurul lumii se afla în mâinile băncilor centrale – treizeci şi cinci de mii de tone – iar o mare parte din acesta se afla în

proprietatea băncilor centrale europene. Zăcea, pur şi simplu, acolo, în subteranele acestora, fără să folosească nimănui. De ce? Pentru că aurul continua încă să fie considerat ultima garanţie a integrităţii unei monede, ultima pavăză împotriva acelor speculanţi urâcioşi de valută. Dar încetul cu încetul, după prăpădul din 1992, începu să-şi croiască drum ideea că, până la urmă, nu exista nicio pavăză. Era mai bine să renunţi, pur şi simplu, să devalorizezi şi să scapi cât mai repede şi cât mai ieftin. Atunci, ce să faci cu aurul? Ei bine, a continua să stai pe el nu numai că nu te ajuta cu nimic, dar îi mai şi costa pe contribuabili o mulţime de bani, deoarece acesta nu aducea niciun fel de dobândă. Mai bine să vinzi aurul pe dolari care puteau fi folosiţi, la nevoie, pentru a interveni pe pieţele valutare şi a menţine constante ratele de schimb înainte ca acestea să înceapă să scape de sub control. Între timp, dolarii acumulau dobânzi.

În două cazuri, Belgia şi Olanda, băncile centrale renunţaseră deja la ideea tabu de a nu vinde niciodată, niciodată, aur. Ambele scăpaseră deja de un sfert din aurul deţinut.

Ceea ce îl duse pe Willy Saxon la următoarea concluzie: dacă marca germană slăbea şi începea să atragă după sine toate celelalte monede europene, puteai fi sigur că nenumărate bănci centrale vor vinde masiv aur pentru a câştiga lichidităţi. Oricine va înţelege perfect situaţia şi va vinde aurul, din vreme, pe piaţa la termen, va putea câştiga, *efectiv,* o tonă de bani!

Trebuia neapărat să găsească un tip care să se priceapă la tranzacţiile cu aur.

Cel de-al treilea era un articol apărut în *Financial Times,* tot un ziar londonez. Titlul acestuia era: „Un elveţian independent îşi încearcă muşchii”. Era vorba despre o mică bancă elveţiană, BZ Bank din Zürich care, deşi avea în total douăzeci – douăzeci! – de angajaţi, era cea de a patra bancă elveţiană ca mărime, din punct de vedere al profiturilor. Câştigurile ei nu erau depăşite decât de Cele Trei

Mari Bănci elveţiene. Împreună, aceste trei bănci aveau un total de o sută cincizeci de mii de angajaţi.

Cum reuşea asta banca BZ? Făcând tranzacţii cu garanţii bancare – derivate, acordând credite pentru investiţii, foarte strâns urmărite, şi ocupându-se de schimburi valutare şi metale preţioase.

— Exact! exclamă Willy.

În aceeaşi clipă apăru Juanita, pentru prima oară în ziua respectivă. Avea în mâini o tavă. Pe tavă, o farfurie, iar pe farfurie se aflau două din faimoasele ei tamales. Alături se mai afla şi o sticlă de bere Tecate. Cu o chitră alături, dar fără pahar.

Willy stabili că era momentul pentru o pauză. Luă atunci unul din romanele broşate pe care le cumpărase la Harold's. Citind, începu să mănânce din tamales.

— Ce viaţă! exclamă el în livingul gol.

Era hotărât să-şi petreacă restul după-amiezii exact cum făcuse în fiecare după-amiază de duminică în ultimii trei ani: de unul singur, citind o carte bună.

Greu puteai renunţa la obiceiuri.

18

În seara aceea Willy se culcă devreme şi se scula foarte devreme a doua zi dimineaţă, ca să fie sigur că îl va prinde pe doctorul Werner Guggi încă la biroul său din Vaduz.

— *Salü, Werner,* începu Willy când Guggi ridică receptorul, *Hesch du alli Document bekoh?*

Willy hotărâse să folosească, de acum înainte, dialectul elveţian ori de câte ori avea de discutat probleme „delicate" cu avocatul din Liechtenstein. Acum, că vorbea de la propriul telefon, nu ştiai niciodată cine ar putea fi tentat să asculte.

— *Jo, alles isch in beschter ornig,* îi răspunse Guggi, asigurându-l că se afla în posesia tuturor documentelor.

— În regulă, spuse Willy, trecând pe engleză.

Ce voia el să discute acum era tot o chestiune delicată, dar în niciun caz nu intra în categoria aceleia pentru care avea nevoie de o acoperire liechtensteineză ca să cumpere o bancă americană, cu bani pentru care nu plătise niciodată impozit. E vorba de o chestiune foarte veche.

— Îţi mai aminteşti de scandalul acela enorm, de acum vreo cinci ani, poate, când Volkswagen a fost prins maşinând tranzacţii valutare fictive cu ungurii?

— Cum să nu. Cred că era vorba de vreun sfert de miliard de dolari. Aici, toată lumea a urmărit foarte strâns evenimentele, mai ales că autorul tranzacţiei era un elveţian.

— Exact. Dar spune-mi, Werner, poţi să afli unde se află acum tipul acela? Pariez pe oricât că s-a întors în Elveţia. Şi mai pariez că, dacă ştie cineva unde se află, atunci acela este tot un elveţian care se ocupă de tranzacţii valutare. Toţi se cunosc între ei. Şi toţi se ajută între ei.

— Ai dreptate. Ascultă, o să sun la banca din Licchtenstein. Este chiar vizavi, dacă-ţi mai aminteşti. Dar ce să le spun dacă o să mă întrebe de

ce vreau să dau de urma lui? Aşa cum singur spuneai, oamenii aceştia sunt renumiţi pentru felul în care se ajută între ei.

— Spune-le că cineva vrea să-i ofere o slujbă.

— Tu?

— Lor să nu le spui asta. Dar aşa este. Eu.

— Dar autorităţile americane o să-i dea voie să intre în ţară?

— De ce nu? Nu este un criminal. Nu numai că nu a fost niciodată condamnat pentru ceva, dar, după câte ştiu eu, nici măcar nu a fost acuzat vreodată de ceva.

— Bine. O să cercetez şi o să te sun cum aflu ceva. Ce număr ai?

În mai puţin de câteva minute, Guggi fu din nou pe fir.

— Am aflat totul, spuse el. Numele lui este Urs Bauer.

— Nici că există ceva mai elveţian decât aşa ceva, spuse Willy.

— Aşa cred, răspunse avocatul. Locuieşte în Basel, pe Bruderholzallee, 136.

Apoi îi dădu şi numărul de telefon.

— Bună treabă, Werner. Ai aflat cumva cu ce se ocupă?

— Nu.

— Dacă îl sun, fără nicio introducere, crezi că o să ştie cine sunt?

— Mai mult ca sigur. În fond, tu ai introdus primele obligaţiuni fără acoperire care urmau să fie emise în franci elveţieni.

— Crezi că-mi cunoaşte şi restul poveştii?

— Posibil. Deşi capitolul acesta nu a preocupat prea mult presa de aici. Oricum, în cercurile financiare elveţiene, aşa cum, de altfel, cred că ţi-am mai spus, părerea generală este că a băga pe cineva la puşcărie pentru schimb de informaţii secrete sau stocare de acţiuni este o mare glumă. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva aici, ar trebui să construiască încă vreo duzină de puşcării.

— Bine. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Werner. Dacă iese ceva din asta, o să te anunţ.

Imediat ce întrerupse convorbirea cu Guggi, Willy formă alt număr. Din Basel îi răspunse o femeie. Willy nu se gândise la aşa ceva, dar merse mai departe.

— *Ich möchte mit Herr Bauer sprechen,* spuse el, de data aceasta în germană.

— *Ein Moment,* îi răspunse aceasta. Urs! La telefon! o auzi Willy strigând.

Când Urs apăru pe fir, Willy hotărî să renunţe la jocurile lingvistice şi să treacă direct la engleză.

— Domnule Bauer, începu el, nu ştiu dacă aţi auzit vreodată de mine. Sunt Willy Saxon. În urmă cu câţiva ani, m-am ocupat, lucrând împreună cu Union Bank din Elveţia, de obligaţiuni fără acoperire.

— Cum să nu fi auzit. Dumneata eşti americanul care a iniţiat această afacere aici, nu-i aşa?

Engleza lui era perfectă.

— Adevărat.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Se pare că cele întâmplate nu-i ştirbiseră înfumurarea, îşi spuse Willy, înainte de a continua:

— Să vă spun ce-aţi putea face pentru mine. Sunt în curs de a iniţia o operaţiune pentru investitori profesionişti aici, în California, care să se ocupe mai ales cu derivate, dar nu numai. Am nevoie de un specialist în schimburi valutare şi mi s-a spus că dumneata ai fi cel mai bun.

— Am fost, spuse Bauer. Nu se poate să nu cunoaşteţi povestea.

— O cunosc. În ce mă priveşte pe mine, este doar furtună într-un pahar cu apă. Şi eu am trecut printr-o experienţă similară.

— Deci, acesta este şi celălalt motiv pentru care aţi apelat la mine?

— Da.

— Vreau să vă spun de la bun început că nu mă interesează nicio operaţie dubioasă. Nu sunteţi primul care îmi face o ofertă pe care se presupune că

nu aş putea-o refuza. Până acum însă le-am refuzat pe toate.

— Cinstit. Dar dacă i-aş ruga pe avocaţii mei din Zug şi Vaduz să vă facă o prezentare completă a intenţiilor mele? V-aţi mai gândi?

— Poate. Care este capitalul de care dispuneţi?

— Pentru început, douăzeci de milioane de dolari. Dar intenţia mea este ca, foarte curând, să ajung la cincizeci de milioane. Şi vom mai coopta nişte fonduri de protecţie, în care vor fi implicaţi investitori străini, care se vor ridica la cel puţin încă o sută de milioane.

— Cine poate garanta pentru dumneavoastră că aveţi aceşti bani?

— De exemplu, doctorul Rudolph Schweizer.

— Vreţi să spuneţi doctorul Schweizer, preşedintele UBS-ului?

— Exact. Îl cunoaşteţi?

— Cum să nu. Eu m-am ocupat de activitatea lui privind tranzacţiile valutare la Zürich înainte de a trece la Volkswagen, veni răspunsul. Ce fel de tranzacţii valutare aveţi *dumneavoastră* în minte?

— Tranzacţii în contul nostru. Şi acele fonduri de protecţie. Dumneata vei face toate strigările. Am împărţi profiturile optzeci/douăzeci. Este altfel decât aţi fost obişnuit atât la UBS, cât şi la Volkswagen.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Este ca la BZ Bank din Zürich. Dar toate acestea urmează să fie făcute în California?

— Da. Vom conduce toate operaţiile de la o fermă care se află în zona viticolă, la nord de San Francisco.

— Într-adevăr, aşa ceva numai voi americanii puteţi face, spuse Urs.

— Dacă vreţi, puteţi veni să locuiţi aici. Există o cabană pe proprietate cu vedere spre râul Russian, care ar putea să vă convină de minune.

— Staţi o clipă, spuse Urs. Din nou pe fir, spuse: Soţia mea se află la celălalt telefon. Vă supăraţi dacă mai repetaţi o dată ce mi-aţi spus despre fermă?

— Cu plăcere.

Aceasta – numele ei era Susie – îl ţinu pe Willy la telefon încă douăzeci de minute, vrând să ştie orice detaliu posibil: despre cabană, despre climă, despre râu, despre localitatea Healdsburg; la ce distanţă se află faţă de San Francisco; cât faci cu maşina de la fermă la Squaw Valley, ca să schiezi.

— Ştiţi, domnule Saxon, spuse Urs după ce aceasta cedă în sfârşit telefonul. Nu a fost prea uşor pentru Susie, după cele întâmplate. Din Germania ne-am întors mai întâi la Zürich unde am fost trataţi ca nişte gunoaie – amândoi. Atunci ne-am mutat la Basel. Acelaşi lucru şi aici.

Atunci Willy ştiu că îi agăţase – pe amândoi. Ca atare, se hotărî să pună şi cealaltă întrebare.

— V-aţi ocupat vreodată de metale preţioase? Mai ales de aur? întrebă Willy.

— Bineînţeles, sosi imediat, răspunsul.

— Inclusiv derivate? întrebă Willy.

— Bineînţeles, veni din nou răspunsul. De fapt, pe vremea când lucram pentru UBS, eram unul dintre cei mai mari operatori de pe piaţa la termen în materie de aur, din Zürich. De fapt, noi *eram* cei mai mari. Pentru că Africa de Sud se folosea de UBS ca să-şi plaseze lingourile. Ca şi acum. Şi ne rugau adesea pe noi – pe mine – să le consolidăm poziţiile pe piaţa la termen a aurului. Asta era.

— Permite-mi să-ţi sugerez ceva, Urs, dacă îţi pot spune pe nume.

— Te rog.

— Bine. Iar eu sunt Willy. Ce-ar fi să te interesezi imediat despre mine, începând chiar cu Rudolph Schweizer? Iar eu le voi spune avocaţilor mei să te contacteze diseară, ca să stabiliţi o întâlnire, oricând vrei tu.

— De acord.

— Apoi, dacă îţi place ce ai auzit, ce-ar fi să vii aici împreună cu soţia şi să vă faceţi o impresie?

— Cred că ei i-ar face mare plăcere, spuse Urs.

— Bine. Pentru orice eventualitate, voi rezerva două bilete dus-întors, la clasa întâi, la Swissair din Basel. Pentru joia aceasta. Dacă nu vrei să vii,

anunţă-l pe avocatul meu, iar el se va îngriji să anuleze biletele. Dacă te hotărăşti să vii şi nu-ţi place ce o să vezi aici, e în regulă. Nicio obligaţie.

— S-a făcut, Willy, spuse elveţianul.

Willy reuşi să-l mai prindă pe Guggi la birou, exact când acesta se pregătea să iasă. Îi povesti ce făcuse cu Bauer, îl rugă să-l contacteze pe acesta imediat şi să aranjeze cu Swissair pentru cele două bilete.

Apoi sună şi comandă o limuzină pentru ora douăsprezece, la Sacramento 1190. După care făcu un duş prelungit, se îmbrăcă şi ieşi să cumpere *Times, Journal, Barron's* şi *Chronicle.* Le citi în sufragerie, în timp ce mânca micul dejun pe care i-l pregătise Juanita, fără măcar să-l fi întrebat dinainte.

Imediat după ora douăsprezece, apăru Frank Lipper. Acesta aducea cu el două lucruri: propunerea pentru cumpărarea de obligaţiuni municipale emise de San Francisco şi un telefon celular.

— Noi am uitat de ăsta, spuse acesta, arătându-i-l lui Willy.

— Aşa se întâmplă când ieşi din circulaţie vreme de trei ani, spuse Willy.

— Ştii să umbli cu aşa ceva? îl întrebă Frank.

— Nu cu aparatele astea noi. Arată-mi.

— Unde vrei să suni?

— La Primărie.

După ce Frank obţinu numărul, la 411, formă din nou, sub privirile atente ale lui Willy.

— Am înţeles, spuse Willy, luând telefonul. Când îi răspunse operatoarea de la Primărie, Willy rosti: Vreau să vorbesc cu administratorul-şef. Cum îl cheamă? îl întrebă pe Frank, după ce operatoarea îl rugă să aştepte puţin.

— George Abbott.

În clipa aceea, sună telefonul obişnuit.

— Răspunde tu, Frank, spuse Willy.

Frank răspunse, apoi repetă ce îi spusese portarul: că Sara Jones era acolo, la fel şi şoferul unei

limuzine.

— Spune-le că o să coborâm imediat. Mă întreb ce s-a întâmplat cu savantul nostru?

Apoi la telefonul celular răspunse secretara lui George Abbott. Când Willy îşi spuse numele, provocă o reacţie oarecum sceptică. Aceeaşi ezitare o simţi şi în vocea administratorului-şef al oraşului San Francisco în momentul în care interveni pe fir.

Acesta însă îşi reveni imediat, când Willy spuse:

— Ţineţi minte, am discutat cu dumneavoastră şi cu bunul reverend la ferma lui Denise săptămâna trecută, despre acele obligaţiuni necotate.

— Desigur. Vă cer scuze că nu v-am recunoscut imediat vocea. Am discutat această idee cu câţiva oameni de aici, atât de la financiar, cât şi de la imobiliare. Au fost cu toţii încântaţi.

— Grozav. Ştiu că timpul e scurt, dar m-am gândit că ne-am putea întâlni ca să discutăm detaliile, la o partidă de golf, mâine după-masă, la Clubul Fountain Grove. Aţi auzit de el?

— Desigur. Au un teren grozav, acolo. Permiteţi-mi să-mi consult agenda cu secretara mea, spuse Abbott. O pauză de ceai la ora douăsprezece v-ar conveni? întrebă Abbott când reveni.

— Perfect. Vom fi patru. Dan Prescott, preşedinte şi director general la Prescott & Quackenbush, şi Frank Lipper, care se ocupă de operaţiile lor cu obligaţiuni municipale, ni se vor alătura şi ei.

— Dar reverendul?

— M-am gândit că ar fi mai bine să discutăm mai târziu cu el – după ce vom şti dacă avem sau nu ceva concret să-i oferim.

— De acord. În regulă. Pe mâine, Willy, spuse Abbott şi închise telefonul.

Frank Lipper auzise, desigur, întreaga conversaţie sau cel puţin ultimele cuvinte ale lui Willy.

— Nu am ştiut că eşti membru al Clubului Fountain Grove.

— Nici nu sunt.

— Atunci cum poţi invita acolo trei oaspeţi, mâine, la o partidă de golf?

— Fii liniştit. Aranjez totul în timp ce ne aflăm pe Autostrada 101. Pot să-ţi spun de pe acum, Frank, că acest telefon celular este pe cale să-mi schimbe complet viaţa!

Sună din nou celălalt telefon. Tocmai sosise Fred Fitch.

— Toată lumea care trebuia să fie aici este aici, Frank, spuse Willy. Să mergem, deci.

— Unde mergem? întrebă Frank.

— Îţi spun în maşină.

19

Imediat după ora douăsprezece, cei patru se urcară în interminabila limuzină. Fiecare îşi pregătise câte o valijoară. Fred însă avea în plus o cutie mare şi o servietă burduşită.

Primul lucru pe care îl făcu Willy fu acela de a-i strecura lui Fred Fitch un plic în care se afla primul lui salariu, în valoare de zece mii de dolari în numerar, cu care se întorsese Willy din Europa. Apoi, după ce făcu prezentările, dădu explicaţii despre River Ranch – unde se afla şi ce urma să se întâmple acolo. Când termină, Frank Lipper puse prima întrebare:

— Prin urmare, operaţia va fi, în esenţă, o ramură a lui Prescott & Quackenbush?

— Greşit, Frank. River Ranch va fi o acţiune *de sine stătătoare* care se va *sfătui* cu Prescott & Quackenbush.

— În regulă. Atunci eu, dacă aş fi un client care ar vrea să facă unele tranzacţii cu opţiuni, unde ar trebui să sun? La San Francisco sau la Healdsburg?

— La San Francisco. Niciodată la Healdsburg, îi răspunse Willy.

— Dar nimeni, la sediul nostru din San Francisco, nu are nici cea mai vagă idee despre opţiuni. Dacă cineva ne sună acolo, va trebui să sunăm la Healdsburg. Healdsburg va trebui să ne explice despre ce este vorba, după care noi să-l sunăm înapoi pe clientul respectiv, ca să vedem dacă îi convine preţul. Apoi… Frank îşi desfăcu larg braţele. Aşa nu o să meargă niciodată, Willy.

— Dar, dacă suni la San Francisco şi primeşti legătura cu Healdsburg? întrebă Willy.

— Imposibil. Codul pentru San Francisco este 415. Healdsburg are 707, răspunse Frank.

— Pariem? întrebă Willy. Crede-mă, se poate. Am discutat cu Pac Bell.

— Rahat! exclamă Frank. Scuzaţi-mă, adăugă apoi către fata episcopului.

— Bineînţeles că se poate, interveni Fred Fitch.

Acum, că atrăsese atenţia celorlalţi asupra lui, Fred începu să turuie, în timp ce vorbea, continua să scoată, agitat, diverse prospecte din geantă şi să i le întindă lui Willy.

— Acestea, spuse el, dându-i-l lui Willy pe primul, sunt tipurile de computere pe care o să le achiziţionăm. Sunt staţii de lucru Spareserver One Thousand, fabricate de Sun Microsystems în Mountain View. Prospectele explică ce pot face ele. Ca să vă faceţi o idee, fiecare aparat are o putere de computerizare de zece ori mai mare decât un sistem IBM obişnuit, produs în 1991, deşi au dimensiunile unei imprimante de birou.

— Câte ne trebuie?

— Nu prea multe. Pentru început, aş spune patru. Vom fi trei profesionişti şi cinci sau şase asistenţi. Un alt prospect îşi făcu apariţia. Aici sunt explicaţiile de operare, explică Fred.

Studiind prospectele, Willy spuse:

— Cinci computere. În caz că va veni Urs Bauer. Ba nu, şase.

— De ce? întrebă Fred.

— Intenţionez să aduc un expert în schimburi valutare care se va ocupa şi de metale preţioase. Şi el o să aibă nevoie de personal ajutător.

— Crezi că o să poată lucra cu acest echipament?

— Dacă nu, îl înveţi tu.

— Nu am nimic împotrivă. Deci, şase. Dar, ca să ne înţelegem de la bun început, uite şi lista de preţuri. Mai pescui un prospect din geantă. Această variantă de Spareserver One Thousand, de care avem noi nevoie, se ridică la optzeci şi şase de mii trei sute de dolari, dar cred că voi reuşi să obţin o reducere de zece la sută.

— Comandă-le, spuse Willy, deşi asta depăşea puţin prevederile sale.

Se pare că aşa se întâmpla cu toate.

Fred observase telefonul celular pe care Willy îl luase cu el.

— Pot? întrebă el.

— Desigur.

Era clar că avea în cap numărul firmei Sun Microsystems. Pierdu doar zece minute la telefon, întrerupându-se o singură dată, când îl rugă pe Willy să scrie atât numele exact şi adresa cumpărătorului, cât şi unde voia să îi fie livrate computerele.

— Vor fi acolo miercuri dimineaţă, spuse, când îi înapoie telefonul.

— Credeam că există o perioadă de aşteptare pentru astfel de computere.

— Există. Dar acum câţiva ani i-am ajutat pe cei de la Sun când puneau la punct arhitectura staţiei de lucru pentru Spareserver.

— Ah. În regulă, acum, că avem computerele, ce mai urmează?

— Să le programez.

— Cu ce?

— Totul este pregătit – pe dischete, iar ele se află în cutia din portbagaj. Dar, fără date, nici hardul şi nici softul nu o să ne fie de vreun folos, nu-i aşa? zâmbi Fred. Se pare că era o mică glumă pe care tocmai şi-o permisese. Ce sisteme de comunicaţii avem acolo? întrebă el.

Willy repetă ce-i spusese arhitectul despre receptoarele emisiunilor prin satelit şi despre posibilitatea ca Pac Bell să le instaleze imediat linii terestre speciale.

— Pentru informare şi documentare vom alege calea sateliţilor, declară Fred. Aici este lista cu serviciile de date pe care va trebui să le cumpărăm.

Willy citi numele şi spuse:

— De Reuters am auzit. Ce e cu Telerate?

— Este furnizorul principal de informaţii privind preţurile şi ştirile pentru pieţele financiare din SUA.

— Topic şi Telekurs?

— Topic acoperă piaţa din Marea Britanic Telekurs, care îşi are sediul în Elveţia, face acelaşi lucru pentru Europa.

— Dar pentru Tokio şi Hong Kong?

— Reuters le acoperă şi pe acestea.

— Tot Reuters acoperă şi obligaţiunile municipale din America?

— La ce bun să ne mai interesăm de obligaţiunile municipale? întrebă Fred. Nu sunt bune decât pentru micuţele şi bătrânele doamne.

— Poate. Dar noi o să ne interesăm şi de ele.

— N-am nimic împotrivă. Obligaţiunile municipale sunt acoperite de un serviciu asigurat de Bloomberg Financial Markets.

— Cum subscriem la ele?

— La fel ca la HBO. Ca şi HBO, toate aceste servicii îşi codifică semnalele. Problema este că nu le poţi decodifica folosind sistemul Videocipher Two, folosit de HBO, pentru că atunci ai putea, fără prea mari eforturi, să obţii toate aceste date pe gratis. În consecinţă, fiecare serviciu îşi are propriul sistem de codificare şi propriul decodor hard, care va trebui montat. Adică, o treabă în plus. Trebuie să găsesc o cale de a le aduce cât mai repede la Healdsburg.

În timp ce Fred îşi rumega această idee, Frank Lipper se hotărî să profite de pauză şi să intervină în conversaţie.

— Willy, nu uita să te ocupi de clubul de la ţară. Şi nu crezi c-ar trebui să-i spui lui Dan Prescott că e aşteptat mâine la o partidă de golf?

— Eu mă ocup de club. Tu te ocupi de Dan Prescott.

Willy îşi consultă carneţelul negru – pe care îl adusese la zi – găsi numărul arhitectului şi îl sună.

— Aici Willy Saxon, spuse el. Ai primit oferta mea?

— Am găsit-o pe masă când am ajuns la birou.

— Ce părere ai?

— De acord cu ea.

— Cunoşti o societate de intermedieri care să se ocupe de problema asta?

— Desigur. În Santa Rosa.

— Transmite prin fax celor de la Londra numele şi adresa societăţii, iar eu le voi comunica să trimită,

imediat, suma integrală. Până mâine după-amiază vor putea redacta angajamentul legal.

— S-a făcut.

— Ai ceva împotrivă dacă începem mutarea chiar de pe acum?

— La naiba, nu. Aranjez să mi se scoată imediat din vilă lucrurile personale. Poţi păstra restul. Îmi place cum faci afaceri, Willy, mai adăugă el. Nu pierzi vremea fără rost, nu-i aşa?

— Exact. Apropo de afaceri, aş vrea să închei câteva mâine, pe terenul de golf de la Fountain Grove. Vom fi patru. Ştiu că timpul este al naibii de strâns.

— Nicio problemă. La ce oră?

— Cât poţi mai aproape de douăsprezece.

— Deci, o partidă în patru mâine la amiază. S-a făcut. După ce închise, Willy se întoarse spre Frank Lipper.

— Ştii ceva? Asta este cea mai grozavă jucărie pe care am avut-o vreodată.

— Apropo de carneţelul tău negru, zise Frank. De ce nu te uiţi prin el şi nu bifezi numerele pe care le foloseşti cel mai mult? Ca să ţi le bag apoi în memoria celularului. Asta o să-ţi facă viaţa şi mai uşoară.

— Bună idee! spuse Willy şi, pentru că era Willy, îşi scoase imediat carneţelul şi începu să bifeze numerele. Mai întâi însă, sună-l pe Prescott.

— Dar dacă nu poate veni? întrebă Frank.

— O să vină, îi răspunse Willy.

Willy avusese dreptate.

— Ei, Sara, spuse acesta, după ce Frank termină scurta conversaţie cu Dan Prescott, ce e cu tine că eşti aşa de tăcută?

— Pentru că voi nu mai tăceţi o clipă. Sunteţi ca muierile.

— Destul de corect. Acum e rândul tău.

Sara se uită la Fred.

— Pe ce o să instalezi toate aceste computere?

— Pe mese.

— Ce fel de mese? Din lemn? Din metal?

Fred se uita plin de mirare. Cui îi păsa? O masă era o masă.

— Şi câte mese? îl întrebă ea pe Willy.

— Douăzeci, răspunse acesta, fără cea mai mică ezitare. Dacă BZ Bank din Zürich a putut ajunge a patra bancă din Elveţia cu numai douăzeci de persoane, aceasta va fi şi ţinta lui – nu, *limita* lui. Şi să fie din lemn. În fond, este vorba de o fermă.

În jurul orei unu treizeci, trecură printre porţile de la River Ranch şi, câteva minute mai târziu, cei patru coborâră în faţa clădirii în stilul victorian al secolului al nouăsprezecelea, care reprezenta casa principală.

— În regulă, facem întâi turul de onoare, spuse Willy. Apoi ne ocupăm de cazare.

Prima oprire o făcură la sala de conferinţe, care avea să devină, în curând, o sală de tranzacţii. Willy le explică ce intenţiona să facă aici. În timp ce el vorbea, Sara făcea însemnări.

— Ce părere ai, Fred? întrebă Willy când termină.

— Nici nu se putea mai bine. Văd acolo un telefon. Funcţionează?

— Sunt sigur.

— Vreau să pun în mişcare chiar acum serviciile acelea de informaţii. Vreau apoi să chem imediat pe cineva de la Pac Bell. De acord?

— Desigur. Dar nu vrei să vezi unde o să-ţi petreci noaptea? îl întrebă Willy.

— Mai târziu, spuse Fred.

În clipa aceea, pe uşă intră Jack.

— Mi-am închipuit că o să te găsesc aici, spuse acesta.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Willy deconcertat.

— Nu, nu. Doar că m-am hotărât să-mi iau chiar acum lucrurile din vilă. Trebuie să sosească o camionetă. Pe la patru, scăpaţi de ei.

Willy se arătă uşurat.

— Mai există o problemă de care cred că ar trebui să ne ocupăm câtă vreme mai sunt încă aici, spuse Jack. E vorba de menajeră.

— Desigur. La ce te gândeşti? întrebă Willy.

— Să-i asiguri exact aceleaşi condiţii ca şi mine. Să aibă căsuţa şi maşina ei, plus trei mii pe lună. Tot tu o să te ocupi de asigurările ei sociale şi toate chestiile astea. În schimb, ea se va ocupa de vilă şi de gătit.

— De acord.

— Cred că cel mai bine ar fi să-i spui chiar tu personal, adăugă Jack.

— Atunci haide s-o facem chiar acum.

Fred era deja călare pe telefon, iar Sara era ocupată schiţându-şi planurile. Frank Lipper arăta totuşi cam fără treabă, ceea ce îi dădu lui Willy o idee.

— Jack, i se adresă acesta arhitectului, cunoşti multă lume în Healdsburg?

— Ce fel de lume?

— Pe cei care îl conduc. De exemplu, la primărie.

— Desigur. Chiar anul trecut le-am făcut planurile pentru un nou liceu.

— Cine se ocupă de finanţele lor?

— Unul pe nume Abner Root. Nu este chiar o personalitate, dar de asta se ocupă. Este director financiar. Dacă vrei, pot să-l sun.

— Ţi-aş fi recunoscător. Dar nu este pentru mine. Este vorba de prietenul meu de aici. Frank conduce Departamentul obligaţiunilor la Prescott & Quackenbush. Cine ştie? Poate că el şi Abner Root vor găsi de discutat ceva interesant pentru amândoi. Corect, Frank?

Un lucru absolut nou pentru Frank, dar, indiferent ce ar fi vrut Willy Saxon de la el, pentru indiferent ce motiv, el era dispus să se execute.

Când cei trei se întoarseră la vilă, camioneta era deja acolo. La fel şi menajera. Aceasta supraveghea totul cu mână fermă.

— Nu, nu, aceasta rămâne, spuse ea, când hamalii se pregăteau să ridice o canapea.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, spuse Jack, o să las aici canapelele, paturile şi vesela. Nu vreau decât antichităţile şi tablourile, şi, poate, argintăria. Nu, păstrează argintăria.

— Lasă tot ce vrei, spuse Willy. Sara o să redecoreze locul, aşa că rămâne să hotărască ea ce face cu lucrurile.

— Într-adevăr, este nevoie de o mică renovare, nu-i aşa? spuse Jack. Ascultă, m-am gândit tocmai la ceva. Mâine ziceai că joci golf, da?

— Da, şi-ţi mulţumesc încă o dată că te-ai ocupat de asta, spuse Willy.

— Dar pariez că nu ai niciun fel de crosă, nu?

— Nu. M-am gândit că…

— Nu te mai gândi. Am în garaj două seturi de crose – MacGregor şi Callaway. Fiecare este prevăzut cu câte o crosă scurtă, Ping. Nu le-am mai folosit de ani de zile. Dacă le vrei, ale tale sunt.

— Eşti sigur că vrei să te desparţi de „mantaua ta de vreme rea”? întrebă Willy.

— Bineînţeles că nu. Dar când locuieşti tot timpul la oraş – aşa cum intenţionez eu de acum înainte – golful devine ceva prea tracasant.

— Bine, spuse Willy, accept, cu mulţumiri. Şi acum haide să stăm de vorbă cu Vreni.

Ieşiră cu menajera pe terasă şi, cinci minute mai târziu, aceasta acceptă să rămână.

— Dar cum o să pot pregăti cina, domnule Saxon, dacă o să trebuiască să mă ocup de aceşti cărăuşi? Pentru că ştiţi ce se întâmplă dacă nu stai cu ochii pe ei.

— Nu te mai gândi la masă, Vreni, o linişti Willy. Ne descurcăm noi şi singuri.

— Nu, domnule Saxon. O să fac nişte sandvişuri. Câţi o să fiţi?

— Patru.

— La ora şapte, o să fie totul gata. E bine aşa?

— Absolut.

Vreni se întoarse în living. Jack se uită la ceas.

— N-are niciun rost să mai pierd vremea pe aici. Doar că o să mă deprime, spuse el.

— Te superi dacă dai telefonul acela înainte de plecare? îl întrebă Willy.

— Câtuşi de puţin.

— Şi află că m-am răzgândit. Dacă poţi aranja ceva, cred că o să merg şi eu cu Frank.

Jack se duse în living ca să vorbească la telefon şi când reveni pe terasă, spuse:

— Vă aşteaptă în biroul lui, la ora unsprezece, la Primărie, care se află în partea sudică a zonei centrale. Ei îi spun Plaza. Nu te aştepta la mare lucru nici de la Abner Root şi nici de la biroul lui.

— Mulţumesc, Jack, spuse Willy.

— A fost plăcerea mea. Am plecat. Am convingerea că societatea care se ocupă de vânzare va avea nevoie de noi ca să încheie tranzacţia. Dar, fii liniştit, nu plănuiesc să plec nicăieri în viitorul apropiat.

— Splendid.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna, iar Jack coborî scările, se urcă în maşină şi dispăru într-un nor de praf. Willy şi Frank reveniră în sala de conferinţe, unde îi găsiră pe Fred Fitch şi Sara Jones adânciţi în muncă; Fred, la telefon, iar Sara, ocupată cu schiţele. Dar cum îi văzu, Fred îşi întrerupse convorbirea telefonică şi se apropie de Willy.

— Computerele sosesc mâine-dimineaţă. Mâine după-amiază devreme, vine de la Los Angeles o echipă de intervenţie pentru comunicaţii prin satelit. Au reţinut deja care sunt serviciile de care avem nevoie şi despre care am discutat în maşină şi aduc cu ei toate cutiile negre de care avem nevoie. Mâine-dimineaţă la ora opt, se înfiinţează şi cei de la Pac Bell ca să instaleze liniile terestre de care avem nevoie. Va trebui să discutăm cu ei şi aranjamentul acela de care am vorbit în maşină – adică, să suni la San Francisco, dar să ţi se dea legătura la Healdsburg. Ei trebuie să ştie care este schema telefonică din San Francisco.

— Le poate explica Frank, spuse Willy. O să fie aici la ora opt, nu-i aşa, Frank?

— O să fiu aici, răspunse Frank.

— Altceva? întrebă Willy.

— Da. Am uitat un lucru, spuse Fred.

— Adică?

— Un generator de rezervă. Dacă se întrerupe curentul – am sunat la Centrala Electrică şi am aflat că aşa ceva se întâmplă destul de frecvent aici – putem intra într-un mare rahat. Aşa încât am şi comandat unul. E în regulă?

— Dacă spui tu că ne trebuie, aşa să fie, Fred.

— Am angajat şi doi tipi pe care, desigur, trebuie să-i accepţi tu.

— Profesionişti? întrebă Willy.

— Oarecum.

— Unde lucrează în prezent?

— Nu lucrează nicăieri în clipa de faţă. Amândoi *au lucrat* la Laboratoarele Lawrence Livermore de pe lângă Universitatea Californiană din Berkeley, dar cu sediul în Pleasanton. I-am cunoscut când am stat în Pleasanton – nu la puşcărie, Willy, ci după aceea. Amândoi lucrau la programul Star Wars care avea centrul acolo. Unul se ocupa de programul lor pentru arme nucleare – făcând prototipuri de focoase pentru rachete miniaturale foarte uşor de trimis în spaţiu. Celălalt lucra la „pietricele de briliant”. Acesta este într-adevăr un program foarte specializat. Îmi aminteşte de Evul Mediu, când asediau cetăţile şi aruncau bolovani uriaşi peste ziduri, sperând să pătrundă înăuntru.

Acest lucru o făcu până şi pe Sara, care lucra în apropiere, dar care, evident, asculta, să se întrerupă.

— „Pietricele de briliant”? întrebă ea.

— Da. În ultimii cinci ani, Glenn a încercat să pună la punct o metodă de a lansa grămăjoare de pietricele colţuroase – care sunt, de fapt, nişte bile – în rachetele care se apropie, cu scopul de a le distruge în spaţiu. Primul care a avut această idee a fost Edward Teller care, dacă vă mai amintiţi, a fost şi părintele bombei cu hidrogen. Această nouă idee este într-adevăr foarte bună. Dar necesită dezvoltarea unor modele matematice de o complexitate nemaiîntâlnită. Cum până şi Teller era depăşit de această matematică, acesta la adus atunci pe Glenn.

— Şi de ce nu mai lucrează împreună?

— Pentru că ambele programe au fost desfiinţate de Clinton. Iar cei doi – printre primii zece în lume în domeniul matematicii – au rămas fără lucru. Bob – tipul cu focoasele nucleare – mă crezi sau nu, lucrează într-un magazin cu articole video. Glenn stă acasă şi înjură.

— Se pot adapta, ca să lucreze pentru tine în domeniul financiar?

— Desigur. Nu este o deosebire chiar atât de mare. Nu degeaba ni se spune, în Wall Street, savanţi cu reacţie. O să dureze puţin ca să lucreze la viteza normală. O săptămână, poate. După care, să te ţii!

— Şi o să-i văd înainte de a-i angaja? întrebă Willy.

— Absolut, răspunse Fred. Vin şi ei tot mâine după-amiază. Îi putem caza aici peste noapte?

— Da. Dar ai face bine să-i spui asta menajerei. Nu, nu, Fred. O să vorbesc chiar eu cu ea.

Willy nu era prea sigur că menajera elveţiană, după ce-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă în slujba arhitecţilor, era pregătită să facă faţă unuia ca Fred.

Urmă rândul Sarei. Aceasta îi arătă lui Willy schiţele despre cum gândea ea sala de tranzacţii.

— M-a ajutat Fred, recunoscu ea. Tot el a insistat că trebuie să aibă birourile mâine după-masă. Le-am comandat deci şi am stabilit cu furnizorul să le aducă mâine-dimineaţă, de la San Francisco. E bine?

— Absolut.

— Următorul lucru care trebuie schimbat imediat este iluminatul, spuse Sara.

Continuă, explicând ce avea ea în minte.

Pe la şase şi treizeci seara, hotărâră că puteau întrerupe treaba. În sufrageria din vilă fusese pregătit un mic bufet constând din salate şi sandviciuri. Spre satisfacţia menajerei elveţiene, totul dispăru într-o clipă.

— Şi acum, referitor la aranjamentele privind dormitul, spuse Willy, când se retraseră cu toţii în

livingul vilei în vechi stil victorian, la un pahar de vin. Vreni a hotărât că o să dormim cu toţii aici, în vilă, în noaptea aceasta. Deci, când vreţi să vă retrageţi, spuneţi-i – o s-o găsiţi în bucătărie – şi ea vă va arăta camerele.

Sara se retrase prima. Apoi Fred Fitch dispăru şi el, văitându-se cât de lungă fusese ziua.

— Deci, Frank, zise Willy, o dată rămaşi singuri, ce părere ai până acum?

— Până acum, cred că o să fie lucrul cel mai bun pe care l-ai. Făcut vreodată, Willy. Dar tot a mai rămas ceva ce nu pot înţelege.

— Te referi la derivatele acelea?

— Nu. La ceva foarte important.

— Adică?

— De ce faci asta? Vreau să spun că este clar faptul că ai reuşit să pui deoparte o rezervă destul de frumuşică, Willy. Altfel, nu ţi-ai fi putut permite aşa ceva. Dar de ce rişti acum să arunci în aer tot cuibuşorul tău cu ouă? De ce nu te retragi, pur şi simplu, ca să trăieşti o viaţă comodă, fără riscuri, fără agitaţie?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frank. Nu am decât patruzeci şi şase de ani! Ce fac, dacă mă retrag? Ce fac atunci cât e ziulica de mare? Joc golf? Sigur, mâine mergem să jucăm golf, dar adevărata distracţie o să fie dacă vom reuşi sau nu în ceea ce încercăm să obţinem *în timp* ce jucăm golf.

— Da, înţeleg, spuse Frank, câtă vreme nu vorbim decât despre nişte afaceri care nu vor costa nimic pe nimeni dacă nu ies. Dar cum rămâne cu Prescott & Quackenbush? Bagi douăzeci de milioane de dolari în ceva ce nu este decât o bancă de investiţii falimentară care continuă să piardă bani. Singura diferenţă este că acum pierde banii *tăi.* Cine spune că vom putea schimba situaţia aceasta?

— Eu o spun, Frank, răspunse Willy. Eu o spun. Şi nu umblând cu cioara vopsită ca data trecută. De data *aceasta* o să fie vorba numai de creier şi de tehnică înaltă. O să fim mai isteţi decât toţi ceilalţi – tu, eu, Fred şi cei doi savanţi cu reacţie ai lui şi încă

un tip care probabil că o să vină aici săptămâna aceasta, din Elveţia. Haide, Frank, doar asta înseamnă anii 1990. Şi este *amuzant!*

— Aici nu am nimic de zis, Willy. Vreau să spun că ideea amenajării acestui loc şi apoi conducerea întregii afaceri prin Prescott & Quackenbush, fără să aibă cineva habar de ce se întâmplă cu adevărat – este într-adevăr o lovitură de geniu. Dar mai rămâne totuşi un lucru pe care *chiar* că nu îl pricep.

— Care este acela?

— De ce, când avem de gând să devenim supertehnici, ne mai prostim cu obligaţiunile municipale? Vreau să spun, Willy, că ceva mai *sub*tehnic decât acestea nu există.

Willy se lăsă pe spate şi se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Ai perfectă dreptate, rosti el într-un târziu, este o anomalie. Dar tocmai asta este. Cumpărarea de obligaţiuni municipale este ceva atât de… atât de lumesc, atât de anost, atât de *prozaic.* Willy făcu o pauză. Tocmai de aceea este şi *ultimul* loc spre care s-ar uita vreodată cineva.

— Ce vrei să spui? întrebă Frank.

— O să afli la momentul potrivit. Poate. Pentru că s-ar putea să ne descurcăm şi fără.

— Fără ce?

— Mai târziu, Frank. Willy se uită la ceas. Vrei să încercăm să ne uităm puţin la programul de pe satelit sau vrei să te culci?

— Dacă nu ai nimic împotrivă, cred că o să trag pe dreapta, Willy, spuse Frank. Care este programul de mâine?

— Fred zicea că are nevoie de tine la opt, când apar aici cei de la Pac Bell. Nu va trebui să plecăm la golf mai devreme de unsprezece. Ceea ce înseamnă că vom avea destul timp ca să aruncăm o găleată de mingi pe teren până la ora ceaiului. În regulă?

— Desigur. Noapte bună, Willy, spuse Fred, ridicându-se. Nici nu pot să-ţi spun ce plăcere îmi face că lucrăm din nou împreună.

— La fel şi mie, amice. Somn uşor.

După ce Frank dispăru sus pe scări, Willy se duse în bucătăria uriaşă şi scotoci prin dulapuri până scoase o sticlă de coniac Gallo of Modesto, California. Evident, se afla acolo în scopuri culinare – dar ce conta. După ce-şi turnă o jumătate de pahar, se întoarse în living şi apoi, schimbându-şi intenţia, ieşi pe terasă. Observase balansoarul de acolo şi acum se duse direct la acesta.

Întrebarea lui Frank continua să nu-i dea pace. De ce *făcea* el toate astea?

Se legănă o vreme, sorbind din când în când din coniac şi gândindu-se.

Frank avea dreptate. Ar fi putut, la câteva ore de la ieşirea din Pleasanton, să ia un Air France 747 şi chiar în clipa aceasta să fi stat la o masă, la o cafenea de pe trotuar, undeva la Nisa sau la Cannes, sorbind dintr-un Campari cu sifon şi privind fetele defilând în rochiile lor uşoare, de vară. Peste alte şase luni, ar sta la barul hotelului Palace din St. Moritz, urmărit cu coada ochiului de pasionatele schiului dintr-o jumătate de duzină de ţări – urmărit, pentru că la ora aceea s-ar fi dus vestea că un american milionar, neînsurat şi expatriat, umblă creanga prin Europa.

Aşa sfârşise Bernie Cornfeld, dar să fie el *blestemat* dacă o să aleagă aceeaşi *cale.*

Nu, el nu avea de gând să devină un expatriat. Lui îi plăcea America, fir-ar să fie! Şi, într-un fel, va reveni chiar în vârf – pe calea cea veche. Dovedind că, atunci când, într-adevăr, îşi pune el mintea la bătaie, nu mai este *nimeni* altcineva în America sau aiurea care să ştie mai bine ca Willy Saxon cum se fac bani cu bani. Niciun Bernie Cornfeld, nici tipul acela din Omaha, al cărui nume îl uita întotdeauna – nu, acum şi-l amintea: Warren Buffet. Nici măcar ungurul acela, George Soros.

Acum se simţea mai bine. Şi obosit. Aşa că Willy Saxon se duse la culcare, dormind, în noaptea aceea, ca un copil – un copil mulţumit.

20

La ora şase îl sculă telefonul. Era doctorul Guggi, care îl suna din Vaduz.

— Ce bine că am dat de tine, Willy. Am sunat la numărul tău din San Francisco, unde am dat peste o femeie care vorbea spaniola. Mi-a trebuit cinci minute ca să o fac să înţeleagă ce voiam.

— Care e problema? întrebă Willy nerăbdător.

— Urs şi Susie Bauer.

— S-au răzgândit, presupun.

— Nu. Dimpotrivă. Uite ce s-a întâmplat. Aşa cum m-ai rugat, ieri după-masă l-am sunat pe Bauer care a insistat să vin imediat la el la Basel. Aşa că, fără tragere de inimă, trebuie să recunosc, m-am suit în maşină şi am plecat la Basel, ceea ce mi-a luat două ore, de vreme ce am înţeles că omul ăsta, Bauer, este atât de important pentru tine.

— Este.

— I-am explicat care sunt intenţiile tale, care sunt fondurile disponibile pentru acest proiect şi cine face parte din comitetul director al societăţii anonime din Zug. Cunoştea toate numele şi a cerut informaţii în special în legătură cu relaţia ta cu Schweizer de la UBS. I-am povestit despre relaţia noastră cu el, de societatea mixtă din anii 1980 în operaţia cu obligaţiunile fără acoperire şi i-am sugerat să ia direct legătura cu Schweizer! S-a gândit că nu are rost. Ştii, e genul care pricepe foarte repede.

— Am simţit asta când am vorbit cu el la telefon.

— Oricum, după ce mi-am terminat prezentarea, soţia lui, care a fost de faţă la toată discuţia – lucru, aşa cum bine ştii, Willy, total neobişnuit în Elveţia când este vorba de afaceri – l-a tras deoparte. După vreo cinci minute, Urs s-a întors singur, spunându-mi că el, unul, ar fi preferat să rumege ideea vreo săptămână, două, dar că soţia lui era de cu totul altă părere. Ea voia să facă ceea ce le-ai propus – să vină în California şi să-şi facă o părere.

— Grozav.

— Numai că ceea ce îţi spun acum, Willy, este că ea a vrut să plece imediat. Aşa că am înnoptat la Basel, i-am condus cu maşina dis-de-dimineaţă la aeroportul Kloten din Zürich şi i-am urcat chiar eu în avionul de Los Angeles acum şase ore. Ar fi trebuit să te sun chiar atunci, dar la tine era miezul nopţii şi nu am vrut să te scol. Oricum, şi aşa este destul de devreme pentru un telefon.

— Ai dreptate. Este ora şase. Dar fii liniştit.

— La Los Angeles vor lua o cursă internă care este programată să ajungă la San Francisco la ora două, azi după-amiază, ora voastră. Numărul de zbor este UA 759.

— Voi aranja să fie întâmpinaţi acolo, răspunse Willy.

Apoi, potrivit precedentului creat de Willy cu ocazia convorbirilor anterioare, Guggi trecu la germana elveţiană pentru a discuta un subiect mai „delicat".

— *Hesch du die Document zruck bekoh? Und die zwanzig millione Dollar?* întrebă el.

— *Das weiss ich nonit. Aber wenn nit, dueni-dr wieder alüte,* replică Willy.

Până când nu avea să stea de vorbă cu Bobby Armacost sau cu Dan Prescott, nu putea şti dacă documentele legate de cumpărarea companiei Prescott & Quackenbush, precum şi cele douăzeci de milioane de dolari necesare tranzacţiei, sosiseră sau nu. Dacă nu, îl va suna din nou pe Guggi.

După ce Willy închise telefonul, mintea îi zbură imediat la un alt subiect: Sid Ravitch. Acum că preluarea firmei Prescott & Quackenbush era un lucru sigur, nu mai exista niciun motiv să mai ţină ascunsă investiţia lui la Western Credit Rating Agency. Aşa că puse mâna pe telefon şi formă numărul agentului său comercial din Londra.

— Willy Saxon, spuse el, când la celălalt capăt al firului se prezentă Lionel Latham.

— Dumnezeule, exclamă agentul lui, ce oră este la voi?

— Puţin trecut de şase.

— Voi, americanii, nu încetaţi niciodată să mă uimiţi. Ce poate fi atât de important, încât să te dai jos din pat la ora asta atât de necuviincioasă?

— De fapt, mai sunt încă în pat, replică Willy, un răspuns care păru să mai îmblânzească atmosfera de partea cealaltă a firului. Te sun în legătură cu problema aceea pe care am discutat-o împreună la tine în birou sâmbăta trecută.

— Îmi amintesc perfect.

— Bine. Ţi-am spus atunci că o să apăs pe buton când o să fie totul pregătit de pornire.

— Şi acum apeşi pe buton.

— Da. În partea ta totul este pregătit?

— Totul, exact aşa cum am discutat.

— Inclusiv fondurile?

— Corect, răspunse Latham.

— Peste o zi sau două, o să primeşti veşti de la un avocat din San Francisco. Numele lui este Bobby Armacost. El a pregătit toate documentele. Mai trebuie revăzute de partea vânzătoare, iar eu o să mă ocup ca acest lucru să se petreacă chiar astăzi. Nu văd niciun motiv pentru care să nu putem încheia afacerea la începutul săptămânii viitoare.

— Te pot asigura că, din punctul de vedere al celor de aici, acest lucru se poate face şi mâine.

— Bine. Iar în cazul în care mai există aspecte scăpate din vedere şi care trebuie discutate, sau cine ştie ce alte probleme, sună-mă sau trimite-mi un fax imediat. O să-ţi dau noile mele numere.

După ce închise telefonul pentru a doua oară deja în dimineaţa aceasta, se uită la ceas. Era încă doar şase şi treizeci, prea devreme pentru orice convorbire locală, din păcate. Atunci să se ocupe de micul dejun, măcar.

Îşi puse halatul de baie şi papucii şi lipăi în jos pe scări, traversă livingul şi intră în bucătărie. Sara se afla deja acolo – şi ea în halat şi papuci.

— Cafeaua este gata, spuse ea, de cum îl văzu.

— Ce-ar fi s-o bem pe terasă? propuse Willy.

— Atunci du tu ceştile, iar eu aduc cafeaua, fu de acord Sara. Cu frişcă şi zahăr?

— Numai cu frişcă.

O scenă mai domestică nici nu se putea imagina, îşi spuse Willy, ieşind pe terasă cu două ceşti în mână şi punându-le pe o măsuţă scundă, din răchită, care se afla în faţa balansoarului unde se aşează şi o aşteptă pe Sara.

Când Sara se apropie şi se aplecă, turnând cafeaua, etalarea foarte amplului ei decolteu îi schimbă totuşi gândurile în altă direcţie.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Sara, fără măcar să se uite la el, iar răspunsul este nu.

— Mă rog, fie cum spui tu, îi răspunse Willy.

— Dar mi-ar face plăcere să vin lângă tine, pe balansoar, dacă nu te superi, rosti ea.

Se aşează cât mai aproape de Willy, dar fără să-l atingă. Atunci, acesta îşi petrecu un braţ în jurul ei, o sărută pe obraz şi spuse:

— Ştii? M-aş putea obişnui foarte uşor cu aşa ceva.

Brusc dinspre casă se auziră zgomote, făcându-l pe Willy să-şi retragă iute braţul, ca un adolescent prins asupra faptului de părinţii întorşi prea devreme acasă.

Era menajera care intra pe terasă prin uşa principală.

Se oferi să le pregătească un mic dejun adevărat, dar amândoi îi declinară propunerea.

— Totuşi, spuse Willy, m-ai putea ajuta altfel. Cabana aceea de lângă râu. Eşti amabilă să te ocupi să fie făcută bec de la un cap la altul şi să fie şi bine aerisită? Presupun că poţi mobiliza nişte ajutoare.

— Bineînţeles, domnule Saxon. Nevestele mexicanilor care lucrează în viile de pe aici sunt mai mult decât fericite să facă asemenea treburi. Când trebuie să fie totul gata?

— Cel mai bine la patru, dar nu mai târziu de ora cinci. Şi asigură-te să fie puse flori în living şi mai ales în dormitorul principal.

Aceasta provocă o uşoară ridicare a sprâncenelor Sarei. De data aceasta, Willy fu acela care spuse:

— Ştiu la ce te gândeşti, dar greşeşti.

— Vrei să spui că Denise nu vine aici să studieze aranjamentele?

— Nu se ştie niciodată. Totul este posibil, afirmă Willy. Dar, de data aceasta, este vorba de un cuplu – un cuplu destul de tânăr – care vine din Elveţia astăzi şi şi-a propus să petreacă aici câteva nopţi. Ceea ce mă pune în situaţia de a-ţi cere o favoare, Sara. Te superi dacă te rog să-i iei tu de la aeroportul din San Francisco?

— Bineînţeles că nu. Dar cum?

— Închiriază o maşină. Te pot duce eu la Hertz, în Santa Rosa, în drum spre club. Plec de aici la ora unsprezece. Ei sosesc la San Francisco la ora două. S-ar potrivi deci foarte bine.

— Mă aşteaptă?

— Bună întrebare. După câte ştiu eu, habar nu au la ce să se aştepte odată ajunşi.

— Dă-mi compania şi numărul de zbor şi o să-i aştept la ieşire cu un panou, aşa cum fac şoferii limuzinelor. O să scriu chiar acum panoul. Cum îi cheamă?

— Urs şi Susie Bauer, răspunse Willy.

— Scuzaţi-mă că intervin, domnule Saxon, spuse Vreni, dar acestea par nume elveţiene.

— Asta şi sunt. Sosesc din Basel.

— Ah, ce minunat! Atunci o să le pregătesc pentru diseară o cină elveţiană autentică.

— Nu, Vreni, tu ocupă-te de cabană. De cină o să mă ocup eu.

Willy se gândi că ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Susie, după plecarea din Elveţia, ar fi fost să fie nevoită să mănânce mâncare elveţiană la prima ei masă în California.

Vreni se uită sceptic la el, dar se scuză, spunând că trebuie să plece după ajutoare.

— O clipă, Vreni, o strigă Willy. Am uitat ceva. Mai avem astăzi încă doi oaspeţi. Era vorba de cei

doi savanţi ai lui Fred. Mai poţi pregăti, în acelaşi fel, încă o căsuţă? Doar că nu trebuie să pui flori.

Vreni dispăru înapoi în casă.

— Dar eu? întrebă Sara. Eu nu primesc o căsuţă?

— Suntem în criză de căsuţe. Aşa că tu vei sta aici, dacă nu-ţi este cu supărare, adăugă Willy.

— Chiar dimpotrivă. De data aceasta, ea fu aceea care se apropie şi-l sărută pe obraz. Acum însă trebuie să merg să mă îmbrac.

Willy se hotărî să facă acelaşi lucru.

După care aşteptă nerăbdător să se facă ora opt, ştiind că Bobby Armacost venea întotdeauna devreme la birou.

— Îmi pare bine că ai sunat, spuse Armacost când, în sfârşit, îl prinse. Sper că nu ai uitat că vineri după-amiază ne întâlnim cu toţii la Prescott & Quackenbush să perfectăm afacerea.

— Cum aş putea uita aşa ceva? rosti Willy. Înţeleg, din câte spui, că toate documentele s-au întors din Elveţia în perfectă regulă.

— Exact. La fel şi cele douăzeci de milioane.

— Bine. Şi acum să-ţi spun de ce te-am sunat. Vreau să avansez cât mai repede şi cu cealaltă afacere. Presupun că toate hârtiile respective sunt gata de expediere?

— De o bună bucată de vreme.

— În regulă. Atunci ţi-aş fi recunoscător dacă l-ai suna imediat pe Sid Ravitch şi ai aranja să parcurgeţi documentele împreună cu el şi cu avocatul lui. Apoi să iei legătura cu Lionel Latham de la Londra ca să coordonaţi lucrurile în acest sens. Aş vrea să închei afacerea la începutul săptămânii viitoare.

— Ceea ce este foarte posibil, spuse Armacost, dacă Ravitch sau avocatul lui nu ne vor pune beţe în roate.

— Nu ne vor pune, îl asigură Willy.

21

Willy avusese dreptate. Ravitch îi spuse lui Armacost să vină imediat la el cu documentele. Într-o jumătate de oră, o să fie acolo şi avocatul lui.

În jurul orei nouă şi treizeci, erau aproape gata. Ravitch nu schimbă niciun cuvânt. De câte ori avocatul lui ridica o obiecţie, Ravitch îi spunea să meargă mai departe.

După plecarea lui Armacost, avocatul rămase acolo, clătinând din cap.

— Ce se întâmplă cu tine? îl întrebă Ravitch.

— Nu pricep, îi răspunse avocatul. Nu te-am văzut niciodată acţionând în felul acesta. Dacă îţi cereau cocoşelul pe un platou, tot ai fi fost de acord. Ce se întâmplă?

— Primesc zece milioane bani peşin, replică Ravitch, asta se întâmplă.

— Dar renunţi la controlul asupra propriei companii. Faptul că ei cumpără doar patruzeci şi nouă la sută e un rahat. Le-ai acordat opţiunea de a cumpăra şi celelalte cincizeci şi unu la sută, *la aprecierea lor,* pentru numele lui Dumnezeu, şi nici măcar nu le-ai cerut o compensaţie suplimentară pentru faptul că le-ai acordat această opţiune. De ce?

— Pentru că niciodată nu o să uzeze de ea.

— De ce nu?

— Deoarece clientul pe care îl reprezintă spilcuitul domn Armacost nu este Veritas Ltd., din Londra. Această firmă *este* un mare rahat. Este o faţadă, pur şi simplu, pentru adevăratul cumpărător.

— Şi atunci cine este adevăratul cumpărător?

— Un delincvent condamnat, pe nume Willy Saxon.

— Isuse, Sid, spuse avocatul.

— Cred că nu trebuie să mai spun că această informaţie este protejată de relaţia noastră client-avocat. Corect?

— Bineînţeles. Dar ştii ce faci?

— Absolut. Acum, intenţionez să obţin cele zece milioane bani lichizi. Şi intenţionez ca mai târziu să-mi recuperez sută la sută compania. Pe gratis. Asta înseamnă, cum spui tu, a-ţi cumpăra prăjitura, dar a o şi mânca.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Cu ajutorul unui prieten.

— Care prieten?

— Nu contează. Oricum, este prins până la sfârşitul săptămânii.

Lenny Wilkins urma să iasă din închisoarea Federală Corecţională de la Pleasanton vineri la amiază. După ce îi va explica totul, Lenny o să fie atât de furios, încât o să fie gata să şi ucidă.

Cu toate acestea, Ravitch spera sincer că se va putea rezolva totul şi fără crimă.

22

La ora nouă şi patruzeci şi cinci, în aceeaşi dimineaţă de marţi, Willy se uită pentru a zecea oară la ceas. Mai avea *încă* o oră până la plecarea la club. Cum să o petreacă?

Masa de seară!

O luă imediat spre sala de conferinţe – acum centrul de tranzacţii – în pas rapid. Aici îi găsi pe Frank şi pe Fred stând de vorbă cu trei bărbaţi care erau, probabil, de la Pacific Bell, după camioneta care era parcată afară.

— Cum merg lucrurile? întrebă el.

— Le-am spus deja tot ce trebuie despre conectarea la sediul nostru din San Francisco, spuse Frank. Şi este exact cum ai spus tu, Willy. Orice apel telefonic, la orice număr specificat de noi, va ajunge, în mod automat, aici.

— Şi cât de repede pot face totul să funcţioneze?

— Până vineri, spuse unul dintre oamenii de la Pac Bell.

— Atunci nu mai aveţi nevoie de el? întrebă Willy, arătând spre Frank.

— Din partea noastră, poate pleca.

— Deci, Frank, spuse Willy, ce-ar fi să vii cu mine şi să începem să pregătim masa de seară.

— Nu este puţin cam devreme să ne gândim la masa de seară? Ce fel de cină?

— O petrecere în aer liber. Există aici un grătar mare pentru fripturi, cu mese de picnic şi tot tacâmul. Este la nici cincizeci de metri pe alee, într-o poiană cu vedere la râu. Vino să-ţi arăt.

— Acum nu ne mai trebuie decât materia primă, spuse Willy, după ce inspectară facilităţile.

— Poate o să ne ajute femeia aceea care se ocupă de vilă, propuse Frank.

— Nu. Astăzi este ocupată cu altele. O s-o întreb doar unde putem găsi marfa de care avem nevoie. Apoi o să mergem după ea, Frank.

— Şi cine se va ocupa de gătit? întrebă Frank.

— Eu, replică Willy.

Locul unde trebuiau să meargă era magazinul Safeway din Healdsburg. Vreni le spusese, iar ei constatară, că era cea mai bună autoservire pe care o văzuseră vreodată în viaţa lor. Motivul, află Willy ulterior, era că fostul preşedinte de la Safeway se retrăsese la pensie în apropiere de Alexander Valley şi construise magazinul ca pe unul dintre ultimele sale gesturi publice înainte de a pleca.

O oră mai târziu, cei doi ieşiră din magazin, împingând cărucioare încărcate cu saci cu cărbune, un pachet conţinând vreo zece kilograme de cotlete, patru sticle cu diferite sosuri pentru fripturi, o pungă cu vreo două duzini de ştiuleţi de porumb, un kilogram de unt, trei recipiente mari conţinând salată de cartofi gata pregătită, salată de macaroane şi salată de varză, o cutie în care se afla plăcintă cu brânză şi două cartoane cu bere Heineken. Cumpăraseră şi două şorţuri.

În timp ce şoferul îi ajuta să încarce totul în maşină, Willy spuse:

— Am uitat de aperitive!

Se întoarseră deci în magazin, de data aceasta ducându-se la raionul de delicatese. În câteva minute, Willy cumpără tot ce voia: jumătate de kilogram de somon afumat, peste jumătate de kilogram de caviar Beluga şi trei sticle de şampanie „J”, fabricată exact la câţiva kilometri distanţă la vest de magazin de aceiaşi indivizi care fabricau vinul Jordan.

Înapoi la fermă, descărcară cărbunele în faţa fostului centru de conferinţe şi băgară restul alimentelor în frigiderul – din fericire, unul uriaş – din vilă.

— Eu, unul, simt că iau foc, spuse Willy când terminară. Tu nu?

— Ba da, recunoscu Frank. O să fie o zi caniculară. Pe puţin treizeci şi şapte de grade. Cred că de pe acum sunt peste treizeci.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să fim foarte atenţi să nu ne deshidratăm.

— Aşa cred.

— Atunci ce-ai zice de o bere?

La unsprezece, când apăru Sara, îi găsi legănându-se confortabil în balansoarul de pe terasă cu câte o cutie de bere în mână.

— Nu-i puţin cam devreme pentru asta? întrebă ea.

— Nu pentru doi băieţi mari, aşa ca noi, doamnă, răspunse Willy. Dar acum, ne cheamă datoria. La club, Frank.

23

O lăsară pe Sara la birourile Hertz din Santa Rosa şi la unsprezece treizeci ajunseră la Clubul Fountain Grove. Omul de la parcare încărcă cele două seturi de crose ale lui Jack într-un cart aflat alături, iar Willy şi Frank se urcară în el şi se îndreptară spre punctul de plecare.

Erau, în mod evident, aşteptaţi. Îi aştepta Bruce Bennett, managerul – ca să-i ofere lui Willy nou-nouţa lui legitimaţie de membru al clubului şi să-i spună că terenul nu îl costa nimic astăzi, iar prânzul era oferit de club. Ceea ce îl făcu pe Willy să-şi spună fie că Jack era unul dintre cei mai drăguţi oameni din lume, pentru că făcuse tot acest aranjament, inclusiv donarea acelor crose de golf, fie că îi plătise *el* lui Jack mult prea mult pentru fermă.

— Cum bine se vede, ceilalţi nu au apărut încă, aşa că propun să lovim câteva mingi.

Într-o clipă, de data aceasta cu complimentele lui Mike, omul de golf al clubului apăru cu un pumn de jetoane pentru aparatul de mingi.

Willy nu se mai atinsese de trei ani de o minge de golf, aşa încât avu ceva emoţii când aşeză mingea pentru prima lovitură. Alese forţa şi crosa mare. Se răsuci şi mingea zbură la cel puţin două sute cincizeci de metri mai jos, drept ca o săgeată. Willy pregăti a doua minge. Fantastic! Acelaşi rezultat.

— Nu ţi-ai pierdut îndemânarea, Willy, îl lăudă Frank.

— Se spune că întotdeauna când joci pentru prima oară după o lungă pauză, total pare să-ţi meargă din plin. Încep să cred că aşa este, spuse Willy.

Goliră împreună o căldare cu mingi, după care se urcară în cart şi părăsiră terenul. Tocmai sosiseră Dan Prescott şi George Abbott.

La douăsprezece, cei patru se aflau la primul ceai. Willy propuse ca el şi Abbott să facă echipă

împotriva celor doi bancheri investitori. Vor împărţi, astfel, acelaşi cart. Frank se oferi să ţină el scorul. Atât Frank, cât şi Prescott îşi aleseră un handicap de 15. Abbott, unul de 17, iar cum Willy nu ştia cum se va prezenta după o lipsă atât de îndelungată de antrenament, se hotărâră să facă media şi propuseră 16. Conveniră totodată să joace un Nassau modificat.

Pe la unu treizeci, după ce terminară cu primele 9, se întoarseră la punctul de plecare; deciseră să-şi parcheze carturile şi se duseră la barul lui Bogey pentru prânzul gratuit. Tot ce discutaseră Willy şi cu George Abbott cât timp se aflaseră împreună în cart fusese despre jocul în sine şi despre echipa Giants care se afla pe primul loc. Dar acum începură să discute despre Denise van Bercham şi prietenii ei – ceea ce îi oferi lui Willy ocazia pe care o căutase.

Aşa cum ieşi curând la iveală, George era un carierist, iar soţia lui era chiar mai ambiţioasă decât el.

— I-a părut *într-adevăr* teribil de rău că a ratat weekendul acela de la ferma lui Denise van Bercham, spuse administratorul şef al oraşului şi districtului San Francisco. Tocmai se afla în vizită la mama ei, în Iowa. De fapt, ea şi Denise nu se cunosc încă, dar cred că atunci când o vor face, vor găsi multe lucruri în comun. Soţia mea provine dintr-o familie din înalta societate iugoslavă şi ştiu că acest lucru este valabil şi pentru Denise, cu deosebirea că familia ei vine din România. Aristocraţi, mi s-a spus.

— Mă rog, cu o mică corecţie, spuse Willy. Lui Denise îi place foarte mult de dumneavoastră şi sunt convins, din câte mi-aţi spus, că se va înţelege de minune cu soţia dumneavoastră.

— Se pare că o cunoaşteţi foarte bine pe Denise.

— Da.

— Ca şi pe prietenii ei din aşa-numita scenă socială din San Francisco?

Abbott era cât se poate de transparent.

— O parte. De fapt, cu una dintre cele mai bune prietene ale ei, Sara Jones, am relaţii destul de strânse în ultima vreme.

„Deşi, îşi spuse el în gând, azi-dimineaţă nu fuseseră chiar foarte apropiate.”

— Soţia mea ştie totul despre ele, deoarece este abonată la *WWD* şi o citeşte cu religiozitate pe Suzy. Suzy este ziarista care scrie întotdeauna despre Denise şi prietenii ei. Soţia mea ar fi încântată să le cunoască, personal, pe câteva dintre ele.

Willy ştia acum ce nadă va folosi. Tot ce trebuia să facă era să arunce momeala.

Puse totul la cale în toaleta bărbaţilor de la barul lui Bogey, după ce se asigură că nu se mai afla nimeni aici, în afară de el şi de Dan Prescott.

— Ascultă, spuse el, tipul ăsta şi nevastă-sa ard de nerăbdare să intre în înalta societate din San Francisco. Tu te învârţi tot timpul printre ei, nu-i aşa?

— Nu mă mai întreba. Nevastă-mea mă târăşte după ea cel puţin o dată pe săptămână la unul dintre acele dineuri din Pacific Heights. Aceeaşi lume de fiecare dată, deşi nu chiar din aceeaşi categorie din care face parte noua ta amică, Denise van Bercham.

— Să nu-ţi faci griji. Nevasta omului nostru probabil că nu ştie să facă diferenţa nici măcar între cei din categoriile A şi B. Mai mult ca sigur că nu vrea decât ca Suzy şi Pat Steger să-i tipărească numele în ziar.

Willy se gândea la ziarista care ţinea rubrica mondenă în *Chronicle* şi care putea propulsa sau desfiinţa pe oricine cu ambiţii sociale din San Francisco.

— Înţeleg că vrei să-ţi aranjez ceva? întrebă Prescott.

— Da. Săptămâna viitoare, dacă este posibil. Dacă o rogi pe soţia ta să organizeze un dineu pentru câţiva din categoria B, eu o să vin atât cu Denise van Bercham, cât şi cu Sara Jones şi o să le spun să facă o listă cu câţiva dintre prietenii lor de categorie A, pe care i-ai putea, de asemenea, invita.

— O să-i spun soţiei, când ajung acasă.

— Grozav. Apropo, încă ceva.

— Desigur. Ce anume?

— Lăsaţi-o mai moale pe teren, zise Willy. Tu şi cu Frank aveţi un avantaj de şase dolari. Nu merge aşa.

— O să vorbesc cu Frank, spuse Dan.

Sfatul îşi făcu efectul, culminând la gaura 17. Până atunci, Dan Prescott reuşise să rateze gaura 15, iar Frank Lipper făcuse acelaşi lucru la 16. Ajunseră prin urmare la gaura 17, la scor strâns cu Willy şi partenerul acestuia.

Gaura 17 era la o distanţă mare de trei lovituri – la o sută nouăzeci şi cinci de metri. Părea însă şi mai lungă, de vreme ce o sută şaizeci şi cinci din cei o sută nouăzeci şi cinci de metri treceau peste apă. Şi în această caniculară zi de vară, începu tocmai atunci să bată briza dinspre ocean, făcând aruncarea şi mai dificilă. Ca de obicei, Willy făcea onorurile şi, folosind o crosă cinci, se apropie la şase metri de ţăruş. Următorul era Frank. Acesta îşi trimise mingea în mijlocul apei, la o palmă de un gâscan canadian. Urmă Dan. Mingea lui zbură deasupra terenului şi se afundă în nisipul unui buncăr adânc de la marginea acestuia.

— Cred că am dat puţin cam tare, spuse el cu un aer nevinovat.

Urmă, în sfârşit, administratorul-şef al oraşului şi districtului San Francisco şi, în timp ce toţi ceilalţi îşi ţinură respiraţia, acesta reuşi să arunce mingea peste lac, aşezând-o în partea stângă, la o lovitură uşoară, de douăzeci de metri, de ţăruş. Reuşi apoi, din două lovituri, să bage mingea în gaură, încadrându-se în cele trei lovituri. Willy o băgă doar din două, iar cei doi adversari reuşiră cu o lovitură în plus.

Asta a fost tot. După ce executară ritualul celei de a optsprezecea găuri, se întoarseră la barul Bogey.

Willy se duse direct la bar şi se întoarse la masă cu patru cutii de bere Heineken.

— Cât aţi pierdut, Frank? întrebă el.

— Vă datorăm opt dolari, răspunse Frank, scoţându-şi portofelul, Dan Prescott urmându-i imediat exemplul.

George Abbott fu numai zâmbet în timp ce-şi luă partea lui de câştig.

— Rândul următor de bere este din partea mea, se oferi el mărinimos.

— Nu, partenere, spuse Willy. La clubul meu, eu plătesc.

În fond, era membru al clubului deja de mai bine de patru ore.

— Bine, dar sper să nu te superi dacă o să vă stric plăcerea discutând despre afaceri, zise George Abbott.

— Nu, dă-i drumul.

— Colegii tăi sunt în temă în legătură cu ce am discutat noi la ferma lui Denise van Bercham?

Era evident că îi plăcea enorm să pronunţe acest nume.

— Absolut. De fapt, ei nu sunt colegi în sensul strict al cuvântului. Dar, într-adevăr, din când în când, le mai dau câte un sfat, spuse Willy înainte de a continua: De fapt, Frank s-a şi gândit deja la o propunere, nu-i aşa, Frank?

— Da, o am chiar în maşină, afirmă Frank. Să o aduc?

— Absolut, spuse Abbott.

După ce Frank plecă la parcare, George Abbott îşi întoarse atenţia spre Dan Prescott. Cei doi se mai întâlniseră în câteva ocazii – obligaţii oficiale – aşa că Abbott ştia cine este.

— Willy mi-a spus că eşti în curs de a te extinde pe scară mare cu afacerile, Dan, zise el.

— Adevărat. Facem o mare infuzie de capital nou şi ne extindem în alte domenii. Dar obligaţiunile municipale au fost întotdeauna una dintre activităţile noastre de bază şi intenţionăm să devenim mai puternici şi mai mari în acest domeniu.

— Ce părere ai despre ideea lui Willy de a finanţa un mare proiect de construcţii de locuinţe ieftine prin emisiuni de obligaţiuni?

— Este o idee bună. În esenţă, este echivalentul unei tactici folosite înainte de companii, când făceau subscrieri prin emiterea a două clase de credite simultan, spunând cumpărătorilor: dacă nu luaţi şi câteva împrumuturi care urmează a fi plătite primele, nu luaţi împrumuturi pe termen lung. Atâta vreme cât raportul era corect, achiziţiile aveau succes.

— Şi care ar fi raportul corect pentru acest gen de învoială?

— Frank s-a gândit la asta. O să ne explice el când se întoarce. Dar, până atunci, aş vrea să discutăm ceva în afara afacerilor. Vineri, eu şi soţia mea oferim un dineu şi când i-am spus, azi-dimineaţă, că vom juca împreună golf, mi-a sugerat să vă rog pe dumneata şi pe soţia dumitale să veniţi şi voi. Ştiu că timpul este scurt, dar ne-aţi onora, desigur, dacă aţi veni.

Interveni atunci şi Willy:

— Eu voi însoţi *două* doamne la dineu, pe Denise, desigur, şi pe prietena ei, Sara Jones.

— Vom fi *încântaţi* să venim, spuse Abbott.

— Atunci, cu poşta de mâine-dimineaţă veţi primi o invitaţie. Presupun că se vine la cravată neagră, spuse Dan, improvizând în timp ce vorbea.

Spre uşurarea lui Dan, reapăru Frank care preluă imediat conversaţia. Scoase din servieta pe care o adusese cu el două copii ale propunerii lui şi-i împinse una, peste masă, lui George Abbott.

— Trebuie să completaţi locurile goale acolo unde este vorba de cifre exacte, începu el, dar m-am gândit că am putea crea un raport de patru la unu între aceste credite urgente şi cele pe termen lung. Deci, dacă ai nevoie de douăzeci şi cinci de milioane de dolari pentru acest proiect de locuinţe, pleci cu un fond de obligaţii generale în valoare de o sută de milioane de dolari.

George dădu din cap şi Frank continuă.

Peste o jumătate de oră, George Abbott părea cumpărat.

— Am observat că ai lăsat un spaţiu gol pentru comision.

— Exact. Special. Pentru că am vrut mai întâi să ştim dacă eşti interesat în principiu înainte de a-l completa.

— Ei bine, în principiu, sunt interesat.

— O să fie doar de 0,5 la sută.

George fluieră încetişor.

— Da, ştiu, spuse Dan, întrerupându-l pe Frank pentru prima oară. Dar, după o lungă discuţie la firmă, ne-am gândit că va trebui să venim cu o propunere într-adevăr atrăgătoare, dacă vrem să pătrundem în grupul tău de companii care se ocupă cu asemenea subscrieri.

— Ai dreptate aici. Goldman, Sachs, Lehman Brothers, Merrill Lynch – toţi vor începe să urle când vor auzi despre asta, spuse Abbott. Comisionul lor standard este, în prezent, de un procent întreg.

— Ştim.

— Cred, interveni şi Willy în discuţie, că am o altă idee, care te-ar ajuta să economiseşti nişte bani.

— Cum? întrebă Abbott.

— Reducând din ceea ce ar trebui să dai pentru evaluarea acestor emisiuni.

— Dar Standard & Poors şi Moody's deţin, într-un fel, acest monopol.

— De ce? După câte am înţeles, voi recurgeţi întotdeauna fie la una din ele, fie la amândouă, depinde de natura emisiunilor. Ce-ar fi ca de data aceasta să renunţi la una din ele şi să apelezi, în locul acesteia, la o alta… una care să vă coste cu mult mai puţin.

— La cine te gândeşti?

— La o firmă locală care ar stârni cu atât mai mult interesul părinţilor cetăţii – îşi vor purta deci singuri de grijă. Ştiu că municipalitatea din Chicago apelează întotdeauna la Duff şi Phelps pentru asta. Mă refer la Western Credit Rating Agency. Îşi au sediul în Russ Building.

— Am auzit de ea, dar nu am fost niciodată solicitaţi de cei de acolo.

— Au acum un tip nou care se ocupă de firmă. A lucrat înainte pentru Moody's. Numele lui este Sid Ravitch. O să-i spun să te sune, zise Willy.

Peste alte cincisprezece minute, după ce George Abbott îşi încarcă sacul de golf în portbagajul maşinii şi înainte de a o lua înapoi spre oraş, se întoarse spre Dan Prescott şi spuse:

— Nu uiţi de invitaţia pentru vineri, nu-i aşa?

— Cum să uit, răspunse Dan. Într-adevăr, abia aşteptăm să te întâmpinăm în casa noastră, George.

— Şi eu aştept să ne vedem acolo, adăugă Willy, şi o să-i spun lui Denise că, de data aceasta, va veni şi soţia ta. Sunt convins că îi va face plăcere.

Un administrator-şef al oraşului şi districtului San Francisco, numai zâmbet, demară la volanul maşinii, lăsându-i pe Willy şi pe cei doi prieteni ai săi în picioare, lângă rampa de bagaje.

— Eşti convins că le poţi aduce pe Denise van Bercham şi pe prietenele ei? întrebă Dan.

— Într-un fel sau altul, da, răspunse Willy.

Niciunul din ceilalţi doi bărbaţi nu îl întrebară ce voia să spună prin asta.

— Ei, rosti Willy atunci, ce faci diseară, Dan?

— Nimic deosebit, după câte ştiu, răspunse Prescott.

— Atunci ce-ar fi să vii şi tu la un grătar în aer liber cu Frank, cu mine şi cu încă vreo câţiva prieteni?

— Desigur. Unde?

— Surpriză. Ţine-te doar după limuzina noastră. Este la vreo douăzeci de minute de aici.

Când urcară din nou în limuzină, Frank fuse cel care imediat puse o întrebare:

— A fost înţelept să-l inviţi la fermă?

— Tot o să afle, mai devreme sau mai târziu. Mai bine mai devreme.

— Da, dar lucrul acesta nu o să-i creeze senzaţia că îşi pierde autoritatea la firmă?

— Ei şi? *Fără* noi, ar fi fost falit şi ar fi ajuns fie pe străzi, fie la puşcărie. *Cu* noi, el şi soţia lui îşi pot duce în continuare viaţa lor dulce, oferind dineuri la

Pacific Heights spre mulţumirea lor – dacă asta le trebuie ca să fie mulţumiţi.

— El ştie asta?

— Chiar atât de prost nu este, afirmă Willy.

Ca să nu mai spună că avusese în mână inventarul averii personale a lui Prescott, unde acesta trecuse tot ce poseda. Soţia lui trebuise să semneze şi ea declaraţia, deci ştia cum stăteau lucrurile. Iar lucrurile stăteau astfel: fără Willy Saxon, domnul şi doamna Dan Prescott ar fi fost desfiinţaţi pentru tot restul vieţii. Ar fi sfârşit într-o parcare pentru rulote, undeva în Florida de Sud.

„Şi la fel avocatul meu oficial, Bobby Armacost, dacă stai să te gândeşti”, îşi spuse Willy.

24

Douăzeci de minute mai târziu erau înapoi la Ranch River. Cum se dădură jos din maşini, Willy se ocupă de Dan Prescott.

— Îţi mai aduci aminte de discuţia pe care am avut-o la hotelul Huntington acum vreo câteva săptămâni? începu el. În legătură cu schimbarea naturii investiţiilor bancare?

— Cum să nu. Era vorba despre derivate şi alte chestii dintr-astea. Mi-amintesc că i-ai dat exemplu pe Salomon Brothers.

— Exact. Şi a fost pomenit numele unui tip care a lucrat acolo. Fred Fitch. Mai ţii minte?

— Dacă-mi amintesc bine, m-ai rugat chiar să dau de urma lui. Apoi te-ai răzgândit.

— Ei bine, l-am găsit. Şi se află acum aici.

Ceea ce îl făcu pe Prescott să se oprească o clipă.

— Ce înţelegi prin aici?

— Aici. Sau, ca să fiu şi mai precis, la vreo patru sute cinci zeci de metri de aici.

Willy arătă în jos, pe aleea care mergea în paralel cu Russian River, urmându-i curgerea spre vest, printre arborii de Sequoia, spre Oceanul Pacific.

— De ce aici? Al cui este locul acesta?

— Al meu, Dan. Sau, ca să fiu din nou şi mai precis, va fi al meu săptămâna viitoare.

— Dar tot nu înţeleg, spuse Prescott.

Atunci Willy îi explică. Îi spuse că această activitate trebuie să se desfăşoare la o oarecare distanţă de Prescott & Quackenbush, din cauza „problemei" lui Fred Fitch. Că ar putea exista o „problemă" similară cu un dealer formidabil, în tranzacţii valutare cu aur, pe care intenţiona să-l aducă din Europa. Willy nu mai aminti nimic de propria „problemă", pentru că nu mai era cazul.

— Şi, practic, cum o să funcţioneze totul? întrebă Prescott.

Willy îi explică găselniţa cu telefonul.

— Peste existenţa acestui aranjament trebuie însă pus capacul. Şi lăsat acolo. Ai înţeles?

— Am înţeles, răspunse Prescott. Totuşi, nu se poate să nu răsufle ceva despre prezenţa acestor oameni aici, în ţara nimănui. Şi atunci?

— Sunt contractori independenţi. Gata să-şi ofere sfaturile – *software* – oricărui client respectabil care ar putea avea nevoie de serviciile lor. Între timp, au un client, Prescott & Quackenbush.

— Iar Prescott & Quackenbush va plăti pentru aceste servicii?

— Bineînţeles. Dar această plată va depinde de cât de valoroase sunt aceste „servicii”.

— Cât de valoroase speri *tu* să fie aceste servicii?

— Nu m-ar surprinde dacă ar produce zece milioane de dolari, poate chiar douăzeci de milioane net, în următoarele şase luni.

— Sfinte Sisoe! izbucni Prescott. Dacă te gândeşti la un asemenea nivel de afaceri, atunci spune-mi de unde faci rost de capitalul rulant? Vineri o să avem nevoie de toate acele douăzeci de milioane care vor intra la Prescott & Quackenbush, ca să finanţăm acţiunea noastră cu obligaţiunile municipale, cu atât mai mult acum, dacă se va finaliza înţelegerea cu municipalitatea din San Francisco.

— Ştiu, spuse Willy. Şi sunt pregătit să mai pun la bătaie încă douăzeci de milioane de dolari. Imediat. Banii vor veni sub forma unui împrumut pe cinci ani de la o societate anonimă elveţiană şi vor fi investiţi sub formă de capital social, la opţiunea acesteia. Îi vom folosi ca să rentabilizăm o filială recentă a firmei Prescott & Quackenbush destinată în exclusivitate afacerilor cu derivate, devize străine şi metale preţioase. Îi vom spune P & Q Financial Products.

— Pot face şi acest lucru public vineri? întrebă Prescott.

— Obligatoriu, răspunse Willy.

— La naiba, continuă Prescott. Chestia asta o să le dea o lovitură mortală băieţilor de pe strada

finanţelor, când vor auzi.

În această clipă, pe terasa conacului în stil victorian, apăru Sara.

— Mi s-a părut mie sau am auzit nişte cuvinte răutăcioase pe aici? întrebă ea.

— Vino aici, Sara, îi spuse Willy. Vreau să ţi-l prezint pe unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Iar lui, să-i prezint pe unul dintre cei mai recenţi.

Sara coborî şi dădu mâna cu nou-venitul.

— Tu încă nu ştii asta, Sara, dar vineri suntem invitaţi la domnul Prescott, la un dineu – dacă eşti liberă, ceea ce sper din tot sufletul.

— De ce? întrebă Sara.

— Ca să-l impresionăm pe administratorul-şef al oraşului şi districtului San Francisco. Şi pe ambiţioasa lui soţie. Este pentru o cauză bună. Ca să punem la cale finanţarea unor locuinţe ieftine în oraş. Va fi implicat şi bunul reverend de la Glide Memorial.

— În cazul acesta voi veni, spuse fata episcopului. La ce oră şi unde anume, exact?

— Broadway 2725, la ora şapte treizeci seara, răspunse Dan.

— Sper că va fi şi Denise de acord să vină şi să mai momească vreo câteva prietene, adăugă Willy. Ea îl cunoaşte cât de cât. Eu l-am cunoscut la ferma ei acum câteva săptămâni.

— Ea ce pune la cale?

— Asta nu mai ştiu. Dar, cunoscând-o pe Denise, precis că are nevoie de el pentru ceva.

— În cazul acesta, o să vină. O sun eu, se oferi Sara. Iar acum, continuă ea, haide să ne ocupăm de masă.

— De asta ne vom ocupa noi, spuse Willy. Dar, mai întâi, spune-mi ce s-a întâmplat. Au venit?

— Exact la ora anunţată. Chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă, Vreni îi instalează în cabana lor. Este în al nouălea cer şi turuie întruna în dialectul acela elveţian, ciudat.

— Ei cum arată?

— Susie este păpuşa perfectă. Iar Urs, ce să spun, este versiunea elveţiană a lui Fred.

— Nuu!

— Şi încă ceva, au apărut şi cei doi prieteni ai lui Fred.

— La fel şi ei?

— La fel. Vreni i-a instalat, mai devreme, în căsuţa de lângă cabană. Fred s-a mutat şi el tot acolo.

— Câţi înseamnă asta la masă? întrebă Willy.

— Să vedem, spuse Sara. Miji ochii în timp ce calcula în gând. Nouă. Şi apropo, pentru că începuse să se facă târziu, am dispus să pună cărbunii pe foc acum vreo douăzeci de minute. Am făcut bine?

— Perfect.

— Vreni a aşezat masa de picnic pentru opt persoane, aşa că eu o să mai adaug acum un tacâm, spuse ea. Şi încă ceva: Am descoperit caviarul şi somonul afumat în frigider, de-a valma cu cotletele. Trebuie să mărturisesc, Willy, că ai gusturi bune, deşi cam ciudate. Ai uitat de pâine şi de încă alte câteva lucruri, aşa că am dat o fugă la Healdsburg după târguieli. Dacă eşti de acord, de vreme ce tu şi cu Frank o să vă ocupaţi de grătare, lasă-mă pe mine să am grijă de aperitive.

25

Pe la ora şapte seara, toată lumea începu să graviteze spre zona destinată picnicului. Willy, cu şorţ alb şi bonetă de bucătar pe cap, pe care o găsise într-un dulap din fosta bucătărie a lui Jack, se afla deja acolo, ca să-i primească.

Susie şi Urs Bauer sosiră primii. Erau îmbrăcaţi în blugi Levi şi cămăşi cadrilate. Sara explică mai târziu că pe drumul de întoarcere de la aeroport se oprise la Gap, în San Rafael, ca să-i îmbrace „potrivit" pentru această ocazie. Sara, care îi luase de la cabana lor, făcu prezentările. Urs îi strânse cu putere mâna lui Willy, ca un bun elveţian. Susie fu mai puţin reţinută.

— Ah, domnule Saxon, spuse ea. Este cel mai fantastic loc pe care l-am văzut vreodată în viaţa mea! O să-mi *placă* la nebunie aici.

După care îşi aruncă braţele în jurul lui într-o îmbrăţişare spontană, care se dovedi atât de puternică, încât aproape că-l lăsă fără aer. Ceea ce o determină pe Sara, care stătea alături de Willy, să-i şoptească:

— Ţi-am spus că o să-ţi placă de ea.

Willy demonstra că aşa va fi, luând-o pe Susie de braţ şi conducând-o la o masă care servea drept bar. În spatele mesei se afla barmanul, Frank Lipper, care ţinea în mână un pahar de şampanie „J", rece ca gheaţa, pe care i-l oferi lui Susie. Apoi turnă un pahar pentru Willy şi unul pentru el.

— Bine ai venit în California, Susie, spuse Willy, ridicând paharul. Pot să-ţi spun de pe acum că o să te potriveşti mănuşă aici.

Între timp sosise şi Fred Fitch împreună cu cei trei fizicieni din Livermore. Sara îşi asumă din nou sarcina de a-i prezenta lui Urs Bauer. Din prima clipă, simţise că se afla în compania unor minţi înrudite. Pentru că, în momentul în care Urs Bauer explicase că tocmai venise din Basel, Fred profită de ocazie să spună că tot ce ştia el cu adevărat despre

Basel era că acesta fusese căminul familiei Bernoulli.

Sara nu ştia prea bine cine erau aceştia, dar, pentru că o chema Sara, întrebă:

— Ce este atât de special cu familia Bernoulli? Sau poate ar trebui să întreb prin ce au devenit atât de faimoşi?

Se oferi să-i explice unul dintre oaspeţii din Livermore.

— În special, pentru teorema Bernoulli.

— Şi la ce se referă teorema asta?

— Lumea o cunoaşte, îndeosebi, ca legea mediilor. Aceasta spune că există un raport mai mult sau mai puţin previzibil între numărul încercărilor întâmplătoare ale unui eveniment şi frecvenţa acestuia. Jacob Bernoulli a descoperit acest lucru.

— Când asta? întrebă Sara.

— Pe la 1680.

Al doilea venit din Livermore, care lucrase la programul Star Wars de acolo, veni cu informaţii suplimentare:

— Există, de fapt, două teoreme Bernoulli. Cea de a doua este cheia care ajută la înţelegerea hidrodinamicii. Ea exprimă transformarea energiei în direcţie a curentului, curent fluid, şi afirmă că suma raportului presiune-densitatea masei, produsul constantei gravitaţionale şi înălţimea verticală, precum şi pătratul vitezei împărţit la doi, sunt constante.

— Tot Jacob Bernoulli a descoperit şi acest lucru? întrebă Sara.

— Da. Mi-amintesc că pe vremea când studiam la MIT existau studenţi care îl confundau cu Daniel Bernoulli, nepotul lui Jacob. Daniel însă a descoperit ceea ce avea să devină cunoscut sub numele de *ecuaţia* Bernoulli.

— Exact, confirmă Urs Bauer. Aceasta spune că $dy/dx + f(x)y = g(x)y^n$, unde n este orice alt număr, în afară de 0 sau 1.

Ceilalţi trei bărbaţi încuviinţară, dând din cap.

— Haideţi, spuse Sara, să ne îndreptăm spre domnul Saxon. Sunt sigură că vrea să-ţi cunoască colegii, Fred. Apoi eu o să mă duc să văd ce se întâmplă pe frontul mâncării.

Soarele tocmai apunea, făcând loc unei luni pline când se aşezară la masă. Era cald încă, în jur de douăzeci şi şase de grade, aşa încât Sara lăsase platourile cu aperitive în frigiderul din casa mare. Un telefon şi Vreni apăru curând, cu primul fel. Vreni insistase ca ea, nu Sara, să servească în seara această.

Începură cu icre negre şi somon afumat împreună cu obişnuitele capere, ceapă, lămâie şi pâine prăjită, rezultatul excursiei făcute de Sara pentru târguieli. Frank continuă să facă pe barmanul, deschizând alte două sticle de şampanie „J”, ca să se asigure că ajunge la toată lumea.

Sara dispăru câteva minute, ca să acţioneze butonul care asigura curentul electric lampioanelor întinse în jurul şi deasupra spaţiului pentru picnic. Peste câteva clipe porni şi muzica – country şi western. Descoperise o instalaţie în holul pentru servit masa, de la marginea spaţiului pentru picnic, care alimenta difuzoarele amplasate în spatele micului ring de dans de lângă grătar.

Veni apoi rândul lui Willy. Acesta luă de pe grătar primul rând de cotlete, le puse pe masa de serviciu de alături şi decupa prima costiţă.

— Cine vrea să încerce? întrebă el.

— Eu! spuse Susie.

— Atunci vino aici, o chemă Willy.

— Dar cum s-o mănânc? întrebă ea.

— Cu mâna. Aşa, îi indică Willy, decupând o a doua costiţă şi muşcând cu toată gura din ea.

— Este absolut minunată! spuse Susie, făcând şi ea la fel.

— Acum încearcă-l şi pe ăsta, îi oferi Willy, dându-i cu grijă un ştiulete de porumb, după ce întinsese unt pe el şi-l presărase cu sare.

— Pe ăsta cum îl mănânc? întrebă Susie.

— La fel, îi răspunse Willy, aşteptând. Ei, cum este?

— Formidabil! răspunse aceasta.

— Susie zice că totul este perfect, îi anunţă Willy pe ceilalţi comeseni. Aşa că veniţi şi serviţi-vă.

Vreni adusese câteva farfurii mexicane uriaşe şi, pe măsură ce invitaţii se prezentau, Willy trântea pe ele câte o jumătate de duzină de cotlete şi le întindea farfuria. Salatele fuseseră aranjate în stil bufet pe masa care servea drept bar, şi Vreni stătea în spatele acesteia, servind. Frank schimbă paharele de şampanie cu căni mari, de bere, reci ca gheaţa, în care turnă cantităţi la fel de mari de bere Heineken.

Băieţii, care îşi schimbaseră locurile şi sporovăiau acum între ei, la capătul îndepărtat al mesei de picnic, salutară schimbarea. Erau cu toţii băutori de bere. Dar şi mâncători de cotlete. Toţi patru reveniră pentru o a doua porţie, adică încă o jumătate de duzină pentru fiecare. După care se întoarseră în colţul lor.

— Ce naiba vorbesc acolo? îl întrebă Willy pe Dan Prescott, care îşi schimbase locul şi stătea acum lângă Willy.

— Am tras o vreme cu urechea, dar, sincer, am pierdut şirul.

— Adică?

— Elveţianul cunoaşte Germania ca în palmă. Părerea lui este că Germania se va prăbuşi într-o recesiune extrem de violentă. Nu acum, poate peste vreo jumătate de an.

— De acord, zise Willy.

— Apoi Fred i-a spus lui Urs că, dacă acesta avea dreptate, atunci investiţiile fluctuante inverse, în mărci, vor reprezenta o mare afacere. Urs a fost de acord.

— Ce înseamnă investiţii fluctuante inverse? întrebă Willy.

— În chestiunile astea, sunt şi eu pe dinafară, asta e clar, dar măcar atâta lucru ştiu. Se ia rata de plată a unei emisiuni de obligaţiuni, să zicem opt la sută, de-a lungul a treizeci de ani şi se împarte în două.

Într-o parte, investitorul obţine o rată garantată care evoluează odată cu ratele pieţei, să zicem patru la sută. Investiţiilor fluctuante inverse le revine tot restul din dobânda obligaţiunilor. Aceasta înseamnă că, dacă dobânzile sub un an scad de la patru la sută la doi la sută, beneficiul acestor investiţii inverse se dublează, iar investitorii au dat lovitura.

— Dar dacă dobânzile pe termen scurt se ridică de la patru procente la opt procente? întrebă Willy.

— Atunci profitul pe investiţiile fluctuante inverse scade la zero.

— Nu este bine, spuse Willy.

— Corect. Fred însă spune că a găsit o modalitate de a le „şmecheri" în aşa fel încât riscul investiţiilor inverse de a o lua în jos să poată fi limitat. Ca să demonstreze asta, a început să mâzgălească formule matematice pe faţa de masă. Nu prea cred că menajera ta o să fie prea încântată de asta.

— Apoi, continuă Dan Prescott, unul dintre savanţii din Livermore a spus că ştie el cum să asigure în continuare un balans – care să elimine riscul schimburilor valutare cu devize străine. Şi a început şi *el* să mâzgălească cifre pe faţa de masă.

— Un balans?

— Da, Willy. Atunci m-am hotărât să-mi schimb locul.

— E o lume cu totul nouă, Dan, spuse Willy.

— Şi încă cum, îi răspunse Prescott.

— Dar noi trebuie să mergem cu valul.

În momentele acelea – fiind tot opera Sarei – muzica trecu de la country şi western la rock'n'roll clasic. Susie se ridică în picioare, ca o săgeată.

— Poţi dansa asta? îl întrebă ea pe Willy, peste masă.

— Pune-mă la încercare.

Sara reapăru, şi Dan o invită imediat la dans. Atunci, doar ca să se distreze, Frank o întrebă pe Vreni dacă nu vrea şi ea să încerce. Voia. Băieţii nici nu băgară de seamă. Erau prea ocupaţi să şmecherească şi să balanseze investiţiile inverse.

La ora zece, Willy declară că, având în vedere ziua care fusese atât de grea pentru toată lumea, era timpul să spargă petrecerea. Înainte, însă, se duse la băieţii din capătul mesei ca să stea câteva minute împreună, să-şi facă o idee mai clară despre cum să procedeze cu ei, mai ales cu cei trei potenţiali recruţi. Sfârşi prin a petrece acolo o jumătate de oră, ascultându-i.

Fred era purtătorul lor de cuvânt. Ei fuseseră de acord, explică acesta, să sugereze două căi de acţiune imediată. Prima, prin acumularea de opţiuni pentru un anumit număr de investiţii inverse germane. Urs Bauer îl întrerupse, ca să recomande în special două – pe cele tocmai emise de Daimler Benz şi de DG Bank. Atunci, Fred spuse că ar trebui să organizeze o subscriere pe cont propriu, folosindu-se de noile concluzii la care tocmai ajunseseră. Sigur, vor testa mai întâi modelul lor pe computerele Sun, ceea ce intenţionau să facă imediat a doua zi dimineaţă. Dacă sistemul funcţiona, Urs Bauer spuse că ar putea atrage aproape imediat un emitent din Germania. Fred adăugă că în acest caz va trebui să organizeze plasamentul, în mod ideal cu câteva fonduri internaţionale de obligaţiuni, în ţările de est. Willy le spuse că aici, probabil, i-ar putea ajuta.

Fred propuse ca în cursul zilei următoare să se adune toţi cinci şi să facă o estimare a necesarului de capital pentru prima fază a operaţiilor, afirmă Urs că avea câteva idei concrete, cu care venise aici, privind volumul necesar de fonduri pentru a iniţia operaţiile lui cu schimburi valutare. Ei vor trebui să discute şi problema personalului ajutător, spuse el. Şi despre ceva echipament, de care vor avea absolută nevoie.

În esenţă, Willy fuse pus în faţa unui *fait accompli.* Când aduse în discuţie problema contractelor şi a salariilor, aceasta sună aproape ca un gând întârziat. O să dureze câteva zile, spuse el, dar pe la mijlocul săptămânii viitoare speră să vină cu propuneri individuale. Frank Lipper va discuta cu

fiecare dintre ei, ca să stabilească condiţii reciproc acceptabile. Fură cu toţii, aproape în cor, de acord.

— Atunci ce-ar fi să bem o bere, de plecare? întrebă Willy. Iar mâine după-amiază ne vom aduna din nou cu toţii – să zicem la ora două, în centrul de tranzacţii – şi vom discuta despre investiţii, personal şi echipament.

În timp ce ei îşi beau berea, Sara, Vreni şi Susie se ocupară cu strânsul veselei, discutând între ele. Când terminară, Susie se apropie de ei şi se aşeză în braţele lui Urs.

— Rămânem, nu-i aşa? îi şopti ea soţului ei la ureche.

— Rămânem, îi şopti acesta.

Ea răspunse, învăluindu-l într-o altă îmbrăţişare, aceasta culminând cu un sărut prelung, zgomotos pe buze.

— Rămânem! îi anunţă ea pe ceilalţi.

Antrenaţi de Sara, aplaudară cu toţii.

La ora unsprezece, o linişte absolută se aşternuse peste River Ranch. Willy Saxon era deja în pat, dar încă nu adormise. Fusese ziua cea mai plină de trei ani încoace şi nu se putea împiedica să nu retrăiască din nou, în minte, fiecare eveniment în parte – de la telefoanele matinale cu Europa la cele optsprezece găuri la golf şi la investiţiile inverse.

La ora unsprezece şi un sfert, auzi un ciocănit discret la uşă. Era Sara.

— Te deranjez? şopti ea, vârându-se sub singura cuvertură care-l acoperea în această noapte californiană fierbinte.

— Vorbeşti serios? răspunse Willy, întorcându-se să o cuprindă.

— Nu pentru asta am venit aici, spuse Sara. Deşi…

— Ştiu, rosti Willy, slăbindu-şi strânsoarea. Nu este chiar aşa de uşor să închei o seară ca aceasta fără să vorbeşti cu cineva despre ea. Corect?

— Exact. Ce tineri drăguţi sunt cu toţii! Mai ales această Susie. Ştiu că o să ţi se pară o mare prostie, dar, dacă aş fi avut vreodată copii, mi-aş fi dorit să

am o fată ca ea. Este *atât* de naturală, atât de entuziastă în tot, atât de drăguţă.

— Deşi soţul ei este complet diferit, spuse Willy. Rezervat. Dar dat dracului de deştept.

— Ca şi ceilalţi doi. Apropo, sunt însuraţi?

— La naiba dacă ştiu.

— Ar fi bine să afli.

Continuară să discute în şoaptă încă vreo cincisprezece minute.

— Ştii, Willy, zise apoi Sara, cred că-ţi ajunge.

— Teamă mi-e că ai dreptate.

— Atunci, haide să punem capăt.

Schimbară un sărut cast şi peste câteva clipe adormiră amândoi, buştean.

26

A doua zi dimineaţă la ora unsprezece, Willy Saxon şi Frank Lipper intrară în primăria care se afla de partea cealaltă a pieţii din centrul oraşului Healdsburg. Willy se duse la secretara de cabinet şi o întrebă de Abner Root, directorul de finanţe.

Aceasta îi spuse că domnul Root îi aştepta şi ieşi din spatele pupitrului.

— Vă conduc eu.

Biroul acestuia nu avea mai mult de trei metri şi jumătate lungime şi trei lăţime. Abner Root, care la intrarea acestora se ridică în picioare în spatele mesei sale de lucru din metal, avea peste un metru optzeci înălţime şi, se părea, cam nouăzeci de centimetri lăţime.

— Bine aţi venit în oraşul Healdsburg, îi salută el, întinzând mâna mare cât o labă, mai întâi spre Willy, apoi spre Frank. Jack mi-a spus că aţi cumpărat ferma şi tot restul. O să vă placă aici. Nu există un loc mai bun unde să trăieşti, nici în California şi nici aiurea. Luaţi loc.

Chiar în faţa mesei se aflau două vechi scaune de lemn. Amândouă scârţâiră când Willy şi Frank se aşezară pe ele.

— Şi acum, cu ce vă pot ajuta? întrebă Abner.

— De fapt, cu nimic, spuse Willy. Ne-am gândit doar că, din moment ce tot o să fim vecini, ar fi frumos să venim aici să facem cunoştinţă. Deşi cred că există totuşi o zonă în care interesele noastre se interferează.

— Anume?

— Finanţele municipale. Frank, aici de faţă, conduce departamentul care se ocupă cu obligaţiunile municipale al unei bănci de investiţii din San Francisco, de care probabil aţi auzit, Prescott & Quackenbush.

— Da, am auzit de ei. Nu e o bancă prea mare, nu-i aşa? îl întrebă el pe Frank.

— Dar e pe cale să devină mult mai mare, răspunse acesta. Aşa încât noi vom începe să ne învârtim în stânga şi în dreapta, încercând să dăm sfoară în ţară.

— Da, dar la ora asta nu prea aveţi ce trâmbiţa aici, în Healdsburg. Toate finanţele noastre s-au dus pe noua şcoală, construită de Jack pentru noi. O şcoală splendidă, apropo. Dar acum va trebui să mai aşteptăm câţiva ani înainte de a propune altceva. Acesta este un oraş conservator, într-un fel mai necioplit, domnilor. Oamenilor de aici nu le prea plac schimbările.

— Nici nu pot fi blamaţi pentru asta, spuse Willy. De ce să schimbi ceva dacă nu trebuie?

— Da, dar există totuşi unele lucruri pe care vom fi obligaţi să le facem. De către Marele Boss din Sacramento.

— Ca de exemplu? întrebă Willy.

— Aţi auzit vreodată de AB 939?

— Nu. Ce înseamnă?

— Proiectul de lege 939 al Camerei Reprezentanţilor a fost votat anul trecut de către camera legislativă a statului din Sacramento, după care a fost semnat şi pus în practică de către iubitul nostru guvernator.

— Am auzit, spuse Frank. Nu este cumva vorba despre deşeuri?

— Exact. Această lege spune că fiecare municipalitate din California trebuie să posede propriile instalaţii de reciclare – pe scurt MRF, domnilor – care să recicleze cincizeci la sută din deşeurile solide. Altfel…

— Altfel, ce? întrebă Willy.

— Vom plăti o amendă de zece mii de dolari pe zi. Pe o nenorocită de zi, domnilor!

— Până când trebuie construită instalaţia?

— Trebuie să înceapă să funcţioneze peste doi ani.

— Şi ce intenţionează să facă Healdsburg?

— În momentul de faţă nu ne putem permite aşa ceva. Atunci am încercat să formăm o societate

mixtă cu o altă comunitate. Până acum, n-am prea avut noroc.

— Şi cam cât ar costa aşa ceva? întrebă Willy.

— Cincisprezece, douăzeci de milioane.

— Aoleu!

— Exact. Ukiah, aşa se cheamă oraşul care se află la vreo optzeci de kilometri mai la nord, a făcut un deviz estimativ. De fapt, au făcut un studiu de fezabilitate complet – cât ar costa o asemenea instalaţie de reciclare, la ce eventuale rate de amortisment s-ar putea aştepta oraşul, posibilele modalităţi de finanţare. Vreţi să-l vedeţi?

— Desigur, fu de acord Frank.

Abner se ridică, nu fără efort, de pe scaun, se întinse spre etajera din spatele lui şi scoase de acolo un raport copertat de zece centimetri grosime.

— Acesta este. Am contribuit şi noi la finanţarea lui. Vedeţi dumneavoastră, am format şi noi un fel de ligă a oraşelor mici de aici, din nordul statului. Aceasta include oraşele Sonoma, Mendocino şi districtele Lacurilor, de fapt, toate districtele până sus la graniţa cu Oregonul. Participăm împreună la asigurări şi la numeroase alte lucruri. Ca de exemplu, acela de a încerca să găsim o cale de a îndeplini cerinţele acelei blestemate AB 939.

— Care este cea mai mare problemă, în afară de costul propriu-zis? întrebă Frank, luând studiul.

— Rata amortismentului pare să fie foarte lentă.

— Din simplă curiozitate, întrebă Willy, de unde, mai exact, vor veni banii pentru amortizare?

— Din taxele pe gunoi. De fiecare dată când descarci o maşină plină de gunoi la nenorocita aceea de staţie de reciclare de douăzeci de milioane de dolari, plăteşti câte cinci dolari. Exact cum faci acum la o groapă de gunoi obişnuită. Este imposibil să putem mări această taxă. Oamenii, pur şi simplu, nu vor accepta. Şi vor începe să-şi descarce gunoaiele de-a lungul autostrăzii. În concluzie, potrivit acestui studiu, abia în patruzeci de ani va fi amortizată această tâmpenie. În plus, nu există nicio modalitate ca dobânda pe obligaţiunile municipale,

care trebuie emise pentru finanţarea acestei instalaţii, să poată fi acoperită în primii cinci, să spunem chiar şapte ani.

Aceasta era o adevărată muzică pentru urechile lui Willy.

— Mai explicaţi-mi o dată, dacă nu vă supăraţi, spuse el.

Abner îi explică.

— În regulă. Am înţeles, rosti Willy. Şi am şi soluţia pentru finanţare.

— Care ar fi? întrebă Abner.

— Obligaţiunile municipale fără cupoane pe patruzeci de ani. Fără să investeşti nimic cel puţin în primii şapte ani.

Pe chipul lui Abner se instală uimirea pe măsură ce înţelegea semnificaţia sugestiilor lui Willy.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule, zise el. Cum de nu s-a gândit niciunul dintre noi la aşa ceva? La naiba, abia aştept să le spun asta băieţilor din Ukiah.

— În locul dumneavoastră, eu nu aş face-o, spuse Willy. Aş păstra ideea în sertar. Pentru Healdsburg, dacă şi când va trebui să finanţaţi cu forţe proprii o astfel de instalaţie de reciclare.

— Aveţi perfectă dreptate, spuse Abner.

— Dar, ca să fiu sigur că am gândit bine, continuă Willy, v-aţi supăra dacă am lua cu noi acest raport şi l-am studia cum se cuvine?

— Pe naiba, nu. Aici nu face decât să adune praful. Ţineţi-l cât credeţi că este cazul.

Peste câteva minute, Abner îi conducea spre intrarea principală a Primăriei.

— Să mai veniţi pe aici, băieţi. Data viitoare vom merge la Zeke şi vom goli împreună câteva cutii cu bere.

Îndată ce acesta dispăru, Frank întrebă:

— Cine mai este şi Zeke ăsta?

Willy arătă în partea cealaltă a pieţei, spre un local care avea o reclamă de neon afară, anunţând ce puteai găsi înăuntru.

BERE, BĂUTURI SPIRTOASE,

JOCURI, MUZICĂ SÂMBĂTĂ
SEARA, DANSATOARE EXOTICE

— Prezintă oarecare atracţie, nu-i aşa? întrebă Willy. Numai că Zeke va trebui să mai aştepte. Trebuie să ne întoarcem la fermă şi să stăm de vorbă cu băieţii noştri. Totuşi, aceasta mă face să mă gândesc la problema locurilor unde se poate bea şi mânca în acest oraş, în altă parte decât la Zeke. Mă întorc la primărie să cer câteva nume.

27

Limuzina îi lăsă în faţa fostului centru de conferinţe de la River Ranch. Intrând, îi văzură pe toţi cei patru bărbaţi aplecaţi deasupra computerelor lor. Când Fred Fitch îi văzu, le veni în întâmpinare.

— Ideea pe care am avut-o noi aseară merge, spuse el. Vom combina tranzacţiile cu acele investiţii inverse fluctuante, în mărci, cu opţiunile pe termen lung, marcă germană/dolar. Trebuie să fie un produs foarte atrăgător.

— Grozav, spuse Willy. Dar, băieţi, aţi avut timp să vă gândiţi şi la capitalul de care veţi avea nevoie?

— Da.

— În regulă. Atunci, ce-ar fi să ne aşezăm cu toţii la masa aceea şi să stăm de vorbă?

După ce se aşezară, Willy le povesti cum va arăta structura capitalului noii firme Prescott & Quackenbush. Firma-mamă urmează să fie capitalizată cu douăzeci de milioane de dolari, după care alte douăzeci de milioane de dolari vor fi aduse imediat de la societatea elveţiană pe acţiuni, pentru a capitaliza filiala care se va ocupa de derivate şi care se va numi P&Q Financial Products.

Fred Fitch interveni imediat:

— Mi-amintesc că douăzeci de milioane de dolari este cifra pe care v-am dat-o eu iniţial, domnule Saxon. Acum însă va trebui să adăugăm şi operaţiunile comerciale ale lui Urs.

— Înţeleg, făcu Willy.

— Cred că *amândoi* o să putem să ne descurcăm o vreme cu aceste douăzeci de milioane de dolari. Dar dacă lucrurile vor merge, aşa cum sperăm noi să meargă, atunci o să avem nevoie de capital suplimentar. Nu eşti de acord, Urs?

— De acord. Părerea mea este că destul de curând vom avea nevoie de alte cincisprezece, douăzeci de milioane de dolari.

În clipa aceea deveniră cu toţii tăcuţi. Ştiau că fusese ridicată o problemă cheie. Putea într-adevăr

Willy Saxon să scoată un supliment de cincisprezece sau douăzeci de milioane de dolari, dacă şi când va fi nevoie?

Willy înţelese că răspunsul lui la această întrebare era absolut crucial. Trebuia să-i convingă pe aceşti oameni că reprezenta o forţă financiară autentică, solidă – dar acum, pe loc. Altfel, toată povestea asta o să se sfârşească înainte chiar de a fi început. Îşi vor lua cu toţii tălpăşiţa, inclusiv Urs, în ciuda asigurărilor date soţiei cu o seară înainte.

Şi ar avea dreptate. În meseria lor aveai nevoie de mulţi bani, ca să faci mulţi bani.

Willy îi privi în ochi, pe rând, şi spuse:

— Permiteţi-mi să vă încredinţez pe toţi că, *dacă* activitatea voastră o cere, dacă lucrurile vor merge bine, aşa cum a spus Fred – eu interpretez afirmaţia lui în sensul că vom obţine un beneficiu al naibii de bun pentru cele douăzeci de milioane pe care le aveţi deja – aveţi asigurarea mea personală că veţi primi încă douăzeci de milioane.

— Chiar dacă vom demonstra necesitatea lor peste o lună sau două? întrebă Fred.

— Da. Voi îmi veţi dovedi că, într-adevăr, ştiţi cum să faceţi bani şi, în treizeci de zile, începând de azi, veţi primi finanţarea suplimentară de care aveţi nevoie.

Din privirile celor patru, Willy înţelese că fusese învingătorul zilei. Lucru confirmat de Fred, care spuse:

— În cazul acesta, puteţi conta pe noi toţi. Nu-i aşa, Urs?

— Da.

— O plăcere mai mare nu-mi puteaţi face. Să trecem atunci la următorul subiect. Aşa cum am spus aseară, în următoarele două zile Frank va discuta cu voi contractele de angajare, salariile, cotele de profit – tot pachetul de plăţi ce vi se cuvin. În regulă?

Se auziră, de jur împrejur, murmure de aprobare.

— Să discutăm atunci problema personalului, spuse Willy. Trebuie să vă spun de la bun început că

am stabilit că mai mult de douăzeci de oameni nu vă trebuie – acum sau altădată. Ca aceia de la BC Bank din Elveţia, Urs. Dacă ei pot face ce-au făcut cu douăzeci de oameni în total, la fel putem şi noi.

După o jumătate de oră de discuţii, stabiliră că pentru început le sunt suficienţi doisprezece oameni.

— Aseară s-a pomenit ceva despre echipament, zise Willy. Eu înţelesesem că putem porni având la dispoziţie toate aceste staţii Sun.

— Aşa este, spuse Fred, dar am ajuns la concluzia că pentru noile produse derivate vom avea nevoie de o forţă computerizată mult mai mare decât ne-o pot asigura acestea.

— Sper că nu vorbiţi de un Cray de douăzeci de milioane de dolari? întrebă Willy, vizibil înmărmurit.

— Nu. Computerele Cray sunt depăşite. Noi vorbim de un MasPar MP-doi. Este un computer paralel şi costă doar cinci mii de dolari. Aşa ceva se foloseşte la Lawrence Livermore, la NASA în Sunnyvale, la Laboratorul de Cercetări Palo Alto al lui Lockheed. Este cu mult superior unui supercomputer convenţional, cum este Cray. Şi nu ştiu dacă vă mai amintiţi, domnule Saxon, dar când m-aţi întrebat la început la cât se va ridica investiţia în echipament, am apreciat că la un milion de dolari, în medie. Dacă adăugăm un MP-doi la staţiile de lucru Sun şi la satelit, nota de plată se va ridica exact la un milion.

Willy nu avu altă variantă decât să accepte.

Se ridică apoi problema locuinţelor. Se pare că niciunul dintre noii colegi ai lui Fred nu era căsătorit. Amândoi divorţaseră după căsnicii foarte scurte. Willy înţelegea *perfect* situaţia. Convenirăă deci ca cei trei burlaci să rămână permanent în căsuţa în care fuseseră găzduiţi temporar.

După care cei patru se întoarseră la computerele lor. Willy, însoţit ca întotdeauna de Frank Lipper, o luă spre vilă. Frank îşi vârâse sub braţul drept studiul de fezabilitate de opt centimetri grosime al municipalităţii din Ukiah. Mult timp, cei doi

rămaseră tăcuţi. Cu toate acestea, amândoi se gândeau la acelaşi lucru.

Frank rupse, în sfârşit, tăcerea.

— Cât te-ai angajat să bagi până acum în afacerea asta, Willy?

— Şaizeci şi patru de milioane, plus sau minus un milion.

— Fără să socoteşti cele douăzeci de milioane în plus de care vorbeau băieţii ăştia?

— Fără să le socotesc. Ai dreptate.

— Asta mă îngrijorează, Willy. Să nu mă înţelegi greşit. Nu este vorba numai despre tine. Acum vreo doi ani, Kidder Peabody a vrut să creeze o unitate care să se ocupe de derivate, idee respinsă de compania mamă, pentru că oamenii se temeau că va înghiţi prea mult capital. Cum ştii bine şi tu, Willy, compania mamă de care vorbesc este General Electric. Părerea mea este că până şi tu vei avea mari probleme să te prezinţi cu banii de care această operaţie cu derivate va avea nevoie cât de curând.

— Aşa presupun.

— Şi atunci?

— Va trebui să mă gândesc la opţiuni.

— Ce opţiuni?

— Chiar tu ai sub braţ una dintre ele, Frank.

— Ce naiba vrea să mai însemne şi asta, Willy? întrebă Frank. Ăştia nu sunt bani pe care să-i scoţi cumpărând obligaţiuni municipale. Crede-mă, doar de asta m-am ocupat o bună bucată de vreme.

— Te cred, Frank.

Frank hotărî să se oprească aici. Ştia din ani de zile de experienţă că, atunci când Willy Saxon era enigmatic, nu mai avea rost să forţeze nota.

— Şi acum?

— Există vreun bazin de înot prin zonă? întrebă Willy.

— Da. Azi-dimineaţă devreme am făcut o lungă plimbare de explorare. Există unul chiar de partea cealaltă a spaţiului pentru picnic, unde am fost aseară.

— Cum de nu l-am observat?

— Este înconjurat de un gard viu înalt. Probabil că lui Jack îi plăcea să facă sărituri în pielea goală.

— Nu vrei să încercăm?

— Eu, unul, sunt puţin cam bătrân pentru sărituri în pielea goală, Willy.

— Şi eu. Dar sunt sigur că Jack şi-a lăsat aici câteva costume de baie împreună cu tot dichisul. Hai să vedem.

Găsiră, într-un dulap de la etaj, vreo duzină de costume de baie hawaiiene. Când încercară câteva, constatară că toate, asemenea bermudelor, se prelungeau până sub genunchi.

— Arătăm caraghios, spuse Frank.

— Ei şi? îi răspunse Willy. Oricum, nu ne vede nimeni. Haide să luăm nişte prosoape.

Apropiindu-se de spaţiul pentru picnic, Willy auzi dintr-odată ceva ca un strigăt şi se opri.

— De unde s-a auzit strigătul?

Frank arătă spre gardul viu din capătul celălalt al zonei.

Amândoi o luară la fugă. Când ajunseră în partea cealaltă a gardului viu, sursa strigătului stătea în echilibru în vârful unei trambuline, înveşmântată în cel mai minuscul costum de baie văzut vreodată de ei. Era Susie. Pe marginea bazinului stătea Sara, urmărind-o. Amândouă se întoarseră acum spre cei doi intruşi şi, de data aceasta, Sara fuse cea care strigă, izbucnind în râs.

— Isuse, spuse Frank, este jenant.

— Da, îi răspunse Willy. Dar acum este oricum prea târziu ca să ne mai întoarcem.

Se îndreptă cu paşi repezi spre bazin şi se scufundă în apă. La fel şi Frank. Apoi sări şi Susie. Şi Sara.

În următoarele cincisprezece minute toţi patru se învârtiră prin bazin, scufundându-se unul pe sub celălalt, împingându-se, trăgându-se, în tot acest timp strigând şi chicotind ca nişte copii.

— Gata, pauză! strigă Sara, în final.

Se aşezară cu toţii la o masă umbrită de o uriaşă umbrelă de plajă.

— Ce-i acolo? întrebă Willy, arătând spre o carafă plină cu ceva.

— Limonadă, spuse Sara. Vrei?

— Cred că da, îi răspunse Willy, regretând că-l ratase pe Zeke pentru aşa ceva.

În timp ce Sara turna limonada într-un pahar de carton, întrebă:

— Unde aţi fost?

— La primăria din Healdsburg.

— De ce?

— Ca să discutăm despre cupoanele municipale cu directorul financiar al oraşului.

— Ce înseamnă un cupon? întrebă Susie.

— Ceva ce voi numiţi *Obligationen,* îi răspunse Willy.

— De unde ştii? întrebă Susie.

— Am studiat o vreme la Universitatea din Zürich.

— Ah.

— Şi aţi obţinut ceva de la primărie? întrebă Sara.

— Poate.

Interveni Frank:

— Ca de obicei, Willy a venit cu o idee genială.

— Adică?

— Cei de acolo nu prea ştiau cum să finanţeze un anumit proiect. Willy le-a spus ce să facă. Obligaţiuni municipale fără cupoane pe patruzeci de ani.

— Dacă *Obligationen* înseamnă cupoane, atunci care ar fi în germană echivalentul obligaţiunilor fără cupoane? întrebă Susie.

— Nu ştiu, răspunse Willy. Pe vremea când studiam eu la Zürich, nu se inventaseră încă.

— Serios, întrebă Sara, când au apărut?

— Au fost inventate, sau poate ar trebui să spun reinventate, pe la începutul anilor 1980.

— Şi ce au ele atât de special? întrebă Sara.

— Oferă guvernanţilor sau corporaţiilor o cale de a-şi mări capitalul fără să trebuiască să plătească dobânzi.

— Nu pricep, spuse Sara.

— În mod normal, obligaţiile au cupoane. În fiecare an, decupezi cuponul, îl trimiţi şi încasezi dobânda anuală. Corect?

— Asta înţelegem, nu-i aşa, Susie? întrebă Sara.

Susie încuviinţă din cap.

— Obligaţiile zero cupon nu au cupoane.

— Logic. Dar atunci cum îţi obţii dobânda?

— Se plăteşte totul la grămadă, la sfârşit. Dacă este vorba de o obligaţie pe douăzeci de ani, primeşti toată dobânda acumulată de-a lungul acestor douăzeci de ani. Plus investiţia iniţială. Este la fel ca Obligaţiile Victoriei din al Doilea Război Mondial. Tatăl tău a cumpărat o obligaţie de o sută de dolari, dar nu a plătit decât cincizeci de dolari. A băgat-o în seif şi a uitat de ea. Apoi, la sfârşitul războiului, s-a dus la poştă şi a primit pe ea… o sută de dolari. În anii 1980, băieţii de pe Wall Street au preluat acest concept de bază şi l-au aplicat mai întâi la hârtiile de valoare emise de guvernul SUA, când iniţiatorii acestor obligaţiuni au început să îndepărteze cupoanele. Apoi acestea s-au răspândit la corporaţiile financiare şi, în sfârşit, la obligaţiile municipale.

— Există totuşi o mică diferenţă, în ce priveşte obligaţiile municipale, spuse Frank.

— Ce vrei să spui? întrebă Willy intrigat.

— Acesta este domeniul meu, Willy, nu uita asta, zise Frank, vizibil încurcat că trebuia să-l corecteze pe Willy, şi uneori recurgem la propria noastră terminologie. Willy era în continuare nedumerit. Ce vreau să spun, continuă Frank, este că în domeniul municipal noi le spunem obligaţiunilor fără cupoane „obligaţiuni de creştere a capitalului”. Ceea ce pare logic dacă stai şi te gândeşti. Să luăm acele obligaţiuni de război. Capitalul de cincizeci de dolari al tatălui tău a crescut la o sută de dolari. Corect?

— Greşeala mea, Frank, spuse Willy. Într-un fel, pentru mine o obligaţiune fără cupon rămâne o obligaţiune fără cupon. Punct.

— Haide să schimbăm subiectul, spuse Sara. Susie are nevoie de haine. Unde s-ar putea duce pe aici, prin zonă?

— Cred că la Santa Rosa. Ce fel de haine?

Toţi ochii se întoarseră acum spre Susie. Nici Willy şi nici Frank nu ştiau prea bine unde să se uite, având în vedere că numai vreo trei la sută din trupul ei era acoperit de costumul de baie. Totuşi, ea părea să se simtă cât se poate de bine aşa.

— Aş vrea o autentică ţinută americană de vară, spuse ea. Cu pantofi asortaţi.

— De ce nu mergi cu ea la Santa Rosa, Sara, propuse Willy, şi să ne întâlnim apoi cu toţii la cină în Healdsburg. Există un restaurant micuţ, nemaipomenit, ni s-a spus la primărie. Se numeşte Tre Scalini, ceea ce înseamnă trei paşi, pentru că este exact la trei paşi după ce dai colţul pieţei din Healdsburg. Să zicem la ora şapte. Mă ocup eu de aranjamente.

La ora şapte, Susie intră în restaurant îmbrăcată în noua ei rochie, pantofi noi şi cu un zâmbet care nu se mai sfârşea. Cei şase bărbaţi care aşteptaseră sosirea lor izbucniră într-o rafală de aplauze. Sara stătea în spatele lui Susie, radiind toată.

Dar, în clipa în care se aşezară să-şi mănânce aperitivele, discuţia devie spre afaceri – derivate. Trecură de la tranzacţii de schimb la obligaţiuni municipale pe termen lung, la rata de schimb în swap, la opţiuni pe swap, ca în final să discute alte posibilităţi de balansare a investiţiilor fluctuante inverse.

Plecară devreme şi pe la unsprezece, exact ca şi în seara precedentă, Willy era în pat, gata să doarmă. Dar ca şi în acea seară, auzi un ciocănit la uşă.

— Toată discuţia asta despre derivate m-a extenuat, spuse Sara în şoaptă, strecurându-se lângă el în pat.

Spre deosebire însă de seara precedentă, nu avea cămaşa de noapte pe ea.

— Eşti uşor crispată, nu? o întrebă Willy.

— Aşa cred.

— Atunci ce-ai zice de o investiţie fluctuantă inversă?

— Nu chiar ceva atât de sofisticat. Poate un mic imbold, un balans sau un troc, adică în limbajul vostru un swap.

— Atunci hai să începem cu un balans. Şi să continuăm apoi cu un troc.

Exact înainte de a adormi, Sara îi spuse lui Willy că îi plăcuse balansul, n-avea ce să zică, dar că swapul fusese cu mult mai amuzant.

28

Frank Lipper şi Willy îşi petrecură dimineaţa următoare lucrând la salarii. După ce stătea de vorbă, în parte, cu fiecare membru al noii echipe, Frank făcea naveta la vilă ca să obţină sau nu acordul lui Willy. La ora două schiţaseră înţelegerile cu toţi cei patru bărbaţi care urmau să conducă operaţia River Ranch. Patronul lor urma să fie corporaţia fictivă din Channel Islands care făcea parte din lanţul complicat de companii construit de agentul lui londonez, în dublul scop de a-l ascunde pe adevăratul beneficiar al tuturor operaţiilor lui Willy, cât şi acela de a eluda taxele. Aranjase deja ca respectiva companie din Channel Islands, să fie cumpărătorul River Ranchului. Acum nu mai urma decât să facă următorul pas logic. P & Q Financial Products va asigura contracte pentru serviciile oferite de compania din Channel Islands, având ca obiect furnizarea de produse derivate, şi-şi va plăti taxele în funcţie de profiturile pe care aceste derivate le vor aduce băncii de investiţii din San Francisco. Toate cheltuielile din Healdsburg vor fi acoperite de compania din Channel Islands, inclusiv o remuneraţie destul de consistentă care îi va reveni lui Willy Saxon. Diferenţa dintre toţi aceşti bani care urmau să intre şi cheltuielile din Healdsburg, bani care urmau să iasă, va reprezenta profitul pentru compania din Channel Islands – unde rata impozitelor era zero. Era al naibii de complicat şi tocmai de aceea Willy proceda astfel. Nimeni de la SEC sau de la IRS nu s-ar fi putut orienta în acest labirint.

Hotărâră să sară peste masa de prânz şi să plece imediat la San Francisco. Sara se oferi să mai rămână o zi. Oricum, mai avea mult de lucru la sala de tranzacţii. Şi nici nu începuse măcar să schiţeze planurile de renovare a vilei în vechiul stil victorian. Totuşi, vineri după-amiază se va întoarce în oraş, ca să poată lua parte la serata oferită de Dan Prescott.

Discutase cu Denise despre asta şi stabiliseră că se vor duce împreună şi se vor întâlni cu Willy acolo.

Abia se urcă în maşină şi Willy îşi şi scoase telefonul celular.

— Ai băgat în memorie numărul lui Marshall Lane? îl întrebă Willy pe Frank.

— Puteam să uit numele unuia care învârte peste cincizeci de miliarde de dolari? replică Frank.

— Acolo este ora cinci, dar ştiu că, la ora asta, Marshall obişnuieşte să mai fie încă la birou, afirmă Willy.

Era.

— Marshall, aici e Willy Saxon, începu acesta când directorul financiar din New York răspunse la celălalt capăt. Îţi mai aminteşti mica noastră discuţie de acum câteva săptămâni, de la ferma lui Denise van Bercham?

— Desigur. Ţi-a venit deci o idee pe care aş putea-o folosi?

— Poate. Ai un fond internaţional pentru obligaţiuni?

— Desigur.

— Atunci am o idee pentru tine. Opţiuni pentru investiţii fluctuante inverse în mărci, cu riscul devalorizării total controlat.

— Deci, tu crezi că atât ratele dobânzilor în Germania, cât şi marca germană vor începe să scadă?

— Exact.

— Cred că suntem de acord cu tine. Iar în acest caz, produsul respectiv va avea o mare căutare. Dar cine îl oferă?

— Nimeni, încă. Dar îl va oferi începând de luni.

— Cunoştinţe de-ale tale?

— Da. Prescott & Quackenbush de aici, din San Francisco.

— Nu am ştiut că se ocupă cu derivate.

— Se vor ocupa, începând de luni.

— Îmi poţi trimite detaliile prin fax?

— Imediat, mâine-dimineaţă. Cam cât te-ar interesa?

— O sută de milioane, pentru deschidere.

— Mâine-dimineaţă o să găseşti faxul pe birou.

— Mulţumesc, Willy. Altceva?

— Da, cred c-ar mai fi ceva. O ofertă aproape unică de bonuri municipale, cu un câştig destul de frumuşel. Luni o să ştiu mai multe.

— Sună-mă.

— S-a făcut, spuse Willy.

Îndată ce convorbirea se încheia, Willy formă unul dintre numerele nou-nouţe ale centrului de tranzacţii de la River Ranch şi-l ceru pe Fred Fitch.

— Tocmai l-am contactat pe primul tău client pentru acele investiţii inverse, spuse Willy. Îi dădu lui Fred detaliile. Crezi că mâine-dimineaţă o să funcţioneze sistemul acesta telefonic de racolare la San Francisco? întrebă Willy.

— Pac Bell se află aici chiar acum şi îl testează.

— Faxul nostru, de unde spune că transmite?

— M-am gândit şi eu la asta. P&Q Financial Product – San Francisco, răspunse Fred.

— Perfect. La ce oră crezi că ne putem apuca de lucru mâine dimineaţă? întrebă Willy.

— Acum, că totul este montat şi în stare de funcţionare – am început să primim, în urmă cu o oră şi informaţiile prin satelit – vom fi aici cel puţin cu un ceas mai devreme de ora deschiderii pieţelor la New York. Aceasta ne va da timp să prindem Europa înainte ca toţi cei de acolo să închidă. Astăzi şi mâine vom efectua absolut toate testele, pentru ca de luni să putem intra cu adevărat în afaceri.

— Grozav. Deci, asta înseamnă că veţi începe lucrul în jur de cinci? întrebă Willy.

— Exact.

— Atunci, dacă nu te superi, o să te rog ca, mai înainte de orice, să-i transmiţi lui Marshall Lane faxul acela.

— E ca şi transmis, răspunse Fred.

— E rândul tău, îi spuse Willy lui Frank, după ce întrerupse convorbirea.

Frank sună trei directori de fonduri pentru obligaţiuni, unul din Boston, unul din Los Angeles

şi unul din Atlanta, şi toţi trei agreară ideea investiţiilor inverse.

— Am început să punem ţara la cale, spuse Willy. O să-l sun acum pe Sidney Ravitch.

— Ce se va întâmpla cu el? întrebă Frank. Am vrut să te întreb asta mai devreme, când te-am auzit că-i recomandai agenţia lui de cotare barosanului aceluia din San Francisco. De ce faci asta?

— Mai întâi, închide geamul, spuse Willy, arătând spre despărţitura de sticlă din spatele şoferului limuzinei. Frank se execută. Uite de ce, continuă Willy. Pentru că eu cumpăr patruzeci şi nouă la sută din afacerile lui.

— Ai încredere în Ravitch?

— Bineînţeles că nu. Şi atunci mi-am asigurat şi opţiunea de a cumpăra şi restul.

— Ah, făcu Frank. Asta cred că e altceva. Cine altcineva mai ştie?

— Nimeni, în afară de Bobby Armacost. El se ocupă de aspectele legale ale problemei. De fapt, cel mai bine ar fi să-l sun chiar acum, să văd cum mai stau lucrurile.

Îl sună, şi Armacost îl asigură că toate erau pe făgaşul normal şi conform programului. Sidney Ravitch şi avocatul acestuia nici că ar fi putut fi mai cooperanţi.

— Atunci crezi că ar fi bine să-l sun? întrebă Willy.

— Nu văd niciun motiv de ce n-ai putea. Înţelegerea este ca şi perfectată, răspunse Armacost.

Willy îl sună.

Bobby Armacost avusese dreptate. Ravitch era numai lapte şi miere – gata să semneze oricând era Willy dispus.

— Noi suntem dispuşi chiar acum, spuse Willy.

— Atunci să le semnăm mâine.

„De ce nu”, se gândi Willy. În acest fel ambele achiziţii, banca de investiţii şi agenţia de cotare, urmau să fie rezolvate în aceeaşi zi. Ceea ce putea fi un semn de bun augur pentru viitor.

— Bine, spuse Willy, o să vin mâine la tine, la amiază, împreună cu Bobby Armacost şi cu documentele – şi cu cele zece milioane ale tale.

— N-aţi putea veni o idee mai devreme? întrebă Ravitch.

— De ce nu. Când ţi-ar conveni?

— Cât crezi că ar dura?

— O oră.

— Atunci ce-ai zice de ora zece?

— S-a făcut! Ne vedem atunci.

După ce închise, Frank spuse:

— Ciudată conversaţie.

— Ce ţi s-a părut atât de ciudat?

— Faptul că *el* ţi-a spus *ţie* la ce oră să fii acolo.

— Poate că are ceva foarte important programat pentru amiază, răspunse Willy.

— Ce poate fi mai important decât să-ţi vinzi o jumătate din companie şi să primeşti zece milioane de dolari?

Willy ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

Willy mai dădu un ultim telefon, tot lui Bobby Armacost, să-l informeze despre întâlnirea de la zece dimineaţa.

— Deci, asta este, îi spuse el lui Frank, totul e aranjat. Şi nu-i nici măcar ora trei. Ce mai facem acum?

— La cinci şi un sfert începe un meci la Candlestick. Joacă Giants cu Braves.

— Asta zic şi eu o idee a naibii de bună. Dar ce facem de bilete?

— Fii liniştit, avem o lojă.

— A cui?

— A lui Prescott & Quackenbush. Acolo îşi duce Dan Prescott prietenii întotdeauna. Am şi eu liberă trecere pentru lojă.

— *Cât* costă?

— Nu cred c-ai vrea să ştii, îi răspunse Frank.

— Nicio mirare că au pierdut atâţia bani. Unde este situată loja?

— Puţin în spatele zonei de bătaie.

— Să mergem. Este aproape trei. Spune-i şoferului să accelereze, ca la cinci să ajungem la Candlestick.

Frank deschise geamul spre şofer şi-i transmise acestuia instrucţiunile lui Willy.

— Mai bine l-aş suna pe Dan, să fiu sigur că nu vine şi el la meci, spuse el după aceea.

— Dacă vine, nu-l mai prinzi la ora asta.

Traficul de pe 19th Avenue era mai rău decât de obicei, aşa încât ajunseră în loja lor, care privea de sus terenul de joc din Candlestick Park, exact în acordurile imnului naţional. Nu mai era nimeni înăuntru.

— Să nu-mi spui că ai *toată* loja, spuse Willy.

— Nu. Avem numai primele patru rânduri de locuri, spuse Frank.

— Cine le are pe celelalte?

— Banca Wells Fargo.

— Făceam pe vremuri afaceri destul de bune cu ei, spuse Willy.

— Ştiu. Şi ştiu şi ei.

— Deci, tu ai mers înainte, în ciuda prăbuşirii mele.

— Bineînţeles. Să vedem dacă o să apară vreunul dintre ei în timpul meciului.

Cinci minute mai târziu, văzură. Şi, exact cum spusese Frank, vicepreşedintele băncii şi doi dintre colegii acestuia coborâră imediat ca să-i salute. Ceilalţi doi, care veniseră cu aceştia, nu coborâră.

După ce se aşezară cu toţii ca să urmărească jocul, Willy se aplecă spre Frank şi-i şopti:

— Nu te uita acum, dar unul din tipii aceia de la Wells Fargo este Ralph Goodman care conduce comisia bancară a statului.

— Ştiu, spuse Frank. Celălalt este noul procuror general al statului. I-am surprins uitându-se la noi.

— Exact. Iar fundul ăla de Goodman i-a vorbit tot timpul la ureche celuilalt – fără îndoială, punându-l la curent cu întreaga poveste a vieţii mele. Este a doua oară că dau de ticălosul ăsta de când am ieşit din puşcărie. M-a sfidat în faţa a douăzeci de

oameni acum câteva săptămâni la ferma lui Denise van Bercham. Tipii ca el mă scot efectiv din minţi. Cine naiba îşi închipuie ei că sunt?

— Nu te lăsa copleşit, Willy, îl sfătui Frank. Ce ţi-ar putea face, acum?

— Nimic. Dar asta nu înseamnă că nu o să încerce, spuse Willy, şi atunci zic eu, nu este prea sănătos să fim văzuţi împreună, ca acum.

— De ce? Toată lumea ştie că am lucrat împreună înainte.

— Sigur. Dar acum tu lucrezi cu Prescott & Quackenbush, iar eu am fost îndepărtat pe viaţă din afacerile cu hârtii de valoare.

— Zău, Willy, spuse Frank. Mă duc să cumpăr nişte crenvurşti, chili şi bere, ca să putem începe să ne simţim bine. Haide să nu ne stricăm plăcerea meciului.

Dar lui Willy i-o stricase deja. Când Barry Bonds reuşi un măreţ tur de forţă, asigurându-le celor de la Giants un avantaj de patru puncte, Willy zise imediat:

— Asta este. Să mergem.

În drum spre ieşire, îşi luară rămas-bun de la tipii de la Wells Fargo, timp în care comisarul bancar şi procurorul general se uitară, ostentativ, în altă parte.

— Ce-ai zice de una mică la Big Four? întrebă Frank, odată instalaţi în limuzină.

— Nu, nu în seara asta, spuse Willy. Probabil că mâine o să fie cea mai mare zi din viaţa mea. Şi vreau sa dorm bine.

La opt se afla înapoi în apartamentul lui din Nob Hill, la nouă în pat, dar nu reuşi să adoarmă înainte de unsprezece.

29

A doua zi dimineaţa, la ora zece, Willy şi Bobby Armacost se întâlniră cu Sidney Ravitch şi avocatul acestuia în sala de conferinţe a Agenţiei Western Credit Rating. Semnarea acordurilor care îi asigurau lui Willy poziţia de coproprietar al Agenţiei Western Credit Rating decurse fără probleme. Willy era mai curând un spectator la întreaga ceremonie. Semnăturile cumpărătorului, Veritas Ltd, fuseseră asigurate la Londra de către Lionel Latham, secretarul companiei şi de Sir Aubrey Whitehead, fostul adjunct al lordului Mountbatten, care îndeplinea funcţia de preşedinte al consiliului de administraţie. Ultimul act însă îi aparţinea lui Willy, care se sculă în picioare şi-i întinse lui Sid Ravitch, peste masă un cec cu semnătura casierului emis de Barclays Bank. În valoare de exact zece milioane de dolari.

— Acum, că am făcut-o şi pe asta, îi spuse Willy lui Ravitch, pe când cei doi avocaţi se retrăgeau la celălalt capăt al mesei de conferinţe, pentru a mai trece o dată în revistă toate documentele, ca să se asigure că totul fusese îndeplinit cum trebuie, haide să ne aşezăm puţin şi să discutăm despre câteva probleme la care m-am gândit. Prima este oraşul şi districtul San Francisco. Părerea mea este că am reuşit să-i conving să apeleze la tine, ca una dintre agenţiile lor de cotare a creditelor.

— Pe naiba! exclamă Ravitch. Eu am crezut că Moody’s şi Standards & Poors aveau exclusivitatea acestui domeniu. Acesta este motivul pentru care nu i-am contactat niciodată.

— Nu mai este cazul. Şi o să-ţi explic cum am ajuns aici.

Willy îi povesti despre ideea lui cu susţinerea finanţării unui proiect privind construcţia de locuinţe ieftine, prin emiterea unor obligaţiuni municipale. Prescott & Quackenbush erau gata să se ocupe de cumpărarea şi vânzarea acestora, iar înaltul

funcţionar administrativ era gata să le dea undă verde.

— Aşa că, în timp ce discutam despre asta, continuă Willy, i-am pomenit numele tău, sugerându-i că l-ar putea costa mult mai puţin dacă ar lucra cu tine decât cu Moody's sau cu S & P. Am evidenţiat şi faptul că tu eşti de aici, pe când ei, nu. Mi-a lăsat impresia că a înghiţit pastila. Deci, aşteaptă un telefon de la tine.

— Numele lui este George Abbott, nu?

— Exact. Cred că se aşteaptă să ceri cam jumătate din cât erau obişnuiţi să plătească până acum.

— La naiba. Ca să pătrund în afacerea asta, aş fi în stare s-o fac pe gratis.

— Haide să nu ne lăsăm *prea* copleşiţi, partenere, zise Willy.

Lui Sid îi plăcu asta.

— Ce-ai zice de o havană? întrebă el. Avem de sărbătorit două lucruri.

— Sigur. De ce nu.

În timp ce-şi aprindeau două havane cubaneze din cele mai fine, Willy continuă:

— Mai există un proiect. Nu este din aceeaşi ligă, dar tipii vor plăti bine, dacă iese ceva. E vorba de primăria din Ukiah. Cei de acolo se gândesc serios să construiască o instalaţie de reciclare a deşeurilor solide şi…

— Normal, îl întrerupse Ravitch. Asta din cauza acelui AB 939. Statul forţează toate micile oraşe să le instaleze. După câte am auzit, aşa ceva costă în jur de douăzeci de milioane de dolari.

— Exact. Prescott & Quackenbush se gândeşte să prezinte primăriei din Ukiah o ofertă de finanţare. Ei se gândesc la obligaţiuni fără cupoane pe patruzeci de ani. Ştiu – voi obişnuiţi să le spuneţi obligaţiuni de mărire a capitalului.

— Pe scurt, CAB-uri, spuse Ravitch.

— În regulă. Eu însă le voi spune în continuare obligaţiuni fără cupoane.

— Cu cine trebuie să iau legătura la Ukiah? întrebă Ravitch.

— Cu nimeni. Vin ei la tine, dacă şi când se încheagă ceva.

— Poate că ar trebui totuşi să am o întâlnire prealabilă cu ei.

— Nu. Vin ei la tine.

Ravitch ridică din umeri.

— Din partea mea, n-au decât. Ştii, Willy, continuă el, toată lumea obişnuia să spună despre tine că eşti omul care face şi desface. Pe Dumnezeul meu că aşa este. Între noi doi fie spus, chestia asta o să meargă strună.

— Asta este şi ideea, Sid, spuse Willy.

Avocaţii terminară revizuirea documentelor şi li se alăturară. Sid oferi fiecăruia câte o havană festivă. Amândoi îi declinară oferta.

— Eu totuşi vreau să sărbătorim într-un fel, rosti Armacost. Ce-ar fi să ne întâlnim din nou undeva, să luăm prânzul împreună? Pe la unu, să zicem.

— Eu nu pot, refuză Ravitch. Din nefericire, am deja ceva în program. Dar puteţi merge şi fără mine.

Avocatul lui Ravitch, care se comportase tot timpul destul de ciudat, refuză şi el, spunând că avea o întâlnire la tribunal cândva în cursul zilei. Aşa că, după ce dădură mâna cu toată lumea, Willy şi Bobby plecară singuri.

— Mai vrei să mergem împreună la masă? întrebă Willy în timp ce coborau cu liftul.

— Cum să nu. Unde?

— Ce-ar fi la Moose’s, acolo unde a început toată povestea asta.

— Nu-i puţin cam devreme? întrebă Bobby.

— Da, dar putem începe cu câteva Bloody Mary.

— S-a făcut. După care o să ne întâlnim din nou la Prescott & Quackenbush la ora patru, ca să încheiem afacerea. Şi nu uita – la ora şapte treizeci acasă la noi, la dineu.

— Cum aş putea uita asta? Dacă nu apar, Denise şi Sara sunt în stare să mă omoare, spuse Willy.

— La fel şi nevastă-mea, râse Dan. Apropo, unde este Frank? Credeam că vine şi el cu tine.

— A avut intenţia asta, dar s-a răzgândit. Zicea că trebuie să se pregătească pentru conferinţa de presă din această după-amiază.

Pe când încercau să oprească un taxi pe Montgomery Street, îl văzură pe Ravitch ieşind în grabă din Russ Building şi dispărând în josul străzii.

— Mă întreb unde oare s-o fi ducând, spuse Bobby.

— Cine ştie, răspunse Willy. Dar cred că este ceva important.

30

Era exact ora douăsprezece, când Sidney Ravitch opri maşina în faţa închisorii Federale Corecţionale din Pleasanton. Conducea o maşină închiriată de la Hertz. Mai prevăzător, nu se putea.

Lenny stătea afară pe terasă. Nu-l aşteptă pe Ravitch să coboare. Veni direct la maşină, îşi aruncă valiza pe bancheta din spate, urcă în faţă şi spuse:

— Haide să plecăm odată de aici.

— De ce atâta grabă? îl întrebă Ravitch.

— Te-ai fi grăbit şi tu, dacă ai fi stat aici vreme de trei ani.

— Cred că da.

Întoarse scurt şi porni.

— Deci, încotro? întrebă Lenny. Înapoi la tine la birou, sper. Abia aştept să mă apuc de treabă. Numai ideea asta şi a făcut minuni cu mine în ultimele luni.

— Înţeleg, Lenny. Dar dă-mi voie să-ţi spun de la bun început că nu o să fie chiar aşa cum am discutat noi.

Ravitch nu îndrăzni să se uite la Lenny în timp ce rostea asta. Glasul lui Lenny tremura când începu să vorbească:

— Sid, să nu-mi spui că…

Ravitch îl întrerupse:

— Lasă-mă să termin, Lenny. Ai o slujbă la mine. Care începe chiar din clipa asta. E bine?

— E bine. Şi ce trebuie să fac?

— Mai întâi, dă-mi voie să-ţi explic ce s-a întâmplat. Exact în urmă cu o oră, prietenul nostru comun, Willy Saxon, a cumpărat patruzeci şi nouă la sută din companie.

— Asta e formidabil, spuse Lenny. Este un tip dat naibii de deştept.

— Asta aşa este. Dar pentru tine nu o să fie la fel de formidabil, Lenny.

— Adică?

— Ei bine, când i-am spus că vin să te iau şi că o să lucrezi şi tu în continuare la firmă, nu a fost de

acord.

— Ce spui?

— Zicea că nu vrea să lucrezi în niciuna dintre companiile la care este el afiliat.

— Eu am crezut că mă place.

— Cred că ai gândit greşit.

— Atunci, dacă este atât de ticălos, de ce i-ai vândut compania?

— Nu i-am vândut-o. Mai am încă cincizeci şi unu la sută. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, pentru tine i-am vândut jumătate din ea.

Lenny rămase mască.

— Ce legătura naibii pot avea *eu* cu faptul că *el* a cumpărat o parte din compania *ta.* Când eu am stat trei ani la mititica.

— Da. Dar în toţi aceşti trei ani ai păstrat câteva amintiri despre isprăvile tale dinainte, se pare.

— Adică?

— Prospectul.

— Deci, aşa a dispărut! exclamă Lenny. L-am căutat peste tot ieri, când mi-am făcut bagajul.

— A plecat odată cu Willy, când acesta a părăsit Pleasanton. Şi s-a folosit de el ca să mă şantajeze să-i vând jumătate din partea mea, afirmă Sid, hotărând că cel mai înţelept era să nu pomenească nimic de cecul de zece milioane de dolari pe care-l primise de la Willy exact în urmă cu o oră.

— Dar de unde a ştiut el că tu eşti autorul acestui prospect? întrebă Lenny.

— Pentru că, după el, tu i-ai spus, îi replică Sid.

— Nu-i de mirare că nu mă vrea în preajmă, spuse Lenny. Aş fi în stare să-l omor, ticălosul!

— M-am gândit eu că minţea, zise Sid, minţind şi el puţin. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. El, oricum, ştie.

— În regulă. Aceasta explică de ce ai vândut *tu,* spuse Lenny. Dar nu explică câtuşi de puţin de ce a cumpărat *el.*

— Intrăm acum în miezul problemei. Într-adevăr, de ce? Îl ştim amândoi prea bine pe Willy, ca să nu înţelegem că trebuie să fi avut el un scop anume. Un

scop al lui cât se poate de necinstit. Dar, până acum, nu i-am dat de cap, mărturisi Sid. Desigur, a folosit nu ştiu ce companie fictivă din Londra ca să-şi cumpere partea, dar asta nu înseamnă un delict federal. Chiar dacă ar fi, are un avocat al naibii de bun care să-i apere fundul. Dar azi-dimineaţă a venit cu doi clienţi noi pentru mine. Unul este Primăria din San Francisco, care, zic eu, este un vis când e vorba de o firmă ca a noastră. Dar mai vine şi cu Primăria din Ukiah, care nu e cine ştie ce afacere în sine, dar poate duce la alte oraşe din California care să apeleze la noi.

Lenny începea să-şi piardă răbdarea.

— Şi unde este locul meu în toată povestea asta?

— Cu normă întreagă şi un salariu bun, să-mi afli ce pune Willy la cale.

— Cât de bun?

— O sută de mii pe an.

— O sută cincizeci şi mă prind.

— S-a făcut, fu de acord Ravitch.

— Când încep?

— Din clipa în care te-ai mutat la un hotel şi ţi-ai despachetat lucrurile. Am aranjat eu la Holiday Inn, pe Van Ness.

— În regulă. Asta rezolvă întrebarea când. Mai rămâne să-mi spui şi unde?

— Am aflat că s-a mutat într-un apartament la intersecţia străzilor Sacramento şi Taylor, cu vedere spre Huntington Park. Acesta cred c-ar fi cel mai bun loc ca să începi treaba.

— Adică, vrei să pătrund acolo?

— Nu, nu. Cel puţin, nu încă. Urmăreşte-l doar pe unde se duce. Vezi care sunt noii lui prieteni. Azi după-amiază trebuie să apară acolo.

— Şi cheltuielile?

— Tu ţii socoteala. Eu le rambursez.

Ravitch pescui atunci un plic din buzunarul de la piept şi i-l înmâna lui Lenny.

— Ai nevoie de ceva bani pentru început. Îi găseşti aici.

Lenny deschise plicul, scoase din el un teanc de bancnote şi le numără. Erau patruzeci de câte cincizeci de dolari.

— Ştii ceva, Sid, spuse el după aceea, începe să-mi placă de pe acum slujba asta.

31

La ora două, Willy şi Bobby Armacost terminară masa.

— Am uitat cu desăvârşire ceva, spuse Willy, ieşind de la Moose's.

— Ce anume?

— Acum trei ani mi-am dat smochingul şi toate accesoriile Armatei Salvării. Iar diseară trebuie să mă duc la un dineu protocolar.

— Am un croitor la Brooks Brothers care se ocupă de ani de zile de mine, îl linişti Armacost. Este în drum spre biroul meu. Haide să luăm un taxi. Vin cu tine la magazin. Sunt sigur că o să-ţi ajusteze ceva.

Aşa şi făcură, iar la ora trei Willy reveni în apartamentul lui de pe Sacramento Street 1190. Patruzeci de minute mai târziu, după un pui de somn – din când în când avea obiceiul acesta, dar nu recunoştea niciodată – Willy ieşi pe uşă şi se îndreptă, prin parc, spre hotelul Huntington, de unde intenţiona să ia un taxi.

Lenny sosise acolo cu vreo jumătate de oră în urmă şi se aşezase pe una dintre băncile care înconjurau fântâna din mijlocul parcului. Locul acesta îi oferea o vedere clară, neobstrucţionată, asupra etajului şapte al clădirii din Sacramento 1190. Draperiile fuseseră trase peste cea mai mare parte dintre ferestre, ca să nu pătrundă soarele fierbinte al după-amiezii, care bătea direct în ele. Dar, pe la ora trei şi treizeci, perdelele de la ceea ce trebuia să fi fost, evident, livingul, fură date la o parte. Şi iată-l, nu încăpea nicio îndoială, pe Willy Saxon, îmbrăcat în ceea ce părea să fie un halat de casă în stil japonez.

— Bingo! exclamă Lenny.

Lenny rămase pe bancă, în timp ce Willy traversă scuarul cincisprezece minute mai târziu, şi îl văzu pe portarul hotelului chemându-i un taxi. După câteva minute, Lenny se apropie de portar.

— Nu cumva domnul acela care tocmai a plecat cu taxiul era chiar domnul Saxon? întrebă el.

— Da, domnule.

Willy era de pe acum bine-cunoscut de personalul hotelului, după ce locuise atâta vreme acolo.

— La naiba! exclamă Lenny. Trebuia să-l aştept aici. Precis că a uitat. Iar la ora şase am avion pentru Los Angeles.

— Poate că-l mai puteţi prinde. I-a spus şoferului să-l ducă pe California Street 501.

— Îmi puteţi chema şi mie un taxi, repede?

— Imediat.

În timp ce portarul îi deschidea portiera din spate a taxiului, spunându-i şoferului unde să meargă, Lenny îi strecură o hârtie de douăzeci.

— Noroc! strigă portarul în urma lui pe când taxiul o lua din loc.

Pe California, la numărul 501, la sediul central al firmei Prescott & Quackenbush, perfectarea înţelegerii prin care International Bank Holdings din Zug, Elveţia, cumpăra o parte importantă din respectiva bancă de investiţii nu presupunea cine ştie ce formalităţi. Adevăratul spectacol începea peste cincisprezece minute când, unul câte unul, reprezentanţii presei erau introduşi în sala de conferinţe a băncii. Printre aceştia se aflau reporteri atât de la *Chronicle* şi *Examiner* din San Francisco, cât şi reprezentanţi ai filialelor locale ale ziarelor *Wall Street, L.A. Times, Journal of Commerce* precum şi de la Reuters.

Willy părăsise încăperea cu mult înainte de sosirea acestora. Se instală în biroul lui Dan Prescott, ascultând la un microfon. Legătura cu sala de conferinţe fusese lăsată deschisă.

Prescott începu prin a citi un scenariu scris dinainte, anunţând noua infuzie de capital, de douăzeci de milioane de dolari, care fusese înfăptuită în cursul după-amiezii.

— Dar acesta nu este decât primul pas în planurile de extindere ale firmei Prescott & Quackenbush, continuă el. Noul nostru partener

elveţian şi-a exprimat intenţia de a mai investi alte douăzeci de milioane de dolari, capital pe termen lung, săptămâna viitoare, pentru a finanţa începerea unei activităţi cu totul nouă, P & Q Financial Products, care va funcţiona ca filială absolută a băncii noastre. Aceasta va oferi o gamă completă de produse derivate. Frank Lipper, vicepreşedintele executiv al companiei, aici de faţă şi care va supraveghea aceste activităţi, vă va da toate explicaţiile.

— Deci, la asta lucra Frank, îşi spuse Willy, ascultând.

— Domnilor, începu Frank, aşa cum a afirmat domnul Prescott, va intra în responsabilitatea mea să supraveghez derularea acestor operaţii. Dar de produsele efective se vor ocupa alţii. Aş vrea să vă prezint chiar acum pe unul dintre aceştia. Este domnul Glenn Godwin care a lucrat înainte la Laboratoarele Lawrence Livermore. Domnule Godwin.

— La naiba! exclamă Willy.

— Aşa cum bine ştiţi, domnilor, începu fostul fizician de la programul Star Wars, tehnica în acest domeniu se schimbă foarte repede. Până acum, totul se reducea la metodele liniare ale analizării informaţiilor economice şi financiare. Scopul era întotdeauna de a detecta modele sau structuri în pieţele financiare, care să poată fi izolate şi folosite apoi ca bază pentru investiţii sau tranzacţii comerciale. Făcu o pauză, ca să permită asimilarea ideii. Totuşi, noi vom încerca o abordare diferită care presupune metode *non*liniare. Acestea presupun reţele neurale şi algoritmi genetici. Încercăm, de asemenea, să aplicăm teoria haosului. Cred că veţi rămâne surprinşi de unele rezultate pe care le-am obţinut deja. Vă mulţumesc.

Urmă o tăcere totală în sala de conferinţe, dar nu şi în biroul alăturat al lui Dan Prescott, unde se afla Willy.

— Absolut perfect, spuse Willy. O iotă nu au priceput din tot ce a spus.

Fură puse două întrebări minore.

— Ce anume, mai exact, înseamnă reţelele neurale?

Aceasta venea din partea femeii care se ocupa de secţiunea afaceri a ziarului *Examiner.*

— Acestea sunt reţele ale instalaţiilor computerizate de procesare, cum ar fi staţiile de lucru Sun a căror interacţiune este concepută astfel încât să fie o replică a proceselor de asimilare ale creierului omenesc, sosi răspunsul.

— Aha, făcu femeia.

— Poate că ne puteţi actualiza cunoştinţele noastre despre teoria haosului, întrebă bărbatul de la *Journal.*

— Desigur. Aceasta afirmă, pur şi simplu, că adeseori este posibil să identifici modele pe termen scurt în date aparent întâmplătoare. Ceea ce, dacă este adevărat, trage preşul de sub cei care insistă că schimbările preţurilor pe piaţă seamănă cu o plimbare întâmplătoare şi de aceea sunt, intrinsec, imprevizibile.

— Vă mulţumesc, spuse bărbatul.

Atât în ce-l privea pe doctorul Glenn Godwin. Brusca pauză îi făcu pe Frank Lipper şi pe Dan Prescott să se repeadă în faţa sălii, ca să umple golul penibil.

— Ce va determina asta, afirmă Frank, va fi că va pune pentru prima dată oraşul San Francisco pe hartă în chestiunea derivatelor. Morgan Stanley desfăşoară, desigur, o activitate frumuşică în acest domeniu. Dar intenţia noastră este să depăşim cu mult tot ce se face în prezent.

Atunci interveni Prescott:

— Dar să nu uităm că principala activitate a firmei Prescott & Quackenbush a fost cea de cumpărare şi vânzare a obligaţiunilor municipale. Or şi aici, noi avem planuri mari.

În timp ce acesta turuia întruna, Willy Saxon se decise să se retragă discret. Trebuia să-şi ia smochingul de la Brooks Brothers înainte de ora închiderii. Se decise să meargă pe jos.

La fel şi Lenny. De la o distanţă sigură.

32

Denise van Bercham şi Sara Jones se aflau deja acolo când sosi Willy Saxon la dineu în smochingul lui nou-nouţ. Fu salutat imediat de stăpâna casei şi de soţul acesteia, Dan Prescott, acum noul său partener în domeniul investiţiilor bancare.

Intrând în salonul principal, le văzu pe Denise şi pe Sara stând împreună în faţa şemineului. Denise era îmbrăcată într-o rochie Givenchy, verde, lungă până la podea, uluitoare; Sara, într-o rochie Gianfranco Ferre, de un albastru azur. În mod evident, făcuseră totul pentru cauză.

— N-am crezut că o să reuşeşti, spuse Denise, pe când acesta se apropia de ele. Nu ne-am mai văzut cam de multişor, adăugă ea.

— De o săptămână întreagă, confirmă Willy.

— Am auzit de la Sara că ai fost un băiat tare ocupat.

— Foarte.

— Dar şi un băiat cuminte?

— Foarte. E cineva interesant pe aici?

— Nu. Deşi au venit cei mai mulţi dintre prietenii mei, aşa cum am promis. Prentis Cobb Hale şi Denise, Charlotte Maillard, familia Rosenkranz, Frances Bowes şi soţul ei, Matthew Kelly şi Diane.

În sfârşit, se hotărî şi Sara să spună ceva.

— Ai auzit ultima bârfă despre Matthew?

— Nu.

— Că este singurul bărbat din San Francisco care de mai bine de treizeci de ani nu mănâncă decât aperitive.

— Probabil că ai putea spune acelaşi lucru despre cea mai mare parte a femeilor de aici, rosti Denise, cu ochii în continuă mişcare. Ah, dar uite că vine şi oaspetele de onoare.

Era, desigur, administratorul-şef al oraşului şi districtului San Francisco, cu soţia lui de douăzeci de ani.

Denise se ocupă imediat de ei. Mai întâi, îl sărută pe George Abbott pe amândoi obrajii. Apoi se întoarse spre soţia acestuia.

— Tu trebuie să fii Lisa, spuse ea.

Denise o cuprinse într-o îmbrăţişare ostentativ afectuoasă sub ochii mulţimii care urmărea scena şi din care făcea parte, în primul rând şi în special, radiosul ei soţ.

Lisa Abbott înţelese că tocmai fusese catapultată din obscuritate pe planul A al societăţii din San Francisco.

Willy Saxon înţelese că tocmai primise asigurarea că avea deja în mapă proiectul privind cumpărarea de obligaţiuni municipale pe care-l propusese oraşului şi districtului San Francisco.

— Apropo, spuse Denise, adresându-se încă o dată oaspetelui de onoare, ai avansat cumva în privinţa sugestiei pe care ţi-am făcut-o?

— Problema este primarul, răspunse Abbott. Părerea lui este că până la expirarea primului mandat trebuie să-l păstreze pe actualul şef de protocol.

— Dar, dragul meu George, replică Denise, nu există nicio certitudine că primarul va fi reales, nu-i aşa?

— Presupun.

— Iar şansele lui ar creşte în mod sigur dacă ar avea o campanie finanţată în mod corespunzător.

— Fără doar şi poate, Denise.

— Poate că eu şi câţiva prieteni de-ai mei am fi dispuşi să vă ajutăm în problema aceasta.

— Ar fi într-adevăr un ajutor nemaipomenit.

— Părerea mea este că cineva ar trebui să-i amintească primarului o veche zicală românească, spuse Denise. „O mână o spală pe cealaltă.”

— O să mai stau de vorbă cu el mâine-dimineaţă, spuse Abbott, perfect conştient de faptul că soţia lui ascultase întreaga conversaţie.

— O să-ţi mai amintesc şi eu, interveni Lisa şi fu imediat răsplătită cu cel mai recunoscător zâmbet pe care-l putea afişa Denise van Bercham.

După care Denise îi apucă de braţ pe Willy şi pe Sara şi îi conduse spre un cuplu pe care-l prezentă drept Carol şi Robert McNeil. Proprietăţi imobiliare şi bani. Alături de ei se aflau Walter Shorenstein şi Phyllis. Şi mai multe proprietăţi imobiliare şi *mult* mai mulţi bani. Apoi se apropiară de Ingrid şi Reuben Hills. Cafea şi bani. Mai departe se afla Nini Martin – ziare şi bani – stând de vorbă cu Pelosis, politică şi bani. Denise trata încăperea ca un adevărat politician de teren, asigurându-se la fiecare „oprire" că toată lumea era perfect conştientă de faptul că avea un nou prieten foarte bun, pe Willy Saxon, şi că Willy era cel mai deştept om pe care-l întâlnise ea vreodată, când era vorba de făcut bani cu bani. De câteva ori, Willy surprinse o sclipire de recunoaştere când i se pomeni numele. Dar acum, când avea girul lui Denise, indiscreţiile privind trecutul deveneau tabu.

Sara se târa doar alături de ei. Ştia că era momentul prezentării şi că Denise era vioara întâi.

La zece treizeci dineul luă sfârşit. Sara, Denise şi Willy plecară împreună. Denise se oferi să-l ducă acasă cu maşina, dar, de vreme ce tot îl aştepta limuzina, Willy refuză. Aşa că Sara şi Denise plecară aşa cum veniseră – singure, pe bancheta din spate a limuzinei Bentley.

La rândul lui, singur pe bancheta din spate a Cadillacului, Willy nu se putu împiedica să nu se felicite pentru felul în care reuşise să manevreze ceea ce ar fi putut deveni o situaţie dificilă. Era clar că Denise adulmecase ceva în privinţa lui şi a Sarei. Pe de altă parte, Sara revenise la aerul ei obişnuit, distant. De fapt, ea şi cu Willy abia dacă schimbaseră toată seara o privire. Ea nu-l atinsese nici măcar o dată. Prin urmare, nu exista nimic ce ar fi putut confirma, măcar de departe, bănuielile lui Denise. Un lucru important, de vreme ce lui îi plăceau amândouă femeile. Şi, în mod clar, amândouă îl plăceau pe el şi se plăceau, la fel de mult, una pe alta. Atunci, la ce bun să zgâlţâi barca?

Dar a nu zgâlţâi barca însemna totuşi că Willy urma să-şi petreacă noaptea singur în apartament. Ceea ce îi convenea de minune. Aceasta fusese, probabil, cea mai plină săptămână din întreaga lui viaţă – o săptămână care cerea totuşi o clipă de reflecţie în linişte. Prin urmare, primul lucru pe care-l făcu, după ce se întoarse în apartament, fuse acela de a-şi scoate nenorocitul acela de smoching şi tot restul, punându-şi în loc halatul lui preferat din mătase, în stil japonez. Îşi turnă apoi un generos Jack Daniel cu puţină apă, dădu drumul la o muzică blândă pe KABL şi se trânti pe canapeaua din living, savurând tăcuta solitudine.

La miezul nopţii, exact când se hotărâse să se bage în pat, auzi liftul şi apoi o cheie întorcându-se în broască. Deveni dintr-odată foarte atent. Dar nu pentru multă vreme.

— Nu am putut adormi, spuse proprietăreasa apartamentului său, intrând în living. Cred că din cauza cafelei.

Willy se ridică în picioare în timp ce aceasta se apropia de el.

— Sper că nu eşti furios pe mine că am dat buzna aşa, nu?

— Bineînţeles că nu, spuse Willy, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare totală.

Mâna ei se strecură sub halat spre pieptul lui. Apoi se mişcă mai jos. Apoi, mai jos. Mai târziu, în dormitor, îi întoarse şi el complimentul.

— Îmi place de tine, Willy Saxon, fură ultimele cuvinte ale lui Denise înainte de a adormi.

Când plecă, a doua zi dimineaţă la ora unsprezece, Lenny, care se afla pe banca lui din Huntington Park, notă ora şi numărul Bentleyului care venise să o ia.

33

Willy petrecu restul zilei de sâmbătă şi cea mai mare parte a duminicii de unul singur, citind. Când, duminică la ora cinci după-amiază îl sună portarul, spunându-i că sosise limuzina, Willy era din nou gata de plecare. De fapt, era nerăbdător să plece, deoarece luni urma să fie prima zi când echipa derivatelor de la Healdsburg intra în acţiune. Şi voia să fie acolo, în sala de tranzacţii comerciale, când va începe aceasta.

Dacă va începe.

Pentru că Willy trebuia să recunoască faptul că, adânc în sinea lui, se temea ca nu cumva toată afacerea să nu se transforme în cel mai mare faliment al tuturor timpurilor sau, cel puţin, într-un faliment de şaizeci şi patru de milioane de dolari.

Cu aceste presentimente intră în sala de tranzacţii la ora cinci dimineaţa.

Înţelese imediat că temerile lui fuseseră gratuite. După zarva din încăpere era evident că acţiunea nu numai că începuse, dar că era deja în toi. *La ora cinci dimineaţa!*

Urs Bauer urla în italiană în două telefoane în acelaşi timp. Odată încheiată înţelegerea cu cel de la telefonul numărul unu, se duse direct la computerul său ca să-i confirme tranzacţia partenerului său de la Milano, Banca Naţionale del Lavoro. Noul serviciu de derivate al firmei Prescott & Quackenbush tocmai făcuse o afacere de zece miliarde de lire. Cinci minute mai târziu, Urs încheie o nouă tranzacţie, de data aceasta cu Barclays din Londra. P & Q Financial Products perfecta acum o afacere de mai bine de zece milioane de lire sterline. Următoarele zece minute le petrecu tocmindu-se în franceză cu un coleg dealer din Paris, expert în schimburi valutare. Nicio afacere, de data asta.

Ceea ce se vedea imediat, chiar şi de către un spectator, era buna primire care i se făcea lui Urs Bauer cu ocazia fiecărui telefon dat în Europa. Într-

o mică pauză, acesta îl văzu pentru prima oară pe Willy, care stătea în picioare lângă el.

— Cu toţii sunt fericiţi că m-am întors, spuse el, zâmbind cu toată faţa. Nu este formidabil?

— Nemaipomenit, spuse Willy.

— Nu există decât o singură problemă, zise Bauer. Vor cu toţii să ne vadă balanţa. Cred că am trimis prin fax, în Europa, cel puţin două duzini până acum.

— Sper că ai transmis noua proforma, care reflectă restructurarea capitalului făcută de noi săptămâna trecută.

— Normal. Dar, ca să fiu sincer, domnule Saxon, nu s-au arătat prea încântaţi. Sigur, ei fac afaceri cu mine. Sunt prietenii mei, iar noi cei din lumea tranzacţiilor valutare ţinem unii cu alţii. Dar toţi lucrează în limitele creditului acordat de şefii lor. Iar cu cele patruzeci de milioane de dolari, capital pe termen lung, pe care le avem chiar şi după restructurare, vom atinge foarte curând aceste limite. Asta este problema din punctul meu de vedere. Iar băieţii ăştia – şi Bauer arătă spre Fred Fitch şi cei doi colegi ai săi – se vor confrunta în curând cu aceeaşi problemă.

— Înţeleg, spuse Willy. Fii fără grijă. Tu faci bani, iar eu te voi susţine cu capital. O să mă mai gândesc după ce voi vedea cum stăm la sfârşitul primei săptămâni.

Willy se duse apoi în colţul sălii de tranzacţii, unde se instalase Fred Fitch. Fitch, care de asemenea stătuse călare pe telefon tot timpul, puse receptorul jos exact în clipa în care Willy se apropie de masa lui.

— Asta a fost Deutsche Bank. Am reuşit să tranzacţionăm investiţii germane inverse în valoare de cincizeci de mii de mărci. Încercăm să mai obţinem încă cincizeci de mii de la Dresdner Bank. Urs se ocupă de swap valutar. Dacă o să poată încheia o înţelegere înainte de ora închiderii pentru cei din Frankfurt, atunci în cursul zilei de azi vom

încerca să vindem pachetul la New York. Acolo încă nu au deschis.

— Sistemul funcţionează deci exact cum ai prezis tu.

— Da, dar sincer să fiu, Deutsche Bank nu avea de gând să facă afacerea, dacă nu le-aş fi spus că Urs Bauer lucrează acum pentru noi. Se pare că Urs a avut mici probleme în Germania în urmă cu câţiva ani, dar toată lumea zice că a fost lucrat şi toată lumea are, în continuare, un mare respect pentru el.

— Care era problema celor de la Deutsche Bank înainte de a le spune de Urs?

— N-au auzit în viaţa lor de Prescott & Quackenbush. Iar balanţa acestora – cred că ar fi bine să mă obişnuiesc să spun balanţa *noastră* – nu este deloc impresionantă. Un capital de patruzeci de milioane de dolari nu este suficient pentru ei. Exact cum spuneam săptămâna trecută, domnule Saxon, trebuie să începem să-l mărim.

— Urs mi-a spus acelaşi lucru. Iar eu o să-ţi dau acelaşi răspuns pe care i l-am dat şi lui. Să vedem cum stăm la sfârşitul săptămânii. Atunci o să hotărăsc ce-o să fac.

— Încă un lucru, domnule Saxon. Ieri am publicat un anunţ în *Santa Rosa Press Democrat* şi *Healdsburg Tribune,* pentru personal. Peste câteva ore vor începe probabil telefoanele. Vreţi să-i intervievaţi şi dumneavoastră sau lăsaţi asta în seama noastră?

— Vă ocupaţi voi de ei, spuse Willy.

— Mulţumesc, răspunse Fred, exact în clipa în care telefonul lui începu din nou să sune.

Willy îşi spuse că văzuse deja – şi auzise – tot ce trebuia. Acţiunea aceasta era menită succesului. Unui succes enorm, probabil. Unui succes enorm *imediat,* probabil.

— Nu poţi da cu piciorul norocului, îşi spuse el, ieşind din sala de tranzacţii şi îndreptându-se spre vilă în lumina amurgului. Acum nu mai am de ales.

Cum ajunse în casă, îşi sună şoferul care stătea în Healdsburg, la Vintage Inn. Omul răspunse abia la

cel de al şaselea apel. În fond, era doar cinci treizeci dimineaţa.

— Aici Willy Saxon. Ne întoarcem la San Francisco. Ţi-aş fi recunoscător, dacă m-ai lua de la fermă cât mai repede posibil.

Maşina sosi la şase şi peste o oră şi jumătate opri în faţă la Sacramento 1190. Willy aşteptă până la opt şi cinci, când îl sună pe Frank Lipper la biroul acestuia de la Prescott & Quackenbush.

— Frank, eu sunt, Willy. Am nevoie de ajutor. Poţi veni imediat la mine, la apartament?

— Bineînţeles.

— Mai ai studiul acela de fezabilitate pe care l-am împrumutat de la directorul de finanţe din Healdsburg?

— E chiar pe biroul meu.

— Adu-l cu tine.

Peste douăzeci de minute, Frank era la el.

— Haide să trecem în living, Frank, începu Willy. Am ceva foarte serios de discutat cu tine. Dar, mai întâi, vreau să-ţi pun câteva întrebări despre Bobby Armacost.

— Sigur. Am adus şi studiul de fezabilitate, spuse Frank, căutând în servietă.

— Lasă-l pentru început pe măsuţa pentru cafea. Apropo de cafea, vrei una?

— Da. Este încă destul de devreme.

— Mă duc atunci la bucătărie. Între timp, fă-te comod.

Întorcându-se cu cele două ceşti, Willy începu:

— Noi doi îl cunoaştem pe Bobby Armacost de mai bine de zece ani. Aşa cum ştii, totul a început când am angajat firma lui în calitate de consilier în probleme de obligaţiuni, când am intrat în afacerile cu obligaţiuni fără acoperire.

— În 1984, spuse Frank.

— Exact. Ştiu că el se ocupă şi de alte probleme, dar vreau să ştiu dacă firma lui se ocupă, în continuare, în principal de consultanţă în probleme de obligaţiuni?

— Da. Acesta este şi motivul pentru care el şi cu Dan sunt atât de apropiaţi. Firma Armacost şi Slater se ocupă, mai mult decât de orice altceva, de consultanţă în probleme de obligaţiuni pentru orăşele şi oraşe unde noi – Prescott & Quackenbush – lansăm obligaţiuni. Noi îi alimentăm afacerile, iar el ne alimentează pe noi.

— Slater mai face parte din firma Armacost şi Slater?

— Nu. Bobby este singurul stăpân al firmei sale. Şi o conduce ca un adevărat dictator.

— Şi cum merge firma?

— Destul de prost. Bobby nu ar recunoaşte asta, dar, de când a fost implicat, împreună cu Dan Prescott, în scandalul acela declanşat de cosmetizarea registrelor contabile, lucrurile au mers din rău în mai rău pentru Armacost şi Slater. Dacă nu l-ai fi scos tu din mizerie, Willy, firma lui de avocatură ar fi fost acum o chestiune de domeniul trecutului. Îţi este îndatorat până peste cap.

— Dar reputaţia firmei, în ce priveşte consultanţa în domeniul obligaţiunilor, continuă să fie bună?

— Asta, da. Scandalul de la firma aceea biotehnică, din care a ieşit atât de şifonat, nu implica şi obligaţiunile. Problema este că aproape toate firmele de avocatură au probleme şi există deci foarte multă concurenţă între consilierii din domeniul obligaţiunilor, indiferent de natura afacerilor.

— În regulă. Asta lămureşte lucrurile. Acum, dă-mi voie să-ţi mai pun câteva întrebări care ar putea părea prosteşti. Dar suportă-mă. În regulă?

— Cum zici tu, Willy.

— În ultimii trei sau patru ani, principala ta activitate a fost aceea de a cumpăra obligaţiuni municipale pentru Prescott & Quackenbush.

— Corect.

— Când desfăşori o asemenea activitate de cumpărare, în vederea vânzării, cine sunt jucătorii cheie?

Frank se gândi un minut înainte de a răspunde la această întrebare.

— Sunt, întotdeauna, patru. Primul, directorul financiar al primăriei care încearcă să facă rost de bani.

— În regulă.

— Al doilea, grupul care cumpără, condus de ceea ce noi numim expertul procurist – firme ca Prescott & Quackenbush – care se angajează să cumpere obligaţiuni de la municipalitate ca să le vândă apoi persoanelor sau instituţiilor, ca fonduri pentru obligaţiuni.

— În regulă.

— Al treilea, consilierul în probleme de obligaţiuni, care-şi pune numele pe toate documentele legale importante. De la confirmarea faptului că municipalitatea are autoritatea legală de a emite obligaţiuni la garantarea statutului de scutire de taxe pentru obligaţiunile pe care aceasta intenţionează să le vândă. Cumpărătorul de obligaţiuni se bazează în totalitate pe temeinicia acestor păreri.

— Şi, aşa cum tocmai mi-ai confirmat, aceasta este principala activitate a firmei Armacost şi Slater.

— Corect.

— Şi al patrulea?

— Agenţia de evaluare şi cotare, care, în esenţă, face o judecată privind abilitatea celui care ia cu împrumut să plătească dobânzile şi să restituie capitalul, când obligaţiunile ajung la termen.

— Ca prietenul nostru Sidney Ravitch.

— Prietenul tău, Willy. Nu al meu.

— Da, ştiu ce vrei să spui. Dar am un motiv pentru care am intrat în combinaţie cu Ravitch – un motiv pe care o să ţi-l spun imediat. Şi o să-ţi fiu recunoscător, dacă o să mă asculţi până la capăt înainte de a face orice fel de comentariu. În regulă?

— Desigur.

— Tocmai m-am întors de la fermă, Frank. Au început tranzacţiile la ora patru azi-dimineaţă – cu

Europa – şi merge deja ca focul. Incredibil. O să fie un succes uriaş, Frank. Uriaş.

— Asta este minunat.

— Dar – în meseria noastră există întotdeauna un „dar" – ceea ce cer ei este capital. Un capital mare.

— Dar ai investit deja patruzeci de milioane.

— Nu este destul.

— Ce înseamnă destul?

— Încă nu ştiu. Ceea ce ştiu este că mai avem nevoie de alte douăzeci de milioane aproape imediat.

— Ai această rezervă?

— Nu. Am o rezervă, dar nu este suficient de mare. Şi vreau ca această rezervă să rămână o rezervă.

Mai avea în Liechtenstein unsprezece milioane de dolari, dar asta nu era treaba nimănui, nici măcar a lui Frank.

— Şi atunci, de unde o să-i iei?

— Asta este problema. Până când Prescott & Quackenbush nu vor putea demonstra că sunt într-adevăr producători de bani, cu activitatea lor din ultimii câţiva ani, nicio instituţie financiară nu le va împrumuta banii aceştia mulţi de care o să avem noi nevoie. Din acelaşi motiv, nu există nicio şansă să poată pătrunde pe piaţa cambiilor.

— De acord.

— Cu activitatea mea – mai ales modul în care mi-am petrecut ultimii trei ani – nu există nici cea mai mică şansă să-mi împrumute cineva *mie* bani.

— În afară de cazul în care cineva nu vrea să devină partenerul tău din motive pur personale, sugeră Frank.

— M-am gândit la asta, spuse Willy. Atât Denise, cât şi Sara erau pline de bani, de fapt, singure şi pline de bani, se gândi el. Dar, continuă Willy, m-am hotărât să nu merg pe calea aceasta.

— Şi ce ţi-a mai rămas?

— Ukiah.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mai întâi, încă o întrebare. Cu chestia asta în mână – şi Willy arătă acum spre studiul de fezabilitate privind o Instalaţie de Reciclare a Materialelor, pregătit de primăria din Ukiah – ai putea schiţa un prospect pentru cumpărarea de acţiuni în scopul revinderii?

— Noi, cei care ne ocupăm cu achiziţionarea de bonuri municipale, îi spunem declaraţie oficială, nu prospect, dar răspunsul este da. Cu două amendamente. Aş avea nevoie atât de părerea unui consilier în probleme de obligaţiuni, cât şi de o evaluare.

— Haide să ne oprim o clipă la evaluare. Cum este prezentată de obicei aceasta într-o declaraţie oficială privind obligaţiunile municipale?

Frank căută în servieta pe care o adusese cu el.

— Am aici o schiţă a celei la care lucrăm în prezent – cea pe care ai aranjat-o tu pentru oraşul şi districtul San Francisco. Este la pagina treizeci şi şase, sus. Uite. Citeşte-o.

Frank îi dădu lui Willy documentul. Paragraful de la pagina 36 spunea:

Evaluări

> Moody's Investor Services şi Western Credit Rating Agency au cotat, ambele, seria de obligaţiuni din anul 1995 cu calificativul AA. Aceste cotări reflectă numai punctele de vedere ale societăţilor Moody's şi Western Credit Rating Agency la data distribuirii seriei de obligaţiuni 1995. O explicaţie a acestei cotări poate fi obţinută de la agenţiile Moody's şi Western Credit. Nu există asigurări că aceste evaluări vor avea valabilitate pe o anumită perioadă de timp sau că nu vor fi revizuite în sensul unor cotări mai mici sau că nu vor fi retrase în totalitate.

— Încă două întrebări, Frank, spuse Willy, cu documentul încă în mână. Cum ai ajuns, deja, la evaluarea dublu-A? Nici Moody's şi nici Western Credit Agency nu au pregătit încă nimic pentru această nouă emisiune, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Dar aceasta este evaluarea făcută atât de Moody's, cât şi de Standard & Poors ultimelor cinci emisiuni de obligaţiuni generale distribuite de oraşul şi districtul San Francisco. Deci, este mai mult ca sigur că Moody's va continua cu evaluarea dublu-A. Ceea ce va face ca amicul tău de la Western Credit Rating Agency să nu poată face altceva decât să-i urmeze exemplul.

— Pare logic. Acum însă mă întorc la textul schiţei tale de prospect a treia propoziţie: „O explicaţie a acestor evaluări poate fi obţinută de la Agenţiile Moody's şi Western Credit Rating", spuse Willy.

— Acesta este un limbaj standard, de învăluire, replică Frank.

— Am înţeles. Dar îi *contactează* într-adevăr cineva pentru a căpăta asemenea explicaţii? Mai mult, *citeşte* cineva, de fapt, chestia asta înainte de a cumpăra obligaţiunile?

— De obicei, o citesc numai în cazul în care se schimbă evaluarea – mai ales dacă aceasta a fost corectată în jos. Dar, altfel, face parte din practica majorităţii instituţiilor să cumpere aceste obligaţiuni aproape în mod automat. Ele primesc raportul – fără prea mare grabă – iar acesta va sfârşi îngropat într-un dosar. Ei se bazează în primul rând pe ce scrie în prospect.

— Crezi că ar părea ciudat, dacă *tu* ai furniza această „explicaţie" direct unei instituţii cumpărătoare?

Frank se gândi puţin la această întrebare.

— Cred că nu. Atâta vreme cât aceasta va ajunge în mapa lor de pe birou, nu văd de ce s-ar întreba cineva cum a ajuns acolo.

Un vizibil satisfăcut Willy Saxon se lăsă acum pe spate în scaunul său exagerat de tare din secolul al

optsprezecelea.

— Vrea să însemne asta că peste weekend ai mobilizat Primăria din Ukiah pentru această acţiune de cumpărare? întrebă Frank.

— Nu, nu înseamnă asta, răspunse Willy. Înseamnă că vom continua, oricum, această acţiune.

— Nu poţi face asta, Willy, spuse Frank.

— De ce nu? Doar pentru că nimeni nu a mai făcut-o înainte?

— Nu. Bineînţeles că nu. Nu o poţi face, pentru că, dacă ai face asta, Willy, te-ai întoarce la puşcărie. La fel şi eu – în cazul meu însă, pentru prima oară.

— Cine spune asta? Mai întâi, trebuie să se prindă cineva. Dar, în felul în care am pus eu totul la cale, nimeni nu o va face înainte de anul 2035. Până atunci, vom fi cu toţii oale şi ulcele.

— Stai aşa. De ce să rămână nedetectată vreme de patruzeci de ani?

— Pentru că vom plasa obligaţiuni fără cupoane pe patruzeci de ani. Frank rămase pe gânduri. Şi voi plasa întreaga emisiune unei singure instituţii, continuă Willy. Nimeni altcineva nici măcar nu va auzi vreodată despre asta. Mai ales edilii din Ukiah.

Frank rămase în continuare pe gânduri.

— Iar în cazul în care cumpărătorul păstrează obligaţiunile, acestea vor rămâne efectiv îngropate la fundul teancului din pivniţa lor, spuse într-un târziu Frank.

— Exact. În cazul unei obligaţiuni fără cupon, de patruzeci de ani, niciun bănuţ nu-şi va schimba proprietarul vreme de patruzeci de ani. Şi nici taxe nu se vor plăti vreodată pentru obligaţiuni municipale fără cupoane, pe patruzeci de ani. Este deci o tranzacţie care se face o singură dată. După această unică dată, nici banii, nici cupoanele, nimic altceva nu va trece în altă mână. Prin urmare, nu există absolut niciun motiv ca vreo instituţie cumpărătoare să se mai gândească vreodată la acestea înainte ca ele să ajungă la termen, când, aşa

cum am spus-o mai devreme, vom fi amândoi oale şi ulcele.

— Dar dacă peste cinci ani cumpărătorul tău încearcă să scape de obligaţiuni? întrebă Frank.

— În asemenea cazuri acesta contactează, în primul rând, firma care i le-a vândut, nu-i aşa? Or, în cinci ani, vom fi în situaţia de a găsi noi o soluţie.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa, Willy? întrebă Frank.

— Am avut trei ani şi o zi să mă gândesc. Deci, da, cred că m-am gândit la toate, răspunse Willy.

— Dar de ce să-ţi asumi acest risc nebun?

— Chiar acum câteva zile am vorbit despre asta, Frank. Am intrat în chestia cea mai formidabilă pe care am făcut-o vreodată în viaţa mea. Mă apropii de cincizeci de ani. Deci, aceasta este *ultima* oară când mai am ocazia să fac într-adevăr ceva formidabil. Ultima şansă. Şi nu am de gând să-i dau cu piciorul, pentru că nu am suficient capital ca să o fac să meargă. Dacă nu obţin suficient capital, băieţii din Healdsburg o să mă lase baltă, iar eu o să rămân pe cap cu o bancă de investiţii muribundă şi cu o agenţie de credit pe care, acum îmi dau seama, nici n-ar fi trebuit să o cumpăr de la bun început.

Willy făcu o pauză.

— Dar dacă tu, Frank, vrei să ieşi, fie. O să înţeleg şi nu o să-ţi port pică pentru asta, spuse el apoi.

— Nu eu voi fi acela care o să vrea să *iasă,* Willy, îl asigură Frank. Dar nu sunt prea sigur că Dan Prescott şi Bobby Armacost vor dori *să intre.* Or tu ai nevoie de amândoi.

— Fără mine, amândoi se duc de râpă, replică Willy. Dar întotdeauna ai nevoie şi de băţ, şi de morcov.

— Care este morcovul?

— Fiecare, inclusiv tu, capătă un milion de dolari bani lichizi, care vor fi depuşi la o bancă la alegerea voastră, oriunde pe pământul acesta. Restul rămâne la Prescott & Quackenbush sub formă de capital.

— Cu Sid Ravitch cum rămâne?

— El rămâne afară din combinaţie. Aşa cum am spus, el a fost o greşeală. O să-l ocolim. După cum cred că ştii deja ce am în minte.

— Deci, când te duci să stai de vorbă cu Bobby şi cu Dan? întrebă Frank.

— Chiar astăzi.

— La ora zece am întâlnire la primărie cu George Abbott. Cred că voi reuşi să pun la cale afacerea asta chiar acolo, pe loc.

— Atunci o să aştept aici până îmi vei spune ce-ai făcut. Asta o să-mi dea mai multe argumente când o să am mica mea discuţie cu Dan şi Bobby.

Exact înainte de ora amiezii, Frank sună.

— S-a făcut, spuse acesta.

34

Confruntarea care urmă mai târziu în cursul zilei, în sala de conferinţe de la Prescott & Quackenbush, fu extrem de strânsă, epuizantă.

Şedinţa începu într-o atmosferă entuziastă. Pe masă erau întinse toate ziarele din Bay Area deschise la pagina cu afaceri. *Chronicle, Examiner, Tribune* din Oakland, chiar şi *Mercury News* din San Jose, acordau spaţii largi „noii" Prescott & Quackenbush. Toate vorbeau despre ea ca despre banca locală de investiţii care trecuse prin vremuri grele şi despre care se zvonise că fusese în pragul falimentului. Acum însă, aşa cum se anunţase în cadrul conferinţei de presă de vineri, nu numai că primea o nouă infuzie de patruzeci de milioane de dolari, capital nou, dar lansa o secţie de derivate de care se ocupau doi autentici savanţi. Nu era decât un alt simptom, spunea *Chronicle,* al renaşterii oraşului San Francisco ca centru financiar de frunte din vest.

— Toată ziua au sunat telefoanele în neştire, spuse Dan Prescott. Iar ca să pună capac la toate, Frank s-a întâlnit azi-dimineaţă cu cei de la Primărie, care au acceptat proiectul propus de noi pentru cumpărarea de obligaţiuni. Au fost de acord, de asemenea, să apeleze la Bobby în calitate de consilier în probleme de obligaţiuni. Trebuie să ne asigurăm că toate acestea vor apărea în ziarele de mâine.

— Ce capital va necesita această acţiune? întrebă Willy.

— Ne gândim în general la o rată de unu la zece. Este vorba în total de o sută cincisprezece milioane, pentru ambele emisiuni. Vom strânge un grup de cumpărători care, sperăm noi, va prelua jumătate. Asta înseamnă că va fi vorba, cu aproximaţie, de şase milioane de dolari. Dar mulţumită ţie, Willy, avem deja banii aceştia şi chiar mai mult.

— Care vor fi recuperaţi în totalitate când vom revinde obligaţiunile, adăugă Armacost.

— Până la următoarea, spuse Willy.

— Adevărat. Dar nimeni nu pretinde că poţi activa, în cadrul ligilor mari în afacerile cu obligaţiuni municipale, în calitate de instituţie cumpărătoare majoră, aşa cum facem noi acum, pentru prima oară fără capital, spuse Prescott.

— De acord, acceptă Willy. Iar acum, înainte de a trece la problema care m-a determinat să solicit această întâlnire, permiteţi-mi să vă informez asupra activităţii care a început deja la Healdsburg.

După ce termină prezentarea lansării pline de succes a pachetului de investiţii fluctuante inverse în mărci şi swap valutar, Prescott spuse:

— Bine, dar ăsta este un lucru formidabil. Care este problema?

— Cumpărăm o sută de milioane de mărci germane în investiţii fluctuante inverse de la două bănci germane. Corect? Asta înseamnă şaizeci şi cinci de milioane de dolari angajaţi până acum. Problema este că Deutsche Bank a fost reticentă să se angajeze chiar şi pentru jumătate din această sumă, când a auzit că baza capitalului nostru este de numai patruzeci de milioane de dolari. Mai este apoi suta de milioane de mărci germane pentru swap valutar. Din nou, problema este găsirea unui partener care să vrea să facă acest gen de afaceri cu ceea ce reprezintă, din punctul de vedere al comunităţii financiare, o bancă de investiţii subcapitalizată, ca a noastră. Dacă întâmpinăm obstacole de genul acesta chiar din prima zi, ce credeţi voi că se va întâmpla peste câteva săptămâni sau luni?

— Asta înseamnă că cei din Healdsburg trebuie să o lase mai moale în următoarele câteva săptămâni sau luni, spuse Prescott, până când vom începe să recuperăm din capitalul angajat.

— Dacă le spun asta, pleacă cu toţii. Mâine-dimineaţă. Şi atunci, ce facem? Convocăm o altă conferinţă de presă? Le spunem celor de la *Chronicle* că totul nu a fost decât o mare greşeală?

Că lumea poate uita de orice „nouă” Prescott & Quackenbush?

— Este chiar atât de grav? întrebă Bobby.

— Chiar atât de grav, zise Willy. Şi credeţi-mă, fie că vreau sau nu, se va duce imediat vestea despre eşecul nostru. Şi atunci câte cumpărări de obligaţiuni municipale aşteptaţi să mai avem? Înţelegerea de azi cu oraşul şi districtul San Francisco va sfârşi prin a fi prima şi *ultima* de acest fel. Iar numărul de dăţi când te mai putem alimenta pe *tine,* Bobby, cu alte afaceri se va reduce treptat la zero. Acolo unde, mi s-a spus, se îndrepta oricum firma ta de avocatură înainte ca toate acestea să fi început să se petreacă.

— De ce ne spui toate astea? întrebă Armacost, vizibil alarmat.

— Ca să vă informez că trebuie neapărat să facem rost de un nou capital. Acum, răspunse Willy.

— Din Elveţia? întrebă Dan.

— Nu din Elveţia. Fântâna aceasta a secat, afirmă Willy.

— Atunci de unde?

— Poate că ai putea tu găsi ceva, zise Willy.

— Aşa cum ţi-am spus la Moose’s, în prima zi când ne-am întâlnit acolo, am încercat totul. Nimic. Fără banii tăi, Prescott & Quackenbush n-ar fi putut nicicum supravieţui.

— Bobby?

— Eu sunt avocat, nu procurator de capital. Şi cum bine ştii, Willy, sunt şi eu falit. Mai mult decât falit, răspunse Armacost.

— În regulă. Înseamnă că ne-am înţeles perfect. Avem nevoie de capital pentru a salva ceea ce ar putea însemna lucrul cel mai bun pe care fiecare dintre noi l-a făcut vreodată. Dar niciunul nu ştie de unde să facă rost de el. Am descris corect situaţia?

— Da, răspunse Dan.

— De acord, spuse Bobby.

— Atunci, avem nevoie de un nou fel de abordare, remarcă Willy. Una care este inovatoare, aduce repede o mulţime de bani şi face abstracţie de

faptul că niciunul dintre noi nu mai poate scoate nici măcar cinci cenţi de la el.

— Cum? întrebă Bobby.

— Facem ceva care, mi s-a spus, presupune o nouă tehnică în finanţe. Mutăm „sursa” riscului creditării în altă parte.

— Ce înseamnă asta? întrebă Bobby.

— Împrumutăm temporar de la altcineva bunul credit de care acesta dispune pentru a face rost de bani pentru noi.

— Cine ar face asta? întrebă Bobby.

— Există de obicei companii bogate în bani lichizi şi care au uriaşe linii de credit, nefolosite, spuse Willy.

— Am auzit şi eu, interveni Dan. Dar chiar dacă o astfel de companie ar vrea să facă asta – lucru destul de discutabil – ar pune un comision uriaş. În plus, aceasta nu ar fi decât un expedient temporar.

— Sunt de acord cu absolut tot ce ai spus tu, Dan. Totuşi, m-am gândit la ceva care este puţin diferit – ceva ce ar putea fi calificat drept neconvenţional, zise Willy. Noi vom găsi „sursa” creditului nostru nu la o companie, ci la municipalitate. Şi vom vorbi nu despre săptămâni şi luni, ci despre ani, mulţi ani.

— Despre *asta* nu am mai auzit niciodată, recunoscu bancherul investitor. Ai în vedere o anumită municipalitate?

— Da. Ukiah.

— Ukiah? întrebă Bobby. Te referi la orăşelul acela de pe drumul naţional 101, la jumătatea drumului spre graniţa cu Oregonul?

— Exact, răspunse Willy.

— Ei de ce ar fi de acord cu aşa ceva?

— Nu vor fi de acord. Le vom împrumuta creditul pe furiş, ca să spun aşa. Dar lăsaţi-mă să vă explic, spuse Willy, şi vă voi fi recunoscător dacă niciunul din voi nu mă va întrerupe până nu voi fi terminat.

Prin urmare, în următoarele zece minute Willy vorbi neîntrerupt, sfârşind cu oferta lui de un milion

de dolari pentru fiecare, bani gheaţă, depuşi indiferent unde doresc ei.

Îşi dădu seama că pe Dan Prescott îl şi câştigase de partea lui. Dar chipul lui Bobby Armacost devenise aproape cenuşiu.

Acesta fu momentul în care Willy scoase dintr-un plic mare, galben, pe care-l adusese cu el, două documente redactate pe hârtie tip.

— Le recunoaşteţi? Acestea sunt notele semnate de voi şi de soţiile voastre. Două milioane de dolari fiecare. Sunt gata să le rup, efectiv, aici şi acum şi să vă descarc complet de orice obligaţii începând de astăzi.

În sfârşit, Bobby Armacost vorbi:

— O încurcăm dacă nu o facem şi o încurcăm dacă o facem, dacă te-am înţeles bine.

— Nu, nu, spuse Willy. *Voi* o încurcaţi *acum,* dacă nu o facem. *Noi* o încurcăm, *poate,* dacă o facem, dar numai peste patruzeci de ani.

— De ce, poate?

— Câţi ani o să ai tu peste patruzeci de ani, Bobby?

— Să mă gândesc. Nouăzeci şi trei.

— Crezi că o să se gândească cineva să bage la puşcărie un bătrân de nouăzeci şi trei de ani?

— Ai uitat de Leona Helmsley?

— Ea nu avea nouăzeci şi trei de ani. Era doar uşor trecută de şaptezeci când au umflat-o. Dar cu soţul ei, Harry, ce s-a întâmplat? Nimic. *El* avea într-adevăr aproape de nouăzeci şi l-au lăsat în pace.

— Pentru că tot vorbim prostii, spuse Dan Prescott, mai există un precedent pentru teoria lui Willy, potrivit căreia capeţi automat imunitate în ce priveşte urmărirea judiciară după o anumită vârstă – cazul BCCI de acum câţiva ani. Dacă mai ţineţi minte, cei doi mari avocaţi din Washington, Clifford şi Altman, care au fost acuzaţi că ar fi tăinuit faptul că acel grup de escroci pachistanezi, clienţii lor, cumpăraseră în secret controlul asupra celei mai mari bănci din districtul Columbia. Diferenţa era că Clark Clifford avea optzeci şi cinci de ani, în timp

ce partenerul său – totodată soţul unei vedete de televiziune – care probabil că nici nu l-a ajutat – avea numai patruzeci şi şase. Şi atunci au încercat să-l potcovească pe Altman. Lui Clark Clifford nu i-au intentat nici măcar proces.

În încăpere se aşternu tăcerea. Toţi trei ştiau că interludiul acela de umor negru fusese o diversiune mai curând grosolană de la dilema cu care se confruntau în clipa aceea.

În sfârşit, Bobby Armacost depăşi impasul.

— Poţi să rupi nota mea, Willy, zise el.

— Şi pe a mea, spuse Dan Prescott. Presupun că Frank a acceptat deja?

— Da, admise Willy.

— Cum rămâne cu tipul acela de la agenţia de evaluări, Sid Ravitch?

— El nu face parte din grupul nostru. Dar el nu va reprezenta o problemă, răspunse Willy.

— De ce nu? întrebă Bobby.

— Pentru motive pe care nu vreau să le discut. Este suficient să spun că în clipa în care eu o să spun sări, Sid Ravitch o să sară cât poate el de sus.

Dan Prescott se ridică şi, făcând asta, mai privi o dată spre ziarele care rămăseseră împrăştiate pe masa de conferinţe.

— Presupun că aceasta înseamnă că putem înrăma şi atârna pe pereţi poveştile astea, spuse el.

— Să sperăm că vor rămâne acolo vreme de patruzeci de ani, interveni Armacost.

— De acord cu tine, rosti Willy.

— Chestia asta cere de băut, zise Bobby. O tărie. Ai cumva un Jack Daniel’s?

— O sticlă nou-nouţă. Cred că toţi avem nevoie.

După două pahare, Willy se întoarse în apartament. Trebuia să aranjeze întâlnirea cu Sid Ravitch devreme în dimineaţa următoare, explică el şi trebuia să aibă capul limpede.

Îndată ce uşa se închise în urma lui, Dan Prescott începu să vorbească în şoaptă cu Bobby Armacost – asta în cazul în care, cine ştie din ce motiv, s-ar fi întors Willy.

— Ce părere ai? întrebă el.

— Haide să privim lucrurile aşa cum sunt, răspunse Bobby. Ne-a strâns pe amândoi de ouă. Şi tocmai în asta se află salvarea noastră – dacă va fi vreodată nevoie de salvare.

— Ce vrei să spui?

— Am fost forţaţi să facem asta, pur şi simplu.

— Şi?

— Dacă o să iasă totul la iveală înainte de cei patruzeci de ani, vom pleda în victime, la fel ca şi municipalitatea din Ukiah sau, şi mai bine, ca bietul nenorocit căruia îi vinde el aceste obligaţiuni fără cupoane.

— Dar ce tribunal va înghiţi aşa ceva?

— Procurorul districtual o va face. Ai auzit vreodată de procese aranjate? Este bine ştiut că există oameni în oraşul acesta care ar vrea să-l bage pe Willy Saxon la puşcărie pentru tot restul vieţii lui – procurorul districtual este unul dintre aceştia, iar şeful comisiei bancare a statului, altul.

— Şi cu Frank cum rămâne?

— Mă tem că şi pe Frank va trebui să-l aruncăm la lupi.

— Isuse, ce zi! spuse bancherul investitor. Ce-ar fi să mai bem un Jack Daniel’s?

— Unul mare de data aceasta, răspunse consilierul în probleme de obligaţiuni.

35

În aceeaşi seară de luni, Lenny Newsom savura şi el un Jack Daniel's – la Zeke's, în centrul orăşelului Healdsburg. El şi şoferul limuzinei lui Willy Saxon descoperiseră cârciuma în seara precedentă.

Trăseseră la Vintage Inn în acelaşi timp şi când şoferul limuzinei îl întrebase pe funcţionarul de la recepţie unde ar putea bea câteva păhărele într-o seară de duminică, unicul răspuns fusese la Zeke's. Când Lenny îl întrebase dacă poate veni cu el, şoferul se arătă mai mult decât fericit că găsise un tovarăş de băutură în acest oraş uitat de Dumnezeu, din districtul Sonoma.

Urmărirea limuzinei lui Saxon îi solicitase lui Lenny destul de multişor picioarele. În clipa în care văzuse maşina oprind în faţa clădirii din Sacramento 1190 duminică la începutul după-amiezii, acesta înţelese că Willy Saxon era din nou în mişcare. Lenny îşi parcase maşina o jumătate de cvartal mai în jos, pe Sacramento Street, şi abia se urcase în ea, când limuzina începu să se îndepărteze de trotuar cu Willy înăuntru. După aceea fusese uşor când aceştia o luaseră spre Golden Gate Bridge şi apoi spre nord, pe drumul naţional 101. Tot traficul de duminică după-amiază era îndreptat spre sud, orăşenii întorcându-se din weekendul petrecut în Wine Country din districtele Napa şi Sonoma. Astfel încât lui Lenny îi fusese uşor să nu piardă din vedere limuzina pe tot parcursul drumului. Situaţia se schimbase însă când limuzina părăsise autostrada la Chalk Hill Road, exact la nord de Santa Rosa, pentru ca şaisprezece kilometri mai încolo să cotească pe o alee îngustă ce dădea într-o zonă foarte împădurită. Lenny nu mai putea să o urmărească. Mersese atunci un kilometru mai departe, parcase şi se întorsese pe jos la alee. Se aventurase chiar să înainteze pe jos, până când ajunsese la o poartă încuiată unde un indicator îi

spunea că urma să intre în River Ranch. Hotărâse atunci să se întoarcă la maşină şi să aştepte.

Cincisprezece minute mai târziu limuzina apăruse din alee, cotise spre nord şi o luase spre Healdsburg, depăşindu-l. Lenny ajunsese la Vintage Inn la câteva minute în urma limuzinei. Aşa că trăsese la hotel în acelaşi timp cu şoferul.

Paharul băut împreună cu şoferul la Zeke's în acea seară de duminică – de fapt, fuseseră patru pahare – însemnase mai mult decât orice până atunci în noua slujbă a lui Lenny. Ar fi vrut să mai smulgă şi alte informaţii de la tip, dar, când se sculase a doua zi dimineaţă, descoperise că limuzina nu se mai afla acolo. Omul de la recepţie îi spusese că limuzina plecase înainte de ora şase.

Lenny hotărâse să rămână la Healdsburg, căutând o altă ocazie. Dar până la ora aceea nu făcuse altceva decât să dea la pedale – la propriu şi la figurat. Pentru că îi venise ideea – ca să fie mai în „siguranţă" – să lase maşina la motel şi să închirieze o bicicletă de la un atelier din Healdsburg. Observase, în ziua precedentă, că până şi după căderea întunericului zona continua să fie plină de turişti pe biciclete, pedalând de-a lungul viilor în costumele lor ţipătoare.

Nu-i luase decât o oră de pedalat ca să iasă din oraş şi să o ia pe Chalk Hill Road. Echipat cu o pătură, cu un termos şi o cameră de luat vederi, îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei făcând pe iubitorul de natură, întins lângă bicicletă sub un pâlc de copaci aflaţi imediat lângă aleea care ducea din Chalk Hill Road spre River Ranch.

Numai că, în loc să privească păsările, Lenny se interesa de orice maşină care s-ar fi angajat pe această alee. Nu fuseseră, prea multe – în total, unsprezece maşini. În mod ciudat, toate cele unsprezece maşini erau conduse de femei. Una fusese o Honda amărâtă, condusă de o femeie bătrână care arăta mai mult a ţărancă. Aceasta părăsise ferma pe la ora nouă şi se întorsese o oră mai târziu. Atunci o văzuse pentru ultima oară, aşa

încât Lenny trăsese concluzia că aceasta lucra la fermă.

Celelalte zece erau femei tinere, toate în jur de douăzeci de ani. La fel de ciudat părea şi faptul că toate aceste zece femei erau impecabil coafate şi, din câte putea el vedea, foarte bine îmbrăcate. În niciun caz nu puteau fi sătence sau soţii ale ajutoarelor de la fermă. Ele veneau – şi plecau – într-o procesiune care le distanţa la intervale de exact jumătate de oră. Lenny făcuse poze polaroid fiecărei maşini şi şoferiţe, printr-o lentilă zoom care, spera el, trecea drept aparatul lui de observare al vieţii păsărilor. La ora cinci se întorsese în oraş.

Stând acum la barul Zeke's, fără nimic altceva mai bun de făcut, se uita pentru a cincizecea oară la fotografii. Era luni seara şi linişte prin urmare, aşa încât, cum nu era decât unul din cei doi consumatori de la bar, barmanul se apropie de el.

— Ce fel de fotografii ai aici? îl întrebă acesta.

— Poze cu fete, spuse Lenny.

— Poze porno?

— Nu încă, răspunse Lenny. Până una alta sunt doar, să zicem, în faza interviurilor.

Asta era! Cineva de la River Ranch intervievase aceste fete în vederea unei slujbe.

— Eşti de la *Playboy* cumva? întrebă barmanul.

— Aş vrea eu, răspunse Lenny. Nu. Nu sunt decât un achizitor pentru un lanţ de magazine alimentare şi de băuturi din Canada. Mă aflu aici ca să vizitez vinăriile locale.

— Mi s-a părut mie că ai un mic accent, spuse barmanul. Din Vancouver?

— Nu, de undeva de pe lângă Toronto, pe care-l pronunţă „Tronna" ca un bun canadian ce era.

În fond, continua să *fie* canadian, deşi nu mai fusese acasă de câţiva ani, din cauza popasului făcut la Pleasanton.

— Aţi fost şi aseară aici, nu-i aşa?

— Da, cu încă cineva. Este şoferul limuzinei noului proprietar de la River Ranch, spre Chalk Hill Roads.

— Da, am auzit că locul tocmai şi-a schimbat stăpânul. Nu ştiu cu ce se ocupă, dar în ziarul local de duminică a apărut un anunţ pentru personal de birou – pentru cei care ştiu să lucreze la computer şi la toate chestiile astea. Un anunţ cât toate zilele. Mi l-a arătat nevastă-mea, care şi ea caută de lucru.

— Se pricepe la computere?

— Nu. Caută un loc de chelneriţă.

Lenny se întoarse la fotografiile sale. Toate începeau acum să aibă o logică. Şoferul limuzinei îi povestise despre computere şi despre instalaţiile pentru captarea sateliţilor şi despre băieţii aceia într-adevăr foarte ciudaţi – nişte monştri în materie de computere – care se mutaseră la fermă. El îi adusese cu maşina de la San Francisco. Apăruse acolo şi o doamnă din înalta societate din San Francisco, deşi se pare că aceasta nu se mutase aici.

Ce naiba puneau ei la cale? Construiau o bombă atomică pentru arabi? Comunicau cu omuleţii verzi din spaţiul extraterestru?

Lenny izbucni în râs la micile lui glume inteligente. Începea să-i placă din ce în ce mai mult această slujbă.

— Mai dă-mi un pahar, îi spuse barmanului.

Când acesta sosi, întrebă:

— Pe unde poţi găsi fete în oraşul ăsta?

— Depinde despre ce fel de fete vorbeşti, răspunse barmanul.

— Să zicem fete cumsecade, de genul celor care se pricep la computere.

— Aici, în niciun caz, asta este sigur. Cele care sunt într-adevăr de pe aici, beau câte ceva seara după slujbă în localul de peste drum – la Jacob Horner’s. În Santa Rosa există o mulţime de locuri unde să te poţi duce, dar unul dintre cele mai frecventate este un local texano-mexican căruia i se spune Chevy’s. Este în oraşul vechi, vizavi de ceea ce pe vremuri era gara.

La ora unsprezece, Lenny se întorcea la hotel.

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, la ora şase şi treizeci, limuzina se afla din nou în parcare.

36

Se afla acolo pentru că târziu, în seara următoare, Willy se hotărâse să-şi părăsească apartamentul său din oraş şi să plece în nord, la fermă.

Motivul era un telefon pe care îl primise în seara precedentă de la Jack arhitectul. Compania care se ocupa de vânzare, îi explicase Jack, pregătise totul, aşa că nu avea rost să mai întârzie actul final privind vânzarea fermei. Aranjase prin urmare o întâlnire la ora unsprezece la sediul companiei din Santa Rosa. Nu era, într-adevăr, decât o simplă formalitate, dar Jack voia să facă lucrurile cum se cuvine. Willy îl asigură că va fi acolo.

Dar cum rămânea atunci cu Sid Ravitch?

Cu cât Willy se gândea mai mult, cu atât ajungea la concluzia că, în orice caz, Frank l-ar putea manevra mai bine decât el. Mai întâi, Frank îi putea spune că el, *personal,* discutase cu Primăria ca aceasta să apeleze la compania lui Ravitch ca la una dintre agenţiile de evaluare din oraş, alături de Moody's şi Standard & Poors. Apoi, aproape ca o idee atunci venită, putea aduce vorba de Ukiah.

Aşa că ultimul lucru pe care Willy îl făcu înainte de a pleca la fermă luni seara, fu acela de a-l suna pe Frank, rugându-l să se întâlnească el cu Ravitch a doua zi dimineaţă cât mai devreme. Îi explică acestuia că atât Dan, cât şi Bobby erau cu ei în problema Ukiah şi că singurul element care mai lipsea era documentaţia privind evaluarea obligaţiunilor. Îl lăsă pe Frank să vadă cum o poate obţine de la Ravitch, fără să se dea prea mult de gol.

Willy îşi petrecu deci seara la River Ranch şi, cum era din ce în ce mai nerăbdător să acţioneze, a doua zi se trezi foarte devreme.

— Ia te uită, domnul Saxon, spuse Fred Fitch în clipa în care Willy intră în sala de tranzacţii. Nu ne aşteptam să vă vedem atât de curând înapoi. Dar nu puteaţi veni mai bine. Tocmai lansăm un nou produs

la care au lucrat băieţii aproape din clipa în care au sosit. Le place mult aici.

— Ce fel de produs?

— I-am spus ICON, răspunse Fred.

Îşi strigă colegul care se afla în cealaltă parte a încăperii, lucrând la nou-nouţul computer SparcServer 1000.

— Ei, Glenn, vino aici şi dă explicaţii despre noul produs.

Doctorul Glenn Godwin dădu mai întâi mâna cu Willy şi apoi întrebă:

— Cum a fost primită conferinţa de presă de duminica trecută?

— Nu ai citit ziarele?

— Nu. Am fost destul de ocupaţi.

— Ai fost trăsnet, Glenn.

— Mă bucur. Am fost puţin cam nervos. Nu sunt obişnuit cu lucruri dintr-astea.

— Fii liniştit. Probabil că atunci a fost ultima oară când te-am rugat să faci aşa ceva. Şi acum spune-mi ce este acest produs „ICON”.

— Este doar acronimul unui nou tip de produs financiar.

— Tu l-ai inventat?

— Cum să spun, şi da, şi nu. Prima oară, ideea i-a venit lui Urs Bauer. Arătă în partea cealaltă a încăperii, spre specialistul elveţian în schimburi valutare care, ca de obicei, vorbea la două telefoane în acelaşi timp. El a scos în evidenţă faptul că numeroase instituţii, atât din Europa, cât şi din Statele Unite, mai ales cele profilate pe fondurile pentru pensii, nu se pot implica în pieţele schimbului valutar. Aceste fonduri, aşa cum ştiţi, controlează sute de miliarde de dolari, reprezentând astfel o piaţă uriaşă, virgină.

— De ce nu se pot ocupa de schimburi valutare?

— Pentru că, potrivit spuselor lui Urs, legea în aproape toate ţările europene interzice fondurilor de pensii să se angajeze în speculaţii. Iar afacerile cu valută, cel puţin pe piaţa valutară la termen, sunt considerate pure speculaţii, deşi toată lumea ştie că

George Soros a făcut un miliard şi jumătate de dolari într-o singură lună în care s-a ocupat de speculaţii cu valută. Aşa că, orice director de fond de pensii, de la Madrid la Frankfurt şi până la Zürich, încearcă să caute o cale de a eluda legea, ca să poată face acelaşi lucru. Administratorii fondurilor din New York abia aşteaptă să facă asta, dar dispoziţiile legale le interzic şi acestora tranzacţiile valutare.

— Iar tu ai găsit o cale de a ocoli toate acestea? întrebă Willy.

— Exact. ICON-urile. Acesta este acronimul pe care l-a inventat Fred. Vine de la Index Currency Options Notes[8].

— Începe deja să-mi placă, spuse Willy. Explică-mi.

— Da, noi – sau unul dintre clienţii noştri – emitem efecte. Am hotărât să începem cu efecte pe un an şi pe doi ani. Ce este diferit la aceste efecte este că nu le pasă de niciun fel de rată a dobânzii. În schimb însă, când unul dintre aceste efecte ajunge la termen, să zicem după doi ani, plata este condiţionată de rata de atunci a dolarului faţă de o altă monedă, în comparaţie cu data la care a fost emis efectul.

— Nu te-am înţeles.

— În regulă. Haide să folosim marca germană. În mod obişnuit, rata de schimb este de o marcă şi jumătate la un dolar. Aceasta înseamnă o sută la indexul la care s-a fixat preţul efectului. Să spunem că, în doi ani, înseamnă două mărci faţă de dolar. Aceasta aduce indexul la o sută treizeci şi trei. Dacă cumperi asemenea efecte în valoare de un milion de dolari, primeşti înapoi un milion trei sute treizeci şi trei de dolari. Asta înseamnă al naibii de bine faţă de cele cinci procente anual pe care le-ai fi putut câştiga cu efecte „normale” de doi ani.

— Dar dacă marca germană scade la unu şi douăzeci şi cinci faţă de dolar?

— Atunci, omul primeşte înapoi cu mult mai puţin decât a băgat.

— Deci, este totuşi foarte riscant.

— Bineînţeles, dar aşa sunt toate derivatele.

— Dar cum rămâne cu noi, dacă noi vom fi aceia care vom emite aceste efecte ICON?

— Avem două variante. Să încheiem contracte la termen separate cu părţi terţe – care ne acoperă spatele, indiferent în ce direcţie o iau mărcile germane. Sau să nu ne luăm garanţii de acoperire a riscului şi să sperăm că marca o va lua în cealaltă direcţie. Ne vom lua o acoperire, de vreme ce suntem de acord cu dumneavoastră, domnule Saxon, că, pe termen lung, marca germană se va duce în jos, nu în sus. Ceea ce îi va face foarte fericiţi pe clienţii noştri şi, din moment ce noi ne-am acoperit, altcineva, nu noi, va plăti această fericire.

— Câte ai vândut până acum?

— Avem angajamente pentru aproape o sută de milioane în efecte-dolari corelate cu marca germană şi alte cincizeci de milioane corelate cu francul elveţian.

— Unde o să găseşti cumpărătorii?

— Pentru acestea în special, în cea mai mare parte la New York. Pentru Frankfurt şi Zürich vom proiecta efecte la comandă, care vor face exact contrariul – vor urca dacă dolarul va scădea, câtă vreme majoritatea germanilor şi elveţienilor este convinsă că are cele mai puternice monede de pe pământ. Vom accentua ideea că este vorba de un produs financiar asupra căruia avem dreptul de proprietate valabil numai aici.

— Sună splendid. Mulţumesc pentru explicaţii, spuse Willy, şi Glenn se întoarse la computerul lui, în timp ce Willy îşi îndreptă atenţia spre Fred. Ce se mai aude cu investiţiile fluctuante inverse?

— Se vând ca pâinea caldă, spuse Fred.

— Şi cum te descurci cu hârţoagele?

— A devenit deja o problemă. Susie, soţia lui Urs, ne ajută să ne descurcăm. Cam într-o oră apare şi ea. Am mai angajat, ieri, cinci fete din localitate. Trebuie să apară la opt.

— Îmi pare bine că aud asta. Eu şi Frank vom avea ceva de lucru în vilă astăzi şi, probabil, tot restul săptămânii. Putem, numai pe perioada aceasta, să împrumutăm una dintre fete?

— Bineînţeles. Anunţă-mă când o să aveţi nevoie de ea.

— Apropo, spuse Willy, am aranjat deja pentru alte şaptesprezece milioane de dolari capital pe termen lung.

— Asta este grozav. După cum evoluează lucrurile, avem nevoie imediat de aproape toată suma.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Pe Urs îl daţi gata cu asta, spuse Fred. Vreţi să-i spuneţi dumneavoastră sau mă lăsaţi pe mine?

— Îi spui tu mai târziu. Acum pare al naibii de ocupat.

Willy decise că văzuse destul, aşa că se întoarse la vilă. Nu mai avea acum decât să-şi cheme limuzina, să se întâlnească cu Jack la ora unsprezece în Santa Rosa, după care să se întoarcă acasă şi să aştepte telefonul lui Frank referitor la cum decursese întâlnirea cu Ravitch.

37

Şoferul lui Willy părăsi Vintage Inn la zece treizeci, ceea ce îl obligă pe Lenny Newsom să ia o hotărâre. Să-l urmărească acum şi să rişte să fie descoperit de tipul din limuzină sau, chiar mai rău, de Willy Saxon. Sau să joace o carte mai sigură şi să se ducă la River Ranch mai târziu, în cursul zilei. Se decise să mai aştepte puţin.

Jack se afla deja acolo când sosi Willy la compania de intermedieri din Santa Rosa. Într-adevăr, nu era nevoie de prezenţa lui aici. Toate hârtiile fuseseră deja semnate şi legalizate de cumpărătorul din Londra. Jack era cel care trebuia să semneze aceleaşi hârtii, în calitate de vânzător. Un proces laborios, dar pe la amiază totul era gata.

— Ce-ai zice să luăm prânzul împreună la club? întrebă Jack.

Ideea nu îi surâse prea mult lui Willy, dar Jack simţea în mod evident că ocazia o cerea. Total se schimbă însă când, aproape de sfârşitul mesei, Jack, din cine ştie ce motiv începu să vorbească despre cariera sa de arhitect.

— Ştii, Willy, spuse acesta, lumea mă întreabă întotdeauna de care clădire sau de care proiect sunt cel mai mândru. Ei bine, am fost destul de apropiat de Jack Kennedy şi prin urmare am primit câteva mari proiecte guvernamentale, printre care noua clădire a Senatului din Washington. Mie îmi place, dar criticii spun că este un morman fără noimă. Am făcut câteva lucrări pentru şahul Iranului şi pentru regele Fahd al Arabiei Saudite în anii 1970, proiecte mari care de regulă cuprindeau mănunchiuri întregi de clădiri guvernamentale. Ei bine, acestea *erau,* într-adevăr, un morman fără noimă, chiar unul foarte mare. Dar am câştigat o mulţime de bani cu ele. Atât şahul, cât şi regele au murit de mult şi odată cu ei s-au dus şi afacerile mele acolo. Apropo, mie mi-a plăcut şahul. Presupun că sunt singurul american căruia i-a plăcut vreodată de el sau, cel puţin,

singurul care încă mai recunoaşte acest lucru. Dar proiectul care mi-a plăcut cel mai mult nu a fost niciodată construit. Mi-a fost comandat de Bill Gates – tipul care deţine Microsoftul. De fapt, era sponsorizat în comun cu o companie japoneză pe nume Fujitsu. Aceştia se ocupă cu hardware şi voiau să intre şi în software, într-o societate mixtă cu Gates. Exact cum a făcut Toyota cu General Motors la Fremont, unde asamblează un fel de maşină hibrid, folosind conducere japoneză, muncitori americani şi piese din vreo jumătate de duzină de ţări. Eu am participat la licitaţia pentru construirea fabricii în care se făceau asamblările, dar am pierdut. Unde rămăsesem?

— La Microsoft şi la Fujitsu.

— Exact. Au vrut să le proiectez un oraş. Un oraş complet nou. După modelul Levittownului – oraşul construit în Pennsylvania după cel de-al Doilea Război Mondial. I-au dat numele constructorului. Totuşi, acesta urma să fie mult diferit de Levittown. Voiau ca totul să fie de primă mână. Ideea era de a avea un loc care să-i atragă pe cei mai buni oameni din domeniu, din toată lumea. Am auzit de la fosta mea menajeră că se pare că foloseşti ferma mea în acelaşi scop. Jack văzu expresia de surpriză de pe faţa lui Willy. Fii liniştit, spuse el. Asta rămâne între noi. Dar ţi-am povestit despre proiectul acestui oraş, gândindu-mă că o să apreciezi ideea. Se gândiseră chiar la un nume. Sun River City. Doamne, până şi numele lui era minunat, nu crezi? Urma să fie construit chiar lângă Bend, Oregon. Este una dintre cele mai frumoase regiuni ale Americii, cu munţi şi ape curgătoare, păduri şi vii, vulturi şi urşi. Şi aproape pustiu. De fapt, chiar foarte puţini turişti o vizitaseră. Probabil că este prea departe. Este unul dintre ultimele paradisuri rămase intacte în America. Şi relativ aproape de cartierul general al Microsoftului din Redmond, Washington, cu avionul, cel puţin. Fireşte, planurile mele cuprindeau şi o pistă care putea primi chiar şi reactoare mici.

Ei bine, mi-am irosit aproape doi ani blestemaţi, iar ei au irosit aproape şase afurisite de milioane pentru elaborarea planurilor acestui mic orăşel. Iar apoi au hotărât să nu îl mai construiască.

— De ce?

— Cred că IBM – clienţii lor folosesc cea mai mare parte a produselor Microsoftului – a respins ideea oricărei asocieri cu japonezii. Ceea ce am înţeles eu însă a fost că acest proiect nu era o idee utopică, ceva ce nu poţi construi niciodată, pentru că nu o poţi niciodată finanţa. Acest proiect ar fi putut fi finanţat mai uşor decât orice alt proiect în care am fost implicat vreodată în ţara asta în întreaga mea carieră. Am discutat despre el cu două bănci de investiţii din New York. Fiecare era gata să se angajeze în clipa în care apăsam eu pe buton. Puteau revinde obligaţiunile cu de zece ori mai mult.

— Şi când anume s-a petrecut asta?

— Proiectul a fost respins abia anul trecut.

— Cum se întâmplă că nu am auzit niciodată despre el?

— Nu îl cunoşti pe Bill Gates. Sau pe tipii care conduc Fujitsu. Faţă de ei, sfinxul este un palavragiu.

— Modalităţile de finanţare fuseseră clarificate?

— Desigur. Adunarea legislativă a Oregonului votase deja în urmă cu doi ani legislaţia care amenda Legea pentru dezvoltarea economică a Oregonului. Aceasta stabilea o agenţie specială pentru acest proiect, Autoritatea pentru Dezvoltarea Economică a Oraşului Sun River. Fondurile obţinute din emisiunea iniţială de obligaţiuni fuseseră alocate construirii infrastructurii de bază şi finanţării facilităţilor culturale şi educaţionale. Următoarea emisiune urma să asigure fonduri pentru acoperirea primei etape în construirea locuinţelor. Şi aşa mai departe.

— Dar singurul lucru cu care te prezentai la oferta iniţială nu erau decât nişte terenuri goale de lângă Bend, Oregon.

— Plus planuri în valoare de şase milioane de dolari şi sprijinul statului Oregon. Greu de contracarat aşa ceva.

— Cui aparţin aceste terenuri?

— Unui tip care face parte şi el din Comisia de Controlori de acolo. Am avut o opţiune pentru cumpărarea a treizeci de mii de acri. După câte ştiu eu, încă îi mai are.

— Şi cât a costat această opţiune?

— Îndată ce a descoperit că era implicat Gates, mult prea mult. Probabil că astăzi ai putea primi aceeaşi opţiune pentru nimica toată.

— Să revenim la finanţarea iniţială. Cât de mult erau dispuşi să cheltuiască?

— O sută de milioane de dolari. Având în vedere natura proiectului, vreme de câţiva ani nu ar fi existat surse de bani lichizi care să alimenteze obligaţiunile. Ia timp ca să construieşti un oraş absolut nou până la punctul în care acesta să înceapă să aducă beneficii din taxe. Prin urmare, ideea era să se meargă pe obligaţiuni de mărire a capitalului pe treizeci de ani. Poate că tu, Willy, nu eşti foarte familiarizat cu finanţele publice, dar acesta este termenul folosit pentru obligaţiunile fără cupoane.

Bingo!!!

— Ştii, spuse Willy, acesta este lucrul cel mai interesant pe care l-am auzit eu de al naibii de multă vreme. Crezi că aş putea vedea cumva aceste planuri?

— Isuse, Willy. Ţi-ar lua o lună doar să treci prin jumătate din ele. Dar am la birou vreo jumătate de duzină de copii ale sumarului. Le-am folosit pentru schiţarea Declaraţiei oficiale – aşa i se spune unui prospect în cercurile financiare – pentru subscrierea iniţială. Conţine toate datele proiectate pentru eternitate şi mult după. Dacă te interesează cu adevărat, îţi pot trimite o copie la fermă. Iar dacă mai vrei după aceea să te uiţi şi peste planurile efective, ţi le trimit şi pe acelea.

— O să-ţi fiu, într-adevăr, recunoscător, spuse Willy.

— Te gândeşti poate să construieşti tu Sun River City?

— Poate, răspunse Willy. Dar poate că nu.

Willy insistă să treacă prânzul pe factura lui şi în jurul orei două era înapoi la fermă. La patru, îl sună Frank.

— Cum a mers? îl întrebă Willy imediat.

— Perfect. Mi-a venit o idee după ce am vorbit cu tine aseară. Am aranjat un prânz cu Ravitch, cu George Abbott şi cu două protejate ale acestuia de la primărie. În felul acesta a putut afla direct de la sursă că Western Credit Ratings Agency face acum parte din instituţiile financiare care servesc oraşul şi districtul San Francisco. A înghiţit-o.

— Cât de repede poate demara acest prospect San Francisco?

— În câteva zile. Abbott vrea să acţioneze imediat.

— Grozav. Şi acum vorbeşte-mi despre Ukiah.

— Nici aici nu am avut greutăţi. După ce ne-am întors în biroul lui, i-am spus lui Ravitch că şi Ukiah vrea să se mişte cât mai repede. Am sugerat – mai mult decât sugerat – că am o bănuială în ce-l priveşte pe directorul financiar din Ukiah. Motivul pentru care acesta vrea să se mişte rapid, i-am spus lui Ravitch, ar fi, după părerea mea, că acesta ar avea o disperată nevoie de bani. I se putea citi din priviri, i-am spus eu. Probabil, datorii la jocuri de noroc sau aşa ceva. Oricum, Ravitch a crezut povestea şi a fost de acord să redacteze raportul de evaluare pe baza datelor furnizate de mine. Îl am mâine.

— Frumos, Frank. Slavă Domnului că mi-am schimbat gândul şi te-am rugat pe tine să te ocupi de el.

— Unde *nu* am avut prea mare succes a fost când l-am rugat să-mi găsească un mic loc în sediul lui. Sper că o să mă înţelegi, Willy, dar când m-a întrebat de ce vreau acest lucru, i-am spus că tu ai insistat.

— Cum a reacţionat la asta?

— Cred că pot repeta exact cuvintele lui, care au fost: „Nenorocitul ăsta nu are încredere în mine?”

— Şi tu ce ai spus?

— Am ridicat doar din umeri.

— Ai obţinut spaţiul?

— Da. Inclusiv o cheie. Este biroul cel mai păduchios de acolo şi chiar lipit de casa liftului.

— Ai dat astăzi o lovitură de milioane. Frumos.

— Şi acum? întrebă Frank.

— Haide să schiţăm prospectul Ukiah. Din motive foarte clare, nu vreau să implicăm pe nimeni din San Francisco. Aşa că haide să facem totul aici. O să am grijă să avem o secretară şi sunt sigur că vom găsi şi o tipografie locală. Cât o să dureze?

— La naiba, spre sfârşitul săptămânii poate fi gata. În decembrie 1985, înainte de a se fi schimbat legea privind obligaţiunile pentru construcţii de locuinţe, am făcut trei în douăzeci şi patru de ore, ca să ne înscriem în termen.

— Perfect.

— Şi plasarea obligaţiunilor?

— De asta o să mă ocup eu, spuse Willy. Ceea ce am în minte este un plasament privat. Obligaţiunile fără cupoane emise de Ukiah vor fi îndesate în portofoliul unui fond de obligaţiuni de şase miliarde de dolari. Şi vor dispărea la fel cum dispar câteva fire de nisip pe plajă.

38

În timp ce Willy vorbea la telefon, o procesiune de maşini porni pe alee dinspre centrul de tranzacţii, trecu prin dreptul clădirii principale şi ieşi pe poarta River Ranchului, angajându-se pe Chalk Hill Road. Cele cinci proaspăt angajate ale firmei P & Q Financial Products plecau acasă după prima lor zi de muncă. Primele patru maşini făcură la dreapta şi se îndreptară spre Santa Rosa. A cincea făcu la stânga, spre Healdsburg.

Lenny Newsom, care sosise în maşina lui închiriată în urmă cu o oră, se hotărî să o urmeze pe ultima care o luase spre oraş. Şi, bineînţeles, aceasta ajunse în Plaza şi parcă în faţă la Jacob Horner's – locul unde fetele drăguţe îşi pierdeau vremea, după spusele barmanului de la Zeke's. Când Lenny intră cinci minute mai târziu, fata stătea la bar discutând cu alte două tinere.

Lenny ştia că femeile îl plac. Descoperise asta foarte devreme, pe când juca hochei în Canada, la juniori, pentru un orăşel din Ontario, Kitchener. Juca în apărare şi era bun. Asta însemna că petrecea multă vreme pe tuşă, penalizat pentru violenţă. Acest lucru însă părea că îl făcea şi mai atrăgător pentru fetele canadiene. Curând, descoperi că acest lucru era valabil şi pentru Healdsburg, California.

— Dă-mi o bere Labatt, dacă ai aşa ceva, ceru Lenny după ce se strecură lângă cele trei fete care chicoteau la capătul tejghelei.

— Avem aşa ceva, deşi nu prea se cere pe aici bere canadiană, spuse barmanul.

— Ei bine, eu sunt canadian şi o beau pentru că îmi aminteşte de acasă.

— Ce te aduce pe aici?

— Acum mă ocup de aprovizionare cu mâncare şi băuturi. Dar înainte am fost jucător de hochei.

— Ai jucat în Liga Naţională de Hochei?

— Aproape. O vreme am jucat pentru Team Canada în competiţii internaţionale.

— De aici ţi se trage lovitura?

Aşa se întâmpla întotdeauna. Cele trei fete încetară să mai şuşotească şi se uitară la Lenny, mai exact la ceea ce numea el „cicatricea”. Era urâtă la vedere şi-i brăzda jumătate din frunte. Făcând abstracţie de ea, era un bărbat deosebit de atrăgător în vârstă de treizeci şi cinci de ani.

— Da. O crosă în timpul unui joc cu cehii la Praga. În mod deliberat, desigur.

— Vai, vrei să spui că cineva ţi-a făcut asta intenţionat? întrebă fata de lângă el.

— Da, doamnă.

— Tu ce-ai făcut?

— L-am lovit. Dar corect. Fără crosă. Mi-am scos mănuşile şi, deşi abia îl mai puteam vedea din cauza sângelui care mi se scurgea pe faţă, i-am ars una. A adormit înainte de a atinge gheaţa.

Era chiar adevărul.

— Vai, exclamă fata din nou. Şi apoi?

— Am fost scos afară din joc şi trimis ramburs în Canada a doua zi.

— Ai mai jucat după asta? întrebă fata.

— Da, dar oarecum fără pasiunea de până atunci. Putea vedea compasiunea din ochii ei. Apropo, spuse el, mă numesc Lenny.

Numele ei – al fetei pe care o urmărise până aici şi care îi pusese toate aceste întrebări – era Pam. Pam Pederson. Era blondă, înaltă, poate înjur de douăzeci şi cinci de ani şi cu un trup atletic. Îi plăceau fetele voinice.

— Şi ce caută aici, în acest micuţ şi bătrân Healdsburg, un jucător canadian de hochei? întrebă ea.

— Acum mă ocup de afacerile cu vin, răspunse Lenny.

— Dar continui să bei bere, spuse Pam.

— Toţi candienii beau bere – bere canadiană. Nu vreţi să gustaţi şi voi, fetelor?

— Bineînţeles. De ce nu?

Comandă patru Labatt-uri – tot ce mai rămăsese.

Apoi se oferi să însoţească fetele la o cină timpurie. Rămaseră la Jacob Horner unde, constată mai târziu, mâncarea era excelentă. Pe la opt, terminaseră. Pe când plecau, un grup de trei bărbaţi tocmai intra în local. Pam se opri să vorbească cu ei, în timp ce Lenny şi celelalte două fete aşteptau afară, pe trotuar.

Lenny, care sporovăise întruna de-a lungul ultimelor două ore, deveni ciudat de tăcut. Când Pam reveni, în sfârşit, spuse că aceştia erau noii ei şefi. Mai spuse că trebuie să plece acasă şi să doarmă, deoarece aceştia o rugaseră să vină la lucru devreme a doua zi dimineaţa. La şase, Dumnezeule mare.

Înapoi în maşină, Lenny nu se putu opri să nu-şi spună cu glas tare:

— Unul dintre tipii ăştia era Fred Fitch, fir-ar el să fie.

Un timp, camera lui Fitch de la închisoarea Corecţională din Pleasanton se aflase lipită de a lui.

— Fred Fitch, falsificatorul de bani. Lucrează la River Ranch! Să vezi când o să audă Sid.

Primul lucru pe care îl făcu, când se întoarse la motel, fuse acela de a-l suna pe Sid Ravitch acasă. Până atunci îi raportase de două ori pe zi, dar acum era pentru prima oară când îl suna pe Ravitch atât de târziu. Când Ravitch răspunse, Lenny îi turnă pe loc ultima lui descoperire.

Sid îl întrerupse în mijlocul frazei:

— Lenny, mă aşteptam la ceva mai bun de la tine. Dacă îţi mai aduci aminte, cretinule, tu ai fost acela care m-ai ajutat să dau de Fitch. Pentru că mi-o ceruse Willy Saxon.

— Dar, Sid, poate că tocmai asta se întâmplă acolo. Confecţionează bani falşi.

— Las-o baltă. Willy nu este atât de prost. Fitch este expert în computere. Exact ca şi ceilalţi doi tipi. Precis că despre ei ţi-a vorbit şoferul lui Willy. *Acesta* este motivul pentru care se află el aici. Dar ce anume face acest specialist în computere? Asta vreau eu să afli, Lenny.

— În regulă. Cred că acum ştiu cum să aflu, spuse Lenny.

— Cum?

Lenny era, într-adevăr, furios după ce fusese apostrofat astfel de Ravitch.

— O să-ţi spun cum, dacă şi când planul meu va reuşi.

— Perfect. şi nu mai bea aşa de mult, Lenny. De câte ori vorbesc cu tine îmi laşi impresia că eşti aproape criţă.

— Cum spui tu, Sid, răspunse Lenny şi închise.

Uneori Ravitch ăsta chiar îl călca pe nervi. Cine dracu se credea el să-l trateze astfel? Până una alta, fuseseră părtaşi în afacerea aceea cu aurul. Doar că el făcuse puşcărie, în vreme ce Ravitch, nu.

Ingrat nenorocit.

Îşi petrecu restul serii în cameră, uitându-se la televizor şi gândindu-se la Pam Pederson. Gândindu-se, referitor la ea, că data viitoare o să amestece plăcutul cu utilul.

39

A doua zi dimineaţa, la ora opt, Frank Lipper era deja acolo. La nouă îşi aranjase deja propriul colţ în sala de tranzacţii şi-şi asigurase ajutorul lui Pam Pederson ca să redacteze Declaraţia oficială CAB (obligaţiunile fără cupoane) pentru Ukiah.

Willy apăru puţin după ora nouă. Se aşeză la biroul liber şi contactă imediat New York-ul, ca să vorbească cu Marshall Lane.

— Am auzit că acele investiţii fluctuante inverse, cumpărate de tine, au crescut deja cu zece la sută, deschise Willy conversaţia.

— Da. Nu este rău pentru trei zile, spuse Lane. Mai ai şi altceva?

— Depinde. Ai cumva nişte fonduri pe care nu le poţi băga în schimburi valutare?

— Compania mea controlează treisprezece fonduri, Willy. Trei dintre acestea sunt destinate în exclusivitate fondului pentru pensii. Toate trei au interdicţia de a face speculaţii în valută şi produse de larg consum.

— Atunci am ceva pentru tine. ICON-uri.

— Ce naiba mai sunt şi ICON-urile astea?

— Efecte opţionale în valută.

— Şi ce fac astea?

— Cresc şi coboară odată cu valuta de care sunt legate. Te poţi juca cu ele în direcţia pe care o vrei.

— O şmecherie nouă.

— Şi perfect legală.

— Şi care pică la timp, replică Lane. În următoarele luni totul o să scape de sub control pe pieţele valutare, exact cum s-a întâmplat în toamna lui 1992.

— De acord cu tine.

— Poţi să-mi dai, cât mai repede, detalii?

— Imediat cum închid îţi trimit un fax.

— Nu închide încă. Dacă-mi amintesc bine, parcă ziceai că pe vremea asta o să închei afacerea cu obligaţiunile acelea municipale necotate pentru

oraşul şi districtul San Francisco – cea despre care ai discutat la ferma lui Denise.

— Este deja încheiată. La începutul săptămânii viitoare o să primeşti un prim semnal. O declaraţie oficială preliminară. Uitasem de asta.

— În valoare de cât?

— Pentru obligaţiuni generale, 5,5 la sută. Pentru obligaţiuni în construcţii de locuinţe, 6,4 la sută.

— Frumos pachet. Cum fac să obţin şi eu câteva? Aşa cum ţi-am spus şi la ferma lui Denise, fondurile mele fixe mustesc de bani lichizi.

— Sună-l pe Dan Prescott. O să se ocupe el de tine.

— Grozav. Altceva?

— Da. Ceva, într-adevăr, deosebit. Oraşul Ukiah – cam la vreo cincizeci de kilometri la nord-est de ferma lui Denise – iese pe piaţă cu ceva de prima mână. Că veni vorba, Ukiah a fost tocmai cotat ca numărul trei pe ţară în privinţa calităţii globale a condiţiilor de viaţă pe care le oferă.

— Poate că o să mă mut acolo, spuse administratorul financiar.

Willy tresări.

— Vai. Este mult prea monoton pentru tine. De fapt, este atât de plictisitor, încât nu merită nici măcar să-l vizitezi. Dar, deşi plictisitor, din punct de vedere fiscal este foarte sigur. Tipii urmează să strângă douăzeci de milioane de dolari, ca să construiască o instalaţie de reciclare a deşeurilor.

— Ce-o mai fi şi asta? întrebă Lane.

— O groapă de gunoi mecanizată, presupun. Obligaţiunile sunt pe patruzeci de ani, fără cupoane, oferind un câştig de opt la sută.

— Oho! Câte *dintr-astea* pot obţine şi eu?

— Pe toate, dacă vrei. Tu eşti cel mai bun client al meu, Marshall. O recunosc. Acesta este genul de afacere care, într-adevăr, poate îndulci un portofoliu. Aşa că, dacă le vrei, sunt ale tale.

— Le iau, Willy.

— S-a făcut. O să mă ocup personal. Adică, eu şi prietenul meu Frank Lipper. Ţi-l mai aminteşti pe

Frank, nu-i aşa?

— Cum să nu. El a organizat pentru tine celebrul turneu al obligaţiunilor fără acoperire pe la mijlocul anilor 1980. Corect?

— Exact. Lucrează acum pentru Prescott & Quackenbush şi a organizat cumpărarea de acţiuni Ukiah. Cu ajutorul meu, firește.

— Înţeleg, Willy. Şi nu uita să-mi trimiţi faxul cu ICON-urile acelea.

— O să-l ai în cinci minute. Mai vorbim, spuse Willy şi închise.

Frank Lipper ascultase toată convorbirea de la masa de alături.

— Eşti incredibil, Willy, spuse el. Totul merge exact cum ai spus. Săptămâna viitoare putem uita de tot de obligaţiunile fără cupoane şi să ne facem băieţi cuminţi.

— Nu chiar, replică Willy. Încă una şi abia *atunci* o să mă fac băiat cuminte. Mai întâi însă, haide să scăpăm de Ukiah pentru următorii patruzeci de ani. Vineri după-amiază vreau să am prospectul.

40

Vineri după-amiază, la ora trei, prospectul prezentând iminenta emisiune de obligaţiuni a oraşului Ukiah în scopul finanţării unei instalaţii de reciclare a materialelor în valoare de douăzeci de milioane de dolari se afla în mâinile lui Willy. Frank Lipper şi asistenta acestuia, Pam Pederson, lucraseră aproape non-stop la acesta vreme de patruzeci şi opt de ore.

Willy personal îi strânse mâna lui Pam, mulţumindu-i şi spunându-i să plece mai devreme acasă şi să-şi ia liber luni. În drumul ei spre casă urma să lase o copie a prospectului la tipografia din Healdsburg. Cei de acolo primiseră instrucţiuni referitoare la ce aveau de făcut.

Aceasta luă cu ea două copii ale prospectului Ukiah. Pe unul îl lăsă la tipografie. Pe celălalt îl păstră. Voia să-l arate noului ei prieten în perspectivă, jucătorul de hochei din Canada. Acesta o sunase de două ori acasă după ce se cunoscuseră la Jacob Horner's, cerându-i o întâlnire. Ea trebuise să-l refuze de fiecare dată, având în vedere că era nevoită să lucreze cu Frank Lipper zi *şi* noapte la acest prospect de obligaţiuni. Lenny îi păru sceptic după cel de al doilea refuz. Acum putea să-i arate concret de ce fusese atât de ocupată. El se tot interesase de munca ei.

Totuşi, nu îl etală imediat. În fond, nu îl văzuse pe Lenny decât o singură dată şi cine ştia cât de mult va dura *această* legătură. Îl lăsă deci pe masa de la bucătărie.

Lenny veni să o ia exact la ora şapte, iar la şapte şi jumătate se aflau pe terasa de la Chevy's, din Santa Rosa, mâncând guacamole şi bând prima margarita. Îl studiase şi îl ascultase tot timpul, şi vorbise foarte puţin. Nu era perfect – puţin prea direct, puţin prea necioplit – dar era o apariţie, fără îndoială.

Că era aşa, se văzuse din clipa în care intraseră în restaurantul Chevy's. Aproape toate mexicancele de optsprezece ani, cu sânii mari şi minijupe – să tot fi fost vreo duzină, cu prietenii lor americani – îşi întoarseră pe loc ochii spre Lenny când acesta intră alături de ea. Probabil că cicatricea le înfierbântase şi mai mult, se gândi ea, sprijinindu-se cu şi mai multă fermitate de braţul lui.

— Cum se face că eşti atât de înaltă, întrebă el, odată instalaţi.

— Vrei să spui atât de solidă şi de înaltă, cred, spuse ea. Pentru că amândoi părinţii mei sunt suedezi la origine.

— Ai mei au fost irlandezi şi francezi. Poate că originea mea franceză m-a făcut să sfârşesc prin a mă ocupa de vinuri. Cred totuşi că a predominat ascendenţa irlandeză. De aceea am fost mereu atât de bătăios.

— Ai fost bătăios şi cu soţia ta? întrebă ea.

— Probabil că aş fi fost, dacă m-aş fi însurat vreodată.

— N-ai fost niciodată?

— Nu. În Canada nu am găsit niciodată fata potrivită.

Interesul lui Pam Pederson faţă de Lenny Newsom crescu dintr-o dată, auzind aceste cuvinte. O fi el şmecheros şi necioplit, şi nici prea tânăr, dar este o prezenţă şi, în plus, neînsurat.

La unsprezece şi jumătate se aflau înapoi la Healdsburg, parcaţi în faţa casei lui Pam. Părinţii ei, îl asigură aceasta, fiind scandinavi, dormeau deja de câteva ore bune.

— Aşa că, dacă vrei să intri să bei o cafea, spuse ea, nu ai de ce să-ţi faci griji din cauza lor.

Băură cafeaua în living, stând unul lângă altul pe canapea. La miezul nopţii, el îşi petrecu braţul în jurul ei. La douăsprezece şi cinci minute, ea puse muzică şi stinse lumina.

La ora două, un Lenny Newsom destul de istovit părăsi casa familiei Pederson, ţinând în mână un

prospect pe care se afla înscris numele primăriei din Ukiah.

La ora opt, în aceeaşi dimineaţă, Lenny era deja în maşină, îndreptându-se spre San Francisco. Vorbise tocmai cu Sid Ravitch care-i spusese că, dacă era ceva chiar *atât* de important, îl va aştepta la el la birou. Lenny nu voise să discute niciun detaliu la telefon. Să nu fie cumva ascultat de cineva de la centrală. Ce altă distracţie să ai într-o cloacă de orăşel ca Healdsburg?

Două ore mai târziu, Lenny începu prin a povesti cum noua lui prietenă lucra pentru el înăuntrul proprietăţii River Ranch. Lui Ravitch îi plăcu asta. Totuşi, când Lenny îi înmână triumfător proiectul Declaraţiei oficiale, în care era prezentată emisiunea de obligaţiuni prin care se va finanţa construcţia instalaţiei de reciclare a deşeurilor din oraşul Ukiah, Sid Ravitch aruncă o privire peste acesta şi i-l azvârli înapoi în faţă.

— Pentru *asta* m-ai târât afară din pat sâmbătă dimineaţa?

— Acesta este proiectul secret la care au lucrat ei.

— Secret?

— Bineînţeles. Îl am de la fată. Aceasta mi-a spus că i s-a repetat de cel puţin zece ori să nu discute cu nimeni despre el. Înseamnă că trebuie să fie ceva dubios în toată povestea asta.

— Singurul lucru „dubios" este că ei nu vor să facă cineva vreo legătură între banca de investiţii care emite aceste obligaţiuni şi Willy Saxon. Dar *tu* ar fi trebuit să-ţi dai seama de *asta.* Pentru Dumnezeu, doar tu l-ai urmărit săptămâna trecută până la birourile Prescott & Quackenbush.

— Poate, dar tu ai ştiut despre acest proiect secret? întrebă Lenny, devenind tot mai irascibil.

— Întoarce la indexul prospectului. Acesta se află întotdeauna la pagina trei. Şi caută „Evaluarea".

— Zice că se află la pagina treizeci şi unu.

— Du-te acolo şi citeşte-o. Nu este decât un singur paragraf, aşa că nu o să-ţi ia prea mult.

Lenny făcu ce i se spusese.

— Zice că Western Credit Rating Agency a cotat cu A obligaţiunile.

— Western Credit Rating Agency sunt eu, Lenny. Mă rog, nu numai eu. Aşa cum ştii acum, sunt eu şi cu Willy. Eu primesc douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru acest paragraf. Mai primesc cincizeci de mii de dolari pentru un alt paragraf care va apărea într-un alt prospect, pe care îl fac ei pentru oraşul şi districtul San Francisco. Şi acest lucru a fost pus la punct tot de Willy Saxon.

— Şi toată povestea asta ţi se pare perfect legală? întrebă Lenny.

— Ai dreptate. Se pune ceva la cale. *Trebuie* să se pună ceva la cale! Ceva ce ne scapă nouă. Şi ceea ce ne scapă mă costă pe mine aproape o mie de dolari pe zi, cheltuieli. E timpul deci să mai faci o pauză, Lenny. Întoarce-te la Toronto pentru o vreme – să zicem vreo două luni – şi vizitează-ţi prietenii şi rudele. O să te sun când o să fiu gata să încep. În regulă?

— Vrei să spui că mă pui pe liber, începând de acum?

— Începând de când îţi convine ţie. Vreau să-mi dai însă adresa unde te pot găsi ca să-ţi trimit cecul. Uite, spuse Ravitch, împingându-i peste masă mai întâi un bloc de hârtii de scris şi apoi un creion, trece-o aici.

Peste câteva minute, Lenny Newsom se afla înapoi în Montgomery Street, pustie sâmbăta la această oră. Mintea i se învârtea ca nebună.

— Mai întâi Fred Fitch, şi acum asta. A fost ultima oară că o să-i mai spun sau o să-i mai arăt *ceva* până când nu o să fiu absolut al naibii de sigur că l-am prins pe Willy la cotitură.

Se întoarse direct la Healdsburg. Peste trei zile, după o foarte lungă noapte de luni, petrecută aproape numai în camera lui de la Vintage Inn împreună cu Pam Pederson, Lenny Newsom zbură înapoi spre Canada.

Dacă ar mai fi stat o lună, fără îndoială că ar mai fi pus mâna pe o copie al unui alt prospect –

prezentând noile obligaţiuni care urmau să fie emise de Autoritatea pentru Dezvoltare Economică, Sun River City.

Obligaţiuni fără cupoane.

41

— Este ultima, crede-mă, îi spuse Willy lui Frank Lipper. Se aflau la unsprezece mii de metri altitudine, în al treilea rând al unui United Airlines 767, îndreptându-se spre aeroportul Kennedy. Ukiah a fost ca un test, continuă el. Trebuie să recunoşti, Frank, a mers totul ca uns. Până şi SEC a înghiţit momeala, undiţa şi plumbul. Nu ne-au pus nici măcar o singură întrebare. Aşa că acele obligaţiuni au rămas îngropate pentru patruzeci de ani.

— De acord, admise Frank. Dar de ce încă una? De ce Sun River City şi nu o altă instalaţie de reciclare undeva în altă parte? Şi de ce imediat?

— Trei întrebări foarte bune, Frank. Ar trebui să lucrezi la *Întâlnirea cu presa.* O să-ţi răspund, pe rând, la toate. Dar o să vorbim, pur şi simplu? Sau o să încercăm să vorbim şi să bem ceva în acelaşi timp?

— Eu sunt pentru varianta a doua.

— Eşti un bun companion de călătorie, Frank.

După ce Bloody Mary sosi şi fu gustată, Willy începu:

— Acum, întrebarea numărul unu. De ce încă una? Răspuns: Deoarece cu un supliment de o sută de milioane capital, vom ajunge, în sfârşit, sus. Nu în aceeaşi ligă cu Morgan Stanley sau Lehman Brothers, dar suficient de sus ca să putem acum să licităm împotriva lor, în afaceri. Luă o înghiţitură din sucul de roşii foarte puţin diluat. Acum, referitor la o altă instalaţie de reciclare într-un alt oraş, crede-mă, m-am gândit la asta. Alesesem chiar şi următorul oraş – Eureka, undeva pe coastă. Dar alte douăzeci de milioane de dolari nu mai meritau riscul. Mâncă nişte alune. Ceea ce ne aduce la Sun River City. Este ceva atât de bine pus la punct – chiar şi tu trebuie să recunoşti asta, Frank – încât merită, într-adevăr, riscul, având în vedere că asta înseamnă o sută de milioane de dolari în oală, în oala noastră, faţă de echivalentul unui Ukiah, al

unui Eureka, al unui Fresno, al unui Modesto sau al unui San Luis Obispo. Vezi? M-am gândit mult.

— Ca întotdeauna, Willy, ai dreptate. Dar de ce acum?

— „Bate fierul cât este cald”, spuse Willy. Sigur, e un clişeu. Dar clişeele devin clişee pentru că este ceva cu ele. În prezent, P & Q Financial Products sunt atât de la modă, încât aş putea vinde chiar şi Bay Bridge, mai ales în New York. Presupun că cei mai mulţi s-ar axa pe Brooklyn Bridge, având în vedere apropierea, pe când Bay Bridge se află la patru mii de kilometri depărtare. Ca şi Sun River City. Dar m-am îndepărtat de subiect. Luă o altă înghiţitură din ceea ce United oferea drept Bloody Mary. Mă refer, în primul rând, la investiţiile noastre inverse. Apoi la ICON-uri. Şi, în sfârşit, săptămâna trecută, la LIBOR Turbo-urile noastre.

— Pe astea cine le-a mai inventat?

— A fost un fel de colaborare a tuturor celor trei tipi care se ocupă de derivatele noastre.

— Băieţii care lucrează cu fondurile pieţelor de bani se vor da în vânt după chestia asta.

— Tu nu ai face la fel? în loc să obţină o rată de 3,5 la sută, cât oferă London Inter-Bank Offer Rate, vor câştiga de cinci ori mai mult.

— Dacă au noroc, spuse Frank.

— Sperăm ca izvorul să nu sece niciodată, zise Willy.

— Dar haide să ne întoarcem o clipă la Sun River City, Willy. Sigur, suntem la modă pe piaţa derivatelor. Şi, indiferent ce le oferim tipilor din New York, ei cumpără. Dar obligaţiunile acestea sunt diferite. De data aceasta, nu le mai putem vârî pe gât, pe toate, amicului tău Marshall Lane. Şi dacă, *după aceea,* cine ştie ce avocat al unuia dintre celelalte fonduri din New York decide să facă pe durul şi să verifice, într-adevăr, lucrurile?

— Avem trei linii de apărare. Prima, consilierul nostru pentru obligaţiuni, Bobby Armacost. Este cunoscut pe ambele coaste ca unul dintre cei mai buni. Sunt sigur că pune mâna pe telefon sau se urcă

în primul avion, dacă încep să se pună întrebări serioase.

— A doua? întrebă Frank.

Willy arătă spre compartimentul de bagaje de deasupra.

— Avem patru seturi de câte patru kilograme, fiecare reprezentând planurile lui Jack Warneke pentru Sun River City. Vom sta de vorbă cu trei, cel mult patru directori de fonduri pentru obligaţiuni. Fiecare va primi un set de patru kilograme pe care scrie „Numai pentru uz intern”. Numai cantitatea în sine va aprinde minţile consilierilor lor, mai ales când vor vedea acolo numele lui Jack. Toată lumea ştie că este un prieten al naibii de bun cu familia Kennedy. Aceasta îi va face să se ridice în picioare şi să salute chiar şi în New York.

— De asta nu mă îndoiesc. Mai ales că părţile lor sunt relativ mici.

— Exact. Sper ca Marshall să ia jumătate şi că vom găsi alte două fonduri care se vor angaja cu douăzeci şi cinci de milioane fiecare. Şi acum, ultima linie de apărare – consilierul nostru şi proprietarul terenurilor din Oregon. I-am dat un milion pentru o opţiune pe doi ani, pentru cei treizeci de mii de acri inutili. Sau sunt patruzeci de mii?

— Treizeci de mii. Eu am încheiat târgul cu el săptămâna trecută, spuse Frank, aşa că nu se poate să nu-mi amintesc bine.

— Oricum, dacă cine ştie ce avocat împuternicit din New York vrea să se ducă la Bend, Oregon, să verifice situaţia, riscul nu va fi prea mare, fii sigur de asta, Frank. Câtă vreme îl avem acolo pe consilierul nostru în probleme de daune, avem cel puţin o şansă de a ne lupta.

— Această cea de a treia linie de apărare este foarte slabă, remarcă Frank. Dar este foarte îndoielnic faptul că cineva ar încerca să treacă de primele două. Avocaţii costă două sute cincizeci de dolari pe oră. Cine şi-ar dori ca aceştia să-şi petreacă două săptămâni la câteva mii de kilometri distanţă,

însemnându-şi orele ca nebunii, pentru o investiţie prăpădită de douăzeci şi cinci de milioane de dolari, care va intra într-un portofoliu de trei miliarde de dolari.

— Exact aşa simt şi eu.

— Ştii, Willy, spuse Frank, este exact ca pe vremuri. Iată-ne aici, în drum spre New York, negociindu-ne mărfurile. Îţi mai aminteşti de ultima oară când am pus împreună la cale un turneu?

— Cum aş putea uita, răspunse Willy. 1986. Ultima noastră mare afacere cu obligaţiuni fără acoperire. Este ciudat că ai amintit despre asta. Marshall Lane a vorbit şi el despre ea de curând. Presupun că a fost ceea ce tu numeşti un eveniment memorabil.

— Mi-amintesc întotdeauna de clipa în care mi-ai spus să angajez un 747. Un nenorocit de 747! spuse Frank.

— Normal, trebuia să avem loc pentru orchestra rock. Şi un ring de dans.

— A costat o avere amenajarea avionului, aşa cum am vrut noi.

— Dar a meritat, totuşi.

— Dacă mai ţii minte, prima îmbarcare a fost la Frankfurt, apoi la Londra, apoi la New York. Aici s-au îmbarcat cei mai mulţi, inclusiv Marshall Lane şi ceilalţi trei tipi cu care avem programate întâlniri mâine.

— Nu i-am ales la întâmplare, ştii asta, spuse Willy.

— Şi, în sfârşit, San Francisco, înainte de a merge mai departe spre Big Island.

— Privind în urmă, oprirea aceea la San Francisco a fost o greşeală. Prea mulţi înalţi funcţionari ai băncilor californiene la un loc.

— De ce a fost o greşeală?

— Pentru că şi-au făcut duşmani pe viaţă din jumătate din instituţiile bancare din California, din cauza tipului de la Comisia Bancară Californiană. El a fost cel care a spus totul despre turneul „obligaţiunilor” când a depus mărturie împotriva

mea, ceea ce, în mod sigur, nu mi-a slujit cauza. Dar acum nu mai este decât vorbărie goală. Să ne întoarcem la povestea cu turneul, Frank. Îmi face plăcere să te aud vorbind despre el.

— Bine. Mai ţii minte când am ajuns, în sfârşit, la hotelul acela din Kona?

— A fost un moment măreţ.

— Acolo, chiar lângă colţul acela cu mâncăruri specifice hawaiiene, se afla acea canoe sau barcă – cum le-o fi spunând în Hawaii – care era plină cu afurisitele alea de *mai tai's!*

— Cred că erau pe puţin o sută de galoane de rom acolo.

— Şi ceva suc de ananas.

— Fiecare a primit o cană uriaşă din argint, cu numele gravat pe ea. Ţi-aminteşti?

— Cum să nu. Dar când au sosit animatoarele din Honolulu – acela a fost punctul culminant. Patruzeci de animatoare date naibii, cu fustele lor din ierburi şi tot restul.

— Asta a vândut o mulţime de obligaţiuni fără acoperire, râse Willy.

— Mai ales când cea mai mare parte a animatoarelor a fost de acord să ne însoţească în zborul de întoarcere.

— Gestul acela final, când, în cele din urmă, ne-am lăsat colegii la fiecare oprire, nu a jignit nici el pe nimeni.

— Te referi la ceasurile acelea Rolex din aur? Da, a fost o idee bună. Singura dezamăgire a fost când am făcut prezentarea acelor obligaţiuni fără acoperire – una la fel de convingătoare, m-am gândit – doar că nu s-au arătat interesaţi decât şapte indivizi.

— Cum se vând acum obligaţiunile acelea? întrebă Frank.

— Ultima oară când m-am uitat, erau o sută cincizeci şi doi faţă de nouăzeci şi opt, preţul noii emisiuni. Şi din 1986 înregistrează câte douăsprezece procente anual. Acesta este unul dintre motivele pentru care, când i-am sunat pe tipii din

New York, au fost cu toţii de acord să se întâlnească cu noi oricând, oriunde, spuse Willy.

— Cum se întâmplă că nu este şi Dan Prescott cu noi?

— Vrei adevărul? întrebă Willy.

— Normal.

— Cred că vrea – de fapt, şi el, şi Bobby – să rămână la o oarecare distanţă faţă de noi, Frank.

— S-au băgat şi ei în afacerea asta?

— Fireşte. De fapt, aveau altă variantă? Totuşi, a trebuit să jur pe Biblie că aceasta este, în mod categoric, ultima. Ceea ce şi este. Fii liniştit, se potolesc ei când văd ce profituri generează.

— La cât s-a ajuns până acum?

— Avem deja un avans de aproape douăsprezece milioane.

— Isuse, Willy. Le-ai spus lui Dan şi lui Bobby că, de data asta, îl evităm pe Sid Ravitch?

— Da. Trebuia, de teamă ca nu cumva să pomenească cineva despre asta de faţă cu Ravitch. Sper că ai în bagaje şi raportul tău de evaluare?

— E acolo. Scris pe hârtia oficială a agenţiei Western Credit Rating. Ideea ta de a insista să am un birou acolo a fost o lovitură de geniu, Willy. Şi, că veni vorba, am lăsat instrucţiuni ca orice solicitare privind cumpărările de obligaţiuni făcute de Prescott & Quackenbush să fie trimise direct la micul meu birou.

— Ca întotdeauna, Frank, minţile noastre gândesc la fel.

— Dar, dacă vreo solicitare încurcă drumul şi ajunge direct pe biroul lui Ravitch, ce ne facem? Nu vreau să mă bag, dar presupun că îl ai cu ceva la mână. Corect?

— Da.

Tocmai începuse filmul.

— Vrei să te uiţi? întrebă Willy.

— De ce nu, răspunse Frank, trăgând jaluzelele de la fereastră şi punându-şi căştile.

— Încă un lucru, Frank, înainte de asta, spuse Willy. Discuţia noastră despre ultimul turneu mi-a

dat o idee.

— Am îndoieli că aşa ceva s-ar mai putea repeta în anii 1990, opina Frank.

— Nu. Mă gândeam la ceva cu totul diferit. O escapadă la schi în Elveţia, de Crăciun. Ceva mai sănătos decât asta nu poate exista.

— Şi cine va fi invitat?

— Aşteaptă şi ai să vezi. Vreau să fie o surpriză.

42

Era marţi, a doua zi de Crăciun, imediat după răsăritul soarelui, când avionul cu reacţie al Companiei Aeriene Swissair, transportând întreaga echipă a firmei P & Q Financial Products în cabina de la clasa întâi, ateriza pe aeroportul Kloten, din imediata apropiere a Zürichului. O singură fată fusese lăsată acasă, la River Ranch, ca să se ocupe de telefoane şi de faxuri. Un autobuz închiriat îi aştepta la ieşire, ca să-i transporte la St. Moritz.

Cinci ore mai târziu, ajunseră. Autobuzul opri în faţa staţiei funicularului care transporta schiorii din vale la Piz Nair, vârful muntelui care se înălţa departe, sus. Descărcatul luă ceva timp, dar în jurul orei unu toţi cei şaptesprezece pasageri, împreună cu bagajele lor, umpleau, claie peste grămadă, singura cabină a funicularului care începu curând să alunece în sus, pe munte. Exista o singură oprire intermediară – unde se întâlneau cabinele care urcau cu cele care coborau – pe platoul de la jumătatea drumului. I se spunea Chanterella. Aici, toată lumea se dădu jos. Erau aşteptaţi de patru sănii trase de cai, care îi transportară o jumătate de kilometru de-a lungul platoului, spre punctul final al destinaţiei lor, o cabană particulară, Vila Engadin, botezată astfel după valea care se întindea departe, sub ei. Avocatul lui Willy din Liechtenstein, doctorul Guggi, aranjase închirierea ei până în prima zi de Anul Nou. Guggi îi aşteptase la aeroport să le ureze bun venit şi călătorise cu autobuzul, împreună cu ei, ca să se asigure că totul, aici, era în ordine.

Era o zi minunată de iarnă, prima, li se spuse, de mai bine de două săptămâni. Anul acesta ninsese devreme şi abundent. Jos, în vale, zăpada avea deja un metru înălţime, cel puţin doi metri la Chanterella şi mai bine de trei sus, la Piz Nair.

— Susie Bauer ardea de nerăbdare să-şi pună schiurile, dar ezită să facă asta înainte ca toate lucrurile să fie aduse în cabană, interveni Vreni,

menajera de la River Ranch, care, de asemenea, se afla acolo. Voi, tinerii, vedeţi-vă de treabă, spuse ea. Mă ocup eu de lucruri.

Susie, soţul ei Urs, Pam Pederson, toate celelalte fete şi însăşi Sara Jones – care se hotărâse în ultima clipă să accepte invitaţia lui Willy – fură cu toţii pe schiuri în mai puţin de douăzeci de minute. Conduşi de Susie, porniră repede spre prima coborâre, de încercare, până jos în fundul văii.

Băieţii de la derivate rămaseră sus, ca şi Frank Lipper şi Willy Saxon. Aceştia din urmă se instalară pe şezlonguri, în faţa cabanei. Vreni îi ispiti cu o sticlă rece de Aigle şi turnă fiecăruia un pahar din acest vin alb elveţian, pe când aceştia începeau să se pătrundă de soarele de iarnă.

— Aşa să tot trăieşti, mama ei de viaţă, spuse Willy, îndată ce menajera dispăru înapoi în casă.

— Ştii ceva, zise Frank, cred că escapada asta începe să-mi placă mai mult decât cealaltă.

— Da, cred că începem să îmbătrânim. Oricum, prefer să mă gândesc la ea ca la o ieşire. Aşa cum te îmbrăcai frumos, la şcoala duminicală, pentru fete drăguţe ca Susie şi Pam.

— Susie asta e o fată grozavă, nu crezi? spuse Frank. Întotdeauna veselă, săritoare şi oricând gata la orice.

— De acord. Ce noroc pe noi să fim înconjuraţi, de data aceasta, de aceşti tineri minunaţi.

— Toţi te simpatizează foarte mult, Willy, asta e sigur, afirmă Frank.

Un Willy încurcat fu salvat să răspundă de apariţia pe terasă a avocatului Guggi, îmbrăcat încă în costumul lui sobru de avocat.

— Totul este în regulă? întrebă el grijuliu.

— Perfect, spuse Willy. Trage-ţi un scaun lângă noi. Sunt sigur că Vreni o să apară imediat cu ceva vin.

— Am stat de vorbă cu Urs Bauer în autobuz, spuse Guggi. Nu putea fi mai fericit decât este acum, fiindcă lucrează cu tine, Willy.

— Tocmai îi spuneam şi eu acelaşi lucru, interveni Frank.

— *Noi* suntem cei care ar trebui să fim fericiţi cu *ei,* replică Willy modest. Aveţi idee câţi bani au făcut până acum? Aşteptă puţin înainte de a le arunca cifra. Douăzeci şi şapte de milioane şase sute de mii de dolari.

— Este uluitor! exclamă avocatul. La fel de uluitor, Willy, este cât de mult capital ai fost tu în stare să aduni. Am primit tocmai ultima balanţă centralizată de la Prescott & Quackenbush. Ai acum un fond de capital de circa o sută cincizeci de milioane. Cum ai reuşit?

— Nu a fost uşor. Dar să-ţi spun ceva. Fără acest capital, nu am fi putut realiza beneficii de douăzeci şi şapte de milioane.

— Presupun că această excursie este modul tău de a-i recompensa pe aceşti oameni?

— Şi pe mine. Aceasta este prima mea vacanţă de mulţi ani încoace, rosti Willy. Şi am de gând să mă bucur din plin de ea.

La ora patru, luară funicularul înapoi la St. Moritz şi merseră pe jos până în sat, la ceainăria Hanselmann, unde băură cu toţii faimoasa ciocolată fierbinte de aici şi mâncară prăjituri, inclusiv Willy. La şase treizeci erau deja înapoi la cabană, iar la şapte se strânseră cu toţii în jurul uriaşei mese de lemn din bucătărie, pentru cină. Li se servi omletă cu brânză, pregătită personal de Vreni, propria lor menajeră şi bucătăreasă, elveţiană. Bineînţeles, se bău mult Aigle, dar şi Kirschwasser. Un mod perfect de a începe o vacanţă alpină elveţiană. La unsprezece, erau cu toţii în pat, cuibăriţi sub pilote.

A doua zi, la răsăritul soarelui, Susie fu în picioare, gata de plecare. Pe la opt, toată lumea era adunată în faţa cabanei. De data aceasta, erau prezenţi atât Willy şi Frank, cât şi avocatul Werner Guggi. Merseră pe jos până la funicular şi luară, de data aceasta, trenul de munte spre Piz Nair.

Surprinzător, Guggi fu primul care se lansă cu schiurile de pe vârful îngheţat. Deveni repede

evident că era de departe cel mai bun schior din grup. Până la amiază făcură trei coborâri şi erau gata pentru o provocare şi mai dificilă.

— Mergem la Pontresino şi încercăm Diavolezza, propuse Guggi.

În staţia din centrul St. Moritzului aştepta un autobuz care făcea, din oră în oră, cursa de cincisprezece minute până la Pontresino. La ora două, maşina îi duse la peste trei mii de metri altitudine. Acolo, după ce se îmbulziră afară din autobuz, se pomeniră imediat pe o pistă care cobora brusc şi cotea totodată foarte strâns, ca să ocolească un gheţar alpin. Willy îşi spuse că cel mai înţelept ar fi să stea cât mai aproape de un schior elveţian şi se ţinu chiar în spatele lui Susie în timpul acestei prime etape a coborârii. După vreo cinci minute, panta începu să devină mai lină, şi Susie viră spre partea dreaptă a pistei, unde se opri exact în faţa unui şir de marcaje pe care era scris un avertisment, cu litere uriaşe, roşii: *GEFAHR DANGER ATTENZIONE.*

— Uitaţi-vă dincolo de acest marcaj, îl îndemnă ea.

Se opriseră la un mai mult de cinci metri de marginea unei stânci care se prăvălea drept în jos, cel puţin trei sute de metri, spre un grup de stânci uriaşe.

— Înfiorător, spuse Willy.

— Cu ani în urmă, la puţin timp după ce au fost instalate teleschiurile şi s-a deschis Diavolezza, cinci schiori, printre care o vedetă a schiului german, s-au prăbuşit peste stânca aceasta în timpul unei furtuni de zăpadă. Atunci au pus aceste semne, spuse Susie. Îmi aminteşte de locul acela de la River Ranch, de-a lungul aleii dintre casa mare şi restul clădirilor.

— Când drumul trece exact pe muchia prăpastiei care dă spre râul Russian?

— Exact. Este chiar lângă cabana în care locuim noi. Tot atât de abruptă, deşi nu la fel de adâncă. Dar, ca şi aici, în râul de dedesubt există, tot aşa, o

aglomerare de stânci uriaşe. Întotdeauna când ajung acolo, mă trec fiorii.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, zise Willy. Când ne întoarcem, mă voi ocupa de asta.

— Altceva aş vrea să vă spun, domnule Saxon. Acesta este şi motivul pentru care am deschis această discuţie. Ceva foarte personal.

— Desigur. Dă-i drumul.

— Eu şi Urs vom avea un copil. Vrem ca acesta să se nască în California, să fie american. Am făcut un control şi ştim deja că va fi un el. Am hotărât să-i dăm numele dumneavoastră.

O clipă, Willy rămase fără replică. Într-un târziu se aplecă şi o sărută pe tânăra elveţiancă pe obraz.

— Felicitări, spuse el. O să avem cu toţii grijă de amândoi, de tine şi de el. Imediat mă voi ocupa de locul acela periculos de la fermă.

Apoi se îndepărtă, cu Susie în urma lui.

În seara aceea, la ora şase, cele patru sănii, încărcate cu fân, opriră în faţa Vilei Engadin. Traversară platoul la lumina torţelor şi urmară un drum marcat, care cobora lin spre Suvretta House, un hotel ultraluxos, deşi rustic, cuibărit în mijlocul unei păduri de brad. Cei de la restaurant îi aşteptau. Fuseseră preveniţi de felul în care erau îmbrăcaţi, aşa încât fură discret conduşi într-o sufragerie retrasă. Willy se aşeză pe locul lui, la masă, lângă Sara.

— Asta da zi, spuse el.

— Sunt frântă, cum nu am mai fost de ani de zile, rosti Sara.

— Şi eu. Iar pentru mâine, Guggi a planificat ceva şi mai dificil. Pista Corvatsch.

— Nu prea cred că voi fi în stare.

— Probabil că şi eu o să sar peste asta, fu de acord Willy.

— Oricum, asta ar putea fi o idee bună, spuse Sara.

— De ce?

— Cred că nu ar fi rău să vorbeşti cu Denise. M-a sunat la vilă, exact înainte de a pleca.

— De unde a avut numărul?

— Am sunat-o eu şi i l-am spus.

— De ce ai sunat-o?

— Doar ca să-i transmit salutări.

— Iar acesta este singurul motiv pentru care a sunat şi ea?

— Nu. Este puţin îngrijorată.

— Din ce cauză?

— Din cauza ta. A fost aseară la un dineu şi a intrat în vorbă cu un tip care este şeful Comisiei Bancare Californiene, Ralph Goodman. Zicea că ştii cine este.

— Cât se poate de bine, spuse Willy. Se întinse după un pahar cu apă şi constată că mâna nu-i era prea sigură. Continuă, o îndemnă el după ce bău, atent, o gură de apă.

— Cel mai bine ar fi să vorbeşti direct cu ea.

— Ce oră este acum la San Francisco?

Sara se uită la ceas.

— Trebuie să scazi opt sau nouă ore. Uit întotdeauna.

— N-are importanţă. Asta înseamnă ora zece sau unsprezece dimineaţa.

— Dă-i un telefon când ne întoarcem la vilă. I-am spus că în seara asta avem un dineu. O s-o găseşti, pentru că sunt sigură că aşteaptă telefonul tău. Altfel, nu mi-ar fi spus toate lucrurile acestea.

Lui Willy, următoarele două ore i se părură o veşnicie. Mâncă foarte puţin şi vorbi şi mai puţin. Dar nimeni altcineva, cu excepţia Sarei, nu păru să observe. Bărbaţii şi femeile reuşiseră să se separe unii de alţii, la masă. Femeile, în frunte cu Susie, îşi petrecură seara rememorând ziua petrecută pe pârtiile de schi. Frank şi Werner Guggi îşi petrecură aproape tot timpul vorbind între ei. Cei patru bărbaţi mai tineri, în frunte cu soţul lui Susie, se pierdură într-o discuţie uneori foarte agitată despre evenimentele din Germania. Iar când Willy anunţă, la nouă treizeci, că sosiseră săniile şi erau gata să-i ducă înapoi, aceştia răsuflară, de fapt, uşuraţi.

Puteau astfel să prindă, la cabană, ştirile de la ora zece, la televizor.

De şapte ori sună telefonul în apartamentul din San Francisco al lui Denise, înainte ca aceasta, în sfârşit, să ridice receptorul.

— Sunt eu, Willy.

— Îmi pare bine că m-ai sunat, spuse Denise cu o voce răguşită. Aşteaptă puţin. Mă duc să-mi iau o ceaşcă de cafea din bucătărie. Durează doar treizeci de secunde. El aşteptă. Aşa, spuse ea la întoarcere. Întotdeauna beau multă cafea când sunt nervoasă.

— Mi-a povestit Sara despre discuţia voastră de mai devreme, începu Willy.

— De aceea şi sunt nervoasă. Presupun că nu este deloc treaba mea, dar acel groaznic Ralph Goodman m-a tras în mod intenţionat de o parte înainte de dineul de la Getty, de aseară. Nici măcar nu ştiu de ce l-o fi invitat. Oricum, imediat a început să vorbească de tine. Despre cum, în anii 1980, prin înşelătorie şi comisioane, ai încărcat societăţile de depuneri şi credite californiene şi băncile cu obligaţiuni fără acoperire, ai câştigat un miliard de dolari în această afacere şi ai primit numai trei ani de închisoare. Tot procesul a fost o mascaradă, a spus el.

— Nimic nou în asta, Denise, spuse Willy.

— Ai răbdare, ajung acum şi la motivul telefonului. Goodman a spus apoi că şi-a jurat că va pune mâna pe tine, Willy, cu adevărat de data aceasta, dacă vei încerca vreodată să te reîntorci la afacerile cu obligaţiuni.

— Şi?

— A spus că acum câteva luni te-a văzut la Candlestick Park împreună cu Dan Prescott. Dar, după ce a făcut cercetări, a înţeles că nimeni nu te-a văzut intrând măcar în banca acestuia, aşa că a lăsat-o baltă. Apoi, cu o zi înainte de Crăciun, s-a lovit nas în nas cu Jack la Pacific Union Club. Jack i-a spus că ai cumpărat ferma lui şi că îi pare bine, pentru că, în sfârşit, aceasta o să fie din nou exploatată cum se cuvine.

— Bunul, bătrânul Jack, spuse Willy.

— Sunt sigură că nu a avut decât intenţii bune.

— Ai dreptate. Ce altceva i-a mai spus lui Goodman?

— Că tu locuieşti în vilă şi că vechiul centru de conferinţe este acum încărcat cu computere, telefoane şi oameni.

— La naiba! exclamă Willy. Şi cum a făcut el legătura între asta şi întoarcerea mea în afacerile cu obligaţiuni?

— Nu a făcut-o. A spus doar că totul i s-a părut foarte necurat.

— De ce-l interesează asta?

— Goodman a spus ca ţi s-a interzis pe viaţă să te mai ocupi de afaceri cu acţiuni. Este adevărat?

— În parte. Nu am voie să acţionez în calitate de broker/dealer. Dar pot lucra în calitate de consilier pentru cine vreau eu. Dar, oricum, ce are de gând Goodman să facă? Ţi-a spus, cumva?

— Da. Şi acesta este motivul pentru care am sunat-o pe Sara. A spus că primul lucru pe care îl va face, imediat după sărbători, va fi acela de a începe să pună foarte multe întrebări. Acesta este domeniul lui, zicea el, şi că nu o să permită unor infractori ca tine să-şi vâre din nou coada, aşa cum ai făcut în anii 1980. Acestea au fost ultimele lui cuvinte înainte de a-i fi întors, în sfârşit, spatele. Este chiar atât de grav pe cât pare?

— Nu, încă, răspunse Willy.

— Dacă totuşi lucrurile se agravează şi dacă te pot ajuta cu ceva, sună-mă imediat. Chiar şi dimineaţa. Dacă nu o vei face, nu o să mai vorbesc niciodată cu tine. Promiţi?

— Promit, Denise.

— Şi ţine minte, am de zece ori mai multă influenţă în târgul acesta decât o să aibă vreodată acest Ralph Goodman. Iar acum, haide să schimbăm subiectul. Cum vă simţiţi, tu şi Sara?

— Destul de bine, spuse Willy.

— Mi s-a părut puţin obosită.

— De la schi, Denise, o asigură Willy.

— Când vă întoarceţi?

— Greu de spus acum. Avem avion înapoi, de la Zürich, în prima zi a Anului Nou, seara târziu.

— O să mă suni de îndată ce te întorci, da?

— Da, Denise. Eşti un prieten de nădejde.

— Ca şi tine.

Willy sunase din dormitorul lui. După ce închise, se gândi că nu i-ar strica un coniac şi un trabuc. Pe amândouă, ştia, le putea găsi într-un bufet de jos, din sufragerie.

Toţi cei şase bărbaţi se aflau acolo. Televizorul era deschis şi toţi urmăreau emisiunea, inclusiv Frank Lipper.

După ce-şi luă băutura şi trabucul, Willy se duse la el.

— Ce se întâmplă?

— Este în germană, aşa că nu m-ai nimerit, spuse Frank. Se pare însă că, potrivit acelei reviste nemţeşti, care şi-a făcut un obicei din a distruge politicienii germani la modă, cancelarul german a fost prins cu mâna – de fapt, cu tot braţul – în borcanul cu miere. Atâta cât am putut înţelege eu, aceştia pretind că ar fi furnizat informaţii confidenţiale, vreme de mai mulţi ani, capului uneia dintre cele mai mari bănci germane – mai exact, spunându-i acestuia dinainte încotro se vor îndrepta ratele dobânzilor. Se mai spune că banca avea grijă de el la nivelul unei sume de un milion de mărci germane pe an. În numerar. Secretarul lui personal a fost cel care s-a dus la *Der Spiegel* şi a vândut pontul. Am înţeles bine? întrebă el apoi, întorcându-se spre noul lui prieten, Werner Guggi, care stătea alături.

— Ai rezumat totul perfect, omiţând doar două lucruri. Cancelarul neagă vehement acest lucru, pretinzând că *Der Spiegel* este condus de o şleahtă de socialişti care vor să-l desfiinţeze, exact cum au făcut şi cu Franz Josef Strauss în urmă cu zece ani. Şi doi, se spune că directorul băncii germane centrale, Bundesbank, crede în această poveste şi

are sentimentul că a fost trădat. Există zvonuri că o să demisioneze şi el.

Urs Bauer, care stătea chiar în faţa televizorului, se ridică şi se apropie de Willy.

— Aţi aflat ce se petrece în Germania, domnule Saxon? întrebă el.

— Chiar acum, spuse Willy.

— Cred că ar trebui să plec imediat la Frankfurt, ca să aflu cât pot mai multe despre această afacere.

— Cum crezi tu.

— Între Crăciun şi Anul Nou, totul este închis în Europa, afirmă Urs. Ceea ce înseamnă că nimeni nu poate face nimic în chestiunea aceasta vreme de câteva zile. Toţi bancherii şi afaceriştii importanţi sunt fie la schi în Alpi, fie zac pe plajă, în Insulele Canare sau Mombasa. Deci, Europa este ca şi moartă. Willy îl asculta doar cu jumătate de ureche. Dar nu şi Statele Unite, continuă Urs. Băncile şi centrele care se ocupă cu tranzacţii valutare la termen lucrează toate.

— Ştiu, Urs. Unde vrei să ajungi?

— Vreau să scurtcircuitez marca germană la New York mâine-dimineaţă la ora deschiderii. De acord?

— Dă-i drumul.

— O voi face din Frankfurterhof. Cunosc hotelul, are chiar şi fax în fiecare cameră.

— Când pleci?

— Cum se crapă de ziuă. Am încercat să închiriez un avion, dacă n-ai nimic împotrivă. Mâine-seară, pe la şase, o să fiu înapoi aici, dacă o să am vreme bună.

— Fă cum ştii, fu de acord Willy.

Aşteptă ca Urs să se întoarcă în faţa televizorului şi i se adresă lui Werner Guggi:

— Vreau să discut ceva cu tine, în particular. Să ne aşezăm în altă parte.

Frank se uită ciudat la el, dar nu spuse nimic.

— Bucătăria a fost monopolizată de femei, spuse Guggi.

— E un mic salonaş imediat lângă living. Haide să mergem acolo.

După ce închise uşa salonaşului în urma lui, Willy începu:

— Să ne aşezăm pe canapea. Nu o să te reţin decât câteva minute. Odată aşezaţi, Willy continuă: Îţi voi pune câteva întrebări care pot părea ciudate, dar am motivele mele. De acord?

— Desigur, spuse avocatul din Liechtenstein.

— Bine. În primul rând, cât mai am în contul meu personal care se află la tine?

— Vreo unsprezece milioane doar. Dar, cum ştii şi tu, contul nu se află chiar la mine. Ci la Union Bank din Elveţia. Eu îl administrez doar.

— Ştiu. A doua întrebare: Ce ştii despre înţelegerile de extrădare dintre Statele Unite şi Elveţia?

Guggi nici măcar nu clipi.

— Acestea sunt detaliate într-un tratat bilateral dintre ţările noastre. Elveţia are peste o sută de astfel de tratate, fiecare altfel.

— Poţi să faci rost de textul tratatului cu Statele Unite?

— Desigur. Cât de repede ai nevoie de el?

— Mâine.

— O să iau legătura cu un coleg din Berna. El poate face o copie la ambasada voastră de acolo – care are textul englezesc – şi o să mi-o trimită prin fax. Dar aici suntem în Elveţia, care are un ritm foarte lent, aşa că nu te aştepta să-l ai înainte de mâine după-amiază.

— Există cumva un fax aici?

— Nu am văzut aşa ceva. Poate are Urs unul în cameră. Dacă nu, o să cumpăr mâine, la prima oră.

— Perfect. Ca să nu-ţi faci idei greşite, tocmai a intervenit ceva care ar putea sau nu însemna necazuri. Vreau doar să-mi verific poliţele de asigurare.

— Destul de cinstit.

— Şi acum, să ne întoarcem la ceilalţi.

La miezul nopţii, Willy se băgă în pat, dar nu putu adormi înainte de ora două.

43

La nouă fusuri orare spre vest, la Healdsburg, California, Lenny Newsom stătea de unul singur la bar, în cârciuma lui Zeke. Era singur, pentru că noua lui prietenă plecase la schi, în Elveţia – deşi ştia că el va veni aici, de la Toronto, imediat după Crăciun.

Păstraseră legătura în ultimele câteva luni, vorbind la telefon de cel puţin trei ori pe săptămână. Datorită insistenţei lui, aceasta îl ţinuse la curent cu tot ce se petrecea la River Ranch. În cea mai mare parte nu erau decât expresii bombastice – cu privire la produse financiare cu nume ciudate, ca investiţii fluctuante inverse şi operaţii turbo. Ea făcea munca de birou pentru tipii aceia care se ocupau de aceste tranzacţii, folosind computerele şi legăturile prin satelit. Era ceva mult peste puterea lui de înţelegere. Singura excepţie o făcuse cea de a doua emisiune de obligaţiuni. Fata îi trimisese o copie şi a acestui prospect. Exact ca prospectul Ukiah, doar că mult mai mare. Şi aici, tot la pagina treizeci şi unu, se afla acelaşi paragraf pe care îl pusese Sid Ravitch să-l citească în biroul lui. Western Credit Rating Agency acordase şi acestuia cotaţia A.

Până acum nu reuşise să descopere nimic, fir-ar să fie, ca să-l poată înfunda pe Willy Saxon. Dar lucrurile se vor schimba în curând.

Bărbatul care intră în salon puţin după ora cinci şi se aşeză lângă el, la barul înţesat, era un om solid şi vorbăreţ.

— Numele meu este Abner Root, spuse acesta, întinzând mâna, şi lucrez la primărie, exact vizavi. Îmi place să vin uneori aici, după slujbă, să beau o bere. Nu cred că v-am mai Văzut vreodată. Sunteţi de aici?

— Nu chiar. Lucrez în domeniul aprovizionării cu alimente şi vin, în Canada. Vin uneori prin părţile astea să cumpăr minunatele vinuri de aici.

— Asta-i bine, de oameni ca dumneavoastră avem noi cel mai mult nevoie. Permiteţi-mi să vă

ofer o bere, cu complimentele oraşului Healdsburg. Ce anume beţi?

— Labatt. Canadiană.

— Atunci o să încerc şi eu una.

— Cu ce anume vă ocupaţi la primărie? întrebă Lenny.

— Sunt director financiar. Dacă oraşul are nevoie de bani, apar eu şi încerc să fac rost de ei de pe unde pot.

— Inclusiv prin obligaţiuni?

— Dacă este vorba de un proiect mare, da.

— Ca de exemplu?

— Şcoli. Spitale. Locuinţe ieftine, lucruri de felul acesta.

— Nu aţi fost obligaţi, până acum, să construiţi o fabrică de reciclare a deşeurilor?

— Vă referiţi la o instalaţie de recuperare a materialelor – o MRF. De unde naiba dumneavoastră, un canadian, ştiţi despre lucrurile astea? Numai un stat cum este California poate vota o lege care să facă obligatorii astfel de lucruri. La noi, nenorociţii aceia de ecologişti au înnebunit de-a binelea. Aveţi idee cât costă o astfel de instalaţie?

— Da. Douăzeci de milioane de dolari.

— *Asta* de unde naiba o ştiţi? întrebă Root.

— Am văzut un studiu despre o asemenea instalaţie – cea pe care o construieşte Ukiah.

— Ukiah nu construieşte nicio MRF. Cine v-a spus asemenea gogoşi? Şi cine v-a dat acel studiu? Ştiu la ce vă referiţi, dar este strict secret.

Lenny se hotărî să dea înapoi.

— Mă rog, nu l-am *văzut,* de fapt. Am auzit doar despre el, de la una dintre fetele care lucrează la River Ranch.

— Perfect, asta mai are o logică. Lămureşte totul. Acum câteva luni i-am împrumutat o copie a acestui studiu tipului care a cumpărat River Ranch de la arhitectul acela, Jack Warneke. Mi l-a înapoiat, de altfel.

— Sunteţi sigur că Ukiah nu construieşte aşa ceva? întrebă Lenny.

— La fel de sigur cum stăm noi acum aici şi ne bucurăm de vacanţă. Dacă nu mă crezi, îl poţi suna pe omologul meu din Ukiah. Numele lui este Al Friendly şi este la fel de prietenos cum îl arată numele. Imposibil să-l uiţi, aşa că nu este cazul să ţi-l scriu. Iar acum spune-mi cum te-ai pricopsit cu cicatricea asta înfiorătoare? Ai făcut războiul, ca mine?

— În Vietnam, vreţi să spuneţi? Nu, slavă Domnului, Canada a stat deoparte. Aţi fost deci acolo?

Abner Root fusese în Vietnam doi ani bătuţi pe muchie. Aşa că, între poveştile lui de război şi poveştile lui Lenny despre hochei, petrecură împreună o seară plăcută.

A doua zi dimineaţă, la ora opt, Lenny îl sună de la motel pe Al Friendly. Se prezentă drept un inginer constructor în căutare de lucru. Auzise că Ukiah urma să înceapă în curând construirea unei instalaţii pentru reciclarea materialelor şi s-a gândit să se intereseze dacă nu cumva exista perspectiva unor oferte de lucru.

Abner Root avusese dreptate. Friendly era foarte prietenos, dar teamă îi era că Lenny primise informaţii false. Sigur că da, făcuseră un studiu pilot. Dar niciun MRF nu fusese construit în Ukiah. De ce? Mult prea scump pentru un orăşel ca acela. Poate că vor construi cândva unul, undeva, împreună cu alte câteva oraşe mici, cum ar fi Healdsburg sau Cloverdale.

Când închise telefonul, mintea lui Lenny lucra ca nebună. Dacă Ukiah era o cacialma – şi nu încăpea niciun dubiu că aşa era – semăna perfect cu cea la care lucrase împreună cu Sid Ravitch şi celălalt tip. Singura diferenţă reală era că, în cazul lui, în loc de MRF, lingourile de aur erau cele care nu existau. Hârtiile însă, pe care el şi Willy le emiseseră în baza acestor „bunuri”, erau exact aceleaşi. Fără valoare.

Apoi mintea lui se întoarse înapoi, la conversaţia de la bar din seara precedentă. La un nume – Jack Warneke, tipul despre care zicea Abner Root că-i

vânduse lui Willy ferma. Unde mai auzise el de numele ăsta? Sau unde îl văzuse?

— Isuse Hristoase! exclamă Lenny. Abner zicea că era arhitect.

Se duse la una din valize şi scotoci în ea până găsi ceea ce căuta, exact la fund de tot. Era prospectul pe care i-l dăduse Pam Pederson şi care prezenta obligaţiunile fără cupoane ce urmau să finanţeze construirea acelui Sun River City din Oregon. Îl citi de cel puţin o duzină de ori. Proiectul avea la bază planul unui oraş conceput de o renumită firmă de arhitectură din San Francisco. Răsfoi prospectul până când dădu de paragraful respectiv. Aşa era. Firma se numea Jack Warneke & Associates. Oraşul pe care intenţionau să-l construiască era descris ca un loc ideal în care să munceşti şi să trăieşti. De fapt, Pam îi spusese la telefon că, dacă ar putea, s-ar muta acolo într-o clipă. Când o să fie terminat, desigur.

Lenny era de pe acum dispus să parieze cu viaţa nu numai că nu o să fie niciodată terminat, dar că niciodată nu o să fie început. Dar cum să afle exact?

Ceru informaţiile din San Francisco şi obţinu pe loc telefonul firmei Jack Warneke & Associates.

Nu-l găsi pe Jack Warneke, dar dădu peste unul dintre asociaţi – unul foarte tânăr, după voce. Lenny se dădu din nou drept inginer constructor dispus să plece oriunde ar apărea ceva de lucru pentru el, chiar şi la Bend, Oregon, ca să lucreze la construirea acelui Sun River City.

Acelaşi răspuns.

Nu exista niciun Sun River City.

Zece minute mai târziu, Lenny era în maşină, în drum spre San Francisco. La nouă treizeci, se afla în biroul lui Sid Ravitch, turuind ca o mitralieră. Vreme de o jumătate de oră, Ravitch nu-l întrerupse nici măcar o singură dată.

44

Pe la vremea aceea, la St. Moritz era ora şapte seara şi toată lumea se mai afla încă jos, în sat, pentru un aperitiv după o zi de schiat sau o ciocolată fierbinte – toată lumea, în afară de Werner Guggi şi Willy Saxon. Cei doi stăteau cu uşile închise în biroul de la Vila Engadin.

Guggi primise, în sfârşit, îndelung aşteptatul fax de la colegul lui din Berna, iar Willy stătea acum la birou, citindu-l.

1900
TRATAT DE EXTRĂDARE
Încheiat azi 14 mai 1900;
ratificat de Senat azi, 5 iunie 1900;
semnat de preşedinte azi, 25 februarie 1900;
intrat în vigoare azi, 28 februarie 1901.

ARTICOLE

Articolul I

Guvernul Statelor Unite ale Americii şi Consiliul Federal Elveţian se angajează reciproc să predea persoanele care, fiind acuzate de, sau condamnate pentru crimele enumerate mai jos, în Articolul II, comise pe teritoriul unuia din statele între care s-a încheiat prezentul tratat, vor fi găsite pe teritoriul celuilalt stat: Statele Unite vor face aceasta numai în baza dovezii de vinovăţie, care, potrivit legilor locului unde fugarul sau persoana vor fi găsite, ar justifica arestarea acestuia şi deferirea lui justiţiei, în cazul în care crima sau delictul au fost comise acolo.

Articolul II

Extrădarea se va face în cazul următoarelor crime sau delicte, cu condiţia ca acestea să fie supuse pedepsei atât potrivit legilor unde se află refugiatul, cât şi potrivit legilor statului care solicită extrădarea, adică:

1. Crimă, inclusiv asasinat, paricid, infanticid şi otrăvire; omucidere în masă.
2. Incendiere premeditată.
3. Tâlhărie; furt prin efracţie; spargerea de locuinţe sau magazine.
4. Falsificarea sau contrafacerea de obiecte publice sau particulare; folosirea frauduloasă a obiectelor falsificate.
5. Falsificarea, contrafacerea sau modificarea de monede, bani de hârtie, obligaţiuni publice şi cupoanele respective, bilete de bancă, obligaţiuni sau alte certificate, sau instrumente de credit; emiterea sau circularea unor asemenea instrumente de credit, în scopuri frauduloase.
6. Delapidări comise de persoane oficiale.
7. Fraudă sau abuz de încredere, comise de un curator, avocat, bancher, administrator al bunurilor unei terţe părţi sau de preşedintele, un membru sau un înalt funcţionar al unei corporaţii sau asociaţii, în cazul în care pierderile pricinuite depăşesc 1 000 de franci.
8. Sperjur; coruperea în scopul sperjurului.
9. Răpire; viol; răpire de minori; bigamie.
10. Distrugere sau obstrucţionare intenţionată şi ilegală a căilor ferate, punându-se astfel în pericol viaţa oamenilor.
11. Piraterie.

La acest paragraf, Willy se opri din citit. Guggi şedea pe canapea, fără să spună nimic.

— Cel puţin, bine că nu mă pot acuza de crimă, incendiere, piraterie, viol sau distrugerea intenţionată a vreunei căi ferate, spuse Willy. Dar de restul? Oftă. Presupun, patru din zece, că nu este chiar *atât* de grav.

În sfârşit, avocatul lui renunţă la tăcere.

— Nu ştiu la ce te referi exact, Willy. Dacă o să fie nevoie, o să putem discuta mai târziu despre asta. După câte am înţeles, pe tine nu te interesează decât ce se referă la asigurări.

— Exact.

Sună telefonul. Willy se hotărî să îl ignore. După al treilea apel, se opri. Aproape imediat, se auzi o bătaie în uşa biroului.

— Da? spuse Willy.

Uşa se întredeschise puţin. Era Vreni, menajera.

— Un telefon pentru dumneavoastră, domnule Saxon, spuse aceasta. Din San Francisco. Este un bărbat.

Willy ridică receptorul.

— Bună, Willy, aici Sid Ravitch. Îţi mai aminteşti de mine?

— Foarte nostim, Sid. Presupun că ai un motiv serios de m-ai sunat.

— Ajung şi acolo imediat. Ştiu că eşti în vacanţă, Willy, dar a intervenit ceva despre care presupun că o să vrei să auzi mai curând decât mai târziu. Apropo, am numărul tău de la Dan Prescott, ceea ce demonstrează că merită întotdeauna să păstrezi legătura.

— Treci la subiect, Sid.

— Într-o clipă. Dar, înainte de asta, vreau să-ţi spun că se află chiar aici, lângă mine, un prieten comun. Lenny Newsom.

— A ieşit?

— Da. Şi-a plătit datoria faţă de societate.

— Transmite-i cele mai calde salutări din partea mea, zise Willy.

— Aşa o să fac. Şi sunt sigur că o să fie încântat.

Lui Willy nu-i plăcea felul cum evolua această discuţie.

— Sid, spuse el, ori treci la subiect, ori închizi telefonul.

— Dacă insişti.

— Insist.

— Bine. Ştiu totul despre Ukiah. Cum m-am lăsat prostit de tine cu evaluarea aceea mă depăşeşte. Problema este că am aflat că nu se construieşte nicio instalaţie de reciclare a materialelor la Ukiah. A fost un proiect fantomă făcut de tine în unicul scop de a fura bani, emiţând obligaţiuni fără cupoane în valoare de douăzeci de milioane de dolari. Ştiu chiar şi unde ai pus totul la cale – la River Ranch, lângă Healdsburg, cu ajutorul, bineînţeles, al prietenului tău Frank Lipper. Apropo, a fost foarte deştept din partea ta să-i dai un birou aici, la mine. Nu degeaba ţi se spune Willy cel Şmecher.

Willy preferă să nu răspundă.

— Ajung, astfel, la Sun River City. Ce proiect superb! Şi ce prospect minunat! O frumuseţe. Cui i-ai vârât pe gât obligaţiunile respective, Willy? Şi ce s-a întâmplat cu suta aceea de milioane de dolari? Sper că este încă intactă, pentru că am de gând să cer ceva din ea. Ravitch se opri. Speram că vei întreba cât anume, Willy. Dar cum n-ai făcut-o, îţi voi spune eu. Vreau jumătate din cele douăzeci de milioane, jumătate din suta de milioane, plus înapoierea jumătăţii din compania mea, cumpărată de compania ta fantomă din Londra.

Willy îşi spuse că ce e prea mult, e prea mult.

— Zău, Sid, spuse el, de ce nu vrei să-mi iei şi unul din ouă?

— De ce numai unul? Te-am strâns de amândouă, amice, aşa că, dacă nu vrei să te reîntorci la răcoare pentru tot restul vieţii tale, să nu mai faci *niciodată* pe deşteptul cu mine. M-ai auzit?

— Ascultă, Sid, rosti Willy, luptând să-şi păstreze calmul, m-ai luat complet prin surprindere. O singură întrebare. Cine, în afară de tine, mai ştie despre asta?

— Numai Lenny. Nimeni altcineva.

— Aşa să rămână.

— Willy, fii atent! Eu comand acum, nu tu. Ai înţeles? Oricum, ce rost are să spun cuiva? Doar dacă nu o să constat că eşti mai tâmpit decât eşti.

— Ascultă, Sid, spuse Willy. Nu are rost să mai discutăm acum. Trebuie să mă gândesc.

— Înţeleg. Doar că eu nu sunt un tip răbdător. Îţi dau treizeci de zile, prietene. Treizeci de zile. Fără prelungiri. Dar nu cumva să devii prea deştept şi să crezi că totul nu este decât o cacealma, ai grijă. În cel mai rău dintre scenarii, după ce te voi fi predat procurorului districtual, eu tot îmi voi recăpăta jumătatea de companie şi voi rămâne şi cu cele zece milioane de dolari pe care mi le-ai dat ca să renunţ.

— Uiţi un singur lucru, prietene, spuse Willy. Dar ceva la fel de frumos.

— Ce dracu îndrugi acolo?

— Un al treilea prospect. Cel pe care l-ai aranjat împreună cu Lenny. Cel după care am şi eu o copie. Cel care te poate băga pe *tine* în locul acela din care eu şi Lenny tocmai am ieşit. Ce vreau eu să-ţi spun, Sid, este că, dacă eu o încurc, voi avea grijă să o încurci şi tu odată cu mine. Probabil că nu ţi-ar strica nici ţie câţiva ani de odihnă. Dar, din câte înţeleg, mă tem că ai pierdut simţul realităţii.

— Chiar nu am habar despre ce vorbeşti, spuse Ravitch. Cine ţi-a spus povestea asta cu zâne?

— Ştii şi tu al naibii de bine cine, replică Willy.

Dar în clipa în care spunea acest lucru, îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

— Sunt sigur că nu te gândeşti la Lenny, nu-i aşa? întrebă Ravitch. Willy nu răspunse. Realitatea este, prietene, că Lenny lucrează acum pentru mine. Cu alte cuvinte, Willy, te-ai trezit în mijlocul vâltorii fără vâslă. Vâsla este la mine. Deci, fără alte ameninţări, da?

Willy nu zise nimic.

— Ştii unde mă găseşti, Willy. De acum încolo, eu nu mai sun – mă suni tu. Ai înţeles? Şi nu uita – treizeci de zile.

Spunând acestea, Sid Ravitch închise. Willy nu mai avu ce face decât să închidă şi el. Apoi rămase

acolo, nemişcat, cu ochii întredeschişi, cufundat în gânduri.

Într-un târziu, Werner Guggi întrerupse dureroasa tăcere.

— Nu m-am putut împiedica să nu ascult toată discuţia, spuse el. Ar fi trebuit să ies din cameră. Îmi cer scuze.

Dură o vreme până când Willy, în sfârşit, îi răspunse:

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, Werner. De fapt, teamă mi-e că eşti exact omul potrivit, la locul potrivit. Nevoia poliţei de asigurare a devenit tocmai acută.

— Te gândeşti să cauţi aici, în Elveţia, un paradis sigur?

— Exact. Aşa cum a făcut Marc Rich. Spune-mi, cum s-a descurcat? Se spunea, în State, că a fugit cu cel puţin un miliard de dolari. A fost acuzat de fraudă, evaziune fiscală, gangsterism, chiar şi de colaborare cu duşmanul – în special cu Irakul. Cu alte cuvinte, după cele citite de mine chiar adineauri, îndeplineşte cu vârf şi îndesat toate condiţiile pentru a fi extrădat. Şi cu toate acestea, din câte ştiu eu, de zece ani, de când şi-a luat zborul de la New York, trăieşte mai mult decât confortabil în Elveţia, împreună cu întreaga familie. Cum a reuşit *el* asta?

— Simplu. Şi-a transferat afacerile în cantonul Zug. Rich controlează una dintre cele mai extinse operaţii comerciale cu articole de larg consum de pe pământ. Are o cifră de afaceri de miliarde de dolari lunar. În acest proces, realizează profituri de milioane de dolari. Pentru tot plăteşte taxe într-un singur loc – în cantonul Zug. Marc Rich este de departe cel mai mare plătitor de taxe al Zugului.

— Dar cum rămâne cu tratatul acesta?

— Autorităţile din Zug susţin că niciunul dintre tratatele de extrădare elveţiene nu menţionează evaziunea fiscală pe lista delictelor care presupun extrădarea, ceea ce este adevărat, având în vedere că evaziunea fiscală nu este considerată un delict în

Elveţia. Ei mai pretind că acuzaţia de colaborare cu duşmanul este o chestiune politică, şi în consecinţă, nu face obiectul acestor tratate, ceea ce iarăşi este adevărat. Celelalte acuzaţii, continuă el, decurg din aceste două prime acuzaţii şi de aceea nici ele nu constituie motive de extrădare. Totul nu este, desigur, decât un exerciţiu de sofistică. Rich i-a cumpărat, pur şi simplu.

— Atunci, poate că nu ar fi rău să-i urmăm şi noi exemplul, spuse Willy.

— O să fiu direct, Willy. În ţara aceasta, mai ales în Zug, cele unsprezece milioane care ţi-au mai rămas nu te vor duce prea departe.

În acel moment, dinspre sufragerie se auzi dintr-odată o mare zarvă. Grupul tocmai se întorsese din oraş. Apoi se auzi un alt ciocănit la uşă. Era din nou Vreni.

— Scuzaţi-mă, domnule Saxon, dar m-au rugat să vă spun că Urs Bauer s-a întors cu bine din Germania. L-au întâmpinat la aeroportul din Samedan. De aceea s-au şi întors atât de târziu. Dar fiţi liniştit, într-o jumătate de oră, cina va fi gata.

— Mulţumesc, Vreni. Poate că în seara aceasta o să sar peste masă. Spune-le să-i dea drumul fără mine.

Menajera îl privi îngrijorată, apoi se retrase. Willy reveni la Guggi.

— Nu vreau să-ţi stric seara, Werner. Pur şi simplu, nu am poftă. Tu du-te, stai cu ei.

— Nu chiar acum, dacă nu te superi, spuse Guggi. Poate voi fi în stare să-ţi retrezesc pofta de mâncare, dacă memoria mă mai ajută cum trebuie.

— Cum?

— Să ne întoarcem puţin în urmă. Dacă îţi mai aminteşti, noi ne-am cunoscut în februarie 1985. Am luat masa în Vaduz, la Gasthof zum Sternen. Unul dintre primele lucruri pe care mi le-ai spus a fost că ştiai Elveţia destul de bine, având în vedere că studiaseşi la Universitatea din Zürich câteva semestre. Îţi mai aminteşti?

— Vag.

— Eu mi-amintesc foarte precis. Apoi ai spus că principalul motiv pentru care ai ales Universitatea din Zürich a fost acela că mama ta era elveţiancă. Este, nu-i aşa?

— A fost. A murit acum cinci ani.

— Îmi pare rău, spuse Guggi, continuând însă imediat. Acum, aş vrea să te gândeşti foarte bine în urmă, Willy. Mama ta te-a înregistrat vreodată la un consulat elveţian?

— Da.

— Unde?

— La consulatul din San Francisco.

— Eşti absolut sigur de asta?

— Absolut. A trebuit să merg şi eu cu ea. Consulul general s-a ocupat personal de asta. Mi-amintesc că am stat în biroul lui. Era foarte scorţos, foarte oficial. Fuma pipă.

— Perfect. Atunci, potrivit legilor elveţiene, eşti elveţian. Ţi-aminteşti cantonul de origine al mamei tale?

— De ce?

— Pentru că, în Elveţia, cetăţenia ţi se înregistrează în cantonul în care te-ai născut sau, în cazul tău, în cantonul în care s-a născut mama ta.

— Aarau.

— Asta este tot ce trebuie să ştiu, Willy. Eşti, literalmente, acasă şi în libertate.

— Explică-te.

— Să ne întoarcem la tratat. L-am citit de două ori înainte de a ţi-l da, dar nu-mi amintesc, exact, pagina la care vreau să te uiţi acum. Du-te până la capitolul „Prescripţii”. Cred că era capitolul opt.

Willy făcu ce i se spuse şi citi apoi, cu glas tare, capitolul respectiv. Nu era decât o singură frază.

CAPITOLUL VIII

> Nici unuia din cele două guverne nu i se va pretinde să-şi predea propriii cetăţeni.

— Mai clar decât atâta nu se poate, nu? spuse Guggi.

— Vrei să spui că nu pot fi extrădat Statelor Unite? Punct?

— Punct. Sfârşitul poveştii.

— Dar eu sunt şi american, afirmă Willy.

— În ochii Elveţiei, eşti elveţian, Willy. Asta este tot ce contează aici. Primul lucru pe care-l voi face mâine-dimineaţă va fi să dau un telefon unui coleg din Aarau, rugându-l să facă o copie legalizată după registrul cantonului – pentru eventualitatea în care ar apărea o situaţie excepţională. Cu această copie în mână, eu, în calitate de avocat al tău, pot garanta că nicio autoritate americană nu va putea pune mâna pe tine. Niciodată.

— Să mă ia naiba! exclamă Willy. Să mă ia naiba. Dacă aş fi ştiut asta, aş fi scăpat de cei trei ani şi o zi de puşcărie. Apoi mai adăugă un cuvânt: Poate.

— Ţi-ai recăpătat pofta de mâncare? întrebă Guggi.

— Şi încă cum. Haide să ieşim de aici şi să ne alăturăm celorlalţi. Altfel, vor începe să se întrebe ce se întâmplă.

În clipa în care intrară în sufragerie, Urs Bauer se apropie de Willy. Era roşu de emoţie.

— Vreau să vă povestesc chiar acum ce s-a întâmplat, domnule Saxon, spuse el, dacă aveţi puţin timp.

— Sunt al tău, Urs.

— Cred că Fred Fitch şi colegii lui vor dori şi ei să audă, zise Urs. Ca şi Frank.

Ceilalţi bărbaţi se aflau în faţa căminului.

— În regulă. Să mergem la ei, lângă foc. Mi se pare mie sau s-a făcut puţin frig aici?

— Aveţi dreptate. Afară a început să bată vântul. Aterizarea a fost destul de dificilă.

— Cu ce avion ai zburat?

— Cu un bătrân Lear, răspunse Urs.

— N-aş fi vrut să fiu în pielea ta, zise Willy.

Urs începu să povestească. Se întâlnise cu şeful schimburilor valutare de la Bundesbank în camera

lui de la Frankfurterhof. Se cunoşteau şi făceau afaceri împreună de zece ani. Omul spunea că în viaţa lui nu văzuse atâta agitaţie la bancă. El şi majoritatea celor de acolo credeau ce spusese *Der Spiegel*. Dacă era aşa, atunci concluzia previzibilă era că preşedintele băncii centrale urma să demisioneze. Nimeni nu ştia cine îi va lua locul. Până una alta, orice activitate încetase. Orice intervenţie oficială pe pieţele de credit fusese efectiv stopată. Banca centrală germană încetase orice tranzacţii cu valută străină.

— Paralizarea Bundesbankului, explică Urs, a trecut neobservată până acum, deoarece, aşa cum v-am explicat aseară, domnule Saxon, toate instituţiile şi pieţele financiare din Germania sunt, de fapt, închise până pe ziua de doi ianuarie.

— Ce se va întâmpla atunci?

— După părerea mea şi a lui, totul se va duce de râpă. Germania va intra în cea mai mare criză economică şi politică de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace, ca urmare a demisiei forţate a cancelarului. La fel cum s-a întâmplat în America după demisia lui Nixon. Iar colac peste pupăză, exact când ar fi fost nevoie de o mână foarte sigură şi fermă la Bundesbank, pentru a calma pieţele financiare când acestea se vor redeschide după sărbători, ei bine, acolo va fi un vid enorm. Prin urmare, lucrurile pot foarte uşor scăpa de sub control.

— Ceea ce înseamnă?

— O scurgere de capital din Germania. Investitorii care controlează zeci de miliarde de mărci vor căuta un adăpost mai sigur în altă parte.

— Unde?

— În primul rând în Statele Unite. Ceea ce înseamnă schimbarea orientării de la marcă înspre dolar. Şi aur, poate.

— De ce „poate” aur? întrebă Willy.

— Dacă marca germană va începe să scadă, acest fenomen se va extinde, probabil, asupra celorlalte monede forte ale Europei – din acest bloc tăcând

parte Belgia şi Olanda. Pentru a-şi proteja propria monedă, băncile centrale ale acestor ţări ar putea vinde aur ca să strângă dolari, pe care apoi îl vor lansa pe pieţele de schimb valutar, în încercarea de a împiedica deprecierea propriilor monede. Amândouă ţările au mai făcut asta înainte. Acest lucru va stopa sau, cel puţin, va încetini orice creştere a preţului aurului şi atunci cei care se ocupă de speculaţii valutare îşi vor întoarce întreaga atenţie asupra raportului dolar/marcă germană.

— Atunci, ce propui să facem noi în această situaţie? întrebă Willy.

— Să vindem mărci germane contra dolar pe pieţele la termen. Eu am şi început. Dar nu este uşor. Am încercat să obţin cât am putut de la băncile americane din New York. Dar, pur şi simplu, piaţa nu este acolo. Foarte multe dintre departamentele acestor bănci, care se ocupă cu schimburile valutare, şi-au închis efectiv registrele contabile pe anul acesta, iar dealerii nu vor să mai facă niciun fel de tranzacţii importante care le-ar putea dezechilibra balanţa de sfârşit de an. Nici filialele din New York ale marilor bănci europene nu sunt dispuse să mai facă tranzacţii foarte mari, având în vedere că băncile lor mamă, de aici, sunt închise pentru sărbători.

— Cu alte cuvinte, eşti blocat.

— Am *fost* blocat. Până când Fred, aici de faţă, a găsit o portiţă, spuse Urs. Să vă explic. Când fac tranzacţii valutare la termen, în mod obişnuit sunt implicate băncile. Şi fac acest lucru pe credit. Cu noua noastră balanţă, am putut deschide mari linii de credit – de obicei, de cincizeci de milioane de dolari – cu o jumătate de duzină de bănci, inclusiv Chase şi Citibank din New York, şi Deutsche Bank din Frankfurt. Dar, din motivele pe care le-am explicat deja, acestea nu se mai lansează în niciun fel de tranzacţii importante cu mărci, până după anul nou. Când i-am povestit acest lucru lui Fred, pe drumul de întoarcere de la aeroport, mi-a spus că singurul loc din lume care este în stare şi care vrea

să facă tranzacţii importante cu mărci, astăzi şi mâine, este Mercantile Exchange din Chicago. De aceea am vrut să vorbesc imediat cu dumneavoastră, domnule Saxon.

— Ce aveţi de gând să faceţi, tu şi Fred? întrebă Willy.

— Să ocolim băncile, adresându-ne pieţei de opţiuni din Chicago. Problema de acolo este că trebuie să intermediem printr-un broker, cum ar fi Merrill Lynch. Fred are linii de credit cu ei, dar, în prezent, din cauza volumului de afaceri la care a ajuns, toate sunt epuizate. Asta înseamnă că ne vor cere bani lichizi, ca să se protejeze. Mai exact, nu vor face nici cea mai mică mişcare până nu au, efectiv, în mână, aceşti bani.

— Şi despre ce sumă este vorba?

— Depinde cât de departe sunteţi dispus să mergeţi împotriva mărcii germane.

Willy întrevăzu o ieşite. Poate.

— Depinde cât de mult putem realiza potenţial în treizeci de zile.

— Şi care ar fi obiectivul?

— O sută douăzeci de milioane de dolari, spuse Willy.

Fu ca o lovitură de teatru. Pe fiecare chip din încăpere se putea citi şocul – cu excepţia unuia singur – cel al lui Fred Fitch, şeful echipei care se ocupa de derivate.

— Haide să ne gândim, spuse acesta. Vom cumpăra opţiuni în mărci – pentru martie, deoarece nu există lichidităţi – pentru opţiunile pentru februarie, şi vorbim de cifre mari. De plătit, putem plăti oricând până atunci. Un contract costă 1.250 de dolari. Zece mii de contracte fac douăsprezece milioane şi jumătate de dolari. Marca germană valorează acum 1,725 de dolari sau, privind lucrurile din celălalt unghi, o marcă germană valorează puţin sub 58 de cenţi americani. Probabil am putea începe să cumpărăm la un preţ şoc de fix cincizeci şi opt de cenţi. Dacă marca germană coboară, să zicem, cu zece pfennigi în treizeci de

zile, ajungând la 1,825 de dolari, am putea face… o clipă, vă rog. Introduse câteva cifre în computerul de buzunar pe care-l scoase ca prin farmec. Am putea face, în mare, treizeci de milioane de dolari. Deci, ca să scoatem o sută douăzeci de milioane de dolari, va trebui să cumpărăm patruzeci de mii de contracte. Iar pentru asta, am nevoie de cincizeci de milioane de dolari.

— Lichizi? întrebă Willy.

— Lichizi, spuse Fred.

— Iar dacă toate aceste zvonuri se vor dovedi false, iar marca germană va urca, în loc să coboare? întrebă Frank Lipper, vorbind pentru prima oară.

— Atunci putem pierde totul, replică Fred. Tocmai asta face sarea şi piperul speculaţiilor cu derivate.

Ceea ce produse o scurtă pauză. Urs Bauer rupse tăcerea:

— Mai există o problemă. Nu avem decât foarte puţin timp la mijloc – ce a mai rămas din ziua de astăzi, mâine şi o parte din ziua de poimâine, când va fi Anul Nou la New York şi când toată lumea va pleca acasă foarte devreme. Iar după sărbători, afacerile valutare la termen între bănci vor fi reluate în forţă. Această depreciere a mărcii germane poate începe foarte serios chiar de la începutul reluării tranzacţiilor, împingând marca jos de tot. Iar noi vom fi pierdut, atunci, trenul.

— Cât este ora acum la Chicago? întrebă Willy.

— Douăsprezece şi jumătate ziua, răspunse Fred.

Vreni apăru din bucătărie, anunţând că masa era gata.

— Voi mergeţi cu toţii să mâncaţi, spuse Willy. Eu trebuie să mă gândesc.

— Ai nevoie de mine? întrebă Guggi.

— De data aceasta nu, spuse Willy, dispărând în birou.

45

Pentru Willy Saxon venise momentul deciziilor. Situaţia se redusese la foarte puţine opţiuni. Willy se hotărî să le pună pe hârtie. Deschise sertarul biroului şi scoase de acolo un stilou şi o singură coală de hârtie.

> 1. Acţionează ca Marc Rich. Rămâi în Elveţia. Transferă la Zug activitatea de la River Ranch.

Ceea ce nu era chiar atât de simplu.

Pentru a relua aici, de la zero, activitatea de la River Ranch avea nevoie de capital – cu mult mai mult decât cele unsprezece milioane de dolari care îi mai rămăseseră din fondul lui iniţial de la Liechtenstein. Restul banilor îi erau blocaţi la Prescott & Quackenbush. Ar putea încerca să-i scoată, ceea ce nu ar fi prea uşor şi ar dura. Între timp, maniacul de Ravitch ar putea da alarma. Prescott & Quackenbush ar fi imediat preluată de autorităţi şi toate bunurile lui din Statele Unite ar fi îngheţate instantaneu prin decizie judecătorească.

Proastă idee.

> 2. Rămâi în Elveţia. Trăieşte din cele unsprezece milioane de dolari. Abandonează totul în Statele Unite.

Aceasta era o idee şi mai proastă. Cum îi putea abandona pe toţi aceşti tineri care se zbăteau atâta pentru el? Sau, mai rău, care aveau atât de mult respect pentru el? Şi ce-ar face tot restul vieţii în Elveţia?

> 3. Ajungi la o înţelegere cu Sid Ravitch.

Asta ar însemna să-i dea acestuia jumătate din tot ce are. Cu asta, s-ar putea obişnui. Dar ca Sid

Ravitch să-i comande de acum înainte – cu asta, categoric, *nu* s-ar putea obişnui. Oricum, chiar dacă ar ajunge la o înţelegere cu Ravitch, nu exista nicio garanţie că asta ar pune capăt întregii poveşti. Telefonul lui Denise schimbase lucrurile.

4. Mergi înainte. Pune ferma la bătaie.

Dacă reuşea să facă rost de o sută douăzeci de milioane de dolari în treizeci de zile, ştia el ce să facă mai departe. Tot va mai avea nevoie de un oarecare ajutor din partea lui Denise, dar nu cine ştie ce. Va avea nevoie de ajutor şi din partea Sarei – şi asta chiar acum. Jurase să nu mai facă niciodată asta. Dar…

46

Stăteau cu toţii la masa din bucătărie, când apăru şi Willy.

— Îi dăm drumul, anunţă el.

Cuvintele produseră rumoare în jurul mesei.

— Când? întrebă Urs.

— Acum.

— De unde vom avea bani lichizi?

— Cât poţi scoate dacă lichidezi tot ce am băgat în acele investiţii fluctuante inverse în mărci? îl întrebă Willy pe Fred Fitch.

— Puţin peste cincisprezece milioane, răspunse Fred pe loc.

— Cât ţi-ar lua asta?

— Poate vreo zece telefoane. Să zicem o jumătate de oră.

— Dă-i drumul.

— Eşti sigur? Am obţinut o tonă de bani până acum în domeniul ăsta, spuse Fred.

— Dacă Urs are dreptate – şi sunt absolut sigur că are – acele investiţii fluctuante se vor scufunda ca un bolovan, răspunse Willy. Ele urcă atunci când ratele dobânzilor scad, doar că fac asta într-un mod mult prea exagerat. Corect?

— Corect, spuse Fred.

— Dacă va începe o depreciere a mărcii germane, care va fi prima mişcare a Bundesbank în încercarea de a stopa procesul?

De data aceasta, Willy îi adresă întrebarea lui Urs Bauer.

— Mai întâi, răspunse Urs, vor începe să vândă dolari şi să cumpere mărci – ca să contracareze ce vom face noi şi toţi ceilalţi.

— Apoi?

— Vor mări foarte mult rata dobânzilor pe termen scurt.

— De ce?

Întrebarea fusese pusă de data aceasta de Sara care, ca toate celelalte femei, urmărise până acum,

în tăcere, întreaga discuţie.

— Ca să ademenească investitorii să rămână în Germania şi la marcă. Dacă Bundesbank va reuşi să crească rata dobânzii la zece procente, poate cincisprezece procente la certificatele de depozit din Germania, în vreme ce la New York poţi obţine doar trei procente pe certificat de depozit în dolari, asta îi va face pe mulţi să se gândească de două ori.

— Iar asta va face, totodată, ca investiţiile inverse să cadă din pat, spuse Willy.

— Am înţeles, spuse Sara.

— Mă duc chiar acum la telefon, zise Fred.

— Stai puţin. Am băgat o mulţime de oameni – cum ar fi Marshall Lane – în aceste investiţii inverse în mărci. Ar fi bine să-i prevenim despre ceea ce s-ar putea întâmpla. Crezi că o poţi face de aici?

— Simplu. Ne-am adus, fiecare, câte un computer portabil, Mac PowerBook. În memoria fiecăruia există toate informaţiile de care avem nevoie – nume, adrese, numere de telefon şi fax, cât am vândut, cui şi la ce preţ. Dar părerea mea este că trebuie, în primul rând, să lichidăm poziţia *noastră. Apoi* îi voi suna pe ei. În regulă? întrebă Fred.

— Desigur, spuse Willy. Dar mai este ceva. O parte din aceiaşi clienţi deţin efecte opţionale valutare, ICON-uri. Spune-le să se ţină de ele cu dinţii. *Acestea* urmează să iasă prin acoperiş.

— Ne putem instala în biroul dumneavoastră, domnule Saxon? întrebă Fred.

— Vă stă la dispoziţie.

Fred şi cei doi colegi ai săi se ridicară şi părăsiră încăperea.

— Ce oră este acum la Chicago? îl întrebă Willy pe Urs.

— Este aproape ora unu ziua, răspunse acesta.

— Crezi că mai putem obţine primele noastre zece mii de contracte înainte ca ei să închidă?

— O să fie cam la limită, dar cred că vom reuşi, răspunse Urs. Nu cred că Fred va fi în stare să rezolve toate acele vânzări de investiţii inverse astăzi, aşa că va fi nevoie de ceva muncă de

lămurire ca să-l convingem pe brokerul care se va ocupa de achiziţionarea acelor opţiuni în mărci pentru noi că este acoperit. Aşa că aş face bine să mă aşez şi eu călare pe telefon.

Urs se ridică de la masă şi dădu să iasă din bucătărie. Înainte însă se mai întoarse o dată spre Willy.

— Discutăm în continuare de patruzeci de mii de contracte?

— Da, răspunse Willy.

— De unde vom face rost de bani ca să le cumpărăm pe celelalte?

— Am o idee. Pe care o să vi-o explic mai târziu. Mai întâi însă, haide să vedem ce veţi reuşi să faceţi în prima rundă. Până atunci, să mâncăm ceva. Mi s-a făcut dintr-odată o foame de lup. Care este meniul?

— Frigărui Bourguignonne, spuse Sara. De fapt, am aşteptat cu toţii să se încingă uleiul. Vino, Willy, stai jos, aici lângă mine. Ţi le pregătesc eu.

— Domnişoară Sara, lasă-mă pe mine să gust mai întâi, interveni Vreni.

Aceasta luă o furculiţă lungă, o înfipse într-o bucăţică de carne dintr-un morman aflat într-un castron uriaş şi o cufundă apoi în uleiul dintr-una dintre cele şase oale de aramă aşezate pe arzătoare cu alcool, aliniate în mijlocul mesei din bucătărie. După cinci secunde, scoase furculiţa şi studie bucăţica de carne.

— Perfect, spuse ea. Eu zic să dăm focul mai mic şi să menţinem temperatura exact aşa.

— Puneţi-le în ulei, indică Sara, începând să dea castronul plin cu bucăţi de carne de la unul la altul, în jurul mesei.

Urmară sosurile, de la trei tipuri de muştar şi maioneză condimentată cu murături, la – de vreme ce majoritatea celor de la masă erau americani – ketchup Heinz.

Vreni le turnă vin, un Dole roşu-închis, de Valais, începând, bineînţeles, cu Willy.

— Perfect, spuse el, după ce îl degustă.

— Sunt de-a dreptul emoţionată de ce faci, Willy, începu Sara. Ca şi toţi ceilalţi. Sunt sigură că simţi asta.

— O simt. Dar acum o să am nevoie de ajutorul tău, Sara.

— Spune-mi ce ai nevoie şi voi face tot posibilul să te ajut.

— O să fie nevoie nu numai de ajutorul tău, dar şi de acela al companiei răposatului tău soţ. Cât este de mare influenţa ta acolo?

— Sinceră să fiu, nu ştiu. Nu am încercat niciodată să-mi exercit puterea.

— Dar ai, într-adevăr, un procent care-ţi asigură dreptul de decizie la Homestake Mining?

— Da.

— Cred că ai auzit destul ca să înţelegi care este problema noastră. Trebuie să obţinem încă patruzeci de milioane de dolari în numerar în douăzeci şi patru de ore. Nicio bancă comercială din lume nu poate acţiona atât de repede, chiar dacă ne-ar considera solvabili pentru această sumă – ceea ce este foarte puţin probabil, când vor afla ce intenţionăm să facem cu aceşti bani.

— De acord. Cel puţin, în privinţa băncilor pe care le cunosc eu, Willy, spuse Sara.

— Homestake Mining este una dintre cele mai bogate corporaţii din Statele Unite în bani lichizi. Mai mult, când preţul aurului va începe să urce, ca urmare a tot ce va urma în curând, va avea la dispoziţie un credit aproape nelimitat.

— O vreme am fost sigură că ai crezut că aurul se va duce în jos, spuse ea.

— Mi-am schimbat părerea.

— Atunci de ce să nu investeşti şi în aur?

— Pentru că opţiunile în mărci sunt şi mai bune.

— În regulă. Scuză-mă. Am deviat discuţia. Vorbeai de creditul aproape nelimitat pe care îl are Homestake.

— Da. Şi aş vrea să „împrumut” o parte din acest credit pentru treizeci de zile.

— Poţi să faci asta?

— Da, este vorba de o tehnică nouă. Îţi asiguri creditul din altă parte. La un anumit preţ, desigur.

— Dar cine de la Homestake ar înţelege asta?

— Administratorul vostru. De altfel, Frank Lipper l-ar putea convinge uşor să accelereze. L-am rugat să se ocupe puţin de asta acum câteva luni.

— Bine, spuse Sara, sigur că pot încerca. Dar cum, pentru Dumnezeu, se poate face aşa ceva în douăzeci şi patru de ore?

— O să trebuiască să ne întâlnim mâine cu toţii, la Chicago. Pe la amiază.

— Cum putem ajunge acolo atât de repede?

— Vrei să încerci?

— La naiba, sigur că vreau, spuse fata episcopului.

— Susie, strigă Willy peste masă.

— Da, domnule Saxon, răspunse aceasta.

— Ai idee cum a făcut Urs rost de avionul acela?

— Da. De la Alpine Aviation din Geneva.

— Crezi că se mai află aici?

— Cred că da. După câte ştiu eu, nu intenţionau să zboare nici spre şi nici din valea aceasta la noapte. Este prea periculos. Dar o să-i sun, ca să fiu sigură.

— Te rog. Iar dacă se mai află aici, spune-le să-l reţină pentru mine. Vom zbura cu el la Geneva – sau Zürich – mâine-dimineaţă în zori. Stai o clipă, mai spuse Willy. De data aceasta, i se adresă peste masă lui Werner Guggi. Werner, Swissair are zbor direct spre Chicago?

— Da. Pleacă din Zürich în fiecare dimineaţă la ora opt.

— La ce oră ajunge acolo?

— Nu ştiu exact. La zece sau la unsprezece, ora din Chicago.

— Perfect. Crezi că putem obţine patru locuri la cursa de mâine?

— Doar nu ai de gând să pleci la Chicago? întrebă avocatul.

— Ba am. Iar acum, dacă stau şi mă gândesc, vei face şi tu acelaşi lucru. Aranjează pentru cinci

locuri. Se întoarse apoi spre Susie. Spune-le că vom fi cinci şi că vom pleca din Samedan la şase, spre aeroportul Kloten din Zürich.

Susie ieşi din bucătărie, urmată de Werner Guggi.

— Începe să se cam golească pe aici, spuse Sara. Presupun că urmez eu la rând.

— Dacă nu te superi.

— La San Francisco este acum unsprezece şi jumătate, cred că avem şanse să-l găsim pe administrator la birou.

— Eu şi Frank vom sta lângă tine la telefon, aşa încât să nu-ţi faci griji dacă va trebui să dai cine ştie ce detalii tehnice.

— N-aş putea nici dacă aş vrea, răspunse aceasta.

— Mi-a mai venit o idee. Sunt sigur că prima întrebare pe care ţi-o va pune administratorul tău va fi ce garanţii putem să-i oferim.

— Mă pricep la finanţe atât cât să înţeleg asta, spuse Sara. Ce garanţii îi poţi oferi?

— Există la Zug un holding care deţine nouăzeci şi cinci la sută din totalul acţiunilor pe piaţă ale companiei Prescott & Quackenbush. Această bancă de investiţii are în mod obişnuit o valoare netă cu mult peste o sută cincizeci de milioane de dolari. Werner Guggi, care tocmai a ieşit din încăpere, ţine aceste acţiuni în seiful lui din Liechtenstein. O să sune acolo imediat ce o să-i explic despre ce este vorba, ca să se asigure că cineva de la biroul lui va veni cu aceste acţiuni la aeroportul Kloten, înainte ca avionul să decoleze spre Chicago.

— Willy, zise Sara, îţi merge mintea ca briciul. De aceea şi este atât de amuzantă compania ta. Acum, haide să mergem să dăm telefonul acela la San Francisco, înainte ca toată lumea de acolo să plece la masă.

47

Cursa Swissair 37 ateriza pe aeroportul O'Hare din Chicago a doua zi dimineaţă, exact la ora anunţată.

Administratorul de la Homestake Mining, însoţit de consilierul juridic, îi aştepta. La fel şi Bobby Armacost. Willy îl contactase pe Bobby cu o zi înainte, la amiază, ora Californiei, ca să-i spună să redacteze contractul de bază care regla acordul de credit între Prescott & Quackenbush şi Homestake Mining. Toţi trei veniseră aici în avionul cu reacţie al companiei Homestake, lucrând tot timpul. Căzuseră de acord că ideea lui Willy privind „transferul sursei de credit în altă parte" era prea complicată. Homestake era de acord să împrumute, pur şi simplu, cele patruzeci de milioane de dolari pentru o perioadă de treizeci de zile, cu condiţia ca întreaga sumă să fie asigurată. Când Werner Guggi le înmâna acţiunile firmei Prescott & Quackenbush, drept garanţie pentru acest aranjament, ambele părţi – cu Frank Lipper ca reprezentant al băncii de investiţii – împreună cu avocaţii lor, îşi puseră semnăturile pe documente în salonul companiei Swissair, din aeroport.

După care se urcară cu toţii în două limuzine interminabile, care îi aşteptau afară, şi se îndreptară spre oraş. Oamenii lui Merrill Lynch erau gata să înceapă în clipa în care intrară în sediul lor, care se afla în aceeaşi clădire cu Mercantile Exchange, pe South Wacker. Gata era şi un vicepreşedinte superior de la Continental Bank. Acesta fusese mobilizat telefonic din avionul companiei Homestake, să fie acolo la ora unu, cu un cec semnat de casier, în valoare de patruzeci de milioane de dolari. Sumă care abia dacă făcea o crestătură în linia de credit deschisă de Homestake la această bancă din Chicago. Cecul îi fu înmânat lui Merrill Lynch la ora treisprezece şi cincisprezece minute. Cinci minute mai târziu, acesta era transformat în

bani numerar. La ora treisprezece şi treizeci de minute, în această penultimă zi a anului, Fred Fitch se putea relansa pe piaţă ca să cumpere opţiuni în mărci. Urs Bauer rămase cu el. Ceilalţi coborâră în South Wacker şi se urcară înapoi în limuzinele lor, care îi duseră la hotelul Ritz Carlton, unde le fuseseră rezervate nouă apartamente.

Prima mie de opţiuni de cincizeci şi opt de mărci pentru luna martie fu tranzacţionată la o sută. Apoi preţul începu să se ridice. La cea de a doua mie, ajunse la o sută cinci. La cea de a treia, la o sută şapte.

— Trage-i tare, îi spuse Fred lui Alex Trzesniewski, şeful echipei tranzacţii a companiei lui Merrill Lynch, cunoscut drept cel mai bun în domeniu.

La următoarea tranzacţie, Alex cumpără alte cinci mii de contracte cu o sută cincisprezece.

— A început să se afle, spuse el.

— Sau poate că au început şi alţii să priceapă ce se petrece în Germania, afirmă Fred. Trage-i cât poţi de tare, Alex.

La ora închiderii, cumpăraseră încă treizeci de mii de opţiuni în mărci, ajungând astfel la un total de patruzeci de mii.

Willy, Frank, Werner Guggi, Bobby Armacost şi Sara îi aşteptau în barul din holul hotelului de la etajul unsprezece.

— Cum a mers? îi întrebă Willy imediat.

— Am ajuns la circa cinci miliarde de mărci germane, spuse Urs.

— Sfântă Fecioară! exclamă Bobby Armacost. Willy, sper că ştii ce faci.

— Din clipa asta, totul este în mâinile nemţilor, răspunse Willy. Urs, continuă el, ce oră este acum în Germania?

— Este unu dimineaţă şi, cum mâine este Anul Nou, sunt sigur că toată lumea din ţară s-a culcat devreme.

— Eu sper că vreo doi dintre ei îşi mai fac încă griji, spuse Guggi.

— Ce se va întâmpla în continuare? întrebă Willy.

— Greu de spus, răspunse Guggi, dar uite ce presupun eu. Există o tradiţie în Germania ca de Anul Nou, preşedintele Germaniei – a nu fi confundat cu cancelarul – să se adreseze poporului german la radio şi la televiziune. Potrivit constituţiei germane, în cazul în care demisionează un cancelar, acesta trebuie să-şi prezinte demisia preşedintelui. Preşedintele trebuie să o facă cunoscută şi să solicite simultan o şedinţă a parlamentului german. În acest caz, guvernul nu mai are altă soluţie decât să demisioneze în masă, ceea ce înseamnă alegeri naţionale. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată în Germania. Prin urmare, preşedintele nu-şi poate permite să provoace aşa ceva.

— Dar dacă *Der Spiegel* a vândut gogoşi şi nimeni nu demisionează? întrebă Bobby Armacost.

— Atunci preşedintele îşi va reafirma încrederea în cancelar şi în guvernul acestuia şi va asigura poporul german că în noul an se va putea întoarce înapoi la treburile sale, ca şi până acum, răspunse Guggi.

— Iar noi vom avea o mare problemă, spuse Bobby Armacost.

„Mai mare decât îţi închipui”, se gândi Willy.

48

A doua zi – era ajunul Anului Nou, care cădea în acel an într-o sâmbătă – părăsiră cu toţii hotelul la ora şapte dimineaţa. Avionul companiei Homestake îi aştepta la O'Hare. Singurul care nu se îmbarcă fu Werner Guggi. Acesta urma să ia avionul companiei Swissair, să se întoarcă la Zürich.

Ultimele cuvinte pe care Guggi i le spuse lui Willy fură următoarele:

— Un ultim sfat. Dacă lucrurile merg prost, simt că, indiferent ce te frământă atât de mult, va urma aşa cum noaptea urmează după zi. Atunci să pleci imediat, Willy. Nu aştepta nici măcar un zbor programat, închiriază un avion particular şi pleacă direct în Elveţia.

Această avertizare risipi starea de euforie în care se afla Willy. Angajându-se în luptă cu marca germană, făcea, de fapt, un pariu cu Bundesbank – care era cea de a doua mare instituţie financiară din lume ca putere, depăşită doar de Federal Reserve. Orice logică îi spunea că nu avea nicio şansă cu adevărat. Dar atunci nu avea nicio şansă nici credinciosul lui prieten Frank Lipper.

— Aşază-te lângă mine, Frank, îi spuse Willy când se îmbarcă. Trebuie să-ţi spun câteva lucruri.

După ce ajunseră la aproape unsprezece mii de metri altitudine şi toţi ceilalţi păreau confortabil instalaţi, şi începuseră să vorbească între ei, Willy se apropie de Frank.

— Sid Ravitch ştie tot, spuse el.

— De unde ştii?

— M-a sunat alaltăieri-seară, la St. Moritz.

— Cum a aflat?

— A pus mâna, cumva, pe prospectul pentru Sun River City. După care a săpat până a ajuns la Ukiah.

— Ce vrea?

— Jumătate din tot.

— Eu credeam că îl ai cu ceva la mână.

— Îl aveam. A fost amestecat într-o afacere necurată cu aur. Dar singura legătură dintre el şi această afacere este un tip pe care l-am cunoscut în puşcărie. Numele lui este Lenny Newsom. Tipul a ieşit de curând din puşcărie, dar se pare că Ravitch îl are la mână. Se afla în biroul lui Ravitch când m-a sunat acesta.

— Dar cum naiba a pus Ravitch mâna pe prospectul pentru Sun River City? Numai patru oameni din New York îl au. Nu există nici măcar o singură copie a acestuia în biroul din San Francisco.

— Singura mea explicaţie este că a fost o lucrătură dinăuntru. Probabil că Ravitch a reuşit să aibă pe cineva la River Ranch. Ştie că acolo l-am pus la cale.

— Dar cine? Nici măcar băieţii nu ştiu de el.

— Acum nu mai are prea mare importanţă, spuse Willy.

— Poate că are, replică Frank. Ştiu acum. Tipograful din Healdsburg. Ţii minte că, în urmă cu câţiva ani, un tipograf din New York care tipărea prospecte a fost prins vânzând informaţii anticipate?

— Asta era la New York. Noi vorbim de Healdsburg.

— Ai dreptate, zise Frank, dar cine altcineva a mai fost implicat în treaba asta? Stătu o clipă pe gânduri. Pam Pederson, spuse el apoi. Ea a fost singura fată pe care am folosit-o. Ea l-a bătut la maşină. Ea l-a dus tipografului.

— Fii serios, Frank. De unde până unde să fie ea în cârdăşie cu Sid Ravitch? Numai dacă nu este cumva o mare actriţă.

— Nu există o altă variantă, spuse Frank.

— Poate. Dar cum spuneam, acum nu mai are mare importanţă.

— Atunci?

— Mai există ceva ce ar trebui să ştii. Îl mai ţii minte pe Ralph Goodman, cretinul acela care conduce comisia bancară a statului?

— Cum să nu. El a depus mărturie împotriva ta.

— Se pare că a început din nou să-şi vâre nasul.

— Cât de departe a ajuns?

— Nu foarte. Dar planul nostru trebuie să ţină cont şi de el.

— Şi care este planul?

Willy îi spuse.

Când termină, prima întrebare pe care i-o puse Frank fu:

— Cum ne ocupăm de Ravitch?

— Dăm de Lenny.

— Cum?

— Încă nu m-am gândit, spuse Willy.

— Tot mă mai frământă cum au pus mâna pe documentele noastre, zise Frank. Trebuie să fie Pam Pederson.

— O să vorbesc atunci cu Sara. O să stea de vorbă cu Pam săptămâna viitoare, spuse Willy. Poate că, fiind o chestiune aşa, ca între femei, Pam – presupunând că ea este – se va confesa.

După ce aterizară la San Francisco, îşi luară rămas-bun de la cei de la Homestake. Sara se hotărî să se ducă acasă, să se schimbe şi să se odihnească puţin. Bobby Armacost spuse că îl aşteaptă nevasta. Ceilalţi şase bărbaţi porniră direct spre River Ranch. Aveau de gând să aştepte acolo, împreună, să vadă ce urma să se întâmple în Germania.

Pe drum, Urs Bauer le spuse că discursul de Anul Nou al preşedintelui Germaniei era transmis de toate posturile de televiziune din Germania şi că era întotdeauna transmis de la reşedinţa acestuia, din Vila Hammerschmidt, de la marginea Bonnului, la ora zece dimineaţa. Ceea ce însemna ora treisprezece, ora Californiei. Urs ştia cum să-l prindă. Programele Televiziunii Publice Germane, *Deutsche Welle,* erau transmise în toată lumea prin satelit şi puteau fi văzute în Statele Unite pe Satcom F4, satelitul 5.

Or River Ranch era bine utilat cu antene parabolice pentru satelit, asta era clar.

Primul lucru pe care îl făcu Willy, după ce ajunse la River Ranch, fu să o sune pe Denise van

Bercham, aşa cum îi promisese. Aceasta începu să-i toarne ultimele noutăţi.

— Am aflat chiar astăzi, Willy, că voi fi numită oficial şef de protocol al oraşului San Francisco, începând cu întâi ianuarie. Nu este minunat?

— Splendid, îi răspunse Willy, încercând să pară entuziasmat.

— Trebuie să vii la prima mea mare acţiune. Am început deja să o pun la punct, continuă ea.

— Când o să fie asta?

— Pe şase ianuarie. Va fi o recepţie în rotonda Primăriei pentru preşedintele Braziliei şi extraordinara lui soţie. El are şaizeci şi trei de ani, iar ea, douăzeci şi trei.

— Ce înseamnă să fii brazilian! exclamă Willy.

— O să vii?

— O să vin, dacă o să pot.

— Ce mai face Sara? întrebă Denise.

— Bine. Este acasă. De ce nu o suni, Denise? Sunt sigur că i-ar face plăcere să vorbească cu tine.

— Aşa voi face, spuse aceasta. Îmi pari puţin… ciudat, adăugă ea. Totul este în regulă?

— Totul este bine, Denise.

— Nu uita ce ţi-am spus ultima oară când am vorbit. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă. De acord?

— De acord. Şi La Mulţi Ani.

După ce închise, lui Willy îi veni, brusc, o idee. Îl sună imediat pe Urs Bauer, pe care ştia că-l găseşte în sala de tranzacţii. Soţia acestuia, Susie, şi restul femeilor erau aşteptate să se întoarcă pe trei ianuarie.

— Eşti în relaţii de prietenie cu vreun dealer local, care se ocupă de tranzacţii valutare? îl întrebă el.

— Desigur. Cu Enrico Riva de la Bank of America, cu Gerry Gohler de la Bank of California, şi cu tipul de la Wells Fargo.

— Ai telefoanele lor de acasă?

— Cred că da.

— Nu ai vrea să-i suni şi să le spui ce crezi tu că se va întâmpla cu marca germană la deschiderea de

luni?

— Bineînţeles. De ce nu? Poziţia noastră este asigurată.

— Mulţumesc.

Restul zilei părea să nu se mai sfârşească. În cele din urmă, se lăsă seara şi cum nici Vreni, bucătăreasa, nu se întorsese, Willy îi invită pe toţi la masă la Tre Scalini, în Healdsburg. Nu îi fu uşor să-l convingă pe proprietarul/bucătarul-şef să-i primească. Când se întoarseră în vila de la River Ranch, Willy deschise şampania – şampania „J", de la Jordan, ca de obicei.

Stăteau cu toţii în faţa televizorului din sufragerie, urmărind o reluare a celor întâmplate în Times Square cu trei ore în urmă, la miezul nopţii. Anul Nou era întâmpinat cu ovaţii reţinute.

— Vezi mai bine dacă nu poţi prinde Germania, îi ceru Willy lui Urs.

— Am mai făcut de multe ori asta, domnule Saxon, spuse dealerul elveţian. Apăs pe F4, pe telecomandă, ca să intru pe satelitul respectiv şi atunci apăs cinci ca să intru pe *Deutsche Welle.*

— Mai fă-o o dată. Acum.

Acesta se execută şi peste câteva secunde urmăreau Filarmonica din Viena interpretând valsuri de Strauss, în faţa unui public entuziast din capitala Austriei.

— Eşti sigur că acesta este postul? întrebă Willy.

— Da, răspunse Urs. Şi aceasta este o tradiţie de Anul Nou a televiziunii germane.

— Oricum, cred că este mai bună decât Guy Lombardo, spuse Frank. La ora douăsprezece şi cincizeci şi opt de minute, după ce concertul luă sfârşit în acordurile emoţionante ale *Dunării Albastre,* imaginea se estompă şi apăru chipul sobru al unui prezentator german, vorbind din studiourile postului *Deutsche Welle,* din Berlin.

— *Mein Damen und Herren, wir schalten zur Villa Hammerschmidt in Bonn.*

— Vor transmite direct de la reşedinţa preşedintelui, din Bonn, spuse Urs.

Următoarea imagine fu aceea a unui bărbat în vârstă, în ţinută oficială, aşezat la un birou încărcat. Avea faţa răvăşită.

— *Sehr geehrte Mitbürger, Ich wünche Euch allen ein Gutes Neues Jahr,* spuse acesta.

După care făcu o pauză deliberată.

— Ce-a spus? întrebă Willy.

— Tocmai a urat tuturor un An Nou fericit, răspunse Urs. Dar acum începe.

— *Zu meinem grossen Bedauern muss ich Euch leider mitteilen, dass sich unser Land în einer grossen Krise befindet. Der Bundeskanzler hat vor einer Stunde sein Amt niedergelegt.*

Într-o clipă, Urs fu în picioare.

— A demisionat! Cancelarul a demisionat. Acum o oră.

Uralele care izbucniră în vila de la River Ranch erau de data aceasta oricum, numai reţinute nu. Ca şi îmbrăţişările care urmară.

— Suntem pe drumul bun, îi spuse Willy lui Frank.

În ciuda orei târzii, nimeni de la River Ranch nu-şi găsi uşor somnul. Dar ce mai conta. În următoarele douăzeci şi patru de ore toate băncile şi casele de schimb valutar, atât din Europa, cât şi din Statele Unite, rămâneau închise. Aşa că toată lumea dormi până târziu a doua zi, după care îşi urmă, fiecare, programul. Frank şi Willy jucară o partidă de golf la Fountain Grove, cinară apoi devreme la Santa Rosa, după care se hotărâră să tragă un pui de somn. Ştiau că urma o noapte albă pentru ei.

49

În aceeaşi seară, la ora unsprezece, se strânseseră din nou cu toţii – de data aceasta însă în sala de tranzacţii. Prima adevărată acţiune va consta în tranzacţii interbancare cu Europa, mai ales cu Londra şi Frankfurt. O puteau urmări pe ecranele computerelor lui Urs Bauer.

Reacţia iniţială a Europei în acea dimineaţă de luni nu fuse deloc încurajatoare. Rata marcă/dolar începu de la unu şi şaptezeci şi patru, mai mică doar cu un pfennig şi jumătate. Părea că dealerii care se ocupau cu valută la băncile de acolo hotărâseră să aştepte şi să vadă.

— Ce aşteaptă? întrebă Willy.

— Următoarea mişcare, când Bundestagul, parlamentul german, se va întâlni, peste două ore, în şedinţă extraordinară. Asta însemna ora treisprezece, ora noastră.

— Nu-l poţi suna pe prietenul tău – cel cu care te-ai întâlnit la Frankfurt – ca să încerci să obţii o interpretare anticipată? întrebă Willy.

— Am încercat deja. Cei de la Bundesbank îmi spun că se află în şedinţă şi nu poate fi deranjat. Trebuie să fie foarte prudent.

— Ce facem atunci?

— Doar aşteptăm. Exact cum o să facă toată lumea, spuse Urs.

Se dovedi în curând că avusese dreptate. În următoarele două ore, marca germană mai coborî cu încă o jumătate de pfennig, dar asta fu tot. Tranzacţiile aproape că încetaseră în Europa.

— Aşa cum merg lucrurile, nu mai facem noi niciodată o sută douăzeci de milioane de dolari, îi spuse Willy lui Frank, întorcându-se la vilă, unde urmau să-şi reia locurile în faţa televizorului.

Ceilalţi bărbaţi veneau în spatele lor, cu excepţia lui Urs. Acesta o luase înainte, ca să fie sigur că legătura prin satelit, cu Germania, funcţiona.

În drum, trecură pe lângă locul în care poteca se strecura aproape de muchia stâncii, care cobora vertical spre râul şi stâncile de jos.

— A avut dreptate, spuse Willy.

— Cine a avut dreptate?

— Susie. O să aibă un copil şi îşi făcea griji pentru locul acesta.

— Atunci pune un gard, îl sfătui Frank.

Odată înghesuiţi din nou în faţa marelui ecran al televizorului din sufragerie, Urs Bauer începu să comenteze ceea ce vedeau şi auzeau.

— Şedinţa extraordinară a parlamentului este programată să înceapă exact peste un minut, anunţă el.

La ora unu noaptea – zece dimineaţa ora Europei Centrale – televiziunea germană începu să transmită direct din clădirea Parlamentului din Bonn.

La ora unu şi un sfert, guvernul îşi dădea oficial demisia. La ora unu şi treizeci se anunţa că alegerile naţionale vor avea loc peste treizeci de zile. La ora unu şi patruzeci şi cinci de minute preşedintele Partidului Democrat, care făcuse parte din coaliţia guvernamentală de mai bine de un deceniu, anunţă că intenţiona să realizeze o coaliţie cu socialiştii. La ora două, preşedintele Bundesbankului apăru pe ecranul televizorului. Declară că, pe de o parte, se simţea trădat de cancelar şi de partidul său. Pe de altă parte, declară că nu intenţiona deloc să servească sub un guvern socialist. Prin urmare, îşi dădea imediat demisia.

La ora două şi cinci minute, ora Californiei – unsprezece şi cinci minute ora Germaniei – marca germană porni în cădere liberă.

La ora aceea, toată lumea de la River Ranch se repezise înapoi spre sala de tranzacţii, ca să urmărească din nou acţiunea pe ecranele computerelor de acolo.

La ora două şi zece minute, ora locală la Healdsburg, la nouă fuse orare de Frankfurt, marca coborâse cu patru pfennigi, la 178. Patru ore mai târziu, era tranzacţionată la 180,50. Era ora nouă

dimineaţa pe Coasta de Est a Statelor Unite şi operaţiunile interbancare în New York începuseră.

În câteva minute, marca mai coborâse cu doi pfennigi.

Ajunsese la 182,50.

— Asta este, spuse Frank, în timp ce, împreună cu toţi ceilalţi, urmărea schimbarea cifrelor pe ecranele computerelor.

— Am reuşit, Willy. Ţinta ta era de 182,50. Am făcut o sută douăzeci de milioane de dolari.

— Nu încă, spuse Fred Fitch. Mai avem o oră până deschide la Chicago.

Zece minute mai târziu, marca începu să-şi revină. 181,50… 180,50… 172,75.

— Ce se întâmplă? întrebă Willy.

Urs Bauer vorbea dintr-odată la trei telefoane.

— Au început să intervină atât Bundesbank, cât şi New York Fed, spuse acesta. Ei spun că Bundesbank începe să cumpere mărci la un curs pe care nimeni nu l-a mai văzut vreodată.

— Credeam că Bundesbank este paralizată?

— Se pare că nu pentru multă vreme. Au acum un preşedinte interimar.

— Dar de ce intervine New York Fed?

— Pentru că i-au cerut nemţii ajutorul. Băncile centrale se ajută întotdeauna între ele. Cred că este doar un gest simbolic. Aceasta este o problemă a Germaniei, nu a Americii.

Când în California se crăpa de ziuă şi când, două fuse orare spre est, începură tranzacţiile cu opţiuni la Mercantile Exchange din Chicago, marca revenise la 179.

— Continuăm să avem un avans de cel puţin nouăzeci de milioane de dolari, îi spuse Fred lui Willy. Să încep să lichidez la Chicago?

— Nu.

— Dar…

— M-ai auzit, Fred, spuse Willy. Nu.

Toţi cei din încăpere îl auziseră pe Willy. Nimeni nu îndrăzni nici măcar să se uite la el.

În următoarele douăzeci de minute, marca germană se stabiliza la 178,50. Brusc, Fred Fitch, care stătea permanent călare pe telefon, strigă:

— Treceţi pe CNBC. Imediat.

Pe biroul lui Urs se afla un mic monitor de televiziune. Acesta îl porni.

Apăru chipul lui Dan Dorfman. Alături de el, în studiourile CNBC din New Jersey se mai afla un bărbat brunet, cu tenul smead, un tip băţos, cu ochelari.

— Cine e? întrebă Willy.

— Este George Soros, răspunse cineva.

În sala de tranzacţii de la River Ranch, toată lumea se opri din lucru ca să se uite la televizor. În afară de Fred Fitch. Ochii lui rămaseră lipiţi de ecranul computerului care arăta ce se petrecea la Chicago.

— Ce se întâmplă cu marca germană? îşi întrebă Dorfman, invitatul.

— Totul, răspunse Soros. Şi este cât se poate de rău.

— De ce?

— Pentru că Germania este acum bolnavul Europei. Au încurcături mari din cauza reunificării. Ca urmare, bugetul le-a scăpat de sub control. Ca şi stocul monetar. S-au supraapreciat pe pieţele internaţionale. Salariile lor sunt aproape duble faţă de cele din Statele Unite. Iar acum ţara se dezbină pe plan politic. Prin urmare, ceva trebuia să cedeze. Iar aceasta este marca germană.

— Asta înseamnă că marca germană va trece printr-un proces asemănător de depreciere ca al lirei sterline din toamna lui 1992?

— Cu siguranţă.

— Şi dumneavoastră ce aveţi de gând să faceţi?

Soros zâmbi.

— Cred că ar trebui să-ţi imaginezi singur asta, Dan.

— În cazul în care telespectatorii nu-şi pot imagina, cred că ar trebui să le reamintesc, domnule Soros, că multă lume spune despre dumneavoastră

că aveţi harul lui Midas[91]. Aţi câştigat peste un miliard de dolari speculând căderea lirei sterline în 1992. Este adevărat?

— Aşa se spune.

— Apoi aţi intrat în afaceri cu aur în primăvara anului 1993, aţi crescut preţul acestuia la cincizeci de dolari uncia şi v-aţi mai umplut o bocceluţă.

— Din nou, aşa se spune.

— Iar acum, încercaţi să scădeţi marca germană?

— De asta nu trebuie să mă ocup eu. Germanii se descurcă singuri foarte bine.

— Cât de jos poate ajunge marca?

— Foarte jos. Am auzit că Bundesbank a pierdut deja aproape treizeci de miliarde de dolari în încercarea de a stopa hemoragia. Dar tot ce a reuşit este doar o stabilizare temporară a acesteia.

— Temporară, aţi spus. Asta înseamnă că va continua să se devalorizeze?

— Foarte mult.

— Vă mulţumesc, domnule Soros.

Zece secunde mai târziu, Fred Fitch strigă din nou.

— Cei din Chicago au început să o ia complet razna.

Urs Bauer se concentra din nou asupra ecranului computerului, unde putea urmări ce se întâmpla acum, în toată lumea, pe piaţa la termen.

— Acelaşi lucru se petrece şi la New York.

Se pare că toţi jucătorii la bursă din lume încercau acum să intre în această cursă. Era ca şi cum s-ar fi rupt un baraj uriaş, dând drumul unui copleşitor val de bani, sute de miliarde de dolari, toată lumea încercând să câştige milioane, nu, zeci de milioane în câteva ore, din prăbuşirea celei care fusese odată cea mai puternică monedă din lume.

Era o cursă cum nimeni nu mai văzuse vreodată.

În două ore, marca germană scăzuse la 2,01. Se spunea că, în decursul acestor două ore, cei care conduceau Bundesbank interveniseră din nou masiv, lansând pe piaţă alte treizeci de miliarde de dolari într-o ultimă încercare disperată de a devia fluxul

speculaţiilor spre cumpărarea de mărci germane. Eşuaseră. Pierduseră totul, iar marca germană continua să coboare.

Fred Fitch se apropie din nou de Willy Saxon. Din nou îl întrebă cu o voce foarte calmă.

— Vreţi să încep închiderea?

— Nu, răspunse Willy.

— Dar va fi în curând?

— Poate.

Exact atunci, atenţia tuturor celor aflaţi în sala de tranzacţii se îndreptă în altă direcţie. Tocmai se întorseseră femeile din Elveţia. Toate arătau moarte de oboseală.

— Să le spun să se ducă la culcare? îl întrebă Fred Fitch pe Willy.

— S-ar putea să ai nevoie de ajutor nu peste multă vreme, zise Willy.

— Atunci o să le rog pe două dintre ele să rămână, răspunse Fitch.

— Ai grijă să nu fie cumva Pam Pederson printre acestea, spuse Frank Lipper care stătea în picioare, lângă Willy.

Fitch făcu ce i se spusese, după care se întoarse la veghea lui, în faţa staţiei de lucru Sun.

Zece minute mai târziu, veni rândul lui Urs Bauer să strige:

— O ştire din Frankfurt. Se zvoneşte că interimarul Bundesbankului s-ar fi împuşcat.

— De ce să fi făcut asta? întrebă cineva.

— Pentru că era de datoria lui să salveze marca germană de la prăbuşire, dar a ratat.

Asta fu totul.

O jumătate de oră mai târziu, marca germană căzuse la 2,1250, faţă de dolar.

— Închide, spuse Willy.

— Cât? întrebă Fitch.

— Totul.

— Vindem toate cele patruzeci de mii de opţiuni?

— Pe toate.

— S-a făcut, domnule Saxon.

Peste cinci secunde vorbea la telefon cu Alex Trzesniewski de la Merrill Lynch, din Chicago.

— Le poţi vinde pe toate astăzi? îl întrebă el pe acesta din capul locului.

— În casa asta de nebuni, aş putea vinde de două ori mai multe, veni răspunsul.

Sala de tranzacţii de la River Ranch deveni acum tăcută ca un mormânt. Nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă. Fiecare stătea cu ochii lipiţi de ecranul computerului său. La un moment dat, Fred Fitch trebui să dea fuga la baie, unde vomă.

În sfârşit, la ora treisprezece, telefonul pe care îl aşteptau cu toţii sună pe linia lui Fred. Acesta ascultă şi trecu un număr pe un carnet de notiţe.

După ce închise, spuse doar două vorbe:

— Suntem închişi.

Nimeni nu îndrăzni să-i pună întrebarea care urma în mod logic. Nici măcar Willy.

— Iar asta este ce am obţinut, domnule Saxon, spuse Fred Fitch. Rupse notiţa şi i-o înmâna lui Willy. Pe el se afla semnul dolarului urmat de nouă cifre:

$ 501.695.400

Frank Lipper veni să se uite şi el.

— O jumătate de afurisit de miliard de dolari? întrebă el.

— Exact, îl chemă Fred. Asta include şi recuperarea garanţiei.

— Nu este deloc rău pentru o săptămână de muncă, îi spuse Willy lui Frank.

Apoi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară. Willy tremura ca frunza.

— Vino, Willy, spuse Frank. Te conduc eu acasă.

50

Primul lucru pe care îl făcu Willy a doua zi dimineaţa, fuse acela de a-l suna pe Marshall Lane la New York.

— Willy, mă bucur că te aud, spuse Lane imediat. Ne-ai salvat fundul cu acele investiţii fluctuante inverse în mărci. Le-am aruncat pe toate pe piaţă, cu un profit de douăzeci şi patru la sută înainte de a se prăbuşi. Iar cu ICON-urile acelea ale tale au ajuns la treizeci şi şase la sută. Mulţumesc, prietene.

— Este în regulă, Marshall. De aceea existăm noi.

— Acum ce mai ai? Sper că o altă afacere bună?

— Una nu prea rea. Este vorba de obligaţiunile acelea municipale fără cupoane, pe care le-ai cumpărat – Ukiah şi Sun River City.

— Ce-i cu ele?

— Vreau să le răscumpăr. Cu o primă.

— Atât de repede? De ce?

— Clienţii noştri au impresia că le-am evaluat greşit.

— Se gândesc probabil că va scădea foarte mult rata dobânzilor, cu toţi aceşti bani care se scurg aici din Germania. Corect?

— Ca de obicei, Marshall, gândeşti mai repede decât mine. Să spunem doar că există o legătură între ceea ce se întâmplă acum pe pieţele valutare şi această ofertă de răscumpărare.

— Destul de corect. Şi despre ce primă vorbim?

— În asemenea cazuri, mi s-a spus, este vorba de obicei de zece la sută. Noi oferim douăzeci la sută.

— Douăzeci şi cinci la sută şi am încheiat afacerea, spuse Lane.

— S-a făcut, zise Willy.

— Unde vrei să trimit obligaţiunile? întrebă Lane.

— Nicăieri. Frank Lipper vine mâine la New York. La nouă dimineaţa va fi la tine la birou. O să aducă un cec semnat de casier. Când ai cecul, îi dai obligaţiunile.

— Spune-i lui Frank că îl invit la prânz.

— O să-i spun. Şi încă ceva, Marshall, spuse Willy. O să-ţi fiu recunoscător dacă o să păstrezi discreţia asupra acestei afaceri. Altfel, s-ar putea să-mi creezi neplăceri. Dacă o să se afle cât de prost am apreciat valoarea acestor două emisiuni…

— Fii liniştit. Înţeleg perfect. Buzele mele sunt pecetluite, răspunse Lane.

Willy ştia că aşa vor rămâne.

Mai dădu trei telefoane la New York. Răspunsul, de fiecare dată, fu exact acelaşi. Nimeni din lumea afacerilor financiare din New York nu se gândeşte vreodată să numere dinţii unui cal de dar. În plus, toţi apreciau stilul lui Willy.

La prânz, Frank Lipper se afla deja în avionul de New York. La aceeaşi oră, Willy vorbea la telefon cu Sara Jones.

— Eu sunt, Willy, spuse acesta, îndată ce Sara ridică receptorul. Te-ai odihnit?

— Sunt din nou în formă. Niciodată nu o să-ţi pot mulţumi destul pentru această excursie, Willy. Nu mă refer numai la schi, ci la toată această agitaţie de la Chicago.

— Acesta şi este unul din motivele pentru care te-am sunat, Sara. Totul a mers perfect. Cu adevărat. Chiar mâine, Homestake va primi înapoi cele patruzeci de milioane de dolari. Poate îl suni tu pe administrator să-i dai vestea cea bună. În fond, tu ai fost cea care l-ai băgat în treaba asta.

— Îl sun chiar acum, Willy. Doar că el nu şi-a făcut griji nicio clipă. De fapt, pe drumul înapoi de la aeroport am continuat să discutăm despre ce ai făcut – iar el s-a arătat interesat mai ales de felul în care gândeai situaţia aurului. Doar asta le este meseria, până una, alta.

— Deci, ce i-ai spus?

— Părerea ta. Că preţul aurului va urca.

— Ce-a zis el?

— Că s-ar putea să-ţi urmeze exemplul şi să cumpere nişte stalaje în aur la New York. Până şi eu ştiam despre ce era vorba. În sfârşit, pentru prima oară în viaţa mea, înţeleg care este diferenţa dintre

diferite tipuri de hârtii de valoare, cum ar fi opţiunile şi stalajele.

— Sper că a făcut întocmai, spuse Willy. Aurul a ajuns la aproape şaptezeci de dolari uncia.

— Ştiu. În aceste două zile m-am uitat tot timpul la CNN şi la CNBC – din pat. Şi acum, care este celălalt motiv pentru care m-ai sunat?

— Avem probleme cu una dintre fetele care lucrează aici, la River Ranch. Pam Pederson.

— Serios? Am cunoscut-o chiar foarte bine pe Pam, în Elveţia. Este o fată delicioasă. Şi o schioare fantastică.

— De fapt, nu suntem siguri, dar se pare că a transmis cuiva informaţii de la noi.

— Cui?

— Nu ştim. Poate reuşeşti tu să afli.

— Cum?

— Invit-o mâine la masă, la prânz. Află dacă are cumva vreo cunoştinţă de dată recentă. Aşa, cel puţin vom avea un punct de plecare. Te superi?

— Cum să mă supăr? Astăzi lucrează?

— Da. Precis se află chiar acum în sala de tranzacţii.

— Am numărul de acolo. O sun imediat.

— Eşti un prieten de nădejde, Sara.

— Ca şi tine, Willy.

O oră mai târziu, Dan Prescott şi Bobby Armacost sosiră la River Ranch. Willy îi sunase încă de dimineaţă, invitându-i. Îi duse imediat în biroul lui şi le făcu un rezumat al tuturor evenimentelor din ultimele douăzeci şi patru de ore. Termină cu descrierea telefoanelor date de el la New York şi mai spuse că exact în acel moment Frank Lipper se afla pe drum, ca să recupereze, până la ultima, obligaţiunile fără cupoane emise de Ukiah şi de Sun River City şi evaluate de Prescott & Quackenbush.

— Ce vom face cu ele? întrebă Prescott.

— Le vom arde.

— Când totul o să fie, în sfârşit, pus la punct, care va fi situaţia noastră financiară? întrebă Dan Prescott.

— Am pornit cu un capital de o sută cincizeci de milioane. Avem acum câştiguri suplimentare de încă cinci sute de milioane de dolari, ceea ce înseamnă un total de şase sute cincizeci de milioane de dolari. Pentru aceste câştiguri, va trebui să plătim impozit cam o treime. Adică o sută şaptezeci de milioane. Obligaţiunile acelea fără cupoane le răscumpărăm cu o primă de douăzeci şi cinci la sută. Asta înseamnă că va trebui să plătim douăzeci şi cinci de milioane de dolari ca să obţinem şi să „retragem" acele obligaţiuni Ukiah şi o sută douăzeci şi cinci de milioane de dolari ca să facem la fel cu Sun River City. Asta înseamnă în total alte o sută cincizeci de milioane de dolari. Mai trebuie să dăm înapoi celor de la Homestake patruzeci de milioane.

— Până la urmă, cu ce ne alegem?

— Cu o bancă de investiţii cu un capital de două sute nouăzeci de milioane de dolari. Domnilor, părerea mea este că aici trebuie să rămânem.

Cei doi erau aproape copleşiţi de sentimentul de uşurare resimţit.

— Mai există un singur lucru de care va trebui să ne ocupăm mai târziu, spuse Willy. Onorariul pentru serviciile mele de Consulting. Consider că zece procente din tot ce am câştigat în ultima săptămână reprezintă o sumă destul de corectă. Asta înseamnă cincizeci de milioane de dolari. Dar îmi închipui că băieţii de la derivate vor obţine, pe puţin, suma aceasta până la sfârşitul anului. Cred deci că Prescott & Quackenbush va fi în stare să-şi permită acest lucru. Există obiecţii?

Nu se auzi nici cel mai vag murmur de împotrivire.

— Cum sărbătorim? întrebă Bobby.

— Găsim noi ceva, spuse Willy.

— Poate începem pe data de şapte, propuse Bobby.

— Ce se întâmplă atunci?

— Denise van Bercham ne-a trimis amândurora câte o invitaţie la o mare recepţie pe care o

organizează pentru preşedintele Braziliei. Presupun că vei primi şi tu una.

— Probabil.

— Atunci, poate cinăm împreună diseară. O să fac o rezervare la Fleur de Lys, spuse Bobby.

Nu avea niciun rost, îşi spuse Willy, să deschidă vorba despre Sid Ravitch. De acesta va trebui să se ocupe singur.

51

A doua zi, puţin după ora două, Sara Jones se întoarse de la masa de prânz. Willy o aştepta în casa mare.

— Cum a mers? o întrebă acesta imediat.

— Nu prea ştiu ce să spun, răspunse Sara.

— Cum i-ai explicat de ce-ai invitat-o la masă?

— Am început prin a-i spune că m-am gândit că noi toţi ar trebui să-ţi mulţumim, într-un fel, pentru această minunată excursie la schi în Elveţia. Să zicem, o mică petrecere surpriză.

— Şi?

— I-a plăcut ideea. Zicea că o să vorbească ea cu celelalte fete – şi băieţi – apoi vom fixa o dată.

— Ce aţi mai discutat?

— Mi-ai sugerat să aflu dacă are cumva vreo legătură mai recentă.

— Şi?

— Are. Una. Cu un jucător de hochei.

— Ce să zic, spuse Willy. Ce să caute un jucător de hochei în Healdsburg?

— Se pare că nu mai este jucător de hochei. De fapt, mi-a lăsat impresia că este chiar ceva mai în vârstă decât Pam. Ca să-ţi răspund la întrebare, tipul vine la Healdsburg în mod regulat, ca să achiziţioneze vinuri. Se ocupă de afaceri cu alimente şi vinuri în Canada. La Toronto.

— Stai aşa, spuse Willy. Cred că am găsit cheia. Cu siguranţă că nu se plimbă mulţi canadieni prin Healdsburg. Cum l-a cunoscut?

— La barul restaurantului unde am luat astăzi masa. La Jacob Horner.

— Perfect. Nu cumva îl cheamă Lenny?

Sara se uită la Willy plină de admiraţie.

— De unde naiba o mai ştii şi pe asta?

— Am făcut puşcărie împreună.

— Sfinte Sisoe! exclamă fata episcopului. Sunt sigură că Pam habar nu are de asta.

— Unde este el acum?

— Nu mi-a spus.

— Trebuie să aflăm imediat.

— Cum?

— Spune-i că vrei să-l inviţi la această petrecere surpriză.

— Trebuie să găseşti ceva mai bun, Willy, îl sfătui Sara.

— De acord. Joacă atunci rolul mamei surogat îngrijorate. Spune-i că nu-ţi place ce-ai auzit despre Lenny. Că vrei să faci cercetări. Şi că, între timp, ar fi bine să stea departe de el.

— Aşa e mai bine. Mă duc chiar acum în sala de tranzacţii să stau de vorbă cu ea.

Peste o jumătate de oră reveni.

— Stă la Holiday Inn, pe Van Ness.

Peste o oră, Frank Lipper îl sună de la New York.

— Le-am recuperat pe toate, spuse acesta imediat.

— Grozav, zise Willy. Unde eşti acum?

— Pe aeroportul Kennedy. Am un zbor înapoi peste douăzeci de minute.

— Cum soseşti, vii imediat la fermă, Frank. O să am nevoie de tine aici, mâine.

— Aşa voi face.

Willy aşteptă până la ora patru după-amiază, ca să sune la Holiday Inn de pe Van Ness, din San Francisco. Telefonul sună de trei ori în camera lui Lenny până să răspundă acesta.

— Alo? făcu acesta.

— Tu eşti, Lenny?

— Cu cine vorbesc?

— Cu bătrânul tău amic, Willy Saxon.

— Ce vrei?

— Nimic, de fapt, Lenny. Doar să stăm şi noi puţin de vorbă.

— Lasă vraja, Willy. Sid mi-a spus să stau departe de tine.

— Tocmai de aceea şi cred că ar trebui să stai de vorbă cu mine, Lenny. Cred că Sid ţi-o coace.

— Ce vrei să spui?

— Că te-a mai folosit o dată – şi ai ajuns la puşcărie, iar acum este pe cale să o facă din nou. Doar că, de data aceasta, nu o să fie vorba numai de puşcărie.

Willy aproape că putea auzi cum îi mergeau rotiţele lui Lenny.

— Cred că nu m-ar deranja să stăm de vorbă. Unde?

— Am o fermă cam la o oră de oraş, spre nord. Aici nu ne poate vedea sau deranja nimeni, Lenny.

— Cum ajung acolo?

— Îţi spun eu cum, răspunse Willy.

Ca şi cum ar mai fi fost nevoie. Probabil Lenny pândise de multe ori pe acolo.

— Când? întrebă Lenny.

— Să zicem mâine după-amiază, pe la cinci? Dacă pleci la trei treizeci, ajungi aici exact înainte de a se întuneca.

— În regulă. Unde pot da de tine, dacă mă răzgândesc?

— Numărul meu este 707-433-9057. L-ai notat?

— Da.

— Pe mâine, Lenny.

— Poate, spuse acesta şi închise.

Willy aşteptă cinci minute înainte de a mai da un telefon. Pe linia directă a lui Sid Ravitch, de la Western Credit Rating Agency.

— Eu sunt, Willy, începu acesta, când Ravitch ridică receptorul.

— Ce surpriză plăcută. Am spus treizeci de zile şi, când colo, iată-te numai după, ia să vedem, opt zile. Eşti gata să facem afacerea?

— Gata.

— Când?

— Să zicem, mâine.

— Când?

— Când pleci tu, de obicei, de la birou?

— La cinci. Pentru tine însă aş putea pleca şi mai devreme.

— Dacă pleci la patru treizeci, ajungi aici pe la şase, spuse Willy.

— Unde, aici? întrebă Ravitch.

— La fermă. Presupun că ai fost informat perfect unde se găseşte.

— Poate. Totuşi, spune-mi şi tu.

Willy o făcu pentru a doua oară în ultimele zece minute.

— Pe mâine, prietene, spuse Ravitch după aceea. Şi să nu te gândeşti cumva să-mi mai joci vreo festă. M-ai auzit?

Închise.

Willy rămase treaz până la miezul nopţii, aşteptând întoarcerea lui Frank Lipper.

— Mâine avem spectacol, Frank, zise el odată instalat, împreună cu prietenul lui, în faţa şemineului, cu câte un pahar în mână.

— Adică? Willy îi explică.

Când termină, Frank întrebă:

— Ai cumva vreo armă pe aici, în caz că ceva o să iasă rău de tot?

— Jack a lăsat o armă de vânătoare şi o puşcă de calibrul douăzeci şi doi în debaraua de sus.

— Muniţie există?

— N-am idee.

— Haide să verificăm chiar acum. Dacă nu, o să cumpăr eu, mâine, din Healdsburg.

— Dar de ce să-i treacă măcar prin cap lui Sid să omoare găina cu ouă de aur pe care o reprezint? întrebă Willy.

— Deoarece, din câte am auzit despre el, este un ticălos josnic şi răzbunător. El luptă acum pentru o halcă la care nici măcar nu a visat vreodată. Iar dacă o să i se pară că găina cu ouă de aur îi zboară din mână, ar putea-o, pur şi simplu, ucide. Acesta este stilul american, Willy.

— Nu mai am argumente, spuse Willy.

52

A doua zi la cinci şi un sfert apăru şi Lenny într-un Ford jegos. De la punctul său de observaţie, din sufragerie, Willy îl urmări trăgând în faţa vilei.

Prima mare furtună de iarnă a sezonului se apropia dinspre Pacific şi vântul începuse deja să sufle cu putere. Prin urmare, Willy se decise să rămână înăuntru şi să-l salute pe Lenny Newsom din uşă.

Un Lenny extrem de îngrijorat.

— De multă vreme nu ne-am mai văzut, îl întâmpină Willy.

— Da, spuse Lenny, intrând în casă şi privind în jur în tot acest timp.

— Sper că suntem singuri? întrebă el.

— Numai noi doi, Lenny. Intră în sufragerie şi încălzeşte-te. Afară începe să se strice vremea. Ce-ai zice de un scotch?

— Nu. Sunt băutor de bere.

— O Molson's, atunci?

— De unde ştii că asta beau?

— Eşti canadian, deci nu mi-a fost prea greu să-mi imaginez. Stai aici. O să aduc două, ca să bem pentru zile mai bune.

Când se întoarse, Lenny tot se mai uita – şi mai iscodea – primprejur. Willy îşi dădu seama că ar fi putut fi hocheist. Lenny era un bărbat masiv.

— Hai să ne aşezăm, spuse Willy, oferindu-i lui Lenny o sticlă de bere şi un pahar.

— Nu e nevoie de pahar, Willy, spuse Lenny.

Bău, direct din sticlă, o înghiţitură zdravănă. Apoi se aşeză. Se vedea clar că era nervos.

— Deci, ce voiai să-mi spui despre Sid Ravitch? Ce e toată povestea asta cu Sid, cum că mi-o coace?

— Are de gând să te stoarcă de o mulţime de parale şi, probabil, să te omoare.

Lenny se uită la Willy un moment îndelungat, apăsător.

— Îl ştii pe el şi mă ştii pe mine. Deci, ce crezi?

— Bine, ce anume vrei să ştii?

— Aş vrea să ne întoarcem puţin în urmă. Unde l-ai întâlnit pe Ravitch prima oară?

— La Toronto, răspunse Lenny.

— Ce făcea acolo?

— Lucra pentru o altă agenţie de evaluări. Moody's.

— Eu credeam că lucra în afara oraşului San Francisco.

— Exact, iar unul dintre domeniile lui speciale era reprezentat de companiile miniere aurifere. Se ocupa întotdeauna de Homestake, când aceştia scoteau pe piaţă ceva acţiuni sau obligaţiuni. La fel şi în cazul companiilor similare din Colorado şi Nevada. Astfel, când Moody's a trebuit să se ocupe de o mină de aur din Ontario sau Quebec, l-au adus în est.

— Pare logic. Deci, tu cum l-ai cunoscut?

— Făceam activitate promoţională pentru una dintre companiile de minerit din Ontario, în nord. În plus, eram un fel de băiat bun la toate şi garda de corp a preşedintelui companiei care, pentru că veni vorba, era cocârjat ca naiba.

— Ce fel de activitate promoţională făceai?

— Mă ocupam mai ales de prezentarea stocului companiei unor tipi care scoteau buletine financiare. Cei mai mulţi dintre aceştia erau nişte împătimiţi ai aurului, aşa încât buletinele lor erau locul ideal unde să lansezi acţiunile minelor de aur.

— Cum reuşeai să faci asta?

— Glumeşti, poate? Plătindu-i. Unul dintre cele mai mari buletine de acest fel se publică în Elveţia. Îl aduceam în mod regulat pe editorul acestuia de la Zürich la Toronto. Într-o seară am tras împreună la acelaşi hotel unde stătea Ravitch, Queen Elizabeth. Moody's îl trimisese acolo ca să lucreze la o nouă evaluare pentru compania şefului meu. Acesta era în culmea fericirii, deoarece era de notorietate, în acest gen de afaceri, că dacă Ravitch se ocupa de o evaluare şi dacă-i dădeai zece mii de dolari, obţineai o cotare cu al naibii de mult mai bună decât ai fi

meritat. Fără îndoială că acesta a şi fost motivul pentru care Moody's a renunţat, până la urmă, la el. În sfârşit, am cinat cu toţii – şeful meu cel cocârjat, tipul cu buletinul, care fusese mituit de noi, şi Sid Ravitch care, de asemenea, fusese plătit. Era visul oricui se ocupa de relaţii cu publicul.

— Dar cum aţi ajuns să intraţi împreună în afacerea aceea frauduloasă cu aur?

— Totul a început a doua zi la barul hotelului Queen Elizabeth. Eram numai noi, Ravitch, editorul buletinului şi cu mine – suflete înrudite, cum am înţeles cu toţii. Editorul buletinului a venit cu ideea. Să vindem opţiuni pentru aur depozitat în Canada. Doar că n-ar fi existat nici urmă de aur sau de depozit. Elveţianul a pus la bătaie banii necesari, iar Sid a redactat prospectul – cel pe care mi l-ai furat tu, Willy. Eu urma să mă ocup de vânzarea acestora în Statele Unite. De ce aici? Pentru că în această ţară există cea mai mare concentraţie de ageamii din toată lumea. N-ai putea găsi un loc mai bun să plasezi o cacealma financiară care să-te-îmbogăţească-peste-noapte.

— Dar ai fost prins.

— Aşa ne-am şi cunoscut, Willy, replică Lenny.

— Dar de ce i-ai protejat pe Sid şi pe tipul acela din Zürich?

— Pe tipul din Zürich nu l-am protejat. Le-am turnat celor de la FBI tot ce ştiam despre el, dar mi-au spus că nu l-ar putea readuce în State, nici dacă ar încerca. Ceva în legătură cu tratatul de extrădare.

— Ţi-au spus adevărul, îi confirmă Willy. Dar de ce l-ai protejat pe Sid?

— Vrei să-ţi spun adevărul adevărat? Pentru că mi-era frică de el. Este un om foarte, foarte rău. Dacă l-aş fi înfundat, poate că aş fi sfârşit în ceruri.

— Te-ai gândit la această variantă acum? Chiar acum? întrebă Willy.

— Ce vrei să spui?

— Că eşti, efectiv, singurul tip în viaţă care *încă* mai ştie destule despre acest nemernic, ca să-l poată băga în puşcărie.

— Normal, la asta m-am gândit şi eu. Fără îndoială că şi Ravitch. De ce crezi că m-a angajat să te spionez, Willy?

— Cu cât te plăteşte?

— Cu o sută cincizeci de mii de dolari pe an.

— Pentru câtă vreme?

— Ce înţelegi prin asta?

— Tu eşti, cum se spune, un bun perisabil, Lenny. Ştii mult, mult prea multe. Dar există un singur lucru pe care sunt sigur că nu îl ştii.

— Anume?

— Cât de mult aşteaptă Ravitch de la mine ca urmare a tot ce ai aflat tu referitor la mine.

— Ai dreptate.

— Jumătate din banca aceea de investiţii din San Francisco, care valorează un sfert de miliard de dolari.

— Isuse, Willy. Habar n-am avut.

— Ceea ce este şi mai rău, spuse Willy, este că nimeni nu-l poate opri. Cu excepţia unui singur om.

— Cine e acela?

— Tu, Lenny.

Lenny reflectă o vreme la această idee.

— Cred că ai dreptate.

— Aşa că, poate, valorezi mult mai mult decât această amărâtă de o sută cincizeci de mii de dolari pe an.

— Asta e clar.

— Poate ai vrea să vorbeşti cu Sid despre asta.

— Aş vrea. Dar ce să-i spun?

— Că, dacă el obţine jumătate din ce am eu, tu o să pretinzi jumătate din ce obţine el. În fond, tu ai făcut totul.

— Iar asta cam cât zici că ar însemna?

— Şaizeci sau şaptezeci de milioane de dolari.

— Dacă refuză?

— Te pun pe statul meu de plată, începând de mâine, cu un milion de dolari pe an.

— Atunci o să mă caute şi o să-mi ia gâtul.

— Nicio şansă. Spre deosebire de Sid Ravitch, Lenny, eu te vreau *viu,* nu *mort.* Tu nu ai văzut încă

locul acesta, Lenny. O să te cazez într-una din căsuţele de aici, de la fermă, şi voi aranja să fii păzit ca Fort Knox.

— De unde pot să ştiu că spui adevărul? întrebă Lenny.

— În cine preferi să ai încredere, în mine – sau în Sid Ravitch?

— O să vorbesc cu el.

— Îţi voi spune acum ceva ce ar fi trebuit, poate, să-ţi spun de la bun început, dar cred că vei înţelege de ce n-am făcut-o. Într-o jumătate de oră, probabil, Sid Ravitch o să apară aici. El *nu* ştie, accentuez, *nu* ştie că eşti aici, Lenny. Aşa că, dacă vrei să te întorci la San Francisco şi să uiţi, pur şi simplu, totul, dă-i drumul. M-am gândit însă că, după ce vom fi stat de vorbă, o să vrei să pui capăt cât mai repede la toată povestea. Eu asta vreau.

Lenny nu răspunse.

— Nu a fost cinstit, Willy.

— Ştiu. Şi îmi cer scuze.

— Tu ai fost întotdeauna un jucător cinstit. Toată lumea din puşcărie spunea asta. Ai vorbit serios când ai pomenit de milionul acela de dolari?

— Dacă rezolvăm totul în seara aceasta, Lenny. O să-ţi dau un avans din acel milion, două sute cincizeci de mii de dolari, bani lichizi.

Lenny făcu ochii mici.

— Şi protecţia?

— Unul dintre asociaţii mei îţi va arăta cabana la care m-am gândit. Chiar acum. O să-ţi arate, dacă vrei şi ce facem noi aici. Dacă rămâi, Lenny, o să vrei, probabil, să lucrezi şi tu.

Asta era. Un sfert de milion de dolari bani lichizi. O casă. O slujbă adevărată. Şi şansa de a rămâne în viaţă.

— Cum voi reuşi să stau de vorbă cu Sid?

— Vin eu cu el la sala de tranzacţii. Te poţi retrage cu Sid într-un colţ. De acord?

— De acord.

— Bine. Mă duc după colegul meu care o să-ţi arate locul. Îl cheamă Frank Lipper. Sunt sigur că o

să vă înţelegeţi.

Frank aştepta în bucătărie.

— Cum merge? întrebă acesta imediat.

— Perfect. Ştiu acum destule despre Sid Ravitch ca să-l pot ţine sub control, cu sau fără Lenny. Dar este mai sigur cu el. Arată-i casa goală şi apoi du-l la sala de tranzacţii. Dar, în drum spre cabană, intră în sala de tranzacţii şi anunţă-i pe toţi că am spus să plece acasă mai devreme. Imediat. Pentru că se apropie o mare furtună. La şase, vreau să fie plecaţi. Ai grijă ca Lenny să rămână afară în tot acest timp.

După cinci minute, Willy rămase singur în vila de la River Ranch, aşteptând iminenta sosire a lui Sid Ravitch.

La şase fix, un Cadillac mare, nou, trase în faţa vilei în vechiul stil victorian. Din nou, Willy privea din sufragerie. De data aceasta însă, ieşi afară pe terasă ca să-şi întâmpine oaspetele.

Întinse mâna în timp ce Ravitch urca treptele terasei. I se răspunse – în silă.

— Mă bucur că te văd, Sid, spuse Willy. Intră.

— Sigur.

Odată înăuntru, Sid dădu să-şi scoată pardesiul, dar Willy îl opri.

— Lasă-l pe tine, Sid. Nu rămânem aici. Mergem la sala noastră de tranzacţii, care se află la nici două sute de metri de mers pe jos. Acolo am toate cifrele despre care cred că vei vrea să discutăm.

— Exact, spuse Sid. Se zvoneşte că ai dat o mare lovitură pe piaţa valutară. Cifrele reflectă acest zvon?

— Şi încă cum. Cred că, de data aceasta, e mai mult decât suficient ca să ne înţelegem, Sid.

Willy îl simţi pe Sid relaxându-se.

— O clipă, zise Willy. Să-mi iau şi eu o manta de ploaie. Ieşind pe terasă, am avut impresia că stă să plouă dintr-o clipă într-alta.

Noaptea era întunecată şi poteca slab luminată, iar când intrară în sala de tranzacţii, strălucirea luminii de aici îi orbi pe moment.

Apoi Ravitch îl văzu pe Lenny stând alături de Frank Lipper. Erau singurii doi oameni din sala de tranzacţii.

— Ce dracu încerci să pui la cale? îl întrebă el pe Willy, cu glasul încordat. Plec şi îl iau şi pe Lenny cu mine. Privi în capătul celălalt al încăperii. Lenny! strigă el. Mişcă-ţi fundul încoace! Plecăm! ACUM!

Lenny veni spre el, ca în transă. Sid îl întâmpină la jumătatea drumului, îl apucă de braţ şi-l trase spre uşă.

— Dacă veniţi după noi, sunteţi morţi, zise el, uitându-se doar o singură dată în urmă.

Apoi cei doi dispărură în noapte.

— Are un pistol, exact cum m-am gândit, spuse Frank. Teamă mi-e, Willy, că am încurcat-o.

Două minute mai târziu, auziră o împuşcătură înfundată şi, în ciuda ameninţării lui Ravitch, cei doi ieşiră în grabă pe uşa sălii de tranzacţii şi o luară la fugă pe poteca ce ducea la vilă şi la parcarea de acolo. La cincizeci de metri distanţă, văzură silueta unui singur om. Era Lenny.

— A căzut acolo, spuse Lenny. I-am spus ce m-ai învăţat tu, Willy. A scos un pistol. Atunci l-am împins. S-a rostogolit peste nenorocita asta de stâncă.

— Ia-l pe Lenny de aici, îi ceru Willy lui Frank. Acum. PLEACĂ!

— Dar unde?

— La San Francisco. Urcă-l în primul avion spre Canada. Vancouver, Edmonton, Toronto, nu contează. Scoate-l de aici. Şi Frank, la întoarcere, opreşte-te la biroul lui Ravitch. Trebuie să ai cheile. Există acolo două prospecte pe care trebuie să le găseşti şi să le aduci aici. Înţelegi?

— Perfect, răspunse Frank, apucându-l pe Lenny de cot.

— Ce-o să se întâmple cu mine, Willy? îl întrebă Lenny. Aproape că-i dădură lacrimile.

— Exact ceea ce ţi-am promis, Lenny. O să am grijă de tine. Într-un mod elegant. Dar, mai întâi, va trebui să dispari o vreme.

Frank şi Lenny plecară. Rămas singur, Willy se apropie de marginea stâncii şi îngenunche. Începu să pipăie pământul, atent, cu amândouă mâinile. Găsi pistolul aproape imediat. Se ridică şi-l vârî sub curea.

— A avut dreptate Susie, spuse el. Este un loc periculos. Ascultă. Niciun sunet. Nici de jos, dinspre râul Russian, nici dinspre cabanele din apropiere. Numai vântul. Ticălosul, e mort, precis, spuse Willy numai pentru el. Dacă nu este el, sunt eu, atunci. Trebuie deci să aflu care din noi.

Alergă înapoi la vilă, se duse la telefonul din bucătărie şi sună la şeriful districtului Sonoma.

— Tocmai s-a petrecut un accident îngrozitor la River Ranch, spuse el.

Zece minute mai târziu, două maşini de poliţie opriră în faţa vilei victoriene a lui Willy. Acesta se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Unde s-a întâmplat? întrebă unul din adjuncţi.

— Vă conduc eu.

În mai puţin de un minut, toţi trei ajunseră la locul accidentului.

— Cine a fost?

— Un prieten de afaceri din San Francisco, răspunse Willy. Am fost împreună la birourile mele de acolo. Ne întorceam pe jos pe potecă, la vilă, ca să bem ceva, când, nu ştiu cum, s-a împiedicat, s-a clătinat spre stânga şi a dispărut peste margine. Willy reuşi să se înfioare. Cred că nu o să pot uita tot restul vieţii.

— Cât de jos coboară?

— Cel puţin treizeci de metri. Iar fundul râului e plin de stânci.

— Nu e bine. Dar nu putem face nimic acum. O să cer ajutor prin staţie. În condiţii normale, aş fi chemat elicopterul, dar vântul este prea puternic. Voi doi rămâneţi aici. Poate auziţi ceva.

La miezul nopţii găsiră trupul. Era înţepenit sub o stâncă, sub apă.

A doua zi fură interogaţi toţi cei care locuiau sau lucrau la River Ranch. Nimeni nu auzise sau nu

văzuse nimic ciudat. Nimeni nici măcar nu ştia cine era Sid Ravitch.

A doua zi Willy intră în sala de tranzacţii şi anunţă că, din respect faţă de cel decedat, vor închide pentru restul zilei.

La ora trei, în aceeaşi după-amiază, după ce se asigurară că plecaseră toţi angajaţii şi toţi oamenii şerifului, Frank Lipper şi Willy Saxon începură să împingă, pe rând, o roabă spre incineratorul care se afla imediat lângă sala de tranzacţii. După ce ridicară capacul acestuia, începură să arunce înăuntru conţinutul roabei. Acesta consta din câteva mii de obligaţiuni fără cupoane şi din două prospecte.

— Ce facem cu Lenny? întrebă Frank.

— O să sune el într-una din zilele astea. Voi avea grijă să primească cele două sute cincizeci de mii de dolari, avans, pe care i le-am promis. După care îi voi spune să stea departe de acest loc şi de mine, tot restul vieţii sale. Altfel, o să am grijă să fie acuzat de omor. Asta înseamnă anticamera morţii la San Quentin, nu la clubul de ţară din Pleasanton, spuse Willy. Iar atunci va fi, într-adevăr, ultima oară când o să mai auzim de Lenny Newsom.

53

A doua zi, la ora şase seara, Willy o luă pe Sara Jones şi merseră împreună, în limuzina lui, la primărie. Imediat ce intrară, se pomeniră în coada unui lung cordon de primire. Zece minute mai târziu, sub rotonda magnifică a primăriei, fură prezentaţi preşedintelui Braziliei şi drăgălaşei sale soţii de către noul şef de protocol al oraşului San Francisco, Denise van Bercham.

Li se oferi, apoi, câte o cupă de şampanie şi puţin caviar.

— Nu-şi mai încape în piele, spuse Willy.

— Normal, replică Sara.

Willy îi reperă imediat pe Dan Prescott şi Bobby Armacost, pierduţi în conversaţie cu nici mai mult, nici mai puţin decât Ralph Goodman, ticălosul care conducea Comisia Bancară a Statului California.

Aproape instantaneu, îl văzură şi ei. Willy privi cum Goodman se scuză şi se îndreaptă direct spre el şi Sara.

— Ah, ah, făcu Willy. Când tocmai mă gândeam că sunt un om liber.

Goodman dădu mâna cu Sara, după care se întoarse spre Willy. Spre marea surpriză a lui Willy, Goodman îi întinse şi lui mâna.

— Nu o să-ţi răpesc prea mult timp, Willy. Am vrut doar să-ţi spun că te-am judecat greşit. Crezusem că te-ai apucat din nou de afacerile cu obligaţiuni. Între timp însă, am aflat că te ocupi, de fapt, de schimburi valutare şi că oamenii sfătuiţi de tine au câştigat sume frumoase. Am mai auzit, dintr-o altă sursă, că ai ajutat câteva bănci californiene să câştige şi ele sume frumuşele. Apreciez acest lucru.

După care se întoarse şi se îndepărtă de ei.

— Cred că l-a costat ceva, spuse Sara.

— Pentru o clipă, până să aud ce avea de gând să-mi spună, m-a costat pe mine ceva mai mult, spuse Willy. Dar acum s-a terminat. Cu desăvârşire.

— Nu am de gând să te întreb ce înseamnă acest „cu desăvârşire”, dar simt eu, Willy, că ai fost un băiat rău.

— Ai dreptate.

— Dar băiatul meu rău a învăţat cel puţin ceva din toate acestea? întrebă fata episcopului.

— Da. Ştii să brodezi?

— Ştiu cum se brodează.

— Ţii minte cum obişnuiau bunicile noastre să brodeze diverse poveţe pe care le înrămau şi le atârnau în camera de zi, ca să reamintească tuturor cum ar trebui să se poarte?

— Ca de exemplu, „Cine nu risipeşte de nimic nu se lipseşte”.

— Exact.

— Tu ce-ai vrea să ţi se brodeze?

— O altă zicală. Un memento. Sau, mai bine, un avertisment.

— Care ar fi?

— O să-ţi spun.

Şi îi spuse.

EPILOG

Peste o lună, exact la amiază, Sara Jones intră în vila de la River Ranch. Willy o aştepta.

— Petrecerea surpriză începe peste cincisprezece minute, în sala de tranzacţii. Deci, când ajungem acolo, să pari surprins, spuse ea.

— Fii liniştită, aşa voi face.

Apoi Sara îi întinse un pachet subţire, ambalat în hârtie pentru cadouri.

— Este micul meu semn de mulţumire pentru excursia la schi, Willy, spuse ea. Mă gândeam că, poate, o să vrei să-l desfaci când eşti singur.

Willy îl despachetă pe loc.

— Nu este perfect, ştiu asta, spuse Sara, dar intenţia contează.

— O să-l agăţ imediat, replică Willy.

Aşa şi făcu, iar din ziua aceea, dacă veţi intra vreodată în vila de la River Ranch, de lângă Healdsburg, California, îl veţi vedea atârnat deasupra şemineului din biroul lui personal, etalat în toată splendoarea broderiei sale.

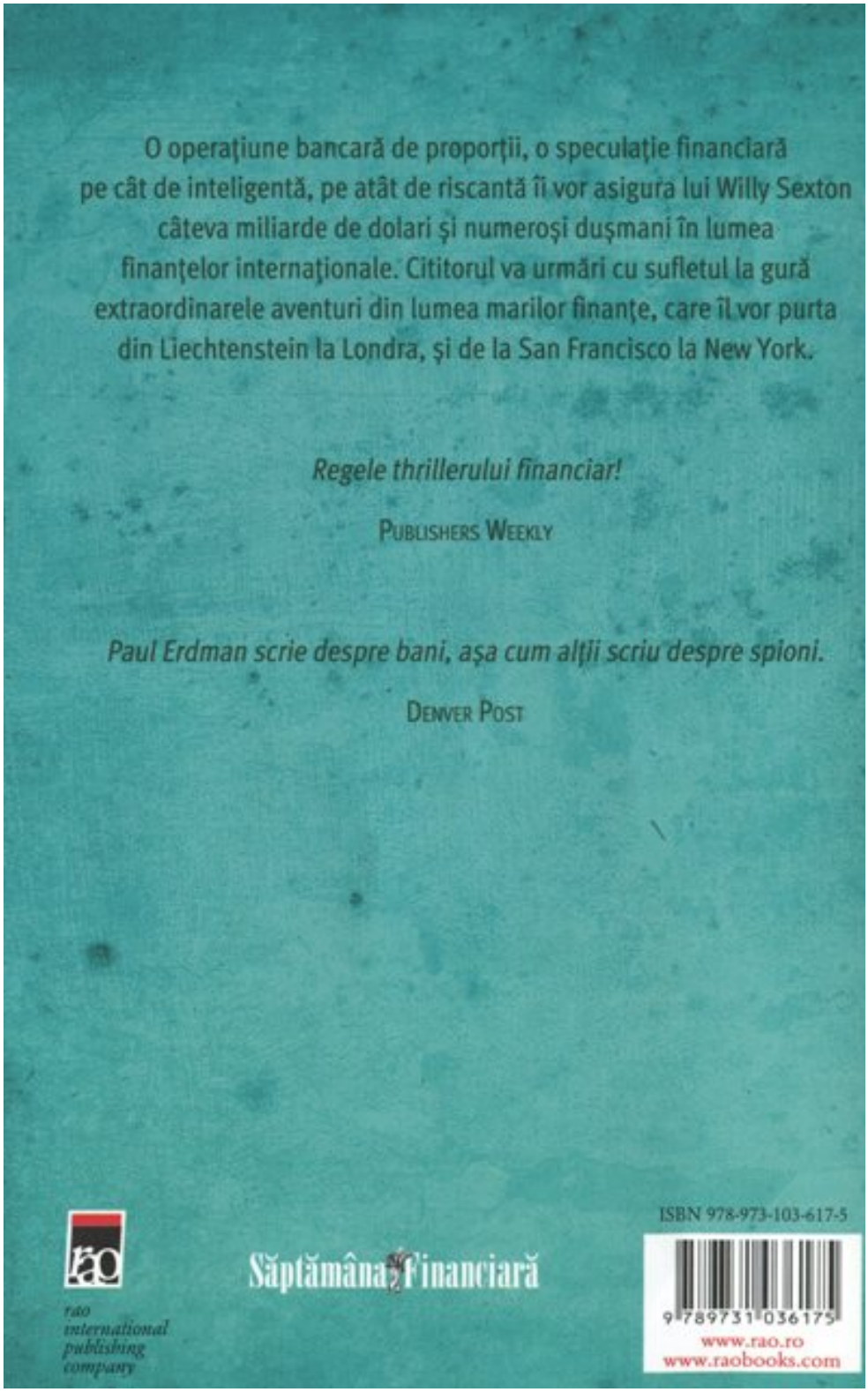
O operaţiune bancară de proporţii, o speculaţie financiară pe cât de inteligentă, pe atât de riscantă îi vor asigura lui Willy Sexton câteva miliarde de dolari şi numeroşi duşmani în lumea finanţelor internaţionale. Cititorul va urmări cu sufletul la gură extraordinarele aventuri din lumea marilor finanţe, care îl vor purta din Liechtenstein la Londra, şi de la San Francisco la New York.
Regele thrillerului financiar!
PUBLISHERS WEEKLY
Paul Erdman scrie despre bani, aşa cum alţii scriu despre spioni.
DENVER POST
ISBN 978-973-103-617-5
rao
rao international publishing company
Săptămâna Financiară
9 789731 036175
www.rao.ro
www.raobooks.com

[1] Comisia pentru Bursă şi Hârtii de Valoare (n.tr).

[2] Magician american (1874-1926), pe numele adevărat, Erich Weiss (n.tr.).

[3] Union Bank din Elveţia (n.tr.).

[4] Ferma de pe râu (n.tr.).

[5] Mâncare mexicană asemănătoare unei budinci cu carne (n.tr.).

[6] Corsarii de pe Arca Pierdută.

[7] Miracol economic.

[8] Efecte opţionale în valută (n.tr.).

[9] Rege frigian despre care legenda spune că a fost înzestrat de Dionisos cu puterea de a transforma în aur ce atingea cu mâna (n.tr.).

Table of Contents

1 4
2 9
3 20
4 28
5 35
6 42
7 45
8 52
9 56
10 60
11 73
12 78
13 81
14 87
15 96
16 101
17 114
18 123
19 131
20 145
21 151
22 153
23 156
24 165
25 169
26 177
27 182

28 191
29 198
30 202
31 206
32 211
33 215
34 227
35 234
36 239
37 244
38 250
39 254
40 257
41 262
42 269
43 280
44 284
45 297
46 299
47 305
48 308
49 314
50 321
51 326
52 330
53 339
EPILOG 341